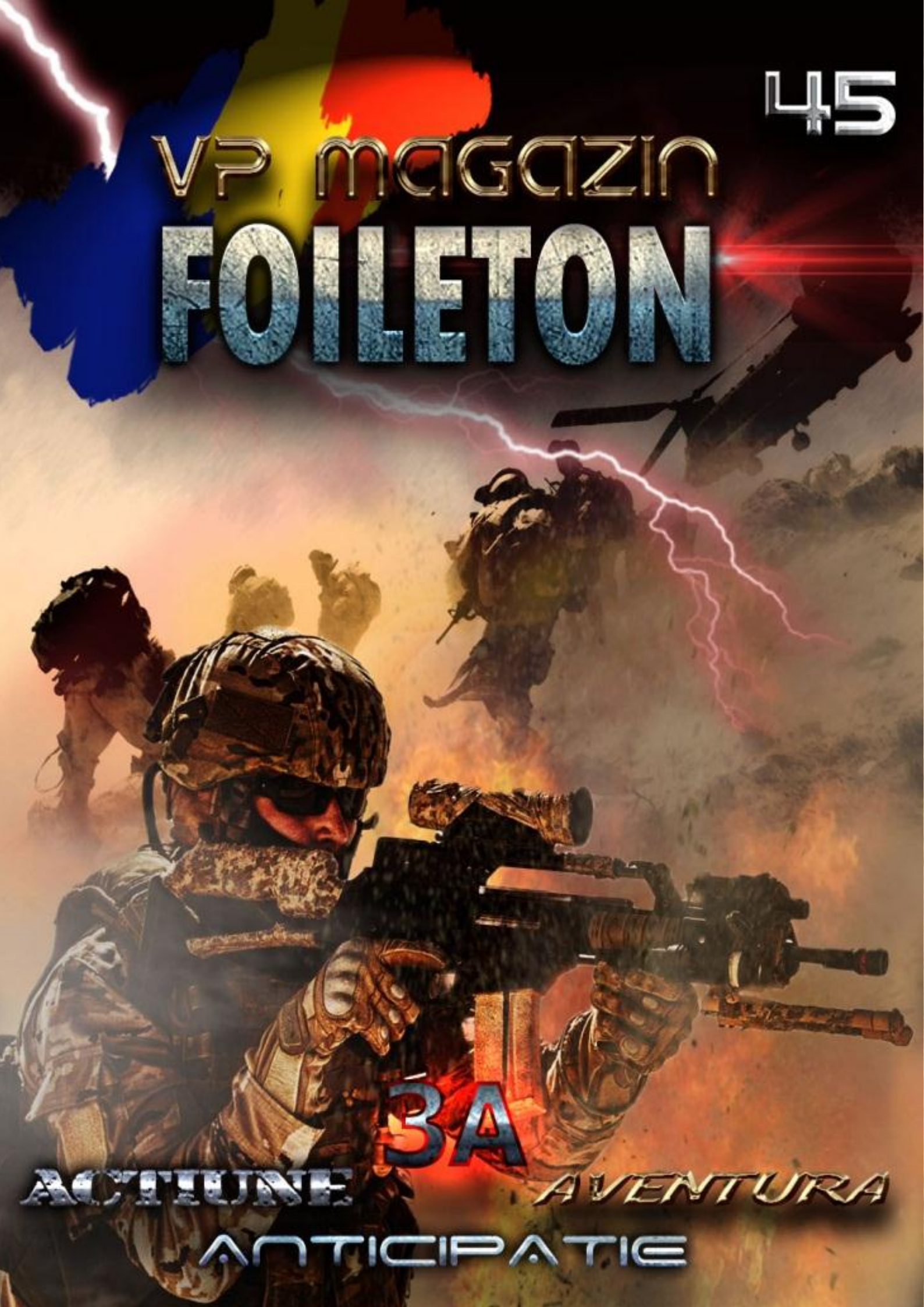
45
VP MAGAZIN
FOILETON
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Lectură plăcută

și

Țineți aproape!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 45 Iunie 2019

Weston OCHSE
Onoarea lui Yautja

Bernard CORNWELL
Hoțul de spânzurătoare
Episodul I

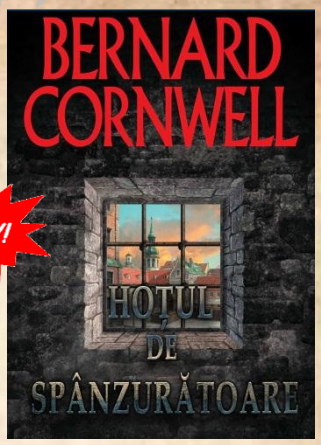

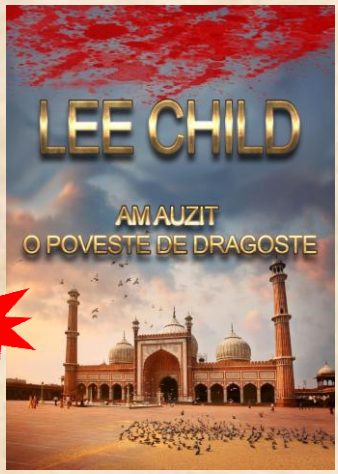

Lee CHID
Am auzit o poveste de dragoste

Diana GABALDON & Steve BERRY
Trecutul e doar Prologul

Keith DOUGLASS
Carrier 05
VÂRTEJUL
Episodul IX

John P. McAFEE
Comando prin ploaia trista
Episodul II

Lee CHILD & Joseph FINDER
O recompensă bună şi valoroasă

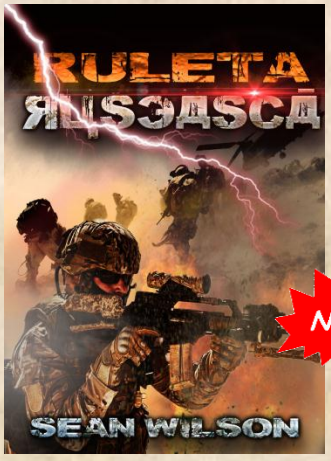

Sean WILSON
Ruleta rusească
Episodul I

Isaac HOOKE
Novice fără nume de cod

Austin GRIDLEY
O urmă misterioasă
Episodul I

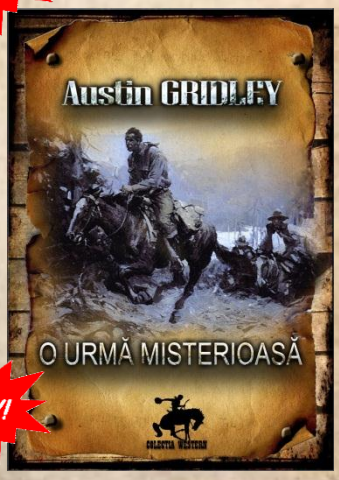

VP Magazin

ONOAREA LUI YAUTJA
PREDATOR
WESTON OCHSE

WESTON OCHSE

Onoarea lui Yautja

versiunea în limba română
UNCRIS

1916. PLATOUL CENTRAL MEXICAN

Luna plină lumina lumea ca un spectru. Era suficientă lumină pentru a putea merge până ce picioarele se vor sătura. Pământul maroniu a lăsat loc unor pete întunecate, pline de tufișuri pe care oamenii ce alunecau la fiecare pas, nu le puteau vedea. Locotenentul Providence Pope a trecut printre soldații adormiți, cu oasele înțepenite de cele 14 ore petrecute în șa. Fiecare adormise acolo unde căzuse, mai puțin el și Sunderson. Nu se puteau culca până ce nu aveau grijă de oamenii lor și asigurau gărzile. După aceea, Sunderson s-a ghemuit și și-a desfășurat hărțile. Blestematele astea de hărți. Ca și cum o hartă își putea spune totul.

— Hărțile nu-ți spun ni'ica despre ceea ce ținutul nu vrea să știi – John Hustler avea întotdeauna o zicere despre orice.

Sergentul cel voinic spunea adevărul.

Pope a încercat să-l convingă pe Sunderson de acest lucru, dar omul l-a ignorat. Amândoi trecuseră prin aceeași școală, în ciuda celor patru ani diferență, lecțiile Războiului Civil predate clasă după clasă la West Point. Dar aici nu era vorba de două armate care trăgeau una asupra alteia. Nu era nici Gettysburg, nici a doua Bătălie de la Bull Run. Atât Pope, cât și Sunderson ar fi putut să recite toate datele acelor bătălii și să sublinieze greșelile făcute de fiecare parte. Nu, aceasta era mai degrabă ca o luptă cu indienii, unde o forță o vâna pe alta până ce aceea se întorcea să riposteze, apoi se retrăgea iar și fugea.

Încă de când Pope fusese alocat Companiei B din *Buffalo Soldiers*, care îi vâna pe comanși și apași de-a lungul frontierei, a știut că trebuie să învețe noi tactici. S-a apropiat de *Buffalo Soldiers* precum sergentul major Gusker John care luptase în cavaleria neagră timp de 20 ani, sau bătrânul Fitz Lee, care a câștigat o medalie pentru bravura dovedită în Bătălia de la San Juan Hill din vechea campanie cubaneză. Ei cunoșteau mai multe despre ale războiului decât orice colonei sau maiori în retragere, care predau la West Point.

Și acum se aflau aici, extenuați, pe fundul unei văi mărginite de terenuri înalte de o parte și de alta, ales special de Sunderson pentru că părea a fi un loc pe unde puteau înainta nevăzuți. Blestematul de Sunderson. Cei de pe Coasta de Est îi vor ucide pe toți.

— Locotenent Pope, *sir*, s-a auzit o voce aspră din dreapta sa. Doriți niște cafea?

Doi soldați erau așezați lângă o grămadă de cenușă fumegândă, strălucirea jarului fiind ascunsă de țărână și pietre. Fiecare purta uniforma albastră de cavalerie cu fireturi galbene. Albastru închis pentru vestoanele cu nasturi de alamă – foarte doriți de indieni – și o nuanță mai deschisă la pantaloni. În picioare purtau cizme de cavalerie uzate. La centură aveau bidoane de apă și muniție pentru carabinele Krag-Jørgensen Model 1896, așezate lângă fiecare dintre ei. Toți purtau pălării militare cu borul larg, spre deosebire de Pope și Sunderson care aveau pălării Stetson.

Pope s-a apropiat de ei și a desprins de la centură o cană metalică pe care o ținea acolo tocmai pentru asemenea ocazii.

— Sigur. Mulțam.

Îi privi pe cei doi, fără să-i recunoască.

— Sunt soldatul Pile, iar el este soldatul Steve, spuse cel care i-a oferit cafeaua.

— Steve, acesta este numele tău întreg? a întrebat Pope, privindu-l pe negru.

— Numele tatălui meu a fost Steve. Mama a vrut ca el să fie ținut minte… așa că mă cheamă Steve Steve.

— De unde ești?

— Biloxi, *sir*.

— Aceasta este prima ta misiune, soldat?

— Da, *sir*, spuse omul, plecând capul și ochii.

Pope mai văzuse genul acesta de comportament. După cincizeci de ani de la abolirea sclaviei negrii încă se mai temeau de omul alb. Știa că sunt locuri unde vremurile nu se schimbaseră cu adevărat, dar el nu a fost niciodată pe acolo. Născut și crescut în Hudson Valley, New York, apoi înscris la Academia militară a SUA de la West Point unde a avut colegi negri, avea o viziune diferită referitoare la statutul albilor și negrilor în America. Fiind alocat unui regiment format în întregime din negri – a cărui onoare și glorie era din plin recunoscută – punea un semn de exclamație.

— Păi, soldat, te afli într-o unitate mândră așa că ține capul sus. Aici nu există plecăciuni și lingușeli.

— I-am spus și eu, El Tee[1] Pope, dar nu vrea să asculte. I-am spus că noi, Soldații Buffalo, suntem cea mai decorată cavalerie din întregul Vest.

[1] El Tee – LT – prescurtare de la *Locotenent*.

— Soldat Steve, atenție la mine. Generalul Black Jack Pershing vrea ca soldații săi să-și țină capul sus, ca să-și poată vedea inamicul. Nu-l poți vedea dacă te holbezi lîn pământ, ai înțeles?

— Da, *sir*, spuse soldatul Steve cu ochii în pământ.

Apoi și-a dat seama singur. Umbra unui zâmbet i-a fluturat pe chip. L-a privit pe Pope pentru prima oară.

— Am înțeles, *sir*.

Pope l-a bătut pe spate.

— Bun băiat.

Apoi s-a ridicat, și-a scos ceasul din buzunar și a dat din cap.

— Trebuie să mă uit pe niște hărți, a mormăit.

Pope a băut restul de cafea, a prins cana la centură, apoi s-a îndreptat spre cortul comandantului, formulând din mers ultimul argument ce urma să-l convingă pe căpitanul Sunderson să-l asculte. Apoi, cu coada ochiului drept, a văzut o mișcare. S-a gândit că este un om, dar când s-a întors, acolo nu mai era nimeni. Totuși, a văzut un tufiș mișcându-se, apoi altul, apoi un tripod de carabine a căzut. Nu a văzut cine a fost, și nu era nici măcar o adiere de vânt, dar părea ca și cum a trecut un om.

A strigat tare, și-a scos pistolul de la centră și a alergat către carabinele căzute.

Oamenii alergau de la locurile lor, înșfăcând armele și privind în jur. Întreaga tabără s-a trezit și au cercetat o oră întreagă, până ce s-au convins că nu a fost nimeni pe acolo. Totuși, a dublat gărzile, ca să fie sigur.

— Ai văzut fantome, Pope? l-a luat la mișto căpitanul Sunderson, după ce totul s-a terminat.

Era comandantul plutonului A, liderul unității lor de recunoaștere, o *prima donna* și un afurisit.

Dar Pope a văzut ce a văzut. Doar că nu știa ce a fost.

— Mai bine să fim în siguranță, decât să ne pară rău, a mormăit, după care s-a aplecat ca să vadă hărțile lui Sunderson.

De zece zile se aflau în ceea ce mai rămăsese din Misiunea de Pedepsire – generalul Black Jack Pershing a dus aproape zece mii de oameni în Mexico ca să-l pedepsească pe Pancho Villa pentru atacurile sale efectuate pe teritoriul suveran al Statelor Unite.

Lucrurile nu au mers bine din start. Pancho Villa se dovedise a fi o veritabilă fantomă. Atunci, după Bătălia de la Carrizal, a sosit un mesager, care l-a informat pe general că el și armata sa sunt rechemați. Nu numai că guvernul mexican nu vedea cu ochi buni ideea că aproape 10.000 de soldați americani se aflau la 500 km în interiorul țării lor vânându-l pe Pancho Villa și armata lui, dar președintele Wilson voia ca

Regimentul 10 Cavalerie să se îndrepte spre est și să se îmbarce pe un vapor care să-i ducă la războiul din Europa.

Pope își amintea foarte bine momentul. Se afla în cortul generalului și a simțit întreaga furie a unui superior dezlănțuit. Pope a făcut la fel precum soldatul Steve, privirea-i căutând ușurare undeva aproape de sol. Cuvintele generalului erau destinate președintelui Woodrow Wilson, și nimeni din cei prezenți în cort nu a îndrăznit să le repete vreodată sau măcar să le spună cu voce tare, de teama să nu fie trimis în fața a 7 soldați cu carabinele încărcate.

— Cercetașii l-au descoperit pe Villa înaintând spre vest, a început Sunderson, arătând harta. Are sens, dacă se îndreaptă spre Guanajuato, spuse pronunțându-l pe „*j*”.

Pope a oftat.

— Nu e nici o dovadă că Villa e pe undeva lângă Guanajuato, spuse pronunțând corect cuvântul, înlocuindu-l pe „*j*” cu „*h*”. Știu. Știu. Cei de la Recunoaștere au spus asta, dar…

— Continuă și spune tot, Locotenente, spuse Sunderson patronându-l cu accentul său de Virginia. Știm amândoi că n-am avut parte de nici o luptă până la această expediție.

— Nu asta am vrut să spun, *sir*, spuse Pope cu frustrare. Doar că eu știu cum e să-i vânezi pe comanși. Au o anumită manieră de a se mișca prin teritoriu. Nu pot preciza exact cum de știu, dar, pe Dumnezeu, *sir*, noi vânăm indieni, nu pe Villa.

— Iar băieții de la Recon din unitate de motociclete nu contează?

Pentru prima dată, militarii SUA foloseau în cadrul Expediției de Pedepsire motociclete. Erau utilizate în principal pentru recunoaștere și mesagerie. Pershing alocase două motociclete elementului lor de 100 de oameni.

— Sunt surprins că pot vedea ceva, ținând cond de cât de zgomotoase sunt aceste mașinării. Comanșii îi pot auzi venind de la multe mile depărtare. Și, să recunoaștem, ei au zero experiență în urmărirea comanșilor.

— La fel ca mine.

— Dvs. ați spus-o, *sir*.

— Bine, Pope. Ascult argumentele tale de zece zile. Și te întreb, ce-ai face tu dacă ai fi la comandă?

— Aș despărți forțele noastre în două. Oamenii noștri știu mai multe despre urmărirea indienilor decât 50 de absolvenți de la West Point. Am învățat lecția asta pe calea cea grea când am venit să preiau comanda.

Arătă poziția lor pe hartă.

— Problema este că acum suntem îngrămădiți în această vale. Dacă aș fi fost un comanș, m-aș fi ascuns aici și…

Faldul cortului a fost dat deoparte și Husker John și-a băgat capul înăuntru. Părul său aspru era tăiat ca al unui mohawk. Partea dreaptă a capului era un amestec urât de cicatrici. Fusese cât p-aci să fie scalpat.

Sunderson s-a încruntat.

— De ce ne întrerupi, băiete?

Husker John a ignorat remarca, privindu-l doar pe Pope.

— Avem o problemă, *sir*. Santinelele dinspre sud și vest au dispărut.

— Ce vrei să spui prin *dispărut*? a întrebat Sunderson.

— Exact ce am spus, sir. Au dispărut.

— Oamenii sunt pregătiți? a intervenit Pope.

— Da, *sir*. S-a răspândit vorba. Sunt gata.

Sunderson l-a tras de umăr pe Pope.

— Despre ce vorbești? Nu am auzit nici o alarmă.

— E ținutul indienilor, *sir*. Nu sunăm alarma în cazuri ca acesta. Ce am făcut mai devreme a fost altceva. Am crezut că cineva a pătruns în tabăra noastră. De fapt, chiar s-ar fi putut să fie cineva. Oamenii dvs. știu ce au de făcut. Comanșii cred că ne-au luat prin surprindere, dar noi știm mai bine. Trebuie să aveți încredere în oamenii dvs., *sir*.

Și a plecat direct către mișlocul soldaților săi. Ținea ochii plecați, dar a observat multele umbre care punctau crestele colinelor ce-i înconjurau. A îngenuncheat lângă Husker John.

— Oamenii să fie pregătiți să deschidă focul.

Husker a imitat sunetul scos de o bufniță. Când ecoul a răsunat peste vale, soldații *Buffalo* din plutoanele A și B s-au culcat încet pe burtă și au ochit întunericul din fața lor. Exersaseră de multe ori această manevră, și o folosiseră efectiv împotriva unui atac al comanșilor, anul trecut, la sud de Aqua Prieta.

— Foc, a șoptit Pope.

Husker a imitat din nou o bufniță și o sută de carabine au detunat executând un foc razant la doar 30 cm de sol.

Țipetele au spart noaptea când războinicii comanși care se târau către pozițiile lor au fost loviți deodată de gloanțele trase chiar pe deasupra solului.

— Foc! a strigat Pope și și-a scos pistolul. Foc de voie!

Acei comanși care s-au ridicat în picioare ca să fugă au fost împușcați. Cacofonia de împușcături era întensă pentru că toate carabinele de pe ambele părți trăgeau, umplând aerul cu fum orbitor, făcând și mai greu de văzut prin lumina palidă a lunii.

Atunci, Pope a văzut mișcare către drapelul plutonului B. Părea că se întrupase cel mai ciudat comanș pe care-l văzuse vreodată. Purta armură și avea un păr ciudat. Când comanșul a început să se apropie de drapel, Pope a întins pistolul, a ochit cu țeava de 20 cm și a împușcat războinicul în spate.

Războinicul s-a întors, cu părul șfichiuind prin jur, în spatele său. În mână ținea un pistol ciudat.

Pope a tras din nou, lovindu-l în piept, ceea ce-l făcu să se dea un pas înapoi.

Războinicul a tras și el, proiectilul expandând pe neașteptate într-un fel de plasă.

Pope s-a aruncat spre dreapta; rețeaua i-a șters umărul și a trecut mai departe.

L-a prins pe soldatul Steva de cap, iar Pope a văzut cu oroare cum plasa se contractă, pătrunde în piele, din care începe să curgă sângele. Dar n-a avut timp să se uite mai mult. S-a întors și a tras, descărcând și ultimele patru cartușe din pistol în acest războinic ciudat. La început, a crezut că gloanțele sale nu au avut efect, dar războinicul s-a clătinat, apoi s-a prăbușit mort.

Pope s-a ridicat în picioare, dar înainte de a putea face măcar un pas, Husker John a sprintat pe lângă el și l-a placat pe ciudat. Husker John a luat un bolovan de pe jos și cu ambele mâini, l-a lovit pe războinic în cap o dată, apoi și a doua oară.

Pope s-a întors să privească câmpul de luptă. Oamenii săi erau într-un genunchi sau pe burtă, trăgând în umbrele mișcătoare. A văzut pe câțiva dintre ai săi căzând și a blestemat de fiecare dată. Și-a încărcat pistolul cu mâini ferme, amintindu-și repede de prima sa luptă cu indienii și cât înspăimântat fusese. Amintirea l-a făcut să privească către plutonul A unde oamenii lui Sunderson erau adunați în grup în jurul său, precum cohorta unei legiuni romane ce forma celebra formațiune defensivă pătrată. Rata lor de foc era impresionantă, dar așa constituiau o țintă mai bună. Apoi, Pope a înțeles. Își adunase oamenii în jurul său ca un scut uman. Avortonul de Sunderson.

Trei dintre oamenii acestuia au fost dobotâți. Apoi alți trei. Pope a văzut cum unul dintre ei păru să fie ridicat în aer și aruncat; trupul i s-a izbit de pământ cu membrele straniu răsucite.

Una dintre motociclete a explodat, luminând noaptea.

Careva a deschis focul cu singura mitralieră Gatling cu zece țevi Model 1895.

Caii nechezau.

Pope a sărit peste Husker John și l-a văzut pentru prima dată pe războinicul *comanș*.

Husker John îl privea cu ochi larg deschiși.

— Ce fel de comanș e ăsta, *sir*?

— N-am mai văzut vreunul la fel.

Comanșul purta un fel de armură. Părea metalică, dar era moale. Se părea că avea și o mască pe față. Acesta nu era un comanș. Era un cu totul alt fel de *indian*.

Pope a luat pistolul de unde căzuse pe pământ. Se aștepta să fie greu, dar era uimitor de ușor.

Deodată, un comanș a rupt rândurile de apărare și alergând către ei.

Pope a ridicat pistolul și a tras. Plasa s-a expandat prin aer și a cuprins capul comanșului, răsturnându-l pe spate, la pământ.

Războinicul ciudat a șuierat.

— *M-di mar'ct*, a spus, vorbele nepământești ieșind de sub mască. Apoi a repetat. *M-di mar'ct*.

— Nu prea seamănă cu un comanș, spuse Kusker John.

— Pentru că nu este un comanș.

Pope s-a ridicat având acum câte un pistol în fiecare mână.

— Nu știu ce este.

Încă un războinic ciudat s-a materializat în apropierea lor. Acesta era mai înalt și ținea o lance cu un vârf sinistru. Se mișca incredibil de rapid, evitând gloanțele, ciopârțind oamenii din plutonul B cu ușurința unui fermier care seceră grâu. Lui Pope i-a fost clar că vine către el. A simțit că-l cuprinde un fior de frică văzând ușurința cu care războinicul îi hăcuia oamenii.

Pope s-a dat câțiva pași înapoi și a îngenuncheat lângă celălalt războinic, care era doborât. Și-a pus pistolul cel ciudat la tâmpla lui.

— Husker John, treci în spatele meu, a ordonat Pope.

Văzu cum noul războinic a mai doborât trei dintre cavaleriștii săi, apoi s-a oprit, cu lama lăncii la doar câșiva centimetri de Fața lui Pope.

— Aruncă arma sau îl ucid.

Pope habar nu avea dacă celălat l-a înțeles. Spera doar că a făcut-o.

Acesta i-a repetat vorbele:

— *Aruncă arma sau îl ucid*.

Pope a clipit confuz la auzul proprilor sale cuvinte.

— Cine ești tu?

— *Cine ești tu?*

Războinicul era mai înalt decât cel pe care-l doborâseră la pământ. Purta niște oase ce păreau a fi gheare de urs pe un lanț negru în jurul gâtului. Armura întunecată îi amintea lui Pope de picturile cu cavaleri medievali, dar aceasta era articulată pentru a permite efectuarea cu ușurință a mișcărilor. Capul era acoperit de aceeași mască ca cea de la capătul pistolului lui Pope.

Pope și-a dat seama că majoritatea focurilor de armă au încetat.

— El Tee, ăsta-i diavolul? a șoptit Husker John.

Pope a negat dând din cap, în timp ce se uita la mâna sa stângă cu care ținea războinicul în poziție șezândă.

— Diavolul nu sângerează.

Mâna sa era acoperită de o substanță verde luminoasă și se gândea în sinea sa că dacă diavolul putea sângera… trebuia să fie verde?

— Nu glumesc, i se adresă războinicului înalt care continua să stea pe loc. Cine ești și de ce te afli aici?

Acesta își întoarse ușor capul ca și cum s-ar fi uitat la ceva nou. Apoi spuse cu un accent pe care Pope nu l-a recunoscut.

— Noi suntem *Yautja*, pronunțând cuvântul ca *ya-OOT-ja*. Luptăm alături de comanșii.

Cadența vorbelor era nenaturală.

— Comanșii sunt inamicii noștri, spuse sec Pope. Asta înseamnă că și voi ne sunteți inamici?

Yautja și-a întors din nou capul de parcă ar fi ascultat ceva.

— *Ooman k'v var ooman* – apoi a tradus în engleză – Oameni vânează oameni.

Și a urmat un sunet ca un clinchet din interiorul măștii.

Pope s-a agândit la aceste vorbe și a răspuns:

— Îi vânăm pentru că și ei ne vânează pe noi. Îi vânăm noi primii ca să nu ne poată vâna ei ultimii.

Yautja a coborât lancea și a rotit-o de câteva ori, până ce vârful a rămas în jos.

Din spatele lui *Yautja* s-au auzit strigăte.

Pope a coborât pistolul. Câțiva dintre oamenii săi se adunau în spatele lui *Yautja*, cu armele ridicate. Lui Pope i-a venit o idee nebunească, una care trebuia aplicată imediat. S-a ridicat, lăsându-l pe *Yautja* rănit la picioarele sale.

— Uite! Ia-l! Eu nu știu cum să-l vindec.

Yautja cel înalt a ezitat o clipă, apoi a pășit înainte și a luat rănitul pe al cărui spate strălucea sângele verde luminiscent. Acum că stătea în picioare, Pope a văzut că-i ajungea celuilalt doar până la umeri.

— Locotenente Pope, care-i treaba acolo? s-a auzit vocea lui Sunderson.

— Du-te. Acum, spuse Pope, făcându-i semn cu capul spre stânga – apoi a adăugat cu voce tare: Să nu-i răniți pe cei doi. Lăsați-i să plece liberi, din ordinul meu.

Yautja l-a ridicat în brațe pe cel mai mic și a început să se îndepărteze.

— Locotenent Pope, ce faci?

— Îi las să-și ia răniții.

— Ce? N-am mai auzit asemenea prostie. Ignorați acest ordin și trageți foc de voie.

— Nu trageți! a strigat Pope.

Oamenii se uitau neliniștiți la Pope și la Sunderson, dar l-au ascultat pe ofițerul alb care fusese cu ei de mai multă vreme.

— M-am săturat, a spus exasperat Sunderson.

Și-a scos pistolul și a tras în spatele lui *Yautja* care se retrăgea.

Uriașul războinic s-a oprit. Și-a întors ușor capul și o piesă de metal de mărimea unei farfurioare mici a zburat de la el și s-a înfipt în pieptul lui Sunderson.

Acesta a gemut și a lăsat să-i scape pistolul din mână. A căzut grămadă în genunchi, sângele începând să-i curgă pe gură.

Pope s-a repezit spre el.

Un disc de metal era înfipt pe jumătate în pieptul lui Sunderson.

Pope l-a atins și a simțit cu degetele cum vibrează. Se uită uimit la disc cum se extrage singur și zboară înapoi la *Yautja*, care la prins nu se știe cum și a dispărut cu războinicul rănit, de parcă nici nu s-ar fi aflat acolo.

Soldații *Buffalo* adunați în jur au început să murmure și să blesteme. Câțiva au căzut în genunchi și au început să se roage. Cei rămași în picioare, erau nemișcați privind în direcția unde tocmai se aflaseră Yautja.

Sunderson a răsuflat greu, pentru ultima oară, apoi a căzut, mort.

Tot restul nopții, Pope și-a organizat oamenii în grupe de câte cinci pentru a aduna morții și ca să curețe terenul de luptă. A fost stabilită o zonă de triaj pentru a-i ajuta pe răniți. Au pus santinele noi, de data aceasta duble. Pope considera că i-ar fi învins pe comanși, dar probabil că n-ar avea nici o șansă cu *Yautja*, mai ales cu cel solid, cu lance.

Abia cu puțin înainte de zori a avut destul timp ca să se așeze și să se gândească. Soldatul Pile i-a adus niște cafea, atât de necesară. I-a spus că soldatul Steve nu a supraviețuit, dar Pope știa deja asta. Prea mulți soldați buni au murit astăzi. Husker John i-a înmânat o hârtie pe care erau notate pierderile. Din cei o sută de oameni care au intrat în vale, 65 au rămas în viață, iar dintre aceștia doar 39 erau nevătămați. Pope a apreciat că jumătate din numărul morților au fost uciși de *Yautja*.

Husker John stătea înfipt în spatele său.

— Ne întoarcenm, *sir*?

Pope a confirmat cu o mișcare a capului.

— Acesta este planul. În această noapte au murit destui dintre noi.

— Ce s-a întâmplat? Cine sunt ăștia?

— Ei își spun *Yautja*. Nu știu ce sunt.

— Oamenii îi numesc demoni. Crezi că poate fi vorba de demoni, *sir*?

Pope a sorbit din cafea, singurul lucru care-l ținea treaz. Epuizarea făcea să-și simtă trupul greu.

— Nu știu ce este un demon, Husker John. Este un demon? Ar putea fi, dar nu sunt sigur. Eu cred că e altceva.

— Sângerează verde, *sir*, a spus Husker John pe un ton aspru.

— Important este că sângerează, a subliniat Pope, apoi extenuarea a fost victorioasă și l-a trimis în întuneric.

Când s-a trezit, caporalul Motes îl zgâlțâia de zor. Pope a clipit din cauza luminii puternice a zilei. Soarele se înălțase destul de sus , deci era dimineață târziu. Visase la o fată dintr-o familie bogată din Hudson Valley căreia îi făcuse curte cândva. Avea un păr blond, bogat, și lăsa în urmă un parfum de liliac și portocale. Apoi s-a ridicat în picioare și a privit în jur, alungându-și din minte ultimile amintiri despre plimbarea sa cu fata blondă.

— *Sir*, sergentul major m-a trimis să vă trezesc.

Pope și-a șters fața de păarcă ar fi vrut să îndepărteze oboseala și s-a ridicat în picioare. Și-a băgat cămașa în pantaloni și și-a ajustat centura.

Caporalul Motes făcea parte din unitate de zece ani și era un soldat adevărat. O cicatrice neregulată îi cresta obrazul stâng, încrețindu-i pielea foarte galbenă. Din cauza cicatricii, părea că Motes zâmbește în continuu, dar Pope știa că nu e așa. Întreaga familie a lui Motes a fost ucisă de Klan în Kentuky, iar el a venit în vest pentru a-și face o nouă viață. Husker John i-a spus lui Pope că în fiecare noapte Motes se holba la cer și nu era nici un mister la ce se gândea pentru nimeni dintre cei ce-l cunoșteau.

— Ce se întâmplă? a întrebat Pope.

S-a aplecat și și-a ridicat cana de metal. Pe fundul ei era depus zațul rece de cafea. A ezitat, apoi a dus-o la buze și a băut. O fi rece, dar tot era ceva ce-l ajuta să se trezească mai repede.

Motes a arătat către capătul estic al taberei.

— Avem un vizitator, *sir*.

— Cine e, caporale?

— Un catârgiu bătrân trimis de comanși. Zice că are ceva să vă spună, dar numai personal.

— Santinelele sunt la post?

— Toate și veghează. Motociclistul l-a văzut pe catârgiu și l-a adus.

Pope a zâmbit. Probabil că comanșii cunoșteau rutele motocicliștilor și i-a spus catârgiului pe unde să o ia.

— Mulțumesc, caporale?

Dădu să plece, apoi s-a întors.

— Tu și oamenii ați mâncat?

— Am luat o gustărică și niște apă, *sir*.

— Poți să-mi faci rost și mie de câte ceva? a întrebat Pope.

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l mănânce erau biscuiții uscați, tari. Aceste mici *scândurele* pătrate aveau gust de țărână. Dar o armată aflată în marș nu avea mereu luxul unor rații adevărate, așa că i-a mâncat, pretinzând cu jumătate de gură că erau ceva mai buni. Poate că o prăjitură făcută de fata pe care o întâlnise la West Point… Al naibii să fie dacă putea să-și amintească numele ei, doar parfumul și finețea părului. Ar fi trebuit să știe, ea a fost ceva special pentru el, dar când a plecat la luptă, și-a îngropat toate amintirile despre orice era bun într-o groapă adâncă, întunecată, pentru a se proteja. De ce aceasta ieșea la suprafață acum, nu știa.

— Oh, da, *sir*, a confirmat caporalul Motes, după care a rupt-o la fugă.

Locotenentul Pope s-a dus la locul unde sergentul major Husker John îl ținea pe catârgiu, în genunchi. Omul era un metis de vreo 60 de ani. Părul cenușiu era legat în coadă la spate, în stil indian, dar vreo două șuvițe libere se legănau în bătaia vântului. Chipul purta semnele lăsate de boală. Ochii parcă aveau un ecran peste ei.

— Ce-i asta? a întrebat Pope.

Husker John și-a balansat greutatea pe piciorul drpt și l-a arătat pe catârgiu cu stângul, lovindu-l în spate.

— Omu' zice că are un mesaj pentru dvs, *sir*.

— Te-a supărat cu ceva, sergent major?

— Da, *sir*. E o corcitură de indian, *sir*, a spus sec Husker John pe un ton de bariton.

— Păi, cred că acesta este un motiv bun ca să urăști un om. Mai ales prin locurile astea. Rămâne așa. Ce mesaj ai pentru mine?

Catârgiul l-a privit fără teamă pe Husker John, apoi a spus:

— Comanșii trimis mine. Spus ei ceva tu vrea știut… ceva tu trebuie faci.

— Spune.

— *Nanisuw~~u~~kait~~u~~*… cer ție luptă. Spun luptă tu cu ei neterminat.

— Și cine sunt acești *nani whako*?

— Spus ei singur *Ya-OOT-ja*, dar ei spirit. Nimeni nu stat fața lor… ei umblat din câmpii spirit. Acolo plecat când dispărut.

Pope a ridicat sprâncenele.

— I-auzi! Ce vor de la noi?

— Ei spus patru ei luptă cu patru voi buni războinici.

— Și-apoi?

— Toți oameni voi plecat liber.

— Dar noi suntem liberi și acum.

— Nu, a spus catârgiul, privind în jur, cu frică pe chipul său. Nu sunteți. *Nanisuw~~u~~kait~~u~~* peste tot aici. Formă spirit acum.

Ideea că erau înconjurați de o armată invizibilă de *Yautja* l-a înghețat pe Pope. S-a întors încet, examinând umbrele. De trei ori *Yautja* și-au făcut câte o scurtă apariție apoi au dispărut, ca și cum s-ar fi lăsat intenționat văzuți. De fiecare dată, un spasm de spaimă a trecut prin trupul lui Pope.

— Oamenii mei vor putea pleca liberi, indiferent dacă pierdem sau câștigăm? a întrebat Pope.

Catârgiul a privit sălbatic în jurul său.

— Asta spus ei.

— Și cum pot ști eu că-și vor ține cuvântul?

— Ei au o onoare ciudată, *sir*. Așa venit la noi. Luptat bine pentru noi. Noi pierdut, dar ei continuat luptă pentru noi… ajută noi. Fost cu noi timp șase luni.

— Deci, patru dintre oamenii mei să lupte cu patru ai lor… *Ya-OOT-ja*.

— Așa. *Nanisuw~~u~~kait~~u~~* place luptat. Nu băut. Nu jucat joc. Ei luptat.

Pope s-a întors către sergentul major.

— Ce zici?

— Cred că ar trebui să-l scalpăm pe catârgiu și să-l trimitem la maică-sa, *sir*.

Și-a scos pălăria țeapănă și și-a trecut mâna prin părul sârmos, apoi și-a pus-o la loc, și se asigură că e dreaptă.

— Dar dacă avem o cale să salvăm oamenii, atunci trebuie să o facem.

— Asta e.

Pope a dat din cap. Nu-i plăcea deloc ideea, dar se temea că nu are de ales.

— Du-te și le spune că așa vom face. Unde și când?

— Poți spune lor singur.

Catârgiul a făcut semn spre est.

— Ei așteptă tu valea cealaltă. Doar trimite patru, ei la fel.

— Pope s-a întors spre Husker John.

— Lasă-l să plece. Trebuie să facem un plan.

Pope știa că nu poate trimite pe nimeni să facă ce el nu voia. Nu așa procedează un adevărat comandant, deci el era primul dintre cei patru. Mama sa îi dăduse numele de Providence și de aia a avut o viață norocoasă. Dacă a funcționat până acum, poate îl va proteja și astăzi. Husker John a insistat și el să meargă. Pope s-a simțit ușurat când l-a auzit, pentru că – după părerea lui – nu mai exista altul care să poată lupta cu vreo șansă de reușită. Parcă trimis de soartă, Motes a sosit și s-a oferit voluntar când încă discutau pe cine să mai întrebe. L-au acceptat în echipa lor de sacrificiu.

Pope i-a lăsat pe cei doi să se pregătească și a plecat să-l caute pe Conroy, care era un irlandez clasic care lupta doar din loialitate. Era singurul alb rămas – în afară de el și de Sunderson cel mort – în companie, numit în „unitatea” de motociclete. Nici nu a trebuit să-l convingă și Pope a avut cel de-al patrulea *sinucigaș*.

Pope, Motes și Husker John, erau înarmați fiecare cu carabină și pistol. Mai aveau câte un cuțit și o secure luate de la indienii morți. Conroy avea un *shotgun* cu țevi duble, scurtate, pistol, lance și cuțit. A adus și motocicleta pe care a condus-o pe lângă caii lor, care se obișnuiseră cu mașinăria zgomotoasă în timpul expediției.

— Hai să recapitulăm ce știm despre ei, a propus Pope din mers, apoi a izbucnit în râs. De fapt, nu știm nimic, nu-i așa?

— Au înălțimi diferite, *sir*, spuse Motes.

— Așa este. Au și arme diferite. Poate că se bazează pe mărime, dar e pozibil să fie organizați și după ranguri.

— Deci credeți că acești *Ya-OOT-ja* au un sistem bazat pe ierarhie? a întrebat Conroy.

— Sunt războinici… poate chiar soldați. Trebuie să aibă un sistem de ranguri. De aceea l-am lăsat pe ăl' voinic să-l ia pe Yautja rănit. *Nu lași niciodată un camarad în urmă*, da?

— Cred că are sens. Deci cum o să decurgă lupta? Pe cine trebuie să dobor primul?

Pope a ridicat o sprânceană.

— Nu prea știu exact, dar cînd am să știu eu ai să știi și tu.

— Ați vorbit exact ca un ofițer de la West Point, a chicotit Conroy.

Intrarea în valea următoare era la cinci mile depărtare. Și nu prea era o vale, ci un canyon abrupt care se termina în fund de sac cu stânci de mărimea unui vagon de cale ferată. Terenul plat era probabil de 20/20 m și acoperit cu țărână și iarbă uscată. Pope văzuse toate acestea pe hartă, dar harta nu arăta mărimea impresionantă a stâncilor, sau cum se ridicau precum niște blocuri suprapuse într-un zid cu trei laturi. Au legat caii de un mesquite pipernicit, Pope gândind că acolo vor fi oarecum la adăpost. Motocicleta a fost parcată lângă cai.

Apoi toți patru s-au deplasat către centrul spațiului și au așteptat.

…exact zece secunde, apoi patru *Yautja* au apărut la 7 m de ei.

Și mai mulți *Yautja* au apărut pe stâncile înconjurătoare.

Hope spera că aceștia erau doar spectatori și că nu se aflau într-o imensă capcană.

Aparent, *Yautja* erau aleși pe mărimea soldaților Buffalo. Un războinic mai solid și trei mai apropiați de dimensiunile umane. Părea că *Yautja* fuseseră aleși ca să se potrivească oamenilor. *Interesant*, se gândi Pope. Dacă observația sa era corectă, atunci era vorba de ideea de luptă dreaptă, ceea ce-i dădea speranțe că *Yautja* vor respecta partea lor din înțelegere.

Un al cincilea *Yautja* a apărut – și l-a recunoscut pe războinicul gigant din noaptea anterioară. Acesta a pășit între cele două grupuri, apoi s-a întors cu fața către soldații Buffalo.

— Patru luptă, apoi gata, a spus cu accent și cadență ciudată pentru urechile lui Hope.

— Arme? a întrebat.

— Doar câte două.

— *Sir*, au armură, a notat Husker John.

— Bună observație.

Apoi către *Yautja*:

— Dacă e vorba să fie o luptă dreaptă, războinicii tăi trebuie să-și dea jos armurile.

Yautja a înclinat gânditor capul. Ceilalți patru, care stătuseră nemișcați, s-au uitat unul la altul. Erau îngrijorați? Pope așa spera.

— Dacă nu armuri, atunci nici voi arme cu zgomot mare.

Pope se gândi o clipă, încercând să priceapă ce sunt armele zgomotoase. Apoi a înțeles. Pistoalele și carabinele. Poate că armurile asigurau pentru *Yautja* o protecție împotriva gloanțelor; fără ele, sigur vor fi victime. Era o solicitare dreaptă.

Adresându-se lui Yautja, Pope i-a spus:

— De acord. Dar încă ceva.

Făcu un cerc cu mâinile, apoi a simulat aruncarea.

— Nu folosiți acel disc cu care ai aruncat în Sunderson.

Yautja a rămas iarăși gânditor, a poi a scos o serie de *click*uri sub mască.

— Acești *Yautja* nu folosesc asemenea armă. Nu sunt pregătiți pentru ea.

— Deci până la moarte? a întrebat Pope sperând că nu va fi așa.

— Până la moarte.

— Excelent, mormăi Pope.

Și-a dus oamenii ceva mai departe și aceștia au început să-și scoată pălăriile și vestoanele. Armele și le-au depozitat în piramidă.

Caporalul Motes a fost primul care a observat că ceilalți, *Yautja*, și-au lăsat armele și măștile. Când le-a văzut fețele, a făcut ochii mari și a rămas cu gura căscată.

— Isus, Maria și Iosif! Ce sunt ei?

Soldații Buffalo s-au întors și au rămas uimiți văzând ce se ascundea sub măști. Pope a identificat teribilele protuberanțe de pe față ca fiind un fel de mandibule, ca ale unei insecte gigantice. Fiecare se termina cu un colț, sau gheară, sau pinten. Ce-or fi fost, păreau ascuțite și mortale.

Deoadată, toți patru *Yautja* au început să-și *click*ăie mandibulele. Umerii li se scuturau ușor. Iar Pope a înțeles; ei râdeau de soldații Buffalo. Se întoarse spre oamenii săi:

— Deci știm de ce poartă măști, ca să-și ascundă mecla urâtă. Acum râd de reacțiile voastre… de frica pe care o arătați. Fiecare dintre voi i-ați înfruntat pe apași și pe comanși. Fiecare ați fost implicați în confruntări corp la corp cu vreunul care voia să vă omoare. Acum nu e nici o diferență. Pentru noi, *Yautja* e doar un alt tip de indian. Asta-i tot. Pur și simplu. Mai mult, amintiți-vă că sângerează la fel ca voi sau ca mine. Dacă pot sângera, pot muri. Înțelegeți?

Conroy și Husker John au confirmat dând din cap, dar Motes era neîncrezător. Pope l-a înșfăcat de umăr și l-a scuturat.

— Motes. Mă auzi?

Motes a dat și el din cap, mai întâi încet, abia perceptibil, apoi mai repede și mai sigur de el.

— Vă aud, *sir*.

Pope s-a gândit o clipă dacă să spună sau nu ceea ce voia, apoi i-a dat drumul:

— Ascultă, n-ai să poți niciodată să te răzbuni pe Klan pentru ce au făcut familiei tale.

Motes s-a holbat la el, iar ura a înlăturat frica din ochii săi.

— Privește-i pe Yautja. Ei sunt Klanul. Ei îți vor ucide familia din nou. Nu poți face rău Klanului, dar poți să-i rănești pe acești războinici. Înțelegi? Mă înțelegi, caporal Motes?

Acesta s-a scuturat din mâinile lui Pope și spuse:

— Da, am înțeles, *sir*.

Vocea sigură arăta că este gata.

— Atunci… să mergem.

Pope și oamenii lui au înaintat câțiva pași.

— Suntem gata, spuse.

Gigantul *Yautja* a făcut semn unuia dintre războinici să înainteze și el. Pielea acestuia era pestriță verde cu maro. Fața-i era feroce precum a unui demon. Pentru soldații Buffalo, chiar puteau fi niște demoni, dar care sângerau și puteau fi uciși… deci aveau o șansă.

Pope a pășit înainte ca să-i întâlnească, dar Motes l-a împins înapoi și s-a dus în centru.

La fel precum ceilalți, Motes purta pantaloni băgați în cizme, o cămașă albă și bretele. Luase un tomahawk în mâna dreaptă și un cuțit de jupuit pielea în stânga. Pope nu-i vedea fața, dar soldatul ținea capul sus. Oponentul său a ridicat umerii și și-

a fluturat mandibulele. La fiecare mână avea atașat câte un dispozitiv cu lame metalice, duble.

Pope a așteptat semnalul de începere, dar nu a fost nici unul. *Yautja* a atacat doar. Motes s-a ferit spre stânga și a rămas în așteptre. Oponentul a rotit ambele sale brațe, dar Motes s-a strecurat pe sub ele, în timp ce tăia adânc în coapsa lui *Yautja*. Acesta a căzut grămadă. Motes și-a controlat rotirea, apoi s-a ridicat elegant în picioare.

Pope a simțit cum îl cuprinde un val de speranță pentru supraviețuirea lor.

Yautja a sărit și el în picioare și s-a răsucit. De data aceasta, în loc să atace, s-a apropiat cu prudență de Motes, dar soldatul Buffalo a rămas ferm în teren. Când *Yautja* s-a aplecat spre el, s-a ferit, lăsându-l să rateze lovitura, apoi a vrut să-l lovească cu cuțitul în plămâni.

Yautja l-a lovit peste braț cu piciorul, smulgându-i cuțitul din mână.

Motes s-a oprit cu ochii la arma care zbura prin aer… și acesta i-a fost sfârșitul.

Yautja și-a rotit și cealaltă mână și i-a secționat traheea lui Motes. Sângele a țâșnit sălbatic, iar Motes a căzut în genunchi. Cu o mișcare verticală, războinicul l-a lovit în moalele capului, cele două lame metalice implântându-se în os. Cu cealaltă mână a făcut o mișcare de *cosire* la nivelul gâtului, separându-i capul de trup.

Victoriosul *Yautja* s-a întors către ai lui și a scos un răcnet nepământean, în timp ce ridica triumfător trofeul însângerat.

Speranța lui Pope aproape că a murit odată cu Motes, dar știa că aveau totuși o șansă. Motes a murit doar pentru că a comis o greșeală mortală.

Husker John s-a repezit înainte, a apucat trupul lui Motes și l-a adus înapoi. Sângele picura pe spatele cămășii sale, dar nici măcar nu observa. A pus ușor pe pământ rămășițele caporalului mort.

— Mă duc eu, spuse Conroy. Lasă-mă să lupt eu acum.

Pope a pus o mână în pieptul lui Husker și l-a oprit.

— Du-te, Conroy. Ucide-l pe nemernic.

În loc să se îndrepte spre centru, Conroy și-a luat motocicleta, a pornit-o, apoi a condus încet spre centru. Avea o lance în mâna dreaptă.

Un alt *Yautja* de mărimea unui om a venit și el în centru; și acesta purta lame metalice pe brațe.

Conroy a accelerat motocicleta către oponentul său, care s-a ferit cu ușurință în lateral. Atunci Conroy a oprit, a accelerat motorul pe loc, ceea ce a făcut ca roata din spate să se învârtă nebunește spulberând drept în fața lui *Yautja* iarbă, praf și pietriș. Apoi a dat drumul frânei, a înaintat vreo 7 m, a răsucit motocicleta cu 180^0 și a accelerat din nou.

Pope nu mai văzuse așa ceva. Conroy folosea motocicleta ca pe un cal.

Yautja își ștergea fața și ochii cu dosul palmelor, încercând să îndepărteze mizeria care-l orbea… când sulița lui Conroy i-a pătruns în piept și a ieșit prin spate. În loc să-și continue drumul cu motocicleta, Conroy s-a agățat de suliță, lăsându-și mașinăria să continue să meargă fără el. Aceasta s-a clătinat nișel, a mai mers vreo 5 m, apoi s-a lovit de o stâncă uriașă, a căzut și motorul s-a oprit. Conroy l-a trântit pe *Yautja* la pământ, pironindu-l cu lancea. Și-a scos cuțitul de la centură și a început să-l înjunghie cu furie pe războinic, mâna înălțându-se și căzând iar și iar.

Husker John a ridicat victorios pumnul în aer.

Dar Pope și-a ținut respirația.

Și-atunci s-a întâmplat.

Yautja, probabil cu ultimile-i puteri, a ridicat mâna dreaptă și a implântat lamele în laterala feței lui Conroy.

Acesta a răcnit atât de surpriză cât și de furie, apoi Yautja l-a tras jos într-o îmbrățișare mortală.

Și… asta a fost tot, amândoi au murit.

— Fir-ar dracu-al dracului! a izbucnit Husker John și s-a dus să recupereze trupul și armele lui Conroy, apoi l-a așezat lângă Motes.

— E rândul meu, a mormăit Husker John.

A luat sulița lui Conroy, al cărui vârf lucea de sânge verde luminiscent.

— Nu, lasă-mă pe mine, spuse Pope, gată să facă un pasul înainte.

— Nu, *sir*. Nu mai vreau să văd pe unul de-al nostru murind, așa că mă duc eu.

Și s-a dus către zona centrală a canionului cu țărâna murdară de sânge. *Yautja* și-a ridicat mâinile în aer. Mandibulele se loveau una de alta cu frenezie, scoțând *clack*uri zgomotoase. Ținea aceeași lance lungă pe care Pope o văzuse folosită și mai înainte, cu vârful-lamă lat, lung și curios curbat. Războinicul a pășit înainte.

Husker John a început să meargă încet, apoi a alergat către oponent. A ajuns la 1,5 m și a sărit înapoi ca să arunce sulița spre *Yautja*. Acesta și-a rotit propria lance în jur și a respins sulița departe. Dar manevra l-a lăsat descoperit. Încercă să rotească lancea înapoi, dar Husker John era deja peste el. Soldatul Buffalo l-a cuprins de gât pe *Yautja*, s-a dat în spatele lui, și – cu cuțitul tras de la cingătoare – i-a tăiat gâtul până la oasele coloanei. Husker John își ținea oponentul strângând bine una dintre mandibule. Acestea s-au mai mișcat de câteva ori, apoi au rămas nemișcate pe măsură ce sângele verde luminiscent se scurgea din războinicul inamic.

Husker John l-a lăsat să cadă pe pământ, apoi s-a îndreptat către locul unde aștepta Pope, cu gura căscată. Acesta a zâmbit larg.

— Ai reușit! Ai învins!

— Hm, da, dar ceilalți n-au reușit, iar acum va trebui să te văd și pe tine cum mori.

Pope a devenit sobru.

— N-am să mor. Numele meu este Providence Pope și Dumnezeu are alte planuri cu mine.

Și-a luat tomahawkul și s-a dus la centru. Privind în jur a văzut că toți se uitau la el intens de parcă era o insectă interesantă. Dădu din cap.

Tâmpitul de Sunderson și hărțile lui blestemate. Dacă m-ar fi ascultat, ne-am fi întors la frontieră, iar oamenii ar fi băut acum tequila, iar eu aș fi dormit toată noaptea ca lumea.

Aruncă o privire oponentului său care avea aceleași dispozitive cu lame atașate la brațe, ca și primii doi, ceea ce însemna că vor lupta de aproape. Se pregătise pentru așa ceva și spera că planul său va funcționa.

Înălță tomahawkul, căutând punctul de echilibru, apoi a înaintat luând o poziție tactică.

Fu uimit să vadă că una dintre lamele de pe brațul ridicat al lui *Yautja* a zburat către el. Pope a încercat să o evite lăsându-se pe vine, dat lama i s-a înfipt sub umărul stâng nu foarte departe de inimă. Dacă n-ar fi încercat eschiva, ar fi fost mort precum Motes și Conroy. Durerea a fost îngrozitoare, făcându-l să cadă într-un genunchi.

— Ridică-te, *sir*!

Vocea intensă lui Husker John l-a forțat să se ridice în picioare.

Adversarul său se apropia sigur de sine și încrezător.

Pope a lovit cu tomahawkul din dreapta în stânga, de sus în jos, apoi exact invers, totul într-o singură mișcare fluidă.

Yautja s-a ferit, apoi a zvâcnit spre înainte mâna dreaptă pe care se mai afla doar o singură lamă.

Pope a blocat lama cu tomahawkul și instantaneu a priceput că a comis o greșeală gravă.

Yautja a prins tomahawkul și i l-a smuls lui Pope, lăsându-l pe acesta cu mâna întinsă și dezarmată.

Prin minte i-a trecut ca un *flash* amintirea fetei din Hudson Valley, care mirosea a liliac și portocali. Vedea mâna ei întinsă când el pleca cu trenul, acum trei ani, îndreptându-se spre vest ca să lupte cu indienii. Numele ei era Charlotte și fusese dragostea vieții sale.

Apoi, într-o clipită, a revenit în lumea reală.

Charlotte, a șoptit.

Oponentul său tocmai întindea o mână spre el.

Pope s-a strecurat pe sub ea, a smuls pistolul-rețea de la spate unde era pus în centură, apoi l-a ridicat către chipul lui *Yautja* și a apăsat pe trăgaci. Plasa a fost lansată, trăgându-l pe războinic spre spate, înfășurându-se și apoi pătrunzând în fața acestuia. A căzut pe spate și a încercat să o scoată cu o mână. Mâna stângă a întins-o spre Pope și a lansat ambele lame. Pope s-a ferit, lăsându-le să treacă pe deasupra. Așa a ajuns într-un genunchi chiar lângă războinic. Pope a smuls lama din umăr, aproape leșinând de durere, a întors-o, și a înfipt-o într-unul dintre ochii lui *Yautja*.

Și totul s-a terminat.

După un moment, a fost ridicat și ținut la o lungime de braț de către Husker John al cărui chip era luminat de victorie.

— Ai reușit, *sir*! Ai învins!

Bucuria lui Pope era atenuată de o incredibilă durere.

— Ți-am spus că n-am să mor astăzi, a reușit să spună.

Husker John l-a dus înapoi în zona lor și a început să-l doctoricească. A pus magneziu în rană și l-a bandajat înainte ca Yautja cel înalt să se apropie. Husker John s-a ridicat și a vorbit cu el ceva mai departe, fără ca Pope să poată auzi.

Abia mai târziu, când conducea doi cai ce duceau trupurile lui Motes și Conroy, s-a gândit Pope la ce a vorbit Husker John cu el.

— Oricât i-aș urî pe acești războinici, îi și respect. Mi-au cerut să mă alătur lor. Spun că vor să învețe de la mine. Sunt om bătrân, *sir*. Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru soldații Buffalo, așa că am să le accept oferta. Adevărul este că viața-i prea scurtă ca să nu cauți ceva nou de făcut. Vreau o schimbare, iar asta mi se pare potrivită pentru mine.

Acestea fiind spuse, Husker John a rămas în urmă. Pope va spune tuturor că a murit și trupul nu a fost recuperabil. Vor înțelege. Îl vor jeli. Apoi își vor *linge* rănile și se vor întoarce în New Mexico. Acolo, Pope îi va părăsi. Contractul său de înrolare era încheiat și putea pleca legal. Își imagina că va dura ceva timp ca să o viziteze pe fata ce a lăsat-o în trecut și să vadă dacă n-ar putea face parte din viitorul său. Indiferent cum va fi, nu-și va uita niciodată bravii săi soldați, pe admirabilul Husker John, și ciudații războinici care le-au permis să trăiască oamenilor săi, doar ca să se poată testa pe ei înșiși în luptă cu câțiva dintre cei mai buni cavaleriști ai Americii – Soldații Buffalo.

SFÂRȘIT

LEE CHILD

AM AUZIT O POVESTE DE DRAGOSTE

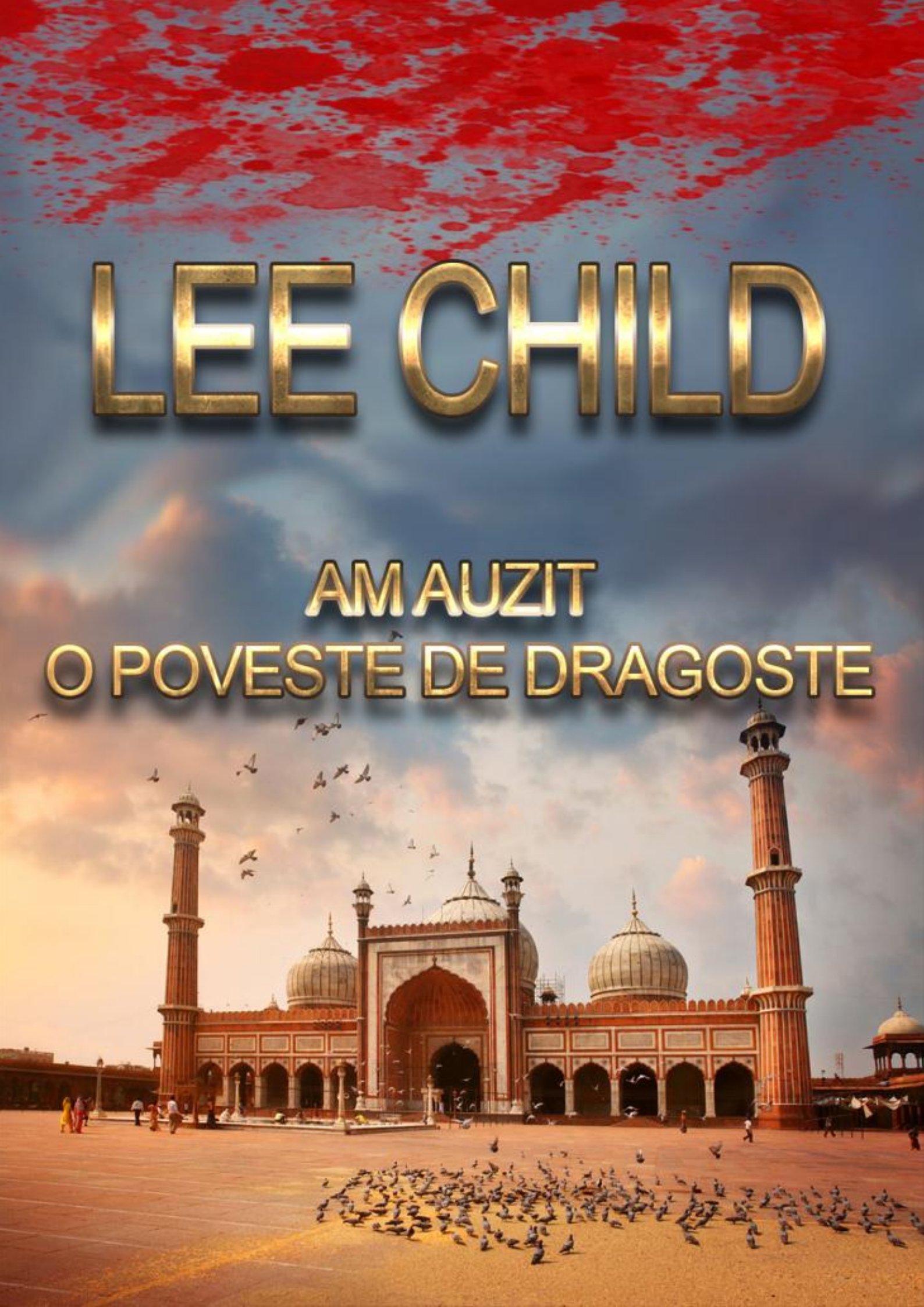

LEE CHILD

AM AUZIT O POVESTE DE DRAGOSTE

Titlul original: *I Heard a Romantic Story, 2012*
Traducerea: Ştefi Todo

Am auzit o poveste de dragoste. Era în timp ce aşteptam să omor un tip. Şi nu doar un tip, apropo. Ei îl numeau pe acest tip un prinț şi bănuiesc că şi era. O mulțime din tipii ăia de acolo sunt prinți. Nu doar unul sau doi în țară. Familiile au prinți. Toate tipurile de familii. Au prinții lor. Sunt sute. Au atât de mulți încât unii dintre ei sunt ticăloşi de douăzeci şi cinci de ani. Acel fel de prinț. Şi el era ținta. Acest ticălos tânăr. Urma să apară într-un sedan Mercedes mare. Urma să iasă din spate şi să meargă cam zece paşi spre veranda casei. Veranda se presupunea că e ca cea pe care o aveau la Marriott, dar mai mică. Unde cobori din autobuz. Doar că au făcut-o prea mică pentru maşini. Cred că trebuia să-i protejeze pe oameni împotriva soarelui. Probabil şi a animalelor. Pentru că, apropo, era în India. Era în mijlocul zilei şi totul era fierbinte şi prea strălucitor pentru a putea fi privit. Dar tipul ăsta urma să meargă spre această verandă. Şi veranda avea pereți pe unele părți. Şi, atâta timp cât eram sigur că va merge într-un ritm rapid, trebuia să planific exact timpul, să apăs mai întâi butonul şi apoi el să ajungă la porțiunea cu perete a verandei şi, desigur, bomba era acolo unde era zidul. Deci era o treabă de apăsare pe buton. Destul de uşor ca s-o facă un singur tip. Cu excepția faptului că ei au trimis doi tipi, bineînțeles. Dar atunci, întotdeauna făceau aşa. Niciun tip nu era niciodată singur. Mergeți la filme unde vedeți tipul absolut singur? Evident că nu e absolut singur, pentru că există un cameraman care e chiar în fața lui. Altfel nu l-ați putea vedea. Nu ar fi niciun film. Sunt minimum doi tipi acolo. Şi aşa era şi pentru noi. Doi tipi. Dacă aş fi un lunetist, ar trebui să-l numiți pe celălalt observatorul. Doar că eu nu eram lunetist. Era o treabă de apăsare pe buton. Nu aveam nevoie de un observator. Dar el era acolo. Probabil un tip de la CIA. Vorbea cu mine. Era ca şi cum trebuia să valideze lovitura şi să-mi dea permisiunea. Probabil că nu voiau nicio undă radio. Aşa că l-au pus pe tip lângă mine. Direct în urechea mea. Şi probabil ştia că acest sedan Mercedes e la o anumită distanță şi prin urmare mai dura un timp şi deci nu era nevoie de validarea lui încă o

perioadă. Şi, oricum, puteam vedea drumul. Cu siguranță puteam vedea ultima sută de metri din el. După curbă. Şi am fi văzut nori de praf de la distanță de kilometri. Dar n-am văzut niciunul, ceea ce i-a dat acestui tip timp să vorbească. Şi a vorbit despre cum am ajuns atât de departe cu acest prinț. A spus totul. Mi-a spus cum s-a făcut, practic. Ceea ce, apropo, n-a fost complicat. Era doar un număr de verigi absolut simple. Toate lucrând împreună ne duceau la un rezultat pozitiv. Şi, bineînțeles, una din verigi era treaba veche cu fata, iar partea aceea a mers bine. Asta e ceea ce mi-a povestit celălalt tip. Pentru că el părea că se ocupă de toată partea cu fata a programului. El era şeful. El a trimis fata. Ceea ce a fost evident o problemă de selecție. A fost despre analiza sarcinii şi trimiterea fetei potrivite. Ceea ce acest tip a făcut. Nu cred că a fost lipsă de încredere în sine în alegerea lui. Problema era că cea mai potrivită fată pentru acea treabă conform judecății lui profesionale era şi fata de care era îndrăgostit, ceea ce, evident, l-a pus într-o situație dificilă. A trebuit să o trimită în bătălie pe fata pe care o iubea. Şi nu era o bătălie cu arme şi bombe. Armele pe care prietena lui urma să le folosească erau mult mai personale. Era acel gen de joc. Iar tipul ştia asta, evident. El era şeful. Nu am spus că el l-a inventat, apropo. Am spus că el era în acel moment liderul mondial. El era şeful cel mare. Nu e o problemă de o a doua alegere. A făcut ceea ce trebuia. Era un profesionist. A pus țara pe primul plan. Fata a mers. Şi bineînțeles că a făcut o treabă bună. În două săptămâni tipul se îndrepta spre această casă în Mercedesul lui. A fost ceva de lucru acolo. Două săptămâni, e un timp foarte scurt. Să obții un rezultat pozitiv în două săptămâni e extraordinar. Pozitiv în sensul că eu încă trebuia să apăs pe buton. Şi eu eram o verigă. Eram ultima verigă. Tot ce trebuia să fac era să apăs pe buton. Dacă tipul apărea. Ceea ce se va întâmpla, datorită prietenei celuilalt tip. Ea trebuie să fi făcut tot soiul de lucruri. Tipul ştia asta. Asta e ceea ce făceau aceste fete. Dar el voia cumva să nege. Asta îmi spunea. Credea că e diferit pentru ea. Poate nu a făcut toate acele lucruri. Sau poate a făcut. Tipul nu a fost destul de clar. Dar dacă a făcut, a fost deoarece le făcea pentru misiune, a cărui şef era el. Ea ştia că el ştia că e o misiune critică. Aşa că a făcut-o. L-a livrat pe tip şi eu aşteptam să apăs pe buton, care e pe un telefon mobil, apropo. Telefoanele mobile sunt aparatele pe care le folosim acum. Au construit o întreagă rețea doar ca noi să putem arunca lucrurile în aer. Capital privat. Furnizori care primesc plângeri. Cu radiourile nu te puteai plânge. Dacă ceva mergea rău ridicai din umeri şi încercai din nou în ziua următoare. Dar dacă unui tip i se întrerup apelurile, se plânge. Se plânge cu voce tare. Poate că avea de făcut o afacere importantă. Aşa că firmele de telefonie țin lucrurile în funcțiune. Singurul dezavantaj fiind decalajul în timp. Tu formezi un număr şi durează mult până sună. Există tot felul de turnuri şi computere în drum. Toate tipurile de management tehnic. Întârzierea poate fi de opt secunde întregi, de aceea e vorba în totalitate despre sincronizare. A trebuit să-i judec viteza, astfel încât să apăs pe buton cu opt secunde întregi

înainte ca el să ajungă acolo unde mergea. După ce ajungea cu maşina. Ceea ce încă nu s-a întâmplat, ceea ce i-a dat tipului timp să vorbească, în principal despre fată. Locuia cu el. Bineînțeles că nu în timpul celor două săptămâni în care ea a fost cu prințul, asta fiind subiectul întregii conversații, care era de fapt un monolog din partea lui, în care încerca să mă convingă că era împăcat cu asta. Şi că ea era împăcată că el era împăcat cu asta. Era un câmp minat. Dar amândoi pretindeau că erau de acord cu asta. Despre asta încerca să mă convingă tipul. În timp ce aşteptam. Şi s-a dovedit a fi pentru o oră, apropo. O oră. Eram pe poziție cu o oră înainte. Ceea ce dovedeşte că tipul a plănuit să folosească timpul vorbind, pentru că el a fost cel care a întocmit programul şi el era cel care vorbea. Despre această fată. Această fată era un înger. Ceea ce eram pregătit să cred. Era un tip tare ca să poată tolera. Dar mi-a spus toate lucrurile pe care le-au făcut împreună şi nu am putut decât să cred că aveau câțiva ani fericiți în spate. Nu mai făceau lucrurile care se fac într-o relație nouă, dar nici nu aveau o relație învechită. Făceau lucruri normale, fericite, poate puțin încă experimentale, aşa cum unii oameni fac multă vreme. Am fost convins. A fost o descriere convingătoare. În acel moment eram sigur că e adevărat. Aşa cum şi era, evident. În cele din urmă, li se întâmplă multora. Dar e posibil să găsească drumul înapoi. L-am crezut pe tip. El a trimis-o pe fată la prinț. Amândoi au petrecut clipe minunate cu un weekend înainte. Au fost de acord cu asta. El era împăcat cu asta, iar ea era de acord cu orice. Aşa că au făcut-o. Luni dimineața, ea a plecat. Şi aşa trebuia să fie. El era şeful, ea era fata de pe câmpul de luptă, nu trebuia să existe niciun contact între ei. Deloc. Organizațional, ea era acum pierdută pentru el. Era dusă. S-ar putea să nu se întoarcă. Pentru că unele dintre ele nu o făceau. S-au întâmplat dezastre. Şi apoi, era protocolul. Nicio implicare personală. Ceea ce au ocolit până acum, dar acum vor trebui să facă asta cu adevărat. Doar că nu o fac. Îşi aranjează cumva vizitele. Ceea ce e o uriaşă depăşire a limitelor, neprofesională din partea ambilor. Va strica totul pentru totdeauna. E de două ori greşit. Ea nu mai poate nega şi acoperirea lui e deconspirată. Dar au făcut-o. Şi nu doar o dată. S-au întâlnit de cinci ori. În două săptămâni. Cinci din paisprezece. E un procent destul de mare. Aproape jumătate. Ceea ce e o perioadă destul de mare în care să fi departe. Performanța ei a fost miraculoasă. A făcut treaba în două săptămâni, din care jumătate le-a petrecut cu prietenul ei original. Care îmi povestea totul despre aceste vizite. Ceea ce era o altă încălcare a disciplinei, chiar acolo. Vreau să spun, ce eram eu? Ar fi trebuit să-mi ceară un act de identitate. Dar n-a făcut-o, ceea ce înseamnă că mă considera doar un prost care nu contează. Ceea ce era ironic, pentru că eram la fel ca el. De fapt, eram exact la fel ca el. Şi eu eram un operator guvernamental. Egalul lui în toate felurile. Cu excepția faptului că nu aveam o fată. El era cel cu fata. Şi el o vizita. Prima dată ea a fost bine. Doar îl întâlnise pe prinț. Erau încă în faza formală. A doua oară n-a mai fost chiar aşa bine. Trecuseră de partea formală. Douăzeci

şi patru de ore, iar prinţul deja făcea lucruri. Asta era clar. Dar vorbim aici de securitatea naţională. De cel mai înalt nivel. Arunci pe cineva în aer în India, salvezi o mulţime de probleme de mai târziu. Poate că salvezi lumea. Evident că oamenii ca tipul ăsta şi fata lui trebuie să creadă lucrurile astea. Sau poate că deja credeau lucrurile astea dinainte să se angajeze. Poate că de asta au căutat aceste slujbe. Pentru că ei cred anumite lucruri. Cred că există ceva mai important decât ei înşişi. De asta s-a întors fata la prinţ, chiar şi după a doua vizită. Putem ghici ce face pentru că era într-o stare proastă când a avut loc a treia vizită. Prinţul nu o loveşte. Nu e o problemă fizică. Prinţul ar putea să nu facă nimic. Ar putea fi complet naiv şi neexperimentat. Ar putea fi uşor de mânuit. Există o mulţime de posibilităţi. Dar ea trebuia să-i satisfacă nevoile într-o manieră foarte umilă. Oricare ar fi fost acestea. Trebuia să zâmbească şi să facă reverenţe ca şi cum era cea mai fericită fată din lume. Şi, psihologic, asta e un efort. Nu se simţea bine. Dar s-a dus înapoi. Era hotărâtă să ducă misiunea la bun sfârşit. Era genul ăsta de persoană. Ceea ce-l punea pe şef tot timpul într-un cerc vicios, bineînţeles. Nu putea s-o oprească pe fata pe care o iubea pentru că dacă ar fi putut n-ar mai fi iubit-o. Ea ar fi insistat să plece. El ar fi insistat ca ea să plece. Securitatea naţională e un lucru foarte important. Aceşti oameni cred asta. Trebuie s-o facă. Aşa că ea a plecat. Şi a continuat să se întoarcă. Părea mai puternică la a patra vizită. Încă şi mai bine la a cincea. Deţinea controlul acum. Reuşise. Era ca un boxer care tocmai a câştigat centura. Bineînţeles că doare, dar nu prea mult. Aşa era ea. Era pe cale să-l predea. Era campionul incontestabil al lumii. Aproape o făcuse. Venea acasă. Dar poate acest boxer loveşte mai rău decât e permis. Poate aşa a fost. Poate că e obosită, dar e aproape. Aşa că se preface. E în regulă să meargă înapoi. Aşa că merge înapoi. Dar parte din prefăcătorie a fost exagerată. Ea are de gând să-l predea, dar nu va fi uşor. Nu aşa cum pretinde. Va trebui să ofere stimulente. Pe care nu ţi le menţionează. Pentru că exagerează. Îţi spune că e mai bine decât este. Are controlul, dar nu chiar complet. Şi ascunde asta, aşa că tu nu şti. Apoi vezi norul de praf la kilometri distanţă şi aştepţi şi apoi Mercedesul apare de după colţ, pe ultima sută de metri; e o maşină scumpă, dar prăfuită şi parchează exact unde ar trebui să o facă şi tipul coboară de pe locul din spate. Şi ca un nesimţit lasă uşa larg deschisă în urma lui şi merge mai departe, ca şi cum el e regele lumii, iar eu deja număr secundele. Are tipul ăla de mers agitat, care este de fapt mai lent decât pare, dar eu sunt pe fază şi ştiu exact când voi apăsa pe buton. Apoi, fata sare din maşină în spatele lui, ca şi cum şi-a scăpat portmoneul sau ceva şi a fost întârziată pentru un moment, ceea ce cred că a şi făcut, deoarece îşi cere într-un fel scuze prin limbajul corpului, cu o privire de *Sunt o idioată*, şi apoi îl prinde din urmă pe prinţ şi îl ia de braţ cu afecţiune. Aproape într-un mod excitant, să fiu sincer, şi îţi dai seama că l-a adus aici promiţându-i ceva special. În una dintre camere, probabil. Poate ceva ce el n-a mai făcut până acum. Chicotesc ca nişte şcolari. Merg înainte

cu pasul săltat. Sunt exact în punctul în care trebuie să apeşi pe buton. Şi până acum procesul de validare este serios afectat. Doar bolborosim unul către celălalt. Dar ştim un lucru. Securitatea națională e foarte importantă. E mai importantă decât oricare dintre noi. Credem lucrul ăsta. Trebuie. Aşa că apăs pe buton. Sincronizarea mea a fost bună. Nu e niciun motiv pentru care n-ar fi fost. Am avut totală încredere în estimarea vitezei şi a direcției. Opt secunde. Erau exact lângă zid când a explodat. Amândoi. Şi acesta a fost sfârşitul poveştii de dragoste.

SFÂRŞIT

Keith Douglass

VÂRTEJUL

CARRIER 05

Keith Douglass

CARRIER 05

VÂRTEJUL

versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL 9

CAPITOLUL 25

Joi 26 iunie
0845 Zulu (0945 ora locală)
***Hornet* 300**
Aeroportul Narvik

Pista era poziționată aproape de marginea apei, pe direcția nord-vest peste Ofotfjorden, către culmile abrupte din apropiere de Bogen. Plafonul de nori se risipise, fiind înlocuit de soarele strălucitor și temperaturi de circa 30^0C. Dar, fumul continua să se ridice către cerul de deasupra orașului Narvik din incendiile de la rezervoarele de stocare a combustibilului. Din fericire, mari cantități de combustibil au rămas la aeroportul Narvik, iar și mai mult a fost adus de cisternele zburătoare KA-6D cu un ceas mai înainte.

O echipă de mecanici de avion din *Marine* au înconjurat *Hornet*ul F/A-18 al lui Tombstone, făcându-i plinul cu combustibil și verificându-i suporții cu muniție suspendați sub aripi. Unul dintre ei ținea în mâna ridicată panglicile siguranțelor,

arătându-i lui Tombstone că încărcătura sa de luptă compusă din 6 *Sidewinder* și 2 *Sparrow* erau gata de lansare.

Tombstone a „aruncat” un salut în semn de luare la cunoștință, apoi și-a redistribuit atenția asupra tabloului de bord din fața sa, împrospătându-și memoria.

Trecuse ceva vreme de când fusese într-un cockpit *high-tech* de F/A-18. Favoritul său a fost întotdeauna *Tomcat*, dar ca adjunct de CAG era de așteptat să fie familiarizat cu toate tipurile de avioane aflate sub comanda sa. Acum două săptămâni, a zburat cu un S-3 *Viking*, iar mai înainte a acumulat o grămadă de ore de zbor pe A-6 *Intruder*, EA-6 *Prowler* și E-2C *Hawkeye*.

Dar mai zburase pe *Hornet* înainte și i-a plăcut avionul sprinten, *high-tech*, dual-rol. „Biroul” era unul dintre cela mai avansate aflate *în aer*, cu tehnologia HOTAS (*Hands-On Throttle And Stick - mâinile pe manșă și maneta de gaz*) și trei monitoare multifuncționale (MFD). Pe consolă nu se afla aproape nici un instrument tradițional, în afară de niște *backup* exilate în partea de jos a tabloului de bord.

Informațiile necesare pentru zbor erau prezentate pe monitoare de computer. Unul era COMED (*Combined Map/Electronic Display*) care reda informațiile radar și altele pe fondul unei hărți electronice mobile. Toate monitoarele puteau fi schimbate la simpla atingere a unui buton. Dacă atenția pilotului era suprasolicitată, exista încorporată chiar și o voce pentru avertizare, o voce liniștitoare de femeie care-i spunea dacă nivelul de combustibil era prea scăzut sau dacă a uitat să escamoteze trenul de aterizare.

Un pilot de *Hornet*, prieten al lui Tombstone, a spus cândva că F/A-18 era atât de avansat încât făcea aproape posibil pentru un om să facă toată treaba; spre deosebire de *Tomcat*, care avea și un RIO în scaunul din spate, care se ocupa de comunicații, radar, și o parte din armament, *Hornet* avea doar pilotul la bord. Acest fapt nu era chiar atât de rău în *dogfight*, dar într-un atac la sol situația putea deveni destul de dificilă, pentru că un singur om trebuia să controleze avionul în zbor, să descopere și să ochească obiectivul și să lanseze încărcătura de luptă.

Dar când Tombstone a salutat echipajul de la sol și a accelerat motoarele, știa că *Hornet* reprezenta o simbioză cu adevărat remarcabilă între OM și MAȘINĂ. Vechea zicere a piloților de vânătoare „să simți avionul” avea un nou înțeles în *Hornet*. Tombstone *era* avionul, suprafețele de control și armamentul fiind extensii ale creierului său, nu mai puțin decât mâinile și picioarele sale.

— *Dragon Leader*, sunt *Camelot*, s-a auzit în căști. Răspunde, *Dragon*.

— *Dragon* pe recepție. Continuă.

Dragon, numele de cod pentru aceste avioane din cadrul CVW-20 – aproape întregul *air wing* – care acum erau transferate pe insulă, răspândite pe patru baze

aeriene diferite. Tombstone supraveghease trimiterea acestor avioane de pe puntea de zbor a lui *Jefferson* pe aerodromurile norvegiene tocmai recapturate de la sovietici chiar în această dimineață. Privind prin canopie, putea vedea celelalte F/A-18 dirijate de turnul de control Narvik. Propriul său *Hornet*, cu numărul modex proaspăt reinscripționat pentru a-l desemna ca „pasărea CAG", era gata să ruleze.

— *Dragon*, avem *bandits* în aer, pe direcția 3-5-5 față de poziția noastră, distanța 3-0 mile. Chermeza e gata să înceapă.

— *Roger*, *Camelot*. *Dragon* decolează.

Apoi a schimbat frecvențele radio.

— *Dragon*, *Dragon*, sunt *Dragon Leader*. Sabia este scoasă din teacă. Repet, sabia este scoasă.

În timp ce vorbea, a împins ușor cu mâna stângă maneta HOTAS spre înainte, iar tracțiunea celor două motoare turbofan GE a crescut cu un tunet.

Ordinul său, transmis fiecărui avion din *wing*, fie direct, fie prin intermediul lui E2C *Hawkeye* – nume de cod *Bifrost* – a pus în mișcare 40 avioane.

Altele, *Tomcat* din VF-97, se aflau deja în aer, în zbor CAP deasupra Grupului de Luptă ce naviga către exteriorul fiordului pentru a se confrunta cu inamicul. La Narvik, Tombstone conducea în aer 8 *Hornet* din VFA-161 *Javelin* plus 6 *Intruder* supraviețuitoare din VA-84 *Blue Rangers*. *Squadron*ele rămase au fost postate pe pista de la Evanskjaer, aproape de zonele de debarcare ale *Marines*, în Andøya și Vesterålen; și la Bodø, capturat cu doar câteva ore în urmă de o unitate heliopurtată din *Marine Regimental Landing Team*.

— Turnul, sunt *Dragon Leader*. Cer permisiunea să decolăm.

— *Dragon Leader*, Narvik Air control. Liber la decolare. Vânt 1-8 dinspre 0-1-0. Noroc, Navy.

— Mulțumesc, *Marines*. Țineți berea la rece. Trebușoara asta nu va dura mult.

— *Roger*, Navy. Dar dacă îi ratați pe bastarzi, voi o plătiți.

Ochii au scanat pista ce se întindea în fața sa, atât de ciudat diferită de imaginea obișnuită lui, a unei punți ce se legăna, cu marea și cerul părând suficient de apropiate ca să se atingă. Tehnicienii luptători din *Marine* au robotit întreaga dimineață pentru a repara craterele provocate de obuze în tarmac, acoperindu-le cu plase de sârmă peste care au turnat asfalt. În mod ironic, cea mai mare parte dintre aceste cratere au fost făcute de avioanele A-6 în timpul raidurilor menite să-l alunge pe *Soyuz*.

Spera că tehnicienii *Marine* își cunosc meseria.

Era ciudat să nu aibă un *deck officer*, un echipaj la catapultă și ritualul de lansare. Avea liber; împinse maneta de gaze spre înainte punând *Hornet*ul în mișcare, din ce în ce mai repede. Mâna dreaptă strângea manșa, ținând-o fixă în ciuda zdruncinăturilor

provocate de suprafața neregulată a pistei, apoi a tras-o ușor spre înapoi. Botul avionului s-a ridicat și scuturăturile au dispărut. Plutea către cerul albastru.

Exulta.

Captain Matthew Magruder, CAG al CVW-20, se afla din nou la bordul unui avion în zbor, eliberat după ceea ce păreau a fi câteva luni de detenție pe coridoarele gri ale lui *Jefferson*.

Chipurile a doi oameni i-au trecut prin minte, prieteni, unul mort, unul în viață, ambii parte a ființei sale. Pentru tine, Coyote, se gândi. Și pentru tine, Pamela.

Tombstone se simțea împlinit, victorios, războinic profesionist călărind cerul pentru a se confrunta direct cu inamicul, printre nori.

Se afla în mediul său.

0855 Zulu (0955 ora locală)
MiG 1010
Deasupra Mării Norvegiei

Colonelul Serghei Sergheivici Terekhov își menținea MiG-ul-29 pe curs, cu ochii pe orizontul din față. Aproape că au ajuns… destul de aproape de portavionul american încât îl putea simți.

Savura următoarea înfruntare. Umilința înfrângerii de acum trei zile îl ardea ca focul. Recuperat din ape de echipajul lui *Doblestnyy*, care glumeau pe seama „peștelui" mare pe care l-au prins, a ajuns la țărm două zile mai târziu, la Bodø, unde a aflat că *Soyuz* a fost scufundat și că *Marines* au debarcat la Narvik. A trebuit să ceară un avion comandantului sovietic al bazei de acolo. În această dimineață a zburat către *Kreml*, și a aflat abia după aterizarea pe portavion că Bodø a fost capturat de forțele inamice la puțin timp după decolarea sa. Mai târziu a aflat și că promovarea sa la gradul de colonel nu a fost raportată la Moscova înainte de scufundarea lui *Soyuz*.

Nu mai trebuie spus că nu mai era comandant de *air wing*. Avioanele de pe *Soyuz* au fost pierdute odată cu nava, mai puțin câteva care se aflaseră în aer și au reușit să aterizeze pe bazele aeriene din apropiere. Cele mai multe dintre acestea au fost capturate când *Marines* au debarcat.

A fost ca o insultă personală. Până acum, de două ori a scăpat cu greu de moarte din mâinile americanilor. Terekhov era deosebit de mândru, cu o aroganță feroce ce-l obliga să returneze americanilor ceea ce primise de la ei. MiG-29 al său era configurat pentru un atac de precizie, cu două AA-8 cu ghidare în infraroșu și două AA-7 rachete tactice aer-suprafață atașate de pilonii de sub aripi.

Aceste AA-7 vor exploda în interiorul imensei și vulnerabilei ținte ce era USS *Thomas Jefferson* – Terekhov își promise sieși. În mod ciudat, *Admiral* Ivanov nu părea interesat de *Jefferson*. Era mulțumit să neutralizeze amenințarea reprezentată de portavionul american și să treacă mai departe, pentru că scopul său era să ajungă la zonele de debarcare ale *Marines* de la Harstad and Tennevik.

Dar Terekhov știa mai bine. Dacă *Jefferson* era distrus, dispărea inima și sufletul efortului american din Norvegia. Portavionul american s-a aflat în spatele fiecărei schimbări, întârzieri, înfrângeri suferite de sovietici în invazia din Scandinavia, de la încăpățânata și lipsita de sens rezistență a luptătorilor pentru libertate norvegieni și a Forțelor de Apărare, la scufundarea lui *Soyuz*. Își dorea să vadă portavionul american în flăcări.

Comandantul *wing*ului de la bordul lui *Kreml* era un idiot, un veritabil *apparatchik* pe nume Chelyag. Lui Terekhov nu i-a fost greu să-l impresioneze pe acesta cu experiența sa anterioară în lupta cu portavionul american și să-i sugereze un mod de acțiune. La îndemnul său, Chelyag a fost de acord să-l lase să încerce o apropiere la joasă altitudine cu un *flight* de șase MiG-29. I-a garantat rotofeiului comandant de *wing* că atacul va diviza apărarea americană și va permite forței principale de 40 și ceva de MiG și *Sukhoi* să străpungă defensiva aeriană a americanilor.

Practic, *Palaci* – (Палач - călău), numele de cod al *flight*ului celor 6 MiG – va fi aproape sigur capabil să se strecoare nedetectat aproape de portavionul american. Inamicul va fi concentrat asupra grupului principal al lui Chelyag, iar Terekhov va ocoli de departe navele americane și se va apropia venind dinspre sud. La doar câțiva metri deasupra apei, protejați de un puternic bruiaj și ECM, vor fi aproape imposibil să fie detectați.

— *Palaci*, aici *Kreposti* (Крепость - Fortăreața), a spus o voce în căști. Distanța la obiectiv 4-6 km. Activitate aeriană normală cu ceva ECM. Te poți înscrie pe cursul de atac.

Terekhov a confirmat, apoi a pus MiG-ul în picaj către mare.

0903 Zulu (1003 ora locală)
CBG-14
Marea Norvegiei

Avioanele inamice au năvălit ca ulii asupra Grupului de Luptă american când acesta a trecut pe lângă Værøy către largul mării. *Kearny* deschidea drumul, iar fregata *Stephen Decatur* asigura ariergarda. Spre sud, distrugătorul *John A. Winslow* proteja antisubmarin, în timp ce *Jefferson* și *Shiloh* asigurau spatele pentru toți.

Prima confruntare aeriană a fost scurtă, intensă și violentă. Rachetele *Phoenix* au fost lansate de la mare distanță de către VF-97 *War Eagles*. CAP a înregistrat primul „sânge", spulberând MiG-uri și *Sukhoi* în flăcări și resturi de epave ce cădeau din cer legănându-se, cu lungi fuioare de fum.

În spațiul îngust al acestor ape nu era loc de apărare pe nivele multiple și manevre elaborate. În ciuda pierderilor, avioanele sovietice și-au croit drum direct spre nord, iar *War Eagles* – scăpate de AIM-54 – s-au năpustit peste ele, apropiindu-se în câteva secunde pentru a se înfrunta corp-la-corp, avion-cu-avion. Rachetele *Standard* și *Sea Sparrow* au șuierat aproape la unison din lansatoarele de pe punțile lui *Kearny* și *Decatur*. A durat cam 5 minute; pe cerul senin de vară, trenele albe lăsate de avioanele ce se confruntau și se încâlceau pe cer precum firele de undiță, o clasică *furball*. Un MiG s-a dezintegrat când o *Standard* l-a lovit în plin și i-a aprins combustibilul din rezervoare într-o explozie mistuitoare; un pilot de *Tomcat* din *War Eagle* a anunțat „*Fox 3*" când a lansat o autoghidată-radar *Sparrow* asupra țintei, peste un spațiu de cer gol de 5 mile drept în fuselajul unui Su-27; după câteva secunde, motorul stâng al lui *Tomcat* a explodat când o AA-8 *Aphid* a fost atrasă de căldura ajutajului; pilotul și RIO au fost uciși, iar F-14 s-a prăbușit în albastrul de cristal al mării de dedesubt.

La început fuseseră 8 *Tomcat* în CAP. Acum erau 7… apoi 6 când o altă rachetă sovietică și-a găsit ținta. Au fost 40 avioane sovietice în primul val al atacului. *Phoenix* și rachetele suprafață-aer lansate de pe nave au doborât 15 chiar la începutul bătăliei, apoi alte 7 au fost „terminate" de *Sparrow* și *Sidewinder* când oponenții s-au încăierat.

Avioanele cădeau din cer în flăcări.

0906 Zulu (1006 ora locală)
MiG 1010
Deasupra Mării Norvegiei

Colonelul Terekhov se uită în stânga și în dreapta. Celelalte 5 MiG din grupul *Palaci* menținеau formația, cu burțile la doar câțiva metri deasupra apei, pe când fulgerau dinspre sud asupra portavionului american, atât de jos încât spuma mării îi acoperea canopia ca și cum ar fi zburat prin averse de ploaie. Acum ajunseseră destul de aproape încât altitudinea joasă să nu-i mai poată proteja de radarul inamic.

Da! Avertizorul de pericol s-a aprins pe consolă, și *ciripitul* electronic a răsunat în căști. O rachetă se fixase pe el. Dar acum era prea târziu… prea târziu pentru a-l mai salva pe *Jefferson*. Acum putea vedea portavionul american, o pată mare, gri, turtită, pe orizontul nordic, la zece mile distanță. Cerul era plin cu dâre albe, ce se întretăiau, lăsate de rachetele rapide și mortale. Pulsurile radar îi arătau că avionul său era acum

supravegheat de *cruiser*ul inamic *Aegis*, care-și proteja companionul mai mare precum un dulău ce-și apără stăpânul.

Prea târziu!

Terekhov își verifică consola pentru ultima oară. Armele activate, gyro cuplate, ghidarea fixată. Și-a urcat MiG-ul puțin mai sus pentru a avea condiții optime pentru lansare.

FOC!

Ucigașa de nave AS-7 *Kerry* s-a desprins, și-a activat motorul și a țâșnit către portavionul american. Planul de atac pe care el l-a sugerat în această dimineață comandantului de *wing* de pe *Kreml* a funcționat perfect, deși nu chiar cum anticipase Chelyag.

Avioanele lui Chelyag au căzut din ceruri precum nucile scuturate din copac, în timp ce *flight*ul lui Terekhov a zburat ocolindu-i pe americani pentru a veni asupra lor dinspre sud, strecurându-se pe sub umbrela CAP și radar ca să ajungă cât mai aproape pentru atacul mortal.

A doua sa AS-7 a șuierat la desprinderea de pe pilonul de sub aripă, După câteva secunde, și celelalte MiG-29 din *flight* au început să-și lanseze rachetele.

Zece ucigașe de navă AS-7 *Kerry* s-au grăbit spre nord peste ape la viteza de Mach 1, ațintite asupra lui *Jefferson*. Trebuiau să ajungă la obiectiv în mai puțin de un minut.

0907 Zulu (1007 ora locală)
***Hornet* 300**
Deasupra Vestfjorden

Zburând jos, sub radar, la adăpostul reliefului muntos al Insulelor Lafoten, Tombstone și-a condus formația de *Hornet* și *Intruder* către vest-sud-vest, în lungul lanțului de insule, atât de aproape de acestea încât era puțin probabil ca sovieticii să-i detecteze prin ecourile de fond. Au menținut strict tăcerea radio. Tombstone știa că alte formații de avioane se îndreptau spre ieșirea din Vestfjorden dinspre Evanskjaer și Andøya, și, la rasul valurilor dinspre sud-est, de pe abia eliberatul aeroport din Bodø. Atât de multe avioane, decolate de pe piste răspândite într-o zonă foarte largă, și care zburau cu viteze diferite.

La ora aceasta, probabil că *Jefferson* și escortele sale dublau Værøy, la capătul sud-vestic al Insulelor Lafoten. Conform ultimilor informații transmise de E-2C, *Bitfrost 1* și *2*, *Kreml* se afla acum la vreo 40 mile nord de *Jefferson* și la 25 mile vest de Insula Moskenesøya, navigând spre nord-est cu viteza de 30 noduri.

Tombstone verifică monitorul COMED, care afișa informații atât de la radarul propriu, APG-65, cât și de la cel e de pe *Hawkeye*, ceea ce-i permitea să vadă efectiv dincolo de munți. Acolo erau, drept în față. Grupul de *blip*uri ce le marcau pe *Kreml*, două *cruiser Kirov*, și o grămadă de nave mai mici erau perfect vizibile. Notațiile de pe ecran arătau cursul, viteza și punctele unde s-a schimbat direcția.

Privi în dreapta. Dincolo de vârful aripii din tribord, între el și masa verde-cenușie a Insulelor Lafoten care-i protejau, era *Hornet* 301, zburat de *Commander* Jake "Red" Bledsoe, *skipper* al *Javelin*. Dincolo de el era *Hornet* 304, *wingman*ul lui Red, *Lieutenant Commander* Norman „Hurricane" Hawker, un pilot tânăr și vulcanic, care însă zbura cu sângele rece și precizia unui inginer.

Încă erau în mod „tăcere radio"… dar le putea atrage atenția cu o scurtă legănare a aripilor. Pregătiți-vă! Aproape că am ajuns…

Celelalte avioane au răspuns legănându-și și ei aripile. Bledsoe i-a confirmat ridicând și degetul mare.

Punctul lor de schimbare a direcției era chiar în față, o deschidere îngustă precum o șea, între două coline abrupte de pe Insula Moskenesøya. Aceasta era cea mai sudică insulă mare din Lafoten, o fâșie de pământ accidentat lungă de 20 mile. La 5 mile mai încolo era insula Mosken.

Deschiderea dintre ele era miticul Maelstrom.

Când Tombstone era doar un puști, la 14 sau 15 ani, a citit *„20.000 leghe sub mări"* de Jules Verne și s-a întrebat dacă Maelstromul din Norvegia era real. La prima vedere era, dar nu atât de cumplit sau mortal cum l-a descris Jules Verne când l-a înghițit pe Căpitanul Nemo și al său *Nautilus*.

Lui Tombstone îi păru rău că nu-l putea vedea. Își verifică harta, comparând-o cu formele terenului ce alunecau dincolo de aripa dreaptă. Uite-o, strâmtoarea! A tras spre înapoi maneta de gaze și a întrat în picaj ca să ajungă în față și mai jos de *Red* și *Hurricane* și s-a aliniat pe deschiderea dintre insule. Celelalte *Hornet* și șase A-6 din *Blue Rangers* l-au urmat. Piscurile l-au înconjurat din ambele părți, cu pantele verzi-cenușii prăvălindu-se pentru a se întâlni jos la câteva sute de picioare sub avion. Înainte, largul mării umplea deschiderile dintre munți cu un albastru intens.

Acum, flota sovietică se afla la 25 mile depărtare. La 560 noduri, viteza maximă la nivelul mării pentru *Intruder*, vor ajunge la ea în mai puțin de 3 minute.

CAPITOLUL 26

VP MAGAZIN

Joi 26 iunie
0908 Zulu (1008 ora locală)
CBG-14
Marea Norvegiei

USS *Thomas Jefferson*, la fel ca toate superportavioanele din Clasa *Nimitz* – mai puțin *Carl Vinson* – avea în dotare trei CIWS cu tunuri *Gatling*.

Acestea au fost botezate – probabil de un marinar fan SF – după roboțeii ciudați din filmul SF clasic *Silent Running*, *Huey*, *Dewey* și *Louie*, deşi alții de la bord susțineau că fiind albi și dolofani au fost numite după nepoții lui Donald Duck. *Louie* era montat la babord, chiar în fața elevatorului principal. *Dewey* era mult în spate, acoperind pupa-babord. *Huey* era pe puntea de zbor la tribord, în exteriorul insulei.

Rachetele ce se apropiau au fost detectate aproape în același timp, iar sistemele de apărare ale lui *Jefferson*, setate pe *manual* datorită marelui număr de avioane amice aflate deasupra, au fost activate. Țintele se aflau la sud de *Jefferson*, adică în babord, în raza lui *Louie*. Ghidat de puternicul radar și sistemul computerizat de control, structura pictată în alb s-a rotit, tunul s-a ridicat și rafale de proiectile din uraniu sărăcit au fost trase spre rachete.

Radarul a urmărit simultan țintele și proiectilele; computerul a corectat unghiurile de tragere și a declanșat o nouă rafală. O Kerry a izbucnit în flăcări, împroșcând marea cu șrapnele. O altă rachetă a explodat… apoi alta…

În pupa lui *Jefferson*, *cruiser*ul *Aegis Shiloh* a intrat în luptă. Rachete *Standard* și unul dintre cele două CIWS *Gatling*, au intervenit, doborând alte trei. Lansatoarele RBOC au detunat, împrăștiind nori de *chaff*, dar rachetele erau deja bine fixate pe portavion și nu puteau fi atât de ușor derutate.

Din păcate, locul unde era montat *Louie* se afla la doar câțiva metri în fața punții de alimentare cu combustibil care a fost lovită de o *Kerry* în timpul luptei din Romsdalfjorden. Șrapnelele s-au abătut peste locația CIWS. Unul, o frântură de oțel nu mai mare decât un glonte de calibrul .45, a perforat silozul lui *Louie* și a secționat pe jumătate un cablu electric.

Curentul electric continua să ajungă la motoarele care roteau silozul, așa că diagnosticările făcute mai devreme au ieșit OK. Dar cu un război care continua și oameni solicitați până la limitele rezistenței prin lipsa de somn și munca continua, secționarea a trecut neobservată.

Acum, pe când silozul se rotea stânga-dreapta, urmărind rachetele ce se apropiau, mișcările au fost suficiente pentru a rupe complet cablul. A fost o flamă orbitoare, un miros de plastic ars, iar CIWS babord a devenit inert.

Dacă ar fi fost timp, unitatea ar fi fost reparată cu ușurință. Dacă ar fi avut timp, *Captain* Brandt ar fi putut să ordone ca *Jefferson* să vireze spre nord, oferindu-i lui *Dewey* unghi de tragere, sau *Shiloh* s-ar fi putut mișca pentru a asigura acoperire portavionului cu armamentul său.

Dacă ar fi fost timp…

Dar nu a fost. Cu viteza sunetului, patru rachete *Kerry* care supraviețuiseră scutului defensiv, s-au năpustit una după alta, și l-au lovit pe *Jefferson*, în explozii devastatoare care au sfâșiat oțelul și au erupt în interiorul navei un spray de oțel alb, topit. Focul a izbucnit datorită conductelor de alimentare rupte și a muniției stocate. Oamenii au fugit din fața zidului de foc sau au căzut pe punte și au ars. Un A-6 *Intruder*, parcat pe puntea-hangar pentru remedierea unor defecțiuni la radio, a explodat cu puterea detonației unei bombe de 250 kg, unda de șoc fiind reținută și amortizată de pereții metalici ai hangarului. O altă rachetă a lovit puntea de zbor pe partea opusă insulei, distrugând Catapultele 3 și 4 și trimițând o ploaie de șrapnele asupra insulei.

Pe Puntea de Comandă, *Captain* Brandt a fost trântit în genunchi, iar fragmentele de sticlă i-au perforat fața și brațele. Cârmaciul era contorsionat pe podea, țipând de durere, până ce un sanitar i-a administrat în gât o *syrette*[1] cu morfină și l-a tras deoparte.

A treia și a patra rachetă au lovit coca la mijlocul navei, aproape de linia de plutire, dar aceasta era groasă, bine blindată. *Jefferson* s-a cutremurat sub explozii precum un boxer în ring.

Dar puntea-hangar era un infern, alimentat de combustibilul JP-5 ce se revărsa din conductele avariate. Un KA-6D, un *Intruder* echipat ca cisternă zburătoare pentru realimentarea în aer, a explodat când l-au cuprins flăcările, adăugându-se la carnagiul și distrugerile din măruntaiele lui *Jefferson*.

O sută de oameni au murit în infern. Flăcările au izbucnit prin ușile smulse ale elevatorului. Aburul supraîncălzit din conductele rupte ale catapultelor acoperea puntea de zbor. Fumul se ridica deasupra portavionului precum un monstruos demon negru, un coșmar gigantic care parcă dădea verdictul că *Jefferson* e condamnat.

0910 Zulu (1010 ora locală)
***Hornet* 300**

[1] Syrette – un fel de seringă simplificată. Asemănătoare unui forte mic tub cu pastă de dinți.

Deasupra Mării Norvegiei

Câteva mile la nord de *Jefferson*, avioanele *Hornet* se confruntau cu MiG și *Sukhoi* într-o luptă strânsă și dură.

— Atenție, Red! Ai doi la șase!

— Vin imedit! Virează stânga!

— *Roger*! Sunt pe ei, *Sidewinder* fixate! GO! GO!

— Am șters-o de-aici!

— *Fox 2*!

CAP sovietică era mica și răspândită pe o zonă mare. Trei avioane sovietice au fost doborâte înainte ca celelalte să degajeze terenul, așa că a rămas cale liberă pentru *Harpoon* transportate de *Intruder* ce tunau spre vest, continuând să zboare pe direcția a trei gigantice ținte radar.

Distanța se micșora. Tombstone s-a separat de celelalte avioane, luând altitudine pentru a avea o imagine radar mai clară a întregii bătălii.

Drept în față, cerul a explodat, norișorii exploziilor și trasoarele delimitând o cupolă defensivă realizată de puternica apărare antiaeriană. Pentru moment s-a concentrat asupra zborului, zig-zagând printre exploziile proiectilelor *Triple-A*, de vreo două ori virând brusc și lansând *chaff* atunci când o rachetă s-a luat după el. O a doua a explodat undeva dedesubtul lui F/A-18 zguduind avionul. O clipă, Tombstone s-a luptat cu comenzile, apoi a intrat într-o zonă cu aer liniștit și a redresat *Hornet*ul. Privi înainte prin HUD…

…și atunci l-a văzut, 7 mile înainte și 1 milă mai *jos*, *Kreml*, mândria flotei sovietice, avangarda flotilei care trebuia să împlinească invidia Rusiei pentru masivele super-portavioane răspândite pe toate oceanele, de puterea rivală. Tombstone a survolat această navă mai demult, în timpul operațiunilor reunite SUA-URSS din Oceanul Indian, acum doi ani. Liniile arhitecturii sale îi erau deopotrivă familiare și străine.

Ea… nu, se gândi Tombstone, o navă rusească era un *el*[2]. Nu atât de mare precum *Jefferson*. O schimbare de ultim moment în design l-a transformat din planificatul super-portavion nuclear într-o navă cu propulsive convențională, și-i lipseau catapultele cu aburi ca ale americanilor, în schimb avea o trambulină la prova ca portavioanele britanice, care ușurau lansarea spre cer a avioanelor.

Cu toate acestea, era impresionant… mai ales acum, văzut de la înălțimea de 5.000 picioare, când o duzină de tunuri montate pe punte și suprastructură clipeau, aruncând obuze în cer.

[2] Navă – în lb. engleză termenul *ship* este substantiv feminin; în lb. rusă *корáбль* (*korábl'*) este substantiv masculin.

*Hornet*ul lui Tombstone se zguduia puternic. Focul de antiaeriană se ridica în fața lui precum un zid, *puff* după *puff* de fum alb, după cum dârele albe lăsate de rachete se răsuceau pe cer, îndreptându-se spre avioanele de atac americane câte trei, câte cinci, salve întregi de distrugătoare suprafață aer, iar trasoarele verzi și oranj pictau cerul cu șiruri de pete strălucitoare de lumină.

Un *Intruder*, intrat în picaj pe traiectoria de atac, s-a lovit frontal cu o SAM lansată de *Irkutsk*. Detonația a spulberat în fărâme A-6, fără să lase nici o șansă de supraviețuire nici pilotului, nici B/N-ului.

După câteva clipe, un *Hornet* a virat sălbatic la dreapta, lansând *chaff*, dar o rachetă sovietică l-a plesnit dedesubt, transformându-i aripa stângă într-un *flash* și o ploaie de fragmente fumegânde. Tombstone a văzut *flash*ul canopiei largate și catapultarea scaunului cu pilotul departe de epava avionului. Ochii i-au urmărit căderea acestuia, căutând un semn de… da! Parașuta s-a deschis bine!

Una câte una, formele suple și mortale, cu aripi, s-au desprins de sub avioanele *Intruder*, și-au activat motoarele și au despicat cerul către navele sovietice. Tombstone a urmărit curbarea traiectoriilor și… accelerarea. S-a ivit un *flash* când o *Harpoon* a fost lovită de focul CIWS foarte aproape de țintă, dar după o clipă două dintre marile AGM au percutat tribordul lui *Kreml* chiar în fața insulei. Undele de șoc ale detonațiilor s-au răspândit spre largul mării, precum cercurile pe suprafața apei dintr-un iaz.

La dracu! Ucigașele de nave au lovit în plin, da nu au fost suficiente pentru a finaliza treaba. Cum naiba puteau să distrugă monstrul ăsta?

Și alte două *Intruder* lovite în plin, se prăbușeau. Cu un șoc, Tombstone și-a dat seama că au mai rămas doar trei *Blue Rangers*.

— Toți *Dragon*, toți *Dragon*! a apelat. Separați-vă și executați manevre evazive! Nu le oferiți o țintă fixă!

Ca o floare ce-și desface corola, *Intruder* și *Hornet* s-au răspândit pe cer.

Un A-6, poziționat rău pentru un atac asupra lui *Kreml*, a ales în loc ca țintă enorma fortăreață plutitoare aflat mai departe de acesta. Ambele rachete au penetrat în *cruiser*ul Clasa *Kirov*, una în suprastructura de lângă Puntea de comandă, cealaltă în coca navei. Flăcările au izbucnit din găurile imense făcute de rachete. Tombstone a văzut fragmente, suporturi de tunuri, gruie de bărci, părți din antenele radar zburătăcite sălbatic prin aer, dar focul de tunuri și rachete dinspre marea navă continua aproape nestingherit. Uleiul răspândit pe suprafața mării avea luciri metalice.

Erau aceste câteva *Intruder* și *Hornet* decolate de la Narvik singurele avioane americane care au reușit să ajungă aici? Tombstone cercetă cerul, divizându-și atenția între inspectarea albastrului din jurul canopiei și imaginile quasi-statice de pe

monitoarele sale. *Tomcat* din *Viper squadron* fuseseră detașate la Evanskjaer. Unde… nu, uite-le! Tocmai ieșeau dintre Insulele Lafoten, la 40 mile spre nord-vest. Dar unde erau celelalte *Intruder*?

— *Dragon Leader*, aici *Dealer*. I-a uite cine vine din spate!

Tombstone a aruncat o privire pe monitoarele sale, apoi la linia de avioane ce veneau în forță dinspre nord. Erau șase Intruder *Death Dealer* venite de la Andøya… însoțite de 12 avioane cu aspect ciudat, ce aveau aripile scurte și mult lăsate în jos față de fuselaj.

— *Dragon Leader*, aici *Sea Strike*, a apelat o voce nouă. Cred că voi ăștia din Navy aveți nevoie de oarece ajutor. Ce zici dacă ne băgăm și noi?

Harrier! Avioane *Harrier* ale *Marine* decolate de pe *Iwo Jima* și *Nassau*.

— Chiar la timp, *Marines*, a replicat Tombstone. Serviți-vă! Aveți de unde alege!

0912 Zulu (1012 ora locală)
Flota Baltică Sovietică
Marea Norvegiei

De la distanță, avariile lui *Kreml* nu păreau a fi serioase, dar la bordul portavionului părea ca și cum din ceruri s-ar fi prăvălit Iadul peste ei.

Admiral Ivanov stătea pe Puntea de Comandă, sprijinit de o consolă cu instrumente, străduindu-se să rămână în picioare în timp ce vibrațiile și exploziile repetate reverberau prin puntea de sub picioarele sale. Peste tot era răspândită sticlă spartă; ferestrele Punții fuseseră spulberate. Sângele picura de pe un perete metalic unde *quartermaster* tocmai fusese izbit și murise, cu un braț secționat și aruncat departe de o bucată de sticlă ascuțită ca un bisturiu.

Ivanov s-a întors, și ochii săi au întâlnit privirea lui Komarov, căpitanul navei. Fața cu trăsături siberiene a acestuia era însângerată, și încruntată într-o expresie de dezaprobare.

— Nu mai putem rezista mult, *Admiral*, spuse Komarov. *Kreml* nu poate face față unui asemenea atac!

Amorțit, Ivanov a confirmat dând din cap.

— De acord, Căpitane.

A tresărit când un alt *Intruder* american s-a năpustit asupra portavionului, venind dinspre nord. Din coada zdrențuită îi ieșeau flăcări pentru că armamentul CIWS îl executa. Precum o rachetă, a detunat la joasă înălțime peste punte, apoi a explodat în mare la 100 m dincolo de pupa.

— Încă un portavion! a gemut Ivanov. Încă un portavion american!

Încruntătura lui Komarov s-a adâncit.

— Alt portavion? Care?

Cu un gest lipsit de vigoare a întins un braț spre nord, unde dâre proaspete de condens începeau să se întindă deasupra orizontului.

— Aceste avioane nu vin de pe *Jefferson*, ci dinspre nord! Dinspre capetele de pod deținute de *Marines*! Trebuie să fi sosit încă un portavion. *Eisenhower*. Sigur este *Eisenhower*!

Pentru Ivanov era clar. Ferocitatea atacului aerian american a fost copleșitoare, total neașteptată. Consilierii lui Ivanov au insistat că americanii nu vor fi capabili să aducă mai mult de două *squadron* în scurtul timp de după descoperirea mișcării lui *Kreml*, că cercetarea aeriană a aceştia va detecta decolările și că inamicul va fi total incapabil să lanseze un atac coordonat asupra Grupului de Luptă sovietic, cel puțin nu înainte ca aviația de pe *Kreml* să-l avarieze sau să-l distrugă pe *Jefferson*.

Informațiile. Izbi cu pumnul în consola din fața sa.

Informațiile. O problemă perenă în sistemul militar sovietic era încetineala cu care informațiile provenite de la, de exemplu, sateliții de spionaj erau diseminate către comandanții din câmpul tactic care aveau nevoie de ele. Eisenhower trebuie să fi făcut joncțiunea cu forțele *Marine* în cursul nopții, dar Moscova încă nu se sinchisise să-i transmită și lui această informație critică!

Era clar! Acum Flota Baltică era depășită și în pericol de a fi distrusă. Dacă *Kreml* și escortele sale erau distruse, Baltica și căile de navigație spre Leningrad vor rămâne lipsite de apărare, deschise invaziei Vesticilor.

Trebuia să-și protejeze flota… pentru siguranța *Rodina*.

— Întoarce nava, Komarov! a izbucnit.

— Domnule?

— Schimbă cursul. Direcția sud-vest. Acum nu mai avem nici o șansă să ajungem în zona de debarcare a inamicului. Semnalizator! Transmite ordinal celorlalte nave din flotă!

— Da, domnule[3] *Admiral*!

Greoi, sub asediul sâcâitoarelor atacuri aeriene ale inamicului, *Kreml* și escortele au început să vireze. Din aer, siajele lor descriau enorme semicercuri albe pe albastrul presărat de explozii al mării. *Kreml*, *Tallinn*, *Irkutsk* și o duzină de nave mai mici schimbau cursul cu 180^0 și începeau să se îndrepte înapoi pe direcția de unde veniseră.

[3] De fapt, habar nu am care este modul de adresare actual în Armata Rusă. Se spune că de când nu mai sunt comuniști, sunt „domni" nu tovarăși. Lb. rusă nu o cunosc, deci nu pot citi paginile lor web. Am cerut informații de la Armata Română – m-au ignorat. Anul trecut, l-am auzit pe Putin în Crimeea adresându-se cu apelativul „*tovarăși* ofițeri".

Din întâmplare, cele cinci nave ale Grupului de Luptă *Jefferson* se aflau drept în calea lor.

0914 Zulu (1014 ora locală)
***Hornet* 300**
Deasupra Mării Norvegiei

— La dracu, băieți, bastarzii încearcă să o șteargă!

Tombstone simțea o sălbatică revărsare de emoție, o amețeală care depășea obișnuita sa raționalitate cu care aborda zborul.

— *Dragon Leader*, *Dragon Leader*! a apelat o voce. Sunt *Tower Keep*.

Tower Keep. Acesta era *Shiloh*, de unde Tarrant coordona bătălia.

— Te recepționez, *Tower Keep*. Continuă!

— *Dragon*, solicit o marcare radar pentru *Citadel*. Poți executa, *over*?

Tombstone și-a înscris *Hornet*ul într-un viraj circular. Era evident că, acum, *Triple-A* și rachetele defensive inamice păreau să tragă foarte împrăștiat datorită sosirii a mai multor avioane de atac. Rachetele continuau să alunece prin aer și să explodeze în cerul albastru senin. Fumul se ridica din navele avariate ce se târau pe marea ca pictată în ulei.

Da, se afla în cer liber, neobservat, dincolo de furia atacurilor avioanelor *Intruder* și *Harrier*. Și-a orientat F/A-18 într-o poziție de unde îl putea marca pe *Kreml* cu un fascicul emis de radarul său APG-65.

— *Roger*, *Camelot*. Cum se vede?

— Menține-l fix, *Dragon Leader*, și pitește capul. Foc de voie!

0914 Zulu (1014 ora locală)
USS *Lawrence Kearny*
Avangarda CBG-14

Commander James Tennyson nu se așteptase nicicând ca o luptă de suprafață să fie ca aceasta. Pentru prima oară după Al Doilea Război Mondial, mari nave de suprafață se confruntau la vedere una cu alta.

— Puntea, CIC! se auzi o voce în difuzoarele de pe Puntea de Comandă. Avem o locare SARH! După identificarea lui *Shiloh* este portavionul rusnac!

Shiloh a trebuit să folosească *cercetași* pentru a separa țintele de bruiajul-ECM masiv care umplea cerul.

— Atunci TRAGE, dracului! a urlat Tennyson. FOC! Înainte ca să-l *pintenez* pe bastard!

Claxonul pentru alarmă-lansare și-a făcut auzit avertismentul. Apoi, cu un urlet de zgomot alb și strălucire orbitoare, prima dintre rachetele *Standard* SM-1MR ale lui *Kearny* a țâșnit din lansatorul Mark 13 aflat pe puntea-prova, urmată aproape simultan de geamăna sa. În timp ce rachetele s-a arcuit spre nord, suportul în formă de „H" al lansatorului a pivotat și s-a ridicat la vertical. Trapele de sub el s-au deschis și alte două *Standard* au fost împinse direct în suporturi. Lansatorul s-a rotit din nou, urmărind un punct nevăzut din cer… și tunetele au răsunat iarăși pe punte.

Câteva minute mai târziu, *Kearny* continua să lanseze, când trei SS-N-19 de croazieră lansate de pe *Irkutsk* au lovit fregata în mijloc și au detonat cu un urlet nimicitor.

0915 Zulu (1015 ora locală)
***Hornet* 300**
Deasupra Mării Norvegiei

Tombstone a văzut rachetele *Standard* venind dinspre sud, orientându-se după ecoul radar provenit de la al său APG-65. Realiză faptul că era ca atunci când el lansa rachete *Sparrow* ghidate SARH asupra unui avion inamic, pentru că el îl identifica și marca pe *Soyuz* pentru centrul de luptă de la bordul lui Shiloh, și prin ea, pentru întregul CBG-14.

Doar că aceste ucigașe de nave lansate erau de trei ori mai grele decât o *Sparrow* și aveau al dracului de mult explozibil. Șuierând pe deasupra valurilor, s-au izbit în portavionul sovietic. *Flash*uri violente au izbucnit pe puntea lui *Kreml*, chiar din fața insulei; antenele radar, tractoarele de remorcaj și niște avioane parcate, toate au fost aruncate în aer, precum frunzele în vânt.

Fumul s-a ridicat din bordurile lui *Kreml* după ce loviturile repetate ale rachetelor suprafață-suprafață și aer-suprafață și-au făcut datoria. În depărtare, la aproape zece mile distanță, *flash*uri de lumină au izbucnit pe suprastructurile ambelor *cruisere Kirov,* iar un distrugător, cu etrava aproape spulberată de explozia unei *Harpoon*, a început să ia masiv apă la bord și s-a scufundat.

Acum, Tombstone putea vedea în depărtare navele americane, mici pete gri pe orizontul sudic. A văzut și coloane de fum acolo și l-a trecut un fior.

Acolo ardeau nave. Câte au fost lovite… câte au fost distruse?

Duzini de dâre lăsate de rachete se încrucișau pe cerul dintre cele două flote, o bătălie epică, de proporții titanice purtată de radar, de computere de mare viteză și de

rachete cu rază mare de acțiune lansate unele către altele peste un spațiu lat de doar câteva mile.

Confruntarea nu va… nu putea să mai dureze mult.

CAPITOLUL 27

Joi 26 iunie
0917 Zulu (1017 ora locală)
MiG 1010
Deasupra Mării Norvegiei

Zburând spre nord la joasă înălțime deasupra apei, Terekhov a observat *Hornet*ul american singuratic, care se rotea precum un vultur dincolo de raza maximă a focului antiaerienei sovietice. Se cutremura în sinea sa datorită adrenalinei ce-l copleșea la vederea rachetelor sale lovind portavionul american, dar era și îngrijorat de coloanele de fum ce se ridicau de pe *Kreml*.

Trombe de apă se înălțau în ambele borduri când rachetele explodau deviate de *chaff* lansate de *Kreml* sau erau doborâte de *Gatling*urile apărării. Dar alte rachete reușeau să treacă. *Flash* după *flash* pe punte, fragmente împrăștiate pe apa mării, flăcări și fum ridicându-se din deschiderile din coca și punte. Instrumentele îi confirmau ceea ce deja știa. *Hornet* era un *cercetaș*, care marca radar portavionul pentru barajul de rachete lansate de pe navele americane. Trase de manșă spre înapoi și a împins maneta de gaze înainte, la maxim de tracțiune, pentru a obține viteză maximă. Reticulul de ochire a alunecat peste HUD, centrându-se peste avionul aflat departe. Îl va ucide pe acest pilot american… ACUM!

0918 Zulu (1018 ora locală)
***Hornet* 300**
Deasupra Mării Norvegiei

Un *ciripit* de avertizare și Tombstone a început să cerceteze cerul. Cineva s-a fixat radar pe el, dar unde era?...

Acolo! Un MiG-29 *Fulcrum*, o mica siluetă subțirică ce năvălea spre el ca o rachetă dinspre apa mării. Fixarea radar era ca o somație, o mănușă aruncată, o provocare la duel.

Grupul de Luptă american nu mai avea nevoie de marcajul său. Acum aveau ținta în vizor, iar rachetele continuau să lovească în toate navele rusești. Tombstone a rupt contactul cu *Kreml* și a virat către MiG-ul ce se apropia.

Lansare! A văzut norul de fum și flacăra rachetei de sub aripa lui *Fulcrum*. Și-a împins maneta de gaze, și s-a îndreptat frontal către rachetă, apropiindu-se, până ce dâra alba a ucigașei aer-aer păru să se înfigă direct în canopia sa. Atunci a tras lateral de manșă, degajând stânga într-o manevră sălbatică cu mulți G și s-a prăbușit spre mare. Picaj, *chaff*… S-a răsucit în scaun, cu ochii pe dunga alba până ce a fost sigur că a fost fentată și sigur a ratat *Hornet*ul.

— Altitudine scăzută, l-a avertizat o voce feminină, caldă.

Tonul computerului de pe *Hornet* era aproape sexy și enervant de calm.

— Altitudine scăzută…

— Ciocu' mic, cucoană, s-a răstit. Sunt ocupat!

Apa s-a revărsat pe sub *Hornet* când a redresat la doar câțiva metri de suprafața ei. Pe când F/A-18 urca, și-a dat seama că singurul lucru care îi lipsea în carlingă era dialogul liniștitor cu coechipierul din spate. Vocea computerului… era cu totul altceva.

Tombstone a văzut cum MiG este centrat pe HUD, chiar pe direcția sa de ochire. Se afla suficient de aproape pentru o *Sidewinder*, dar a decis să folosească o fixare radar. MiG vira către est, către soare, iar asta ar fi putut deruta o căutătoare de căldură. Apoi rusul a virat din nou.

Stai pe el, Tombstone, și-a șoptit sieși. La naiba, de ce n-au fabricat niște *Hornet* cu personalitate care să poată vorbi precum un real coechipier din scaunul din spate? *Stai pe el*…

0918 Zulu (1018 ora locală)
MiG 1010
Deasupra Mării Norvegiei

Americanul era bun… prea bun. Terekhov virase la dreapta pentru a-și pune soarele în spate în caz că americanul încerca să lanseze o căutătoare de căldură, dar oponentul a ales în schimb o fixare radar de aproape, o manevră greu de susținut când unghiurile relative dintre cele două avioane se schimbau atât de rapid.

Acum era îngrijorat, știind că lupta împotriva unui adversar foarte abil. A menținut virajul la dreapta, apoi și-a aruncat avionul în picaj, căzând 1.000 m de cer limpede și rece către suprafața mării.

Fir-ar…! F/A-18 a reușit să se înscrie în interiorul virajului său, pentru că Terekhov auzea ciripitul pătrunzător și continuu al unei rachete inamice fixate pe avionul său.

Terekhov a virat din nou, încercând să rupă contactul cu radarul inamic printr-un „S" dublu. O privire aruncată în urmă a surprins *flash*ul motorului rachetei. Lansare!

Chaff, manșa trasă în burtă, presiunea enormă a multor G care-l zdrobeau în scaun! Racheta, o *Sparrow* activă-SARH, îl urmărea în timp ce zig-zaga.

În ultima fracțiune de secundă posibilă, racheta i-a trecut pe deasupra capului. A fost un *flash* și un *bang* pentru că ceva a lovit fuselajul lui Terekhov.

Își verifică instrumentele. Pierdea ceva combustibil… nu mult. Bine.

Senzorul de proximitate al rachetei *Sparrow* a declanșat detonarea la trecerea pe lângă MiG, dar fusese prea departe ca să-i provoace avarii mai mari decât niște zgârieturi.

F/A-18 continua să se țină în spatele său… și se apropia tot mai mult. Terekhov căuta febril ceva ce să-l scuture pe persistentul american din coada sa. Nu-l putea surclasa prin manevre, dar…

Scurta lor confruntare i-a dus la nord de *Kreml*. În față, la mai puțin de două mile depărtare, pupa portavionului sovietic se ridica din fiordul norvegian precum o stâncă de granit cenușiu. Fumul îi acoperea puntea de zbor, dar șirurile de trasoare ale antiaerienei scânteiau percutând cerul.

Era periculos. CIWS AK-630 de la pupa lui *Kreml* ar putea trage asupra lui. Dar dacă ar putea veni destul de jos, chiar pe deasupra pupei, ca și cum ar veni la aterizare… și dacă americanul îl urmărește...

Câteva secunde prețioase, cât Terekhov ar survola puntea de zbor a lui *Kreml*, americanul se va afla suspendat pe cerul din urma portavionului, complet expus tirului CIWS sovietic. Dacă acesta ar fi pe „manual", nu pe „automat", omul se va abține de la tragere până ce MiG va degaja spațiul, apoi va spulbera *Hornet*ul.

A împins maneta de gaze și mai mult, năpustindu-se spre pupa lui *Kreml*.

0919 Zulu (1019 ora locală)
***Hornet* 300**
Deasupra Mării Norvegiei

Fulcrum pica înspre *Kreml*, iar Tombstone îl urmărea. Încercând să poziționeze reticulul romboidal de ochire de pe HUD peste MiG-ul ce făcea manevre evazive, Tombstone și-a ținut respirația, a acționat comutatorul de selectare a țintei de pe HOTAS și a urmărit pe HUD simbolurile de configurare pentru fixarea a rachetei.

— Al meu ești!

Apăsă trăgaciul, iar *Sidewinder* a zburat peste mila și jumătate de cer liber, a lovit Fulcrum în motorul din tribord… și a explodat.

0909 Zulu (1019 ora locală)
MiG 1010
Deasupra Mării Norvegiei

A simțit șocul, a simțit fluturarea sălbatică a avionului când i-a pierdut controlul. Avertizoarele de pericol au explodat la viață pe întreaga consolă și a auzit sunetul enervat și insistent al alarmei de incendiu la motoare.

Terekhov a încercat să-l cabreze, dar manșa era moartă în mâinile sale. Complet lipsit de control! …și în picaj direct către pupa navei!

Tocmai încerca să pună mâna pe maneta de catapultare când CIWS de la pupa portavionului sovietic a deschis focul, lansând proiectile de 30 mm prin epava incendiată a MiG-ului său. Combustibilul a fost cuprins de flăcări și epava a explodat, un nor de resturi năpustindu-se cu aproape viteza sunetului direct către portavionul sovietic. Transformate într-un nor de rachete mortale, fragmentele au izbit pupa lui *Kreml*, au perforat oțelul, incendiind combustibilul, au smuls turela CIWS și au aruncat-o în spațiile din hangar provocând rupturi în plăcile cocii. Jumătate din *Fulcrum* a percutat apa continuând să se rostogolească pe suprafața acesteia până s-a zdrobit de ambele cârme și de palele rotitoare ale masivelor elice de 33 t.

Kreml păru să se clatine, apoi a ezitat ca și cum încerca să se hotărască dacă să-și continue înaintarea sau nu.

Focul s-a înălțat spre cer.

0919 Zulu (1019 ora locală)
***Hornet* 300**
Deasupra Mării Norvegiei

Tombstone a fulgerat peste puntea portavionului sovietic, aproape ca într-un exercițiu *touch-and-go* la bordul lui *Jefferson*… sau un *bolter*[4], când cârligul din coada avionului ratează prinderea cablelor arestoare și trebuie să redecoleze cu motoarele la putere maximă. Totuși a fost mai rău decât într-un exercițiu de noapte, pentru că a fost aproape complet orbit, înconjurat într-un giulgiu de fum.

Mai curând a simțit decât văzut, insula portavionului trecându-i prin dreapta și a auzit loviturile micilor așchii metalice care-i loveau fuselajul și aripile. Neliniștit, a menținut avionul în zbor orizontal și pe direcție în timp ce a străbătut norii de fum negru ca cerneala, apoi a ieșit în aerul curat de pe partea cealaltă.

I-a trebuit o clipă ca să înțeleagă realitatea a ceea ce tocmai se întâmplase.

Fulcrum s-a dezintegrat, izbindu-se în pupa portavionului, iar el a zburat chiar prin explozia acestuia. Luminile avertizoarelor de avarii au început să-i licărească pe tabloul de bord. *Hornet* era avariat… deși – la prima vedre – nu prea grav.

A menținut avionul într-un cabraj lung, drept înainte, câștigând altitudine și distanță față de portavionul sovietic. Se aștepta ca fiecare secundă să fie ultima pentru el, cu o rachetă sau CIWS care să-l spulbere…dar, pentru moment, cerul era miraculos de liber, fără a fi străbătut de proiectilele aducătoare de moarte.

Alte avioane se apropiau dinspre nord și est… *Batman* în fruntea *Tomcat* din VF-95 și mai multe *Harrier* de pe portavioanele *Marine* din Vågsfjorden.

Dar flota sovietică părea să fie terminată. *Irkutsk*, în mod evident avea mari necazuri și părea să se târască cu greu spre est. Celălalt *Kirov* și mai micul *Kresta* II făcuseră stânga-n-prejur și navigau spre nord-vest, urmărite de *Harrier* și *Intruder*. Coloane sălbatice de nori de fum, ca din vulcani în erupție, le marcau pe *Kreml* și distrugătorul ce se scufunda. Celelalte nave sovietice erau răspândite către est.

Continuarea luptei lui *Kreml* era inutilă, inima și sufletul Grupului de Luptă rusesc, în flăcări și plutind neajutorat în derivă.

Treptat, Tombstone a înțeles, cu un sentiment rece, interior, de ușurare, că bătălia era terminată… și ei erau învingători.

Victorie…

Greu de crezut.

A virat spre sud, în picaj, pe pantă de apropiere de flota americană.

Exaltarea victoriei a fost curând temperată când a realizat cât de greu a fost afectat CBG-14, cât de mare a fost prețul plătit. Una dintre fregate – *Kearney* – era terminată, din ea mai văzându-se doar unghiul ascuțit al etravei ce, încă, se mai

[4] Touch & go / bolter – două manevre asemănătoare: avionul atinge puntea cu roțile, după care accelerează/decolează. Dar prima este benevolă (antrenament), iar a doua este „de nevoie” când cârligul avionului ratează prinderea cablului arestor.

menținea deasupra apei. În jurul ei, uleiul înnegrea suprafața mării, iar Tombstone putea vedea sute de capete, oameni ce înotau ca să-și salveze viața sau care erau agățați de plute de salvare, în timp ce câteva nave veniseră mai aproape, ca să-i recupereze. Elicopterele acționau febril.

O bătălie se terminase. Alta – lupta pentru salvarea supraviețuitorilor dezastrului maritim – a început.

Mai departe spre sud, Tombstone și-a concentrat atenția asupra norilor nemișcați de fum din cerul aflat în fața sa. *Jefferson* fusese lovit. Rău.

Chiar și acum, bătălia putea fi pierdută. Cu *Jefferson* avariat, rușii se puteau reorganiza, și puteau să atace din nou.

Din punctul său de observație, sus în înaltul cerului senin, Tombstone privea în jos și-i dorea marelui portavion să supraviețuiască.

1030 Zulu (1130 ora locală)
USS *Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

La bordul lui *Jefferson*, ofițerii săi și echipajul încetaseră să mai lupte cu sovieticii pentru a se confrunta cu un dușman nou și implacabil, incendiul care scăpase de sub control în treimea anterioară a punții-hangar, în zona desemnată *Hangar Bay One*.

Masive uși glisante divizau hangarul în trei secțiuni, proces similar cu ușile etanșe, care permitea menținerea incendiului într-o parte a navei împiedicându-l să se răspândească. În Centrul de Control al avariilor, aflat pe puntea de dedesubtul secțiunii pupa a hangarului, era supravegheat modelul de răspândire a avariilor așa cum era vizualizat de rețeaua de planuri tridimensionale ce ocupau întreg peretele, planuri ce reproduceau fiecare compartiment și coridor, fiecare conductă de combustibil și apă, mijloacele anti-incendiu, liniile electrice și circuitele de telefon de pe navă.

Flăcările au izbucnit la nivelul 0-3, deasupra *Bay One*, unde temperaturile au crescut și întreg personalul a fost evacuat. Catapultele 3 și 4 erau distruse, desigur, și mai erau și avarii extinse ale suprastructurii, dar principala belea era focul din *Bay One*.

Din fericire, sistemele anti-incendiu de pe portavion erau intacte încă. Apa sub presiune din conductele de pe tavan, nu stropitorile sistemelor automate de stingere a incendiilor din clădirile cu birouri, ci adevărate torente, precum ploile torențiale, ruperi de nori, concepute să stingă incendiile cu combustibil din spațiile hangarului…

sau să decontamineze întregul portavion în cazul unor atacuri cu gaz sau nucleare prin spălarea punților cu jeturi de apă de mare cu presiune înaltă.

De ani de zile, criticii programului de construire al portavioanelor americane susțineau că superportavioanele erau o investiție inutilă, gigantică, aerodromuri călătoare care se transformau în bombe gigantice datorită enormelor magazii și cisterne cu muniții și combustibil.

Spectaculoasa distrugere a lui *Soyuz* din urmă cu câteva zile dovedea – aparent – că criticile sunt întemeiate; distrugerea lui *Jefferson* într-un incendiu-holocaust ar fi însemnat sfârșitul portavioanelor din Navy, la fel cum spectaculoasele prăbușiri ale dirijabilelor *Hindenburg* și *Shenandoah* au pus capăt erei aparatelor de zbor mai ușoare ca aerul.

Dar portavioanele erau instrumente remarcabil de puternice și flexibile, practice de nescufundat datorită miilor de compartimente etanșe, a sistemelor anti-incendiu și a celor de control ale avariilor.

Era nevoie de timp. Oțelul pereților punții-hangar se înroșiseră pe alocuri, iar o parte a punții se îndoise periculos pentru că structura de suport a cedat. Când liniile telefonice de urgență au ars și au căzut, DCO a trebuit să coordoneze lupta prin stația de amplificare și prin mesageri, în timp ce-și desfășura armatele de oameni transpirați ce respirau cu greu sub greoaiele echipamente OBA, ațintind furtunurile cu apă și spumă sub mare presiune asupra iadului de foc și fum negru din măruntaiele lui *Jefferson*.

Dar, în cele din urmă, pe măsură ce apa și spuma acumulate au format pe puntea *Bay One* un strat adânc până la glezne, incendiul a fost adus sub control. Cu precauție, ușile anti-incendiu au fost deschise lăsând să pătrundă curenții de aer prin compartimentul înăbușitor, pentru a elimina fumul asfixiant și otrăvitor… și pentru a căuta și neutraliza noile surse de foc care se puteau activa datorită aerului proaspăt. Echipele de control ale avariilor au înaintat, cercetând fiecare suprafață și împroșcând cu spumă fiecare flacără ce mai apărea.

La ora 1400 DCO a raportat către Puntea de Comandă. Incendiul era stins, *Jefferson* a supraviețuit.

1530 Zulu (1630 ora locală)
Portavionul sovietic *Kreml*
Maelstrom norvegian

În spațiul larg de cinci mile dintre insulele Mosken și Moskenesøya, fluxul ajunsese la înălțime maximă. În fiecare zi, prin acest pasaj, apa din Marea Norvegiei

năvălea dinspre sud-est în Vestfjorden, apoi, când sensul mareei se schimba, la faza de reflux, se învolbura înapoi de unde venise.

Cu libertatea licenței artistice, Edgar Allen Poe și Jules Verne au exagerat mult forța așa-numitului „Maelstrom norvegian”. Mellvile l-a transformat într-o bestie vie de care vorbea Ahab aflat în urmărirea balenei albe.

De fapt, curentul marin avea o viteză de 7 noduri atunci când fluxul era la debit maxim. Se știa că vârtejurile formate mai înhățau câteodată vasele mici de pescuit, traulere și vase comerciale, care făceau de secole cabotaj pe coasta zdrențuită a Norvegiei, dar nimic de mari dimensiuni.

De data acesta însă, Maelstrom a capturat prada cea mai mare.

Kreml deriva spre sud-est dus de curent. Dacă motoarele i-ar fi funcționat, nu ar fi avut nici un fel de problemă de navigație; dar în derivă, neajutorat, portavionul avariat nu putea face nimic decât să se lase în voia curentului. La nord de micuța insulă Mosken, chila lui *Kreml* a eșuat pe fundul de nisip și stânci cu un scrâșnet care s-a transmis în toată lungimea și lățimea sa ca un fior de groază. Era deja avariat rău, dar acest șoc final a fost suficient ca să-l frângă. A rămas acolo, bine fixat pe fundul mării, în timp ce flăcările continuau să-i devoreze suprastructura.

Mai târziu, nave americane și norvegiene s-au apropiat de epavă, salvându-i pe marinarii rămași la bord și pescuindu-i pe cei din apă, luați de curenții care se învârtoșau spre larg datorită mareei. Ulterior s-a estimat că probabil o mie de oameni din echipaj au reușit să scape de pe portavionul blestemat, deși o cifră exactă nu a fost niciodată posibil de aflat. Unii, poate mulți, au ajuns singuri la țărm, dar nu s-au ostenit niciodată să mai raporteze supraviețuirea lor oficialităților militare sovietice.

Avuseseră parte de prea mult război și nu mai aveau nici un chef să continue.

Fumul ridicat de pe *Kreml* a continuat să înnegrească cerurile de peste Vestfjorden încă trei zile.

1745 Zulu (1845 ora locală)
HMS *Ark Royal*
Marea Norvegiei

Ark Royal a sosit în zonă în cursul după-amiezii, prea târziu pentru a mai participa la lupte, dar la timp pentru a-și oferi serviciile pentru salvarea camarazilor de arme. Sute de oameni se mai aflau încă în apă, așa că flota de elicoptere a lui *Ark Royal* s-a pus pe treabă, căutându-i pe cei aflați în derivă, americani și sovietici, culegându-i din apă, de pe plutele de salvare și debarcându-i pe puntea portavionului britanic.

Acum, acesta era mai mult decât un vas de cercetare și salvare. Cu *Kearny* scufundat, cu *Decatur* avariat de o rachetă sovietică suprafață-suprafață, cu elicopterele SASW ale lui *Jefferson* imposibil să decoleze de pe puntea sa oribil răsucită, CBG-14 aproape că nu mai avea capabilități antisubmarine. Flota sovietică se împrăștiase, dar nimeni nu știa dacă au renunțat definitiv. Departe, în nord, grupurile de Luptă *Kiev* și *Moskva* se aflau încă în larg, iar în sud, dincolo de Capul Lindesnes, restul Flotei Baltice sovietice se afla încă în zonă; un pericol potențial.

Toți cei din ceea ce a fost denumită Forța Aliată de Atac Anglo-Americană, pe mare, și *Marines* debarcați pe țărmuri, erau dureros de conștienți că un asalt zdravăn al sovieticilor putea avea succesul pe care nu-l reușise Grupul de Luptă *Kreml*.

Dar, și sovieticii păreau că pur și simplu… așteptă, ca și cum ar fi fost dezorientați de pierderile suferite și de ferocitatea luptelor.

La ora 1800 GMT, BBC a anunțat întreaga lume că Guvernul de la Londra a hotărât să se alăture Norvegiei și Statelor Unite în acțiunea lor solitară din mările nordice. Grupul de Luptă *Ark Royal*, aflat până atunci – oficial – în manevre, a fost declarat parte a Forței Aliate de Atac, prima contribuție majoră a Marii Britanii la efortul de respingere a agresorilor sovietici din teritoriul scandinav.

Deja uniunea era mai mult un fapt, decât o ficțiune. Aproape o sută de americani se aflau la bordul lui *Ark Royal*, membrii din echipajul lui *Esek Hopkins* ocupând pozițiile tehnice pentru care portavionul britanic ducea lipsă de personal calificat.

În timp ce *Ark Royal* trecea încet pe lângă bordul lui *Jefferson*, la intervale regulate au fost trase salve de tun, un salut adresat drapelului american care continua să fâlfâie pe catarg. Era – după cum considera *Commander* DuPont aflat pe Puntea de Comandă a lui *Ark Royal* – un mândru tribut adus oamenilor bravi, vii și morți… și navei care a înfruntat demn *furtuna*.

În ziua următoare, s-a aflat în Vest primul indiciu al revoluției de la Moscova și de la Leningrad și întreaga lume și-a ținut respirația.

Apoi au venit știrile că Vorobyev a fost executat, că mareșalii care au declanșat războiul au fost arestați, că uriașa, exploziva demonstrație a „puterii poporului" a ridicat din nou mult asupritele republici ale Uniunii Sovietice din îndelungata noapte a sclaviei. Era doar o renaștere a forțelor democratice îndelung înlănțuite… sau pierderea celor două portavioane a fost atât de devastatoare pentru prestigiul militarilor de acasă, încât militariștii au fost discreditați pentru totdeauna?

Indiferent de cauze, sociale sau militare, când *Jefferson* a început să se târască spre Anglia în compania lui *Ark Royal*, lumea a răsuflat iarăși ușurată.

EPILOG

— Poate o zgârii, *Captain* Magruder! l-a avertizat Brandt cu furie reținută.

Bandajele de pe frunte, bentița care-i acoperea un ochi și brațul atârnat în eșarfă îi dădeau un aer de pirat.

— Doar o zgârietură să-i faci și te pun să o plătești din soldă!

— Probabil în următoarea mie de ani.

Commander Parker, XO, a adăugat cu un rânjet insinuant:

— Încearcă doar să nu te gândești la câte miliarde de dolari îi costă nava asta pe contribuabilii americani plătitori de taxe!

Tombstone zâmbi neliniștit. Ca și cum *Jefferson* n-ar fi fost deja „zgâriat" destul… Puntea de zbor și Puntea de Comandă însăși purtau semnele unor avarii teribile provocate în timpul înfruntării finale de lângă Insulele Lafoten – Bătălia din Marea Norvegiei, așa cum a numit-o presa. Ferestrele sparte de pe Comandă erau încă deschise spre cer, iar aerul era plin de miresmele de fum și combustibil ars.

— Îmi place cum încercați să mă încurajați, *Captain*, spuse Tombstone.

Deja se hotărâse că era mult mai fericit când ateriza cu un F-14 pe puntea mișcătoare a portavionului, decât să mute portavionul însuși. Totuși, pasul următor în cariera sa era comanda – cândva – unui portavion ca *Jefferson*. Pentru prima oară după o lungă perioadă de timp, știa exact ce voia și ce avea de făcut ca să-și atingă țelul.

Se întreba dacă Brandt știa ce făcea el. Navy obișnuia să facă lucrurile pe căi tradiționale; toți *skipper*ii de portavion erau foști CAG care au supraviețuit sforăriilor politice de la Washington. În această dimineață, *Captain* Brandt trimisese după Tombstone și l-a întrebat dacă ar vrea s-o ducă pe *Jefferson* la locul de ancorare.

S-a simțit înfiorat… și terifiat ca într-o *dogfight* deasupra apelor reci ale Mării Norvegiei.

Acum intrau în Scapa. Spre vest se ridica Tor Ness, iar la est dealurile South Ronaldsay. *Ark Royal* intrase deja în rada de ancoraj, lăsându-i portavionului american onoarea de a veni ultimul și de a fi salutat de nava amiral britanică.

Tombstone stătea în centrul Punții de Comandă, în spatele suportului alidadei, un instrument de navigație, orientat spre punctul invizibil de pe apă unde nava va lăsa ancora. Memorase bine reperele de pe țărm – un cap la prova-babord, un far la tribord – față de care își verifica direcțiile. *Captain* Brandt era așezat în scaunul său de piele de

la Comandă, aparent indiferent. *Commander* Parker se afla în spatele marinarului de la cârmă. Pe Puntea de Comandă era liniște, doar inima lui Tombstone bătea nebunește. Se pregătise îndelung pentru aceste clipe, dar fără să creadă realmente că va ajunge vreodată să execute efectiv manevrele.

A sperat doar.

Jefferson înainta încet direct spre nord în rada de ancoraj, cu motoarele la două treimi înainte. Când portavionul a ajuns la traversul lui *Ark Royal*, la trei sferturi de milă în tribord, a dat primul său ordin:

— Onorul la tribord!

— *Aye, aye, sir*, a confirmat semnalizatorul, apoi a transmis ordinul prin telefon.

După câteva momente, sunetul ascuțit al fluierului *boatswain*ului s-a făcut auzit prin stația de amplificare 5-MC de pe puntea de zbor, prin ferestrele sparte ale Comenzii.

— Atențiune! Atențiune! Prezentați onorul la tribord!

Membrii echipajului *Jefferson* care nu erau implicați în activități curente de navigație și ancorare a navei – s-au aliniat pe marginea punții de zbor la intervale egale unul de altul, cu fața către nava britanică. Erau echipați în uniforma albă și de la înălțimea Comenzii, mult deasupra punții de zbor, se vedeau doar ca o linie albă, punctată. Salvele de salut au început să răsune, la fiecare venind de peste ape salva de răspuns a lui *Ark Royal*, o ceremonie care era deja tradiție când, la 16 noiembrie 1776, drapelul american a fost salutat pentru întâia dată.

În timp ce salvele continuau să stârnească ecouri la intervale regulate, Tombstone s-a aplecat peste alidadă, cu ochiul pe cauciucul ocularului, aliniind reticulul cu farul de la tribord. Apoi a verificat direcția. Aproape acolo…

— Motoarele o treime înainte.

— Motoarele o treime înainte, *aye*, a repetat *quartermaster* la telegraful de pe Puntea de Comandă.

— Începeți coborârea ancorei până la suprafața apei.

Timpul trecea. Tombstone încerca să rămână relaxat, să prevină gestul de a-și strânge nervos pumnii lângă coapse. Cineva a comparat odată conducerea manevrelor unui portavion cu cârmirea Insulei Manhattan stând pe acoperișul lui Empire State Building.

— Foarte bine.

Tombstone a verificat o altă direcție, de data aceasta către un punct de pe uscat. Reperul pe care îl viza acum se afla la 3.000 m drept înainte. Problema în ancorarea unei nave ca *Jefferson* era mărimea sa de neconceput. Nu puteau fi oprite brusc 96.000 t.

— Care este adâncimea?

— Șaizeci și două picioare, *sir*.

Deci mai erau 26 picioare sub chila lui *Jefferson*, iar în rada aceasta mareea avea o amplitudine de doar 3 picioare. Bine. Era o dimineață feerică, cu cerul albastru senin și foarte puțin vânt, pentru care Tombstone era profund recunoscător. Manevrarea unui munte de oțel precum *Jefferson* era suficient de dificilă și fără deriva laterală indusă de o briză puternică.

Jefferson încetinea. Verifică din nou ambele repere. Până acum, se prezenta bine…

Aruncă o privire spre tribord, dincolo de *Ark Royal*. Unele clădiri din baza navală Scapa Flow sclipeau în soare. Acolo erau destui ochi, fără îndoială; probabil că jumătate din Înaltul Comandament britanic asista la sosirea lui *Jefferson*.

Încă 450 m.

— Toate motoarele, STOP!

— Toate, stop, *aye*.

Nu păru să fie vreo schimbare, *Jefferson* continua să deriveze spre înainte.

— Motoarele înapoi o treime.

— Înapoi o treime, *aye*.

— Motoarele, STOP.

— Motoarele, stop, *aye*.

Trecu un moment lung. Era imposibil să fii sigur că nava s-a oprit. Cel mai apropiat țărm se afla la două mile depărtare, iar suprafața apei nu putea fi un indicator sigur.

Captain Brandt s-a ridicat din scaunul său și s-a dus să ia un sac de pânză dintr-un colț al Comenzii. Înăuntru erau câteva bucăți de lemn, resturi trimise în această dimineață de la atelierul de tâmplărie. A ales una și s-a întors spre una dintre ferestrele deschise de la tribord.

— Fiule, spuse zâmbind larg, vrei slujba asta, dar îți trebuie un braț de aruncător de *baseball*!

A azvârlit lemnul în spațiu. După multe secunde a aterizat în apă, departe în tribord și mult sub Punte. Marinarii eliberați după prezentarea onorului, au aruncat și ei niște lemne aduse special pentru această manevră, încât apa din lungul bordului a ajuns să fie efectiv acoperită cu resturi lemnoase.

Tombstone s-a alăturat lui Brandt, urmărind atent aceste noi repere. Era o chestie ciudată cu tehnologia din Navy, se gândi el. O navă de război modernă precum *Jefferson* folosea aceeași metodă ca și Columb pentru a determina dacă vasul s-a oprit sau nu complet. Crea un sentiment de unitate cu marinarii care au cutreierat oceanele încă de pe vremea lui Ulise.

Lemnele nu arătau nici o mișcare aparentă, nici înainte nici înapoi.

— Pare să se fi oprit complet, *Captain*, spuse Tombstone.

— Dacă așa spui tu, CAG. E nava ta.

— Da, *sir*.

Afurisitul nu dă nici o para pe treaba asta, se gândi Tombstone. Apoi se întoarse spre marinarul de la telefon:

— Funda ancora tribord!

— Funda ancora tribord, *aye*, *sir*!

Tunetul lanțului, plesnitura celor 30 t ale ancorei Danforth la căderea în apă, au răsunat pe Punte, iar marinarii de pe puntea-prova au ovaționat.

— Echipajul de punte raportează că ancora saltă pe fund, *sir*.

— Foarte bine. Totul înapoi, foarte încet.

Greoi, portavionul a început să alunece spre înapoi, săpând cu colții ancorei și desfășurând pe fundul apei aproape 500 picioare de lanț, za cu za. Cu ancora scufundată în mâlul radei Scapa Flow și asigurată cu câteva tone de lanț, *Jefferson* nu mai pleca nicăieri.

— STOP Motoarele, a ordonat Tombstone. Puneți opritoarele!

Ordinul era adresat celor de pe puntea prova ca să blocheze lanțul. Și-a verificat ceasul, apoi a traversat Puntea către logul navei, unde a consemnat ora și faptul că *Jefferson* a fost ancorat în siguranță în Scapa Flow.

— Excelentă treabă, CAG, l-a felicitat căpitanul aflat în spatele său. Nici eu nu aș fi putut să o fac mai bine.

Tombstone a hotărât să se bucure de căldura a ceea ce pentru Brandt era cea mai mare laudă și să ignore slăbiciunea ce o simțea în genunchi.

— Atențiune, Atențiune, a izbucnit 5-MC de pe punte. Pregătiți-vă pentru primirea unui helo. Repet, pregătiți-vă pentru primirea unui helo. Atenție la palele rotorului.

Mutându-se la babord, Tombstone a privit peste apele din Scapa Flow și a văzut elicopterul ce se apropia de portavion. Era un *Gazelle*, probabil un aparat de legătură al Royal Navy. A trecut încet peste marginea punții, așezându-și roțile pe tarmac în una dintre puținele zone neavariate în lupte. Echipajul de punte a ieșit de la adăpost, cu capetele plecate sub palele rotitoare și au asigurat roțile.

Jefferson a părut ciudat de golaș și vulnerabil pe traseul parcurs după plecarea din Norvegia, pentru că majoritatea avioanelor sale au rămas pe aerodromurile de la sol. De la Narvik, Tombstone a venit la bordul portavionului cu un *Sea King*, pentru că pe punte nu mai puteau ateriza decât elicoptere. Mult timp de-aici înainte, *Jefferson* nu va mai fi o navă de luptă. Armele sale principale, avioanele, nu se mai aflau la bord.

Bine măcar că – slavă Domnului! – războiul era terminat. Forțele sovietice din Norvegia, Suedia, Finlanda și Danemarca se predau în masă, iar forțele ONU patrulau pe străzile Moscovei și în orașul redenumit din nou așa cum fusese în ’91 – St. Petersburg.

Din *Gazelle* coborau oamenii. Tombstone a zărit niște admirabile picioare lungi, într-o fustă, și o sclipire de păr blond. Cu o mișcare febrilă, a înhățat binoclul atârnat de gât și l-a ridicat la ochi.

Pamela.

Iar în spatele ei…

— Doamne!

Brandt râdea.

— A fost recuperat de un trauler norvegian de pescuit în largul Insulei Smøla, CAG. Eu am aflat abia în această dimineață. Se pare că în ultimele trei zile a stat ascuns în Bergen! L-au adus în zbor la Scapa Flow ieri la bordul unui P-3 Orion.

Coyote, viu!

— Dar ce fac aici?

— Păi, d-ra Drake… cred că a înroșit firele între Bergen, Londra și Washington, încercând să afle dacă mai ești în viață. Cred că *Commander* Grant a decis să i se alăture când ea a făcut rost de mijlocul de transport cu care să vină să te întâlnească!

Încă nevenindu-i să creadă, s-a întors cu fața spre *Captain* Brandt.

— Ăă… *sir*? Cer permisiunea să părăsesc Puntea de Comandă.

Brandt a zâmbit larg.

— Permisiune acordată.

Războiul formează legături noi. De asemenea le întărește pe cele vechi.

Tombstone s-a întors și a ieșit grăbit din Comandă, nerăbdător să-și întâlnească prietenii.

SFÂRȘIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD & Joseph Finder

O RECOMPENSĂ BUNĂ ŞI VALOROASĂ

LEE CHILD

O RECOMPENSĂ BUNĂ ŞI VALOROASĂ

O povestire scrisă în colaborare cu Joseph Finder
Titlul original: *Good and Valuable Consideration*, 2014
Traducerea: Ştefi Todo

Când Joseph Finder a hotărât să încerce să scrie o serie cu un personaj, a luat multe trăsături de caracter de la Jack Reacher al lui Lee Child. Joe şi-a numit eroul Nick Heller şi l-a făcut nu detectiv privat, ci spion privat. Nick lucrează pentru politicieni, guverne şi corporaţii, câteodată scoţând la iveală secrete pe care aceştia le-ar dori îngropate. Ca şi pe Jack Reacher, pe Nick îl conduce simţul dreptăţii. E un amestec între muncitor şi intelectual, fiul unui delicvent notoriu de pe Wall Street, crescut într-o bogăţie imensă care s-a evaporat când tatăl lui a fost băgat la închisoare. Şi-a petrecut anii de formare într-o casă cu etaj dintr-o suburbie locuită de muncitori din Boston.

Prin natura lui, Nick este un cameleon. Se poate amesteca la fel de bine printre cei din elita corporatistă ca şi printre vagabonzi.

Şi, bineînţeles, ţine cu echipa Boston Red Sox.

Jack Reacher, pe de altă parte este fan al echipei Yankees. Antecedentele sale sunt total diferite de ale lui Nick, dar la fel de variate. Reacher e un copil al armatei, crescut în baze militare din toată lumea: un bărbat fără o ţară, dar totuşi American. E un singuratic care evită să se ataşeze de cineva, deşi e absolut loial. Nu suferă proştii.

Nick Heller şi Jack Reacher. Cretă şi brânză, cum ar spune englezii. Nu ar putea fi mai diferiţi şi totuşi atât de asemănători.

Ceea ce se poate spune şi despre cei doi scriitori.

Lee şi Joe sunt prieteni buni. Împart dragostea pentru scris, baseball şi căutarea celui mai bun hamburger din America. Nu un burger rafinat. Doar cel mai simplu, corect, normal burger. Lee spune o poveste de acum câţiva ani când încercau unul într-un restaurant spaniol (da, imaginaţi-vă) de pe strada Twenty-second din New York. Discuţia s-a îndreptat către proiectele viitoare şi Joe a început o digresiune, gândind cu glas tare despre începerea unei serii cu un personaj. I-a făcut lui Lee o analiză lungă şi pătrunzătoare care a acoperit toate

costurile şi beneficiile, toate trăsăturile de caracter dorite şi nedorite, fiecare punct tare şi slăbiciune.

— Aş fi vrut să am un aparat de înregistrare, îşi aminteşte Lee. Aş fi putut să vând transcrierea la Writer's Digest. Ar fi putut deveni piatra de temelie pentru toate deciziile de felul acesta.

În cele din urmă, Joe şi-a urmat analiza cu prima poveste a lui Nick Heller, Vanished (2009), scrisă cu amestecul lui original de fantezie combinată cu o auto-disciplină de fier.

Lee nu este o persoană organizată. El nu-şi schițează poveştile. Acestea vin în mod natural. Pentru Joe, asta înseamnă să mergi pe sârmă fără plasă dedesubt. Aşa că Lee a venit cu propunerea să scrie despre doi tipi într-un bar din Boston. Reacher ar fi străinul de oraş, ca de obicei. Heller ar fi acasă, în oraşul pe care-l iubeşte. Lee a început cu ideea unei oglinzi în spatele unui bar – modul în care poți privi reflexia persoanei de lângă tine şi să vorbeşti atât intim cât şi distant. Heller şi Reacher vor ajunge să vorbească cu şi despre şi în jurul unei persoane care are probleme. În cele din urmă l-ar ajuta pe tip, pentru că asta fac ei. Dar ajutorul ar veni în moduri foarte diferite.

Povestea a fost scrisă la distanță. Lee a trimis prima bucățică prin e-mail, iar Joe a întrebat imediat:

— Ce crezi că se întâmplă mai departe?

În maniera tipică lui Lee Child, acesta a răspuns:

— Habar n-am. Până când nu vei scrie tu.

Joe a făcut față foarte bine acestei improvizații.

De fapt, cea mai mare problemă a lor a fost cine va câştiga meciul Yankees-Sox de la care a început toată povestea.

O recompensă bună şi valoroasă

Barul avea o vechime de o sută de ani, construit pentru partea superioară a clasei muncitoare. Funcționari, notari, tipografi şi alți nefericiți legați de birouri în toate felurile, care umpleau odată străzile înguste când plecau la sfârşitul unei zile lungi de muncă în condiții proaste, căutând consolare oriunde o puteau găsi. Acum era doar o altă curiozitate din Boston, plină de lumină obscură şi faianță lustruită, de culoarea făinii de ovăz, şi metal, şi mahon, mai ales în bar, unde o bucată de lemn dintr-un copac masiv vechi fusese lustruită până la o strălucire imposibilă de către un milion de mâneci. Singura notă decorativă discordantă era sus în spatele barului, dar era şi singurul motiv pentru care Reacher era acolo: un televizor mare cu ecran plat, fixat pe un post care transmitea în direct meciul echipei Yankees de la Fenway Park.

Reacher s-a oprit după ce a intrat şi a încercat să-şi găsească un loc. Vederea îi era destul de bună, aşa că nu trebuia să fie aproape, dar din experiența lui, la ecranele plate nu se vedea bine din unghi, aşa că voia să fie la mijloc. Ceea ce i-a oferit practic doar o singură alegere, un singur scaun

neocupat printre altele cinci din mijlocul barului, care era mai mult sau mai puțin direct cu fața la ecran. Dacă ar fi fost un scaun de teatru ar fi fost scump. Rândul din față, central. În stânga lui era o femeie cu părul negru, cu spatele la încăpere şi un tip gras în dreapta, apoi urma un tip slab cu părul scurt şi plin de muşchi pe gât şi pe spate, iar în capătul părții drepte era o altă femeie, o blondă, cu pantofii cu tocuri înalte sprijiniți de bara scaunului. Creierul reptilian al lui Reacher i-a spus imediat că singurul de care ori trebuia să-şi facă griji ori putea să se bazeze pe el era tipul cu părul scurt şi muşchi. Nu că Reacher s-ar aştepta la probleme, chiar dacă era în Boston, susținând echipa Yankees.

În spatele sticlelor din bar erau oglinzi şi Reacher l-a văzut pe tipul tuns scurt aruncându-i o privire, doar o clipire vigilentă, ceea ce a întărit mesajul pe care creierul reptilian i-l trimisese. Nu un polițist, s-a gândit el, dar un tip de lup singuratic dur, foarte relaxat, foarte sigur pe el. Fost militar, posibil, dintr-un gen de unitate din umbră care te învață să arunci o privire în oglindă din când în când, sau vei suporta consecințele.

Apoi tipul gras din dreapta scaunului gol s-a uitat şi el în oglindă, mult mai evident. El nu era relaxat. El nu era sigur pe el. Şi-a menținut privirea pe imaginea reflectată a lui Reacher, tot timpul cât a făcut drumul de la uşă la scaunul gol. S-a strecurat pe lângă el şi s-a mişcat dintr-o parte în alta să-şi revendice spațiul, şi-a pus coatele pe mahon, iar grăsanul s-a întors pe jumătate, cu o privire ezitantă dar în aşteptare, ca şi cum era nesigur dacă să vorbească sau să aştepte să i se vorbească. Reacher n-a spus nimic. Rareori oferea salutări străinilor. Îi plăcea să se păstreze pentru sine.

În cele din urmă tipul s-a întors la loc, dar şi-a păstrat privirea în oglindă, nu la ecran. Avea buza inferioară proeminentă, ieşită în afară de parcă era bosumflat, apoi o guşă mare de carne atârna ca o parabolă perfectă peste gulerul cămăşii, neîntreruptă de nicio structură osoasă. Impresia de umflat a continuat până la picioarele delicate. Tipul era ca un balon făcut din mătase de culoarea cărnii. Arăta ca şi cum ar fi moale şi uscat la atingere. Avea o verighetă pe mâna stângă, intrată adânc în grăsime, ca un cârnat cu garou. Purta o haină din bumbac, la fel ca pantalonii. Talia ar fi putut avea un metru jumate.

Reacher a ridicat privirea către meci. Partea întâi a primei reprize se terminase, nicio lovitură, nicio alergare, un om rămas la bază. Au început reclamele, prima fiind o ofertă de leasing a unei firme de automobile. Reacher nu auzise niciodată de ea. Barmanul terminase treaba pe care o avea şi s-a apropiat dintr-o parte, iar Reacher a cerut o sticlă de Bud, pe care a primit-o o secundă mai târziu, bine răcită şi cu spumă.

— Sunt Jerry DeLong, a spus tipul cel gras.

Prima dată Reacher nu a fost sigur cui i se adresase, dar printr-un proces de eliminare a ajuns la concluzia că era el.

— Chiar eşti? a întrebat Reacher.

Tipul cu păr scurt şi muşchi îi urmărea în oglindă. Reacher s-a uitat la reflexia lui şi apoi la cea a tipului cel gras care se uita direct la el prin oglindă. Intimitate de bar. Contact vizual, dar indirect.

— Sunt aici ca să mă uit la meci, a spus Reacher.

Ceea ce a părut să îl satisfacă pe tip. S-a uitat într-o parte, ca şi cum o problemă fusese rezolvată. Privirea lui s-a întors la oglindă. Diferitele unghiuri ale incidenței şi reflexiei erau greu de calculat, dar Reacher a bănuit că tipul se uita la uşa din spatele lui. Dădea impresia că e uşor nervos. Ochii îi erau spălăciți şi apoşi. Dar restul era liniştit. Fața lui imensă şi palidă era imobilă, iar trupul îi era nemişcat.

Reclamele s-au terminat şi s-a reluat transmisiunea de pe Fenway. Terenul verde arăta lucios în lumina reflectoarelor. Yankees erau pe teren, în partea întunecată. Aruncătorul lor făcea ultima încălzire. Nu arăta prea bine.

*

Nick Heller intrase în bar cu trei minute mai devreme şi a simțit imediat vibrația de după serviciu, morala ridicată de băutură, mirosul de transpirație şi parfum şi bere şi relaxarea nervilor. Se simțea ca atunci când ajungi la o petrecere în mijlocul ei: cacofonia dezorientantă a discuțiilor, trăncăneala aproape asurzitoare, râsul convulsiv.

Era barul preferat al lui Heller din oraşul lui natal pentru că era un lucru adevărat. Niciodată nu găseai aici bere cu căpşuni. Aveau bere Narragansett la halbă, o bere căreia bostonienii îi erau loiali, chiar dacă ar fi fost o lătură apoasă.

La bar erau câteva locuri disponibile, în ambele părți ale bărbatului gras. Interesant. Heller se întreba dacă grăsanul le ținea ocupate pentru prietenii lui. Nu era din împrejurimi. Niciunul din cei care veneau aici nu țineau scaune ocupate.

Heller s-a strecurat prin mulțime către tejgheaua barului. Unul din lucrurile care-i plăceau în locul ăsta era oglinda din spatele rândului de sticle. Într-o oglindă ca asta poți vedea fețele celor care stau la bar în timp ce te apropii. Sau poți sta la bar, cu spatele la încăpere şi poți vedea ce se întâmplă în spatele tău. Poți vorbi cu bărbatul sau femeia de lângă tine şi să-l priveşti sau s-o priveşti în față. În oglindă. Direct, dar în acelaşi timp indirect. Lui Heller îi plăcea să se poată relaxa când mergea să bea ceva şi nu ştii niciodată ce se poate întâmpla.

În timp ce se apropia de bar a observat o față uitându-se la el în oglindă. Tipul cel gras. Avea un chip ciudat, bărbia lăsată, cu guşa ca o glugă care se lăsa peste gulerul cămăşii ca un şervet pus la gât. Îl făcea pe Heller să se gândească la un peşte. Îl privea cu atenție pe Heller. De parcă îl aştepta. Heller nu l-a văzut pe tip în viața lui, dar grăsanul continua să-l studieze. Ca şi cum… ei bine, ca şi cum ar aştepta pe cineva dar nu ştia cum ar putea arăta persoana respectivă.

Ca şi cum Heller ar putea fi acel tip. Ciudat. Heller nu-l cunoştea.

Heller s-a aşezat pe scaun şi a dat din cap către bărbat.

— Salut, a spus tipul.

— Hei, a spus Heller, nici prietenos, nici nepoliticos.

O pauză.

— Jerry DeLong, a spus bărbatul, întinzând mâna.

Heller nu simțea nevoia să-şi facă prieteni. Nu voia să discute. Red Sox juca cu Yankees la Fenway Park. Era un moment important pentru sportul din Boston, un ritual, ca luptele cu gladiatori din vremuri îndepărtate la Colosseum-ul roman. Şi nu exista un loc mai bun să priveşti un meci important ca ăsta decât aici.

După o scurtă pauză, Heller i-a strâns mâna.

— Nick, a spus el.

Niciun nume de familie. Lui Heller nu-i plăcea să-şi dea numele. S-a întors imediat spre ecranul plat uriaş fixat pe canalul care transmitea meciul echipei Sox. Bineînțeles că acolo era fixat. Proprietarul barului, un amic de-al lui Nick, era un fan înrăit al lui Sox. La fel era şi Sully, barmanul. Totuşi, în unele nopți erau certuri în bar, atunci când Sox juca împotriva lui Bruins. Bostonienii iubeau şi hocheiul. Existau chiar seri în care meciurile tuturor celor patru echipe din Boston – Sox, Bruins, Celtics şi Patriots – erau transmise pe canale diferite. Nu doreai să fii în acest bar într-o noapte ca aia. Era nasol.

— Nick, a spus barmanul, dându-i un Budweiser fără să întrebe.

— Sully, a spus Nick.

— O noapte mare, nu?

— Se îndreaptă spre victorie.

— Absolut, a spus Sully, punând paharul de bere în fața lui, cu vârful spumos alb ca un strat de bumbac.

Şi-a înclinat capul ca şi cum ar fi spus *Să te-audă Dumnezeu*.

Apoi Heller a simțit în câmpul vizual periferic că grăsanul se holbează din nou la el.

— Te cunosc? a întrebat Heller cu o voce neutră.

Tipul a sorbit din ginul tonic.

— Eşti aici ca să te întâlneşti cu cineva? a întrebat el.

— Sunt aici ca să-i văd pe Sox câştigând, a spus Heller.

Cu un grad mai prietenos de data asta, dar încă distant.

— Scuze.

— E în regulă, s-a înmuiat Heller.

În oglinda din spatele barului a observat un bărbat mare care se îndrepta spre scaunul gol din dreapta lui DeLong. Heller şi-a dat seama pe loc că era cineva pe care trebuia să-l urmăreşti cu grijă. Era uriaş, mai înalt decât majoritatea – pe puțin doi metri – şi cel puțin o sută zece kilograme. Neobişnuit de lat în umeri. Un tanc. Era tot numai muşchi şi avea o înfățişare clară de fost militar. Hainele de la magazine cu prețuri mici şi tunsoarea

foarte scurtă îl făceau să arate ca un pierde-vară, sau cel puțin ca cineva care nu plătea mai mult de zece dolari la o frizerie.

Dar în ochii lui se vedea inteligență şi prudență. Avea aspectul încrezător al unei persoane care nu a fost provocată fizic foarte des, iar când a fost, de obicei, a câştigat. Intimida oamenii şi nu-i păsa de asta.

Deci pe el îl aştepta DeLong. Era o uşurare. Heller nu avea chef să trebuiască să evite un guraliv în timpul meciului.

Apoi l-a auzit pe Jerry DeLong prezentându-se tipului cel mare şi lovindu-se de aceeaşi reacție confuză pe care a avut-o şi Nick.

Heller şi-a pus coatele pe barul de mahon, lângă o arsură urâtă de țigară din timpurile bune când puteai fuma în baruri, şi a luat o gură de bere. Era proaspătă şi rece. Nu a înțeles niciodată de ce britanicilor le plăcea berea la temperatura camerei.

Aruncătorul de la Yankees arunca ultima lovitură de încălzire. Era extraordinar de bun. Mlădios şi cu un braț grozav. Bun la servire. Avea o viteză medie şi juca cu o mare profunzime şi dedicare. Şi mai important, nu-şi irosea acum forțele. Le păstra pentru meci. Nu era un aruncător care se epuiza cu mult înainte de o sută de aruncări, cum făceau cei mai mulți.

Normal că era bun: fusese cel mai bun debutant de la Red Sox până când Yankees l-au luat pentru o sumă de bani pe care nimeni n-o putea refuza. Cel mai bun aruncător pe care banii îl puteau cumpăra. Fanii lui Yankees obişnuiau să-l huiduie neîncetat când Sox mergea pe stadionul lor. Dar de îndată ce a început să arunce pentru ei au schimbat tabăra.

Heller nu era un tip care schimba tabăra.

Partea a doua a primei reprize a început şi un jucător de la Red Sox a păşit în teren şi a lovit spre prima bază. Un *home run*. A zburat peste teren, acel perete ridicol de înalt din stânga, ceea ce a transformat un *home run* sigur într-o dublă. Mingea probabil că a spart geamul unui magazin de undeva de pe strada Lansdowne. În bar au erupt uralele, cum era normal.

Apoi Heller a observat trei lucruri interesante.

Jerry DeLong nu dăduse atenție jocului. S-a întors către televizor cu un aer întrebător, un pic prea târziu, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase.

Şi tipul cu înfățişare dură din stânga lui nu s-a bucurat. Nici măcar n-a zâmbit. Urmărise meciul cu atenție, dar era clar că nu era un fan al lui Sox. S-a strâmbat la *home run* şi a pufnit. Nu arăta bucuros. Deci, un tip din New York. Un fan al Yankees. Trebuia să ai o doză mare de tupeu să fii fan al lui Yankees şi să te uiți la un meci Sox-Yankees într-un astfel de bar. Ori asta, ori nu-i păsa de ce gândesc ceilalți oameni. Ultima variantă, a decis Heller.

Apoi a sunat telefonul grăsanului şi el l-a scos din buzunar, l-a ridicat la ureche, lângă punga de carne de sub maxilar. Şi-a pus cealaltă mână în jurul telefonului, protejându-l de gălăgia din bar.

— Bună, dulceață, a spus el, uşor şi familiar, dar şi un pic panicat, ca soții de pretutindeni aflați într-un bar.

— Nu, deloc. Mă uit la meci cu Howie şi Ken.

Acesta a fost al treilea lucru interesant. Grăsanul îşi minţise nevasta.

Bărbaţii îşi mint nevestele pentru o lungă listă de motive, infidelitatea fiind prima. Dar asta nu era o întâlnire fixată pe Craiglist. Nu era acolo pentru sex. Nu arăta curat şi proaspăt ca unul care se ducea la agăţat. Nu era pieptănat şi parfumat.

Părea speriat.

*

Prenumele lui Reacher era Jack şi era aproape sigur că pe tipul musculos nu-l chema nici Howie, nici Ken. Putea să se fi născut cu amândouă, normal, dar le-ar fi abandonat repede în favoarea a ceva mai puternic dacă a vrut să supravieţuiască în felul de viaţă pe care era evident că a avut-o. Ceea ce însemna că grăsanul a minţit cu neruşinare. Nu se uita la meci cu Howie şi Ken. De fapt nu se uita deloc la meci. Când mingea norocoasă a părăsit terenul, tipul era cu gândul în altă parte. A ridicat privirea cu o expresie pierdută din cauza unui zgomot brusc. S-a uitat în oglindă. S-a uitat la uşă. Aştepta pe cineva despre care nu ştia cum arată. De aici salutul pe jumătate ezitant de mai devreme. *Jerry DeLong*, spusese tipul, ca şi cum ar fi trebuit să însemne ceva.

Reacher a întins un braţ lung prin spatele imens al lui DeLong şi l-a atins pe tipul cu muşchi pe umăr. Tipul s-a lăsat pe spate, dar şi-a ţinut ochii aţintiţi la meci. Cum a făcut şi Reacher. Tipul de la a doua gaură pentru Sox s-a balansat şi a ratat. Lovitura trei. Mai bine.

— Cine a fost primul aici, tu sau el? a întrebat Reacher.

— El, a spus tipul.

— Ai avut aceeaşi primire ca şi mine?

— Identică.

— Ţinea scaunele ocupate?

— Mă îndoiesc.

— Deci acum aşteaptă o bătaie pe umăr şi apoi vor pleca undeva să-şi facă afacerile?

— Aşa cred şi eu.

Al treilea jucător de la Sox a păşit în teren.

— Ce fel de afaceri? Sunt într-un loc în care n-aş vrea să fiu?

— Eşti din New York?

— Nu chiar.

— Dar ai rădăcini acolo.

— Nu-i nicio crimă să fii o fiinţă umană normală.

— Locul ăsta e în regulă. Nu ştiu ce vrea butoiul de untură.

— Ai putea să-l întrebi, a spus Reacher.

— Sau ai putea tu.

— Nu sunt foarte interesat.

— Nici eu. Dar e îngrijorat de ceva.

Al treilea jucător de la Sox a lovit, înalt, în teren. Liniştitor pentru cel de la a doua bază de la Yankees.

— Ai un nume? a întrebat tipul cu muşchi.

— Toată lumea are un nume, a spus Reacher.

— Şi e...?

— Reacher.

— Eu sunt Heller.

Tipul i-a întins pumnul stâng. Reacher l-a lovit cu dreptul, prin spatele lui DeLong. Nu era prima dată când dădea cu pumnul într-un fan al lui Sox, dar era de departe cea mai uşoară lovitură.

Sox a mai dat o lovitură slabă înapoi la aruncător şi repriza s-a terminat. Unu-zero pentru Boston. Rău, dar nu un dezastru umilitor. Încă.

— Dacă vom continua să vorbim aşa despre el, în cele din urmă ne-ar putea da un indiciu, a spus Reacher.

— De ce-ar face-o? a întrebat Heller.

— Are necazuri.

— Cine eşti tu, Moş Crăciun?

— Nu-mi place jocul nostru. Caut o diversiune.

— Du-te naibii.

— Aşa cum faci tu de o sută de ani?

În acel moment în bar era linişte. Doar zgomotul natural de fond, dar barmanul a auzit ce a spus Reacher şi îl privea dur.

— Ce-i? a spus Reacher.

— E în regulă Sully, a spus Heller.

Şi atunci Jerry DeLong s-a uitat la stânga, s-a uitat la dreapta şi a spus:

— Aştept pe cineva să-mi rupă picioarele.

*

Heller i-a aruncat o privire lui Reacher.

Părea că Reacher avusese o intuiție cu privire la grăsan. Cumva, a ştiut că se întâmplă ceva. Ceva nu era în regulă. Ciudat, Heller avusese acelaşi gen de intuiție. Acelaşi mod prin care şi-a dat seama destul de repede că acest tip, Reacher, era cu adevărat deştept.

Pe grăsan l-a luat gura pe dinainte. Era cu adevărat înspăimântat.

Dar apoi n-a mai spus nimic.

Prima parte a celei de-a doua reprize a început. Două mingi, o lovitură, mingea trei. Aruncătorul de la Boston privea fix. Nu a vrut să renunțe la alergătorul echipei.

— Se pregăteşte o aruncare, a spus Reacher. Chiar acum.

Jucătorul care lovea de la Yankees ştia. Zâmbea ca o vulpe.

Nu a fost o aruncare lentă. A fost o minge rapidă. Cel care lovea s-a balansat în timp ce mingea lovea mănuşa celui care prindea.

Reacher s-a uitat într-o parte.

— Poate tipul ăsta ne va spune ce se întâmplă, a spus el. Cu picioarele lui şi tot restul.

— Crezi? a întrebat Heller.

— Sau nu, a spus Reacher.

— Nu dacă nu vreau să am şi brațele rupte, a spus grăsanul.

O tură completă şi o altă minge rapidă. Altă ratare. Una jos.

Heller i-a aruncat o privire cercetătoare grăsanului.

— Nu te-am văzut înainte, aşa-i?

— Nu am mai fost pe aici.

— Dar eşti de aici.

De aici: chiar din Boston. Bostonienii vor întotdeauna să ştie dacă eşti unul de-al lor sau nu. Nu poți spune întotdeauna după accent. Dar mai e limbajul. Bei apă minerală sau „tonic”? E cineva „pisălog”? Te duci la un magazin oarecare de băuturi alcoolice sau ai magazinul tău? Faci o întoarcere sau „iei colțul”? Sunt experți în a-i dezvălui pe cei falşi şi pe impostori. Heller era născut lângă New York dar când era adolescent s-a mutat într-un oraş numit Melrose, la nord de Boston. Un loc al clasei muncitoare. Tatăl lui Heller a fost băgat la închisoare şi mama a rămas fără nimic. Aşa că Heller putea vorbi ca unul din Boston dacă şi când voia. Sau nu.

Şi tipul ăsta, DeLong, era în mod clar de prin preajmă.

— Da, a ridicat din umeri DeLong.

— Lucrezi pe-aici?

DeLong a ridicat iar din umeri.

— La Centrul Guvernamental.

— Şi nu-ți plac barurile irlandeze de acolo?

— Ei bine, biroul meu e pe strada Cambridge.

DeLong era zgârcit cu informațiile. Din anumite motive nu voia să vorbească despre ce făcea sau unde lucra, ceea ce a fost, pentru Heller, ca o săgeată luminoasă. Asta însemna că face ceva sensibil, sau secret, sau neplăcut. Dar avea înfățişarea unui birocrat, un funcționar guvernamental şi Heller a încercat să ghicească.

— Clădirea frumoasă şi veche Saltonstall.

Unul dintre turnurile de birouri din ghetoul sumbru al clădirilor guvernamentale mari de la poalele dealului Beacon.

— Cum e cu azbestul?

Clădirea Saltonstall, în care erau o varietate de birouri ale statului, a fost abandonată după ce s-a descoperit că era contaminată cu azbest. S-au făcut nişte reparații şi i-au târât pe funcționari înapoi, iar unii dintre ei erau supărați ca un cuib de viespi care a fost lovit.

— Da, a dispărut.

— O ho.

Heller a zâmbit. Un lucrător la stat, cu siguranță. S-a gândit la harta Americii în care statele sunt redimensionate în funcție de populație, iar Rhode

Island este de două ori mai mare decât Wyoming. Dacă ai fi făcut o hartă a angajaților de stat în clădirea Saltonstall, cel mai mare stat ar fi Departamentul de Taxe şi Impozite.

— Deci eşti de la fisc.

— Ceva de genul, a spus DeLong.

Nu părea mulțumit cu asta. Ca şi cum ar fi fost condamnat cumva. Dar în acelaşi timp nu părea că vrea să mai spună ceva.

— Unul din acei contabili judiciari, aşa-i?

DeLong s-a uitat într-o parte nemişcat, ceea ce doar a confirmat teoria lui Heller.

— Ce spui Reacher? a întrebat Heller, întinzându-se prin spatele lui DeLong şi bătându-l pe Reacher pe umăr. Cineva încearcă să evite un audit prin nişte mijloace directe, nu crezi?

— Cam aşa pare, a spus Reacher. Mă întreb cât de des funcționează.

— Nu va funcționa de data asta, a spus Jerry DeLong.

Suna ca şi cum ar dori să fie curajos, dar fără mare succes.

— Oh, a spus Heller, uitându-se în oglinda din spatele barului.

A văzut un tip înzorzonat stând singur la o masă mică lângă uşa de la intrare. Ochelari de soare fumurii, lanțuri şi inele. O postură verticală curioasă. Şeful bandei de albanezi din Boston, Alek Dushku, Allie Boy, cum era numit, era cunoscut pentru tot felul de execuții colorate, incluzând strangularea unui bătrân cu un şiret până când i-au ieşit ochii din cap. Pe masa din fața lui era o sacoşă de cumpărături burduşită cu ceva.

— Te întâlneşti cu Allie Boy? a întrebat Heller.

Jerry DeLong s-a uitat în oglindă şi a pălit.

— Ăla e? a întrebat el.

— Sigur.

Heller a făcut un gest cu capul direct spre tip.

— E momentul perfect.

DeLong n-a spus nimic.

— Ce e în sacoşa de cumpărături? a întrebat Reacher.

— Bani, a spus DeLong. O sută de mii.

— Pentru ce?

— Pentru mine.

— Şi ce e asta? Mită sau amenințare?

— Ambele.

— Are de gând să-ți rupă picioarele şi apoi să-ți dea o sută de mii?

— Poate că banii primii.

— De ce?

DeLong n-a răspuns.

— E o chestie albaneză, a spus Heller. Unul dintre ei a citit o carte de drept. Le place să ofere o recompensă bună şi valoroasă. Ei cred că asta cimentează o afacere. Şi picioarele se vindecă. Banii nu dispar niciodată. Sunt ori în casa ta ori în bancă. Înseamnă că eşti al lor pentru totdeauna.

— N-am auzit asta niciodată, a spus Reacher.

— Nu eşti de pe-aici.

— Gangsteri cu etică?

— Nu chiar. După cum am spus, picioarele se vindecă.

— Dar este cu siguranță o afacere cu două părți.

— Totul face parte din cultură.

Prima parte a reprizei a doua s-a terminat cu o balansare şi o ratare, lovitura trei. Tot 1-0 pentru Boston. Zero nu părea să se schimbe. Unu da. Reacher s-a întors către grăsan şi a spus:

— Se presupune că el trebuie să te contacteze, nu?

DeLong a dat din cap că da.

— Când?

— Nu sunt sigur. Curând, presupun. Nu ştiu prea bine la ce se aşteaptă.

— Poate că se uită la meci.

— Nu se uită, a spus Heller.

— Atunci nu-i aşa idiot cum pare.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— Depinde când începe auditul, cred.

— Mâine dimineață, a spus DeLong.

— Şi ce se întâmplă dacă tu eşti internat la ortopedie?

— Altcineva îl va face. Mai puțin bine.

Partea a doua a reprizei a doua a început. Un al patrulea aruncător a ratat. Fără speranță. Reacher s-a dat în spate, s-a uitat la Heller şi a spus:

— Locuieşti aici?

— Nu chiar în barul ăsta, a spus Heller.

— Dar în oraş?

— N-ar trebui?

— Cred că cineva trebuie să o facă. Eşti îngrijorat din cauza acestor albanezi?

— În general mai puțină bătaie de cap dacă Allie Boy nu-şi va aminti fața mea.

— Unde ai lucrat?

— Cu generalul Hood.

— Ai plecat la timp?

— Nevătămat.

— Bravo ție.

— Tu unde ai fost?

— Poliția militară, a spus Reacher. Hood este încă în Leavenworth, din câte ştiu eu.

— E locul potrivit pentru el.

— Eşti cumva înarmat?

— Nu, altfel te împuşcam până acum. Când ai spus o sută de ani. Sunt mai puțin de nouăzeci.

— Albanezul e înarmat?

— Probabil. Un Sig, mai mult ca sigur. În spatele pantalonilor. Vezi cum stă?

— Nu cred că vom rezolva în timpul reclamelor. Va trebui să renunțăm la jumătate din repriză.

— Prima parte a următoarei.

Acum Boston avea doi jucători în teren.

— Nu sunt sigur că prietenul nostru corpolent poate aştepta atât de mult, a spus Reacher.

— Despre ce vorbiți? a întrebat grăsanul.

Reacher l-a văzut în oglindă pe albanez mişcându-se, agitându-se pe scaun, punând mâna pe sacoşa de cumpărături.

— Acum, a spus Heller.

Reacher s-a întors spre DeLong şi a spus:

— Ridică-te, chiar acum, şi du-te afară, drept înainte, repede, nu te uita înapoi şi continuă să mergi.

— Afară?

— Pe stradă. Chiar acum.

— În ce parte?

— La stânga. Când ai dubii, întotdeauna du-te la stânga. E o regulă care îți va fi de folos.

— La stânga?

— Sau la dreapta. Nu prea contează. Cât de repede poți.

N-a fost cu viteza luminii, dar a fost cu o viteză rezonabilă. Tipul s-a învârtit şi s-a extras cumva din scaun, a aşteptat până când grăsimea s-a revărsat, s-a mişcat şi s-a aşezat, apoi a pornit prin mulțime, surprinzător de sigur pe picioarele lui delicate şi a trecut de albanezul înzorzonat, înainte ca tipul să-şi dea seama ce se întâmplă. Reacher şi Heller au stat o clipă, apoi s-au întors şi s-au dat jos de pe scaune şi au ocupat locurile trei şi patru în mica procesiune ce s-a format prin mulțime, mai întâi DeLong, apoi albanezul cu sacoşa, apoi Reacher, cu Heller chiar în spatele lui. DeLong era în avantaj. Mergea ca o navă. Oamenii se dădeau la o parte din fața lui de teamă să nu fie doborâți. Albanezul nu primea acelaşi respect. De la distanță nu era impunător. Reacher şi Heller nu aveau problema asta. Oamenii se dădeau, cu inteligență, la o parte din calea lor.

DeLong a trecut prin uşa barului şi dus a fost. Albanezul a ajuns acolo cu o secundă mai târziu. Reacher şi Heller l-au urmat, practic atât de aproape că puteau să-l atingă. Strada era liniştită, şi întunecată, şi îngustă. Bătrânul Boston. Grăsanul a luat-o la stânga. Grăsimea albă era la douăzeci de metri distanță, pe trotuar. Albanezul l-a văzut. Se pregătea să pornească în urmărire.

— Aici? a întrebat Reacher.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul, a spus Heller.

— Allie Boy? a strigat Reacher.

Tipul a ratat un pas, dar a continuat să meargă.

— Da, tu, nenorocitule, a spus Reacher.

Tipul s-a uitat înapoi.

— Toate inelele şi lanțurile, a spus Reacher. Nu te-a învățat mama ta că e o prostie să umbli aşa într-o parte săracă a oraşului?

Tipul s-a oprit şi a spus:

— Ce?

— Ai putea fi jefuit, a spus Heller.

— Jefuit? a întrebau tipul.

— Când doi tipi îți iau toate lucrurile, a spus Reacher. Nu aveți aşa ceva în Albania?

— Ştiți cine sunt eu?

— Bineînțeles. Tocmai ți-am folosit numele şi am spus că eşti din Albania. Chestia asta nu e aeronautică.

— Ştiți ce o să vi se întâmple?

— Nimeni nu ştie ce o să i se întâmple. Nu putem vedea viitorul. Dar în cazul ăsta nu cred că se va întâmpla mare lucru. Am putea lua câțiva dolari pe zorzoane. În mod sigur nu le vom purta noi. Avem mai mult gust.

— Glumeşti?

— Tocmai am intrat într-un club de comedie?

Din interiorul barului s-a auzit un vuiet. Probabil al treilea *home-run*. Reacher s-a crispat. Heller a zâmbit. Albanezul a mutat sacoşa mai sus de cotul stâng. Astfel mâna dreaptă i-a rămas liberă.

Heller a păşit înainte, mergând spre dreapta şi Reacher a mers spre stânga. În acest moment albanezul ar fi trebuit să se întoarcă şi să fugă. Ăsta ar fi fost jocul inteligent. Probabil că era destul de rapid. Dar, inevitabil, n-a făcut asta. Era un tip dur. Străzile erau ale lui. A dus mâna la pistol.

Ceea ce a fost o mare prostie pentru că i-a scos ambele mâini din joc. Cu una ținea sacoşa de cumpărături, iar cealaltă era răsucită spre spate. Reacher i-a tras o dreaptă fix în mijlocul feței, şi după aia nu a mai contat cu adevărat unde-i sunt mâinile. Comanda şi controlul erau temporar indisponibile. Tipul a scăpat sacoşa şi s-a clătinat în spate pe picioarele ca de gumă, cu sângele deja împroşcând, gata de numărătoare.

Dar n-a avut parte de ea. Prima regulă a luptelor de stradă: nu există nicio regulă. Heller l-a lovit exact între picioare, destul de tare cât să i se taie picioarele, apoi tipul s-a ghemuit la jumătate din înălțimea lui. Heller şi-a folosit talpa pantofului să-l țină pe partea lui şi Reacher l-a lovit în cap, iar tipul a rămas nemişcat.

— A fost destul de tare? a întrebat Heller.

— Pentru amnezie? Greu de spus. Amnezia e impredictibilă.

— Cel mai probabil?

— Mai bine să fim siguri decât să ne pară rău.

Aşa că Heller a ales locul şi l-a lovit pe tip din nou, în tâmpla stângă, vrând să deplaseze creierul lateral în adâncitură. În general, de patru ori mai eficient decât din față în spate. Nicio surpriză. Unul din băieții generalului

Hood trebuiau să învețe lucrurile astea destul de devreme. Hood nu avea numai părți rele. Cere mai multe aşa erau, dar nu toate.

Jerry DeLong îi privea de la distanță.

Reacher a ridicat sacoşa de cumpărături. Era plină cu bancnote de o sută de dolari, toate folosite şi mototolite, prinse în fişicuri cu bandă de cauciuc portocalie. Reacher avea patru buzunare la pantaloni, două în față, două în spate, aşa că a luat patru fişicuri din sacoşă şi a băgat câte unul în fiecare buzunar. Apoi a rupt lanțurile de aur, a scos inelele, a găsit Sig-ul, a golit buzunarele albanezului şi a aruncat toată prada în sacoşă. I-a dat sacoşa lui Heller.

— Vor veni polițaii, a spus Heller. Aici nu lăsăm oameni pe stradă. Nu-i ca la New York.

— Vor verifica barul, a spus Reacher.

— Prima lor oprire.

— Eu merg spre est, tu spre vest. A fost o plăcere să lucrez cu tine.

— Şi pentru mine, a spus Heller.

Şi-au scuturat mâinile şi s-au topit în întuneric, în direcții opuse, lăsându-l pe albanez unde era pe trotuar, o victimă nefericită a unui jaf, cu recompensa lui bună şi valoroasă furată înainte ca afacerea cu DeLong să poată fi, pe drept cuvânt, desfăşurată. Prin urmare, nu exista nicio afacere. Propriile lor reguli spuneau asta. DeLong nu avea nicio obligație şi nimic de trădat. O chestie albaneză. Parte din cultură.

*

Reacher a urmărit finalul meciului într-un bar aflat la o milă distanță. Era sigur că Heller face acelaşi lucru la o milă în cealaltă direcție. Şi astfel se uitau la două evenimente diferite. Reacher vedea o înfrângere neputincioasă şi mizerabilă. Heller vedea o victorie glorioasă şi triumfătoare. Dar aşa e viața. Nu poți să-i învingi pe toți.

SFÂRŞIT

ISAAC HOOKE

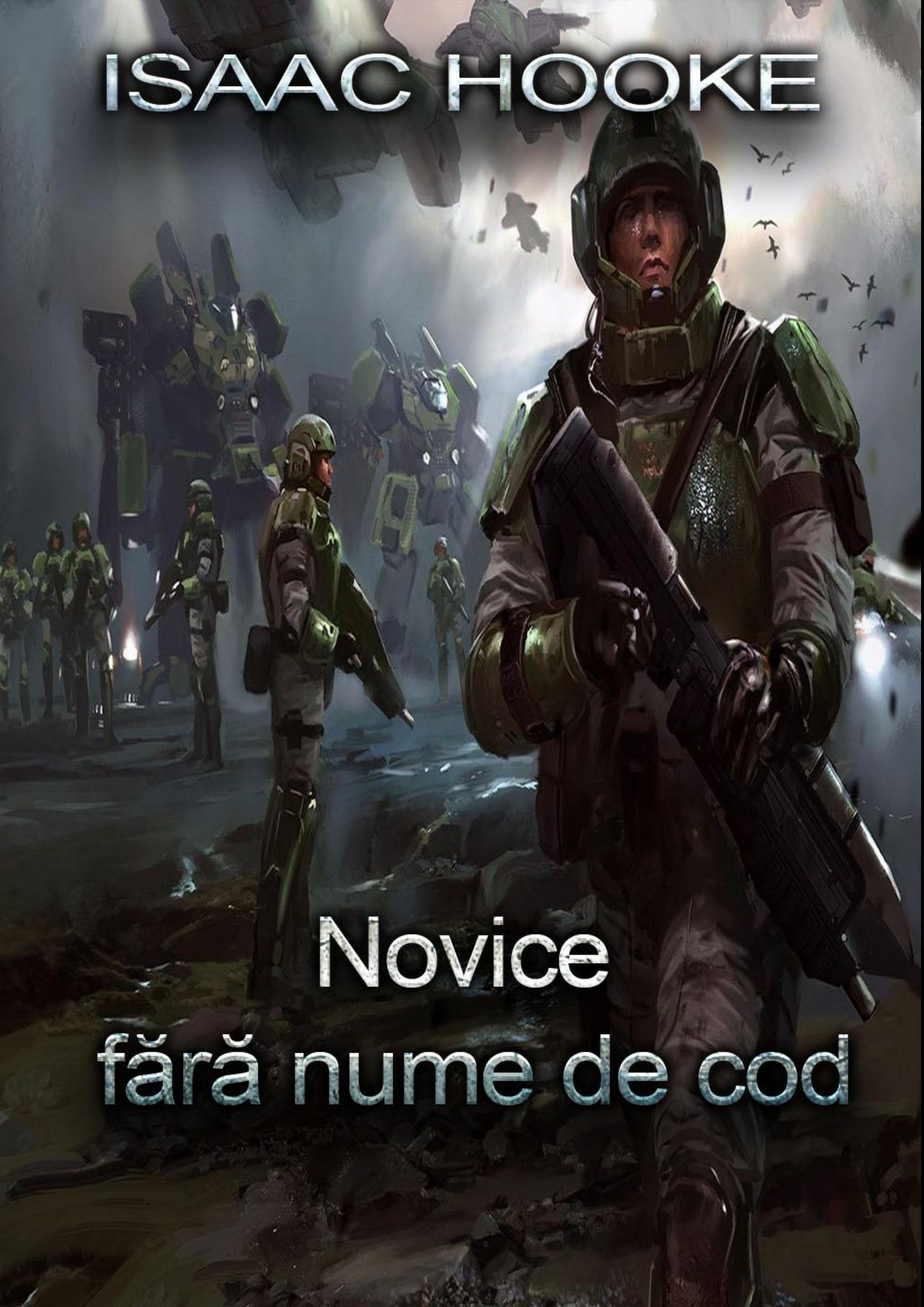

Novice fără nume de cod

ISAAC HOOKE

Novice fără nume de cod[1]

versiunea în limba română

UNCRIS

Mechul ATLAS privi cerul din care cădeau bombele cu încărcătură termobarică.

— Mason, trebuie să ne cărăm de aici, imediat! a transmis pilotul *mech*.

„Să nu deschizi niciodată povestirea cu o scenă de bătălie! obișnuiau editorii să-mi spună. *Trebuie să-i dai timp cititorului să se obișnuiască cu personajele, ca să le pese de ele*."

Da, bine.

Atunci, am să vă dau mai întâi câteva amănunte.

Mă numesc Mason.

M-am născut în Knoxville, Tennessee. Mi-am luat diploma în Mecanică la Universitatea din Tennessee. Sunt un *mechie*. Asta înseamnă inginer mecanic. La aceeași Universitate mi-am întâlnit și prietena. Ea e un suflet de artistă, dar o iubesc de nu mai pot. Eh, asta când mă aflu în aceeași localitate.

Mda.

Când eram puștan, obișnuiam să construiesc modele de *mechs* telecomandate. Ah, trecutele zile ale tinereții! Mi-am petrecut destule veri închis într-un șopron unde construiam acești *mechs*. Odată terminați, îi trimiteam în explorare. Rigole goale, Crevase înguste, trecători subacvatice – dacă era un loc la care era dificil, mai devreme sau mai târziu îmi trimiteam *mech*ii acolo, doar pentru provocare, pentru fiorul explorării unui loc unde nimeni nu a mai fost. Ba chiar instalam și niște *jumpsjets*[2] miniaturale pe el, care-mi permiteau să le trimit în locuri și mai greu de accesat, plus că era mișto să scot din minți câinii vecinilor.

Frumoase vremuri.

[1] Cele două nuvele: Just Another Day (O zi obișnuită) publicată în Nr-30 al VP Magazin și prezenta Caterpillar Without A Callsign (Novice fără nume de cod) sunt prequel pentru seria ATLAS (pentru connaisseuri: vă pot oferi cele 3 volume ale seriei în limba engleză).

[2] Jumpjet – dispozitiv cu motoare reactive care permit decolare-aterizare verticală.

Am continuat să construiesc *mech*i și în perioada adolescenții, din ce în ce mai mari, încât la absolvirea liceului am asamblat un *mech* aproape la fel de înalt ca mine (adică 1,34 m – mda sunt cam scund). À propos, acest *mech* mi-a adus o bursă universitară integrală.

Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei din liceu și universitate era Lui.

Bine, Lui era numele său de cod. Este încă în rândul cadrelor active, deci, din motive evidente, nu-i pot da numele real. Îmi pare rău.

Și-a luat diploma de inginer mecanic odată cu mine. L-am întâlnit în clasa a opta. Cred că am devenit prieteni pentru că aveam aceleași preocupări. Și el construia modele *mech*, și puneam la cale confruntări mari între ei. Am fi putut face acest lucru în mediul virtual, la fel ca mulți alții de vârsta noastră. Dar, pe bune, era cu totul altceva să ai un *mech* real – chiar dacă era miniatural – care să lupte direct numai și numai pentru tine. Să auzi zuruitul servomotoarelor, să simți satisfacția dată de sunetul izbirii în capul oponentului – așa ceva nu putea fi replicat în lumea virtuală.

Desigur, reparațiile de după, îți scoteau peri albi.

De aceea voiai să câștigi întotdeauna.

După absolvirea universității, Lui și cu mine am decis că dorim mai mult de la viață. Voiam să explorăm Galaxia. În interiorul unor *mechs*, desigur. Ăă, știți voi, am fi putut duce viața confortabilă a unor cetățeni obișnuiți, o viață în care toate nevoile noastre ar fi fost asigurate. Roboții fac mai toată munca de jos. Guvernul asigura casă și masă. Munca era în întregime opțională. Mișto, nu-i așa?

Problema era că dacă nu lucrai, erai blocat acolo unde te aflai. Pentru orice, trebuia să te bazezi pe transportul public, iar acesta nu te ducea niciodată mai departe de limitele orașului în care trăiai.

Dacă voiai să vezi lumea, sau coloniile de dincolo de ea, trebuia să-ți iei o slujbă plătită – iar așa ceva era greu de obținut, credeți-mă. Cum spuneam, roboții dominau industriile producătoare, și nici prin cap nu-mi trecea ca eu să devin vreun contabil sau ceva la fel de prostesc, doar ca să pot plăti un zbor trans-solar.

Așa că Lui și cu mine ne-am înrolat. În Navy. Ca *Special Warfare Operator*. Bilet gratuit pentru toată lumea și dincolo de ea.

Mișto, nu-i așa?

Am trecut prin BDSM/M împreună. Pentru voi, civilii, asta înseamnă *Basic Space Demolition* / MOTH. Am absolvit cursul, apoi au urmat altele unul după altul, iar în final am fost alocați împreună în MOTH Team Seven.

MOTH vine de la ***MO**bile **T**actical **H**uman*. Noi suntem ăia buni la toate – lunetiști, astronauți, commando, sanitari, et cætera – dar, în principal, accentul e pus pe *commando*. A, și pilotăm *mechs*!

Și iată cum, aceasta, dragii mei cititori, era prima mea misiune reală!

Aici, în zona de război muntoasă dintre Mongolia și Rusia, colaboram cu cei din Marines, în încercare de a elimina insurgenții care cuceriseră orașul Baganuur. Lui a fost trimis cu vreo două luni înaintea mea și-și căpătase deja numele de cod. Datorită acestui fapt, când a apărut o poziție pentru operatori de *mech* ATLAS 5, a primit-o. Cred că l-a ajutat și faptul că avea cea mai înaltă calificare dintre toți cei din pluton, pentru Advanced ATLAS Warfare.

ATLAS 5. Ultimul și cel mai perfecționat din linia de *mech* ATLAS. Trei metri înălțime de mașină de război pură, băieți! O mie de îmbinări hidraulice de control al forței. Un pachet de senzori montat pe cap, ce conținea LIDAR, vizor de noapte, *flash*uri, teleobiectiv. Protecție la lovire. *Jump-jets*. Protecție prin contramăsuri active. Armament șanjabil pentru fiecare braț (mitralieră gatling, lansator de rachete, aruncător de flăcări). Scut balistic.

Prin comparație, *mech*ii pe care-i construisem în școală erau simple jucării.

Lui, băftosul naibii!

Cât despre mine, pentru că nu aveam încă un nume de cod și nici nu dovedisem ce-mi poate pielea, am fost numit la Comunicații, și căram peste tot rucksackul greu cu echipamentul *comm*[3], în spate, pe când Lui avea de pilotat un ATLAS 5. De când am sosit am participat la doar două lupte cu schimb de focuri – m-am adăpostit, am tras câteva focuri, dar nu a fost destul pentru a merita un nume de cod oficial. Ceilalți continuau să mi se adreseze pe numele real, Mason, sau doar CWC - *Caterpillar*[4] *Without a Callsign* (*omidă/novice fără nume de cod*). Ăă, sau Piticu'.

Le uram pe toate trei.

Mai era un *commo*[5] în pluton. Avea numele de cod Fret. Lunganul acesta avea un gât ca de girafă. Pe mine mă domina cu înălțimea pentru că eu am 1,34 m, iar el 1,95. Mda. Când suntem în aceeași tură și stau lângă el, parcă aș fi fii-su. Cam cum arătăm cu toții când stăm lângă un ATLAS.

În fine, azi Fret se afla în *squad*ul nostru. Habar nu am de ce. Pe-aici eu doar urmez ordinele. Dacă *Chief* voia doi *commo* în *squad*, cred că avea un motiv bun.

Deci, mă aflam împreună cu *squad*ul meu în munții Provinciei Khentii pentru a verifica validitatea unor zvonuri care susțineau că unul dintre triburi oferea adăpost unui grup de insurgenți din orașul Baganuur. Conform flecărelilor locale, printre ei se afla chiar și un lider al insurgenților, o căpetenie războinică care organizase câteva atacuri de *guerilla* în regiune. Un om numit Gansükh Tömörbaatar. *„Secure-de-Oțel Erou-de-Fier"*. Ce-o mai fi însemnând și asta…

---

[3] Comm – prescurtare uzuală de la *comunicații*.

[4] E vorba de un joc de cuvinte – MOTH (acronimul *MObile Tactical Human*) se traduce prin *molie/fluture de noapte*. Un fluture este mai întâi omidă (*caterpillar*). Deci: înainte de a fi MOTH, novicele este mai întâi *caterpillar*.

[5] Commo man – prescurtare uzuală în armată: operatorul radio.

— Hei, Piticu', dă-mi termosul! îmi spuse Fret.

Mă făcuse să-i car termosul de cafea. Pentru că încă nu mi-am obținut numele de cod, nu eram considerat membru deplin al echipei. Un novice-*omidă*, un *baby*-fluture, în serviciul celor cu nume de cod. Poate că ar fi trebuit să dau cu termosul de pământ, dar, i l-am dat supus lui Fret. Am fost deja pus la punct de prea multe ori, încât știam că atunci când cei cu nume de cod îți spuneau să faci ceva… te supuneai.

— Nu-ți bate capul, mi-a spus Lui odată, după o astfel de situație. Ăștia te testează doar. Vor să se asigure că le vei acoperi spatele atunci când chiar vor avea nevoie de tine.

— De unde până unde miștocăreala pe care o fac pe pielea mea le dovedește că, la o adică, am să am grijă de curul lor?

— Vei avea. Crede-mă. E doar o cutumă din echipă. Și tu vei face la fel. Și imediat ce vei obține numele de cod, cam toate chestiile astea vor înceta. Pentru că *atunci* ai să te poți apăra și singur. Dar numai *atunci*.

Am sperat că așa va fi.

Cât despre Lui, chiar acum se cățăra pe un perete stâncos din fața *squad*ului nostru El era omul nostru (*mech*) de la înaintare – poziția cea mai expusă. Picioarele uriașe de oțel ale ATLAS-ului său zdrobeau stâncile pe care le călca, lăsând în urmă urme de pași din sfărâmături și pietriș. Numele său de cod apărea deasupra *mech*ului în litere verzi, luminoase, datorită implantului pe care îl aveam în cap, conectat la neurocortex, și-mi asigura toate informațiile vizuale și auditive pe care armata considera că este necesar să mi le asigure. Totuși, nu mi-am putut reține o izbucnire de invidie când am văzut numele de cod plutind deasupra *mech*ului său. Eram prieteni buni, dar când m-am alăturat plutonului și am aflat că a primit un *mech*, relațiile dintre noi s-au tensionat.

Mai era un *mech* în *squad*, pilotat de un șmecher cunoscut ca „Bomba". El asigura ariergarda și ne ștergea urmele trecerii. Îl uram și pe el. Ei, la figurat, desigur. Țineam la Lui și Bombă ca la niște frați, dar nu chiar în acest moment...

Ceilalți camarazi ai mei și cu mine purtam combinezoane care serveau și ca veste antiglonț, deși aceste unități erau destul de inutile împotriva proiectilelor penetrante pe care insurgenții le foloseau cu plăcere. Aceste combinezoane erau dotate cu rucksackuri zburătoare, care se dovedeau folositoare dacă vreunul dintre noi era încolțit. Purtam căști obișnuite, fără mască sau aparate de recirculare a gazelor respiratorii, sau altceva asemănător – lanțul muntos nu era chiar *atât* de înalt. Trebuie să precizez că Lui și Bombă purtau același tip de combinezon ca noi toți în timp ce operau *mech*ii.

Treceam pe lângă o vale largă în dreapta mea. Un râu îndepărtat șerpuia printre stânci, cu păduri de pin de o parte și de alta a malurilor și care se întindeau

cât vedeai cu ochii. O ușoară ceață se ridica în aer, făcând să se vadă neclar capătul îndepărtat al văii. Întregul peisaj părea a fi un tablou pictat. Foarte liniștit. Foarte calmant.

Asta era treaba cu această țară. Amestecate prin toată urâțenia războiului, puteai găsi locuri precum acesta, plin de frumusețe.

Fret a băut îndelung din termos.

— Știi care-i problema cu Mongolia?

— Alta în afara războiului?

Da.

Mi-am frecat bărbia.

— Păi… adevărul este că se află la 'jde mii de kilometri de civilizație. Dacă li s-ar da ăstora o educație potrivită, noi n-am mai avea asemenea probleme.

— Un răspuns democratic tipic, a comentat Fret. Dar complet greșit. În spațiu sunt colonii cu mult mai îndepărtate decât locul acesta, pline de idioți needucați, dar sunt niște bastioane ale păcii.

Am mers un timp în tăcere. Apoi, Fret a mai băut niște cafea, și mi-a spus:

— Ei, întreabă-mă!

— Ce anume?

— Care-i problema cu Mongolia?

Am oftat luându-i termosul și l-am întrebat. Fret a rânjit larg.

— Nu poți găsi nicăieri o cafea bună.

— Credeam că-ți faci singur cafeaua.

— Ei, pe dracu, Piticule. Unde aș putea avea eu acces la un espressor bun? Iar zoaiele din termosul acesta sunt de la robotul de la *Dunkin' Bucks*.

— Aha!

Dunkin' Bucks era unul dintre principalele lanțuri de *fast food* pentru care armata a cheltuit bani serioși ca să îl deschidă în bază. Celălalt era *Tennessee Fried Bacon*. Favoritul meu.

— Vezi, e destul de ușor de depistat cauza principală a nenorocirilor din această țară, a continuat Fret. Adică, haide, de ce altceva să-ți faci griji în mijlocul unui asemenea loc? Fă o cafea mai bună și vei face mult mai fericiți o grămadă de oameni. Termini cu nenorocirile, termini și cu nemulțumirile politice. Fundamentele oricărei mari democrații s-au sprijinit pe o cafea bună. Reține vorbele mele, băi, *omidă*, în momentul când această țară va începe să facă o cafea bună, toate celelalte vor merge mult mai bine.

Făcu un semn spre termos.

— Á propos, ți-am lăsat și ție.

— Nu mulțumesc. Eu nu sunt cafegiu.

— Cee? După tot ce tocmai ți-am spus, tu nu ești băutor de cafea? Trebuie să remediem asta. Haide. Bea.

Am deschis termosul fără tragere de inimă. Mirosul, un fel de amestec între două arome caustice: de izmă arsă și de gândaci de bucătărie zdrobiți. Culoarea verde chiar o făcea să semene cu niște zoaie.

— N-am fost niciodată fan espresso, am spus agitând conținutul termosului.

Fret a izbucnit în râs.

Asta nu e espresso. Este *grasshopper mocha*.[6] Cu câteva fire de tutun pentru aromă.

— Ău!

Dom'le, chiar n-am suferit niciodată esența de tabac. Am dus termosul la buze, încercând să-mi dau seama cum să evit să beau teribila fiertură… Chiar atunci cineva care venea din spate m-a lovit în umăr. Am exagerat lovitura și am vărsat intenționat pe jos conținutul termosului.

— Dă-te din calea mea, Piticule! a strigat TJ.

Camaradul bronzat parcă era fiul unui model de la Victoria Secret și al unui fotbalist. Era operatorul nostru pentru dronă. Nu știu prea bine ce căuta. Poate că pierduse din ochi vreuna dintre dronele sale, sau așa ceva. Sau poate a vrut doar să mă îmbrâncească.

— Eh, să-ți fie rușine, a spus Fret, privind cafeaua vărsată. Va trebui să-mi cumperi alta atunci când ne vom întoarce la bază.

— Credeam că nu-ți place.

— Nu-mi place. Dar trebuie să o beau. Când devii dependent, trebuie să o bei chiar dacă nu-ți place gustul. De ce crezi că mongolii ăștia fumează mac[7]? Pentru că le place *gustul*?

Și am continuat să mergem.

În cele din urmă am ajuns la satul tribal, care era realmente doar o adunătură de grote săpate în stânca muntelui. Mici peșteri cu perdele.

TJ a trimis trei HS3 – sistem de drone zburătoare pentru sprijinul *squad*ului. Roboții de mărimea unei mingi de baschet pluteau din loc în loc, cartând încet zona pentru HUD(*heads-up-display*). Un HUD era proiectat pe vizorul fiecărui membru din *squad* datorită implantului antemenționat, din capul nostru.

Camarazii mei din squad apăreau ca puncte verzi pe hartă, în timp ce HS3 marcau civilii în albastru și ostilii în roșu, deși nici unul dintre aceștia nu fusese încă detectat. Nu exista o distincție chiar foarte clară între civili și ostili – practic oricine purta o armă era marcat în roșu. Sigur, oamenii din grote, fie civili, fie ostili, se

[6] Grasshopper mocha – băutură energizantă care are la bază ciocolata, plus alte ingrediente.

[7] Din mac se extrage opiumul.

ascundeau singuri destul de bine când se apropiau dronele HS3, încât întotdeauna trebuia să urmeze o cercetare *manuală*.

Nu aveam cu noi roboți AI infanteriști – numiți *Centurioni* – așa că trebuia să intrăm și să executăm noi înșine cercetarea. Ne-am despărțit în două grupe de asalt (*fire-team*) de câte cinci oameni, cu câte un *mech* ATLAS de fiecare. Pe când *mech* lua poziție în exteriorul unei locuințe (erau prea mari ca să poată încăpea pe „ușă" – care era însă perfectă pentru înălțimea mea), restul grupei de asalt se strecura înăuntru și controla grota.

Am trecut de la una la alta timp de o oră și în afară de o grămadă de rezidenți înspăimântați, nu am găsit nici un insurgent.

Poate că vreți să întrebați cum poate fi deosebit un insurgent de un sătean obișnuit?

Păi, în afara faptului că ei mai întâi trag și apoi întreabă, au și niște arme ascunse în locuințe. Și se îmbracă diferit. De obicei în haine cu camuflaj digital negru cu cenușiu, bocanci și acoperământ pentru cap negru. În deplin contrast cu tradiționalul veșmânt al tribalilor: cămăși lungi albe, căciuli din blană de oaie, cizme din piele de yak. Totuși, unii dintre fanatici s-au deșteptat și au început să poarte aceleași veșminte și căciuli ca și localnicii. Deci eram obligați să facem o cercetare amănunțită a oricărui rezident pe care-l întâlneam, ceea ce ne atrăgea niște priviri furioase ale femeilor pe care le întâlneam… și ale mamelor lor.

Și, în fine, grupa mea de asalt a făcut contact imediat ce a început a doua oră.

Ne aflam lângă o grotă aflată la marginea satului, în vârful unei pante foarte abrupte. Aceasta era în dreapta noastră – un pas greșit și ne duceam dracului până la poalele muntelui. Noroc că aveam *jetpack*uri cu toții. Grota nu arăta deloc diferit de celelalte. O perdea cenușie atârna peste deschizătura săpată în stâncă, și o alta sus, peste „fereastra" de la etaj. Și mai sus ieșea fumul printr-un fel de horn. Ei, „horn" era un termen exagerat – de fapt era doar o gaură în tavanul de piatră. În mod normal, grotele aveau câte o mică „încăpere" de afumare unde ardea focul de lemne. Băștinașii foloseau aceste încăperi pentru a face căldură și pentru gătit. Uneori serveau și ca un fel de saune, de aceea avea niște bănci săpate în stâncă, în jurul focului. Cred că atunci când trăiai într-o climă rece, te gândeai la toate modurile creative de a face cald.

Petty Officer Facehopper, subofițerul aflat la comanda grupei noastre de asalt (dar și a plutonului) era întotdeauna în frunte. Tipul acesta era un *ladykiller*, un veritabil bărbat fatal – arăta mișto, avea ochi albaștri strălucitori, și un ușor accent britanic. Era genul care putea ieși din orice încurcătură numai datorită farmecului personal. Zvonistica spunea că acasă are cinci iubite, plus încă una printre Marines detașați aici.

Dacă mă întrebați pe mine, treaba asta provoca mai multe probleme decât se merita. Mă refer la iubita din Marines.

În mod sigur nu era cazul să-i șucărești pe cei din Marines.

Prin urmare, Facehopper a dat deoparte perdeaua acestei grote și a făcut o scanare rapidă din *ușă*, cu arma ridicată. Apoi a intrat. După el, Fret, apoi eu.

Focurile de armă au izbucnit când am intrat eu. Am surprins imaginea unei scări săpate în stâncă și cu sprijin din lemn, ce ducea la etaj, înainte de a mă arunca la podea și rostogoli la adăpost sub o masă din lemn. Fret s-a pitit chiar în spatele meu. Facehopper și-a găsit adăpost în partea cealaltă, lângă ușa altei încăperi – *afumătoarea*, judecând după dâra de aburi și fum pe care o puteam vedea de aici.

Doi atacatori la etaj, a transmis Facehopper prin implant, pe linia de *comm* a grupei de asalt.

Într-adevăr, două puncte roșii au apărut pe harta proiectată pe HUD-ul meu, deoarece unul dintre noi îi descoperise pe atacatori, iar implantul le transmitea locația către toți ceilalți. Aceste puncte erau la etaj pe proiecția 3D a schiței ce reprezenta locuința.

Ce-i cu încăperea din spatele vostru? a transmis Fret. Implanturile ne informau doar de inamicii pe care noi (sau dronele) i-am văzut efectiv. Dacă în *afumătoare* era cineva, încă nu fusese descoperit.

De asta ne ocupăm după aceea. Acum, fiți amabili, foc de nimicire.

Fret și cu mine am început să tragem asupra „balconului”. Vederea noastră naturală era augmentată astfel încât atacatorii erau marcați în roșu, și chiar dacă lumina era slabă sau ei se aflau adăpostiți în spatele unor obiecte, puteam vedea o linie de contur strălucitoare în jurul acelor părți ale corpului care erau vizibile.

Una dintre aceste părți roșii conturată o vedeam chiar acum, în spatele a ceea ce părea a fi trapa din partea de sus a scării, și am tras. Roșul a dispărut rapid din câmpul vizual. Focul de mitralieră Gatling s-a dezlănțuit dinspre ușa de la intrare. Lui ni se alăturase. Nu putea să-și strecoare *mech*ul înăuntru, dar numai brațul înarmat da. Proiectilele trimise cu o frecvență de 6.000/minut, au tocat efectiv partea de sus a scărilor. Așchiile de lemn zburătăceau peste tot.

Facehopper a ieșit încet de la adăpost. *Încetați focul!* a transmis.

Fret și cu mine ne-am oprit și ne-am pitit iar în spatele mesei, Lui și-a retras brațul cu gatling din cadrul ușii.

Facehopper a tras două focuri rapide.

Am auzit două bufnituri în susul scării, iar cele două puncte roșii au dispărut de pe harta mea.

Facehopper s-a întors către ușa *afumătorii* din spatele său.

De acolo, o grenadă a fost aruncată pe podea și s-a rostogolit spre mine.

L-am înșfăcat pe Fret, trântindu-l la podea, apoi m-am aruncat peste el.

Grenada a explodat.

Costumul meu a absorbit majoritatea șocului exploziei, dar vă spun pe cuvânt, spatele piciorului m-a durut cumplit în acel moment. Un șrapnel a pătruns în spatele articulației genunchiului. Și sângera destul de mult.

Facehopper a dat să se ridice

— Băieți, sunteți…

Focuri de armă s-au dezlănțuit dinspre intrarea *afumătoarei*, tăindu-i vorba.

Fret m-a îmbrâncit de pe el. Începusem să mă simt destul de amețit. Fret m-a tras de cealaltă parte a mesei, la adăpost de focul de arme.

— Ești OK, Mason?

— Mda.

Amețit? Ducă-se dracului. Am avut parte de alte alea mai rele la antrenamente.

Pe când Fret îmi aplica un garou în jurul piciorului, mi-am ațintit carabina M4 peste marginea mesei și am tras trei focuri prin deschizătura ușii, mai mult ca amenințare pentru că nu vedeam pe nimeni. Nu erau nici măcar puncte roșii pe harta HUD, ceea ce însemna că nimeni dintre noi nu i-a văzut încă pe atacatori.

Aveți nevoie de o mână de ajutor? a transmis Lui prin *comm*.

Negativ, a răspuns Facehopper. Se afla în dreapta ușii, lipit de peretele de stâncă. *Unghiul este prea ascuțit. M-ai putea lovi dacă încerci iar cascadoria aia de la intrare.*

Facehopper a luat o grenadă de la centură și a aruncat-o în *afumătoare*.

M-am pitit în spatele mesei, dar tot am simțit explozia, chiar și de aici.

Mișcare pe scări – ceva m-a pocnit în față, foarte tare, de mi-a dat capul pe spate.

Inițial am crezut că a fost Fret, care încerca să mă protejeze cu brațul, sau așa ceva. Dar apoi am simțit o arsură teribilă, pătrunzătoare, pe obraz, și o alta în ceafă, spre ureche. Simțeam sângele cald curgându-mi pe față și pe spate.

Am fost împușcat direct în față.

M-a cuprins un val de panică, dar a trecut repede.

Mai fusesem împușcat și mai înainte, la antrenamente.

Toți am fost. Știam cum este. Totuși, am fost împușcat *în față*.

Asta nu era bine.

Cred că acum nu voi mai egala scorul lui Facehopper cu femeile.

Totuși era ceva ciudat. Eram în continuare conștient. Mă simțeam slăbit, amețit, dar puteam încă să lupt.

Și voi lupta.

Până la ultima suflare.

Fret riposta cu foc asupra scărilor. Facehopper transmitea ceva despre faptul că este iar blocat.

M-am forțat să-mi ridic capul și mi-am ațintit carabina asupra locului unde credeam că se află atacatorul de pe scări. Pe harta mea nu apăreau puncte roșii, nici linii care să-mi îmbunătățească vederea.

— Ești bine, Mason? m-a întrebat Fret.

— M-ai bine ca niciodată.

— Arăți ca dracu, măi frate.

Am zâmbit:

— Îmi pare bine că vă pot oferi o avanpremieră la Halloween.

— Nu-mi vine să cred că am ratat unul dintre bastarzii de la etaj, spuse Fret.

În tot acest timp nu mi-am dezlipit ochii de vizorul carabinei. De aceea, când inamicul a săltat capul ca să arunce o privire, l-am văzut imediat.

Am tras.

În plin.

Dar a avut timp să lanseze un proiectil perforant.

Fret s-a prăbușit. A fost rănit drept în piept. Sângele curgea prin gaura de la *jumpsuit*.

Am scos kitul medical pe care-l purta în buzunarul de la piciorul drept, apoi i-am deschis vesta și am început să-l stabilizez.

În spatele meu, Facehopper trăgea în încăperea din partea cealaltă, care aparent nu fusese încă securizată. Pe HUD am văzut apărând un punct roșu în harta 3D ce reprezenta *afumătoarea*.

Punctul a dispărut destul de repede după ce Facehopper a lichidat inamicul.

Sunteți bine, băieți? mi-a transmis Facehopper.

Da, îl stabilizez, i-am retransmis răspunsul.

Big Dog, bagă-ți fizicu-năuntru, a continuat Facehopper să transmită grupei de asalt prin *comm*. *Ajută-mă să curăț locul.*

Big Dog era ultimul membru al grupei noastre. Unul dintre cei mai musculoși din pluton, era genul care nu dădea niciodată înapoi. Probabil că Facehopper îi dăduse un ordin direct ca să aștepte afară până acum.

Big Dog a năvălit înăuntru și, împreună cu Facehopper, au executat securizarea ambelor nivele ale locuinței. Apoi s-au grăbit să ni se alăture lui Fret și mie.

— Cum e?

— Bine, tocmai l-am stabilizat.

— Doamne, dar tu ce mai ai?

Facehopper a smuls kitul medical din buzunarul meu și a început să mă panseze.

— NU, nu. Trebuie să-l scoatem de-aici pe Fret. Lasă-mă pe mine. Sunt bine.

— Nu ești.

Facehopper a aplicat un petic pentru piele pe fața mea. Am strâns din pleoape pentru că o sută de mii de ace microscopice s-au înfipt în rană, suturând-o.

— Ce altceva te mai doare?

— La cap, vrei să spui? În spatele urechii drepte. Rana de ieșire, cred.

A pus și acolo o altă sutură dureroasă.

Big Dog l-a ajutat pe Fret să se salte în picioare.

— Îl duc pe Fret la sanitar.

Facehopper m-a ajutat să-mi scot rucksackul în care se afla echipamentul *commo*, apoi și l-a pus în spate. Voia să-mi dea jos și *jetpack*ul, dar nu am vrut să-l las.

Și-a băgat un umăr sub brațul meu și m-a ridicat în picioare.

— Haide, să plecăm de aici.

Mă lăsam greu pe Facehopper, șchiopătând – șrapnelul încă mai era înfipt în spatele genunchiului – și am dat deoparte perdeaua de la intrarea în grotă.

Lui ne aștepta în ATLAS 5.

Cred că fața mea arăta destul de rău, pentru că panoul frontal al *mech*ului s-a deschis, iar Lui a ieșit afară. Plângea.

— Lui! i-a strigat Facehopper când a văzut că pilotul ATLAS-ului alerga către mine. Nu părăsi *mech*ul!

— Ia tu *mech*ul, Facehopper! a spus Lui cu vocea înecată. Ia-l tu!

M-a luat de un braț.

— Hai, Mason. Ieșim noi din asta, frățioare, îți garantez.

Nu știu de ce, poate dintr-o premoniție, ori al șaselea simț, dar din cine știe ce motiv am privit peste partea de sus a *mech*ului. Dincolo de ATLAS-ul înalt de 3 m, poziționați de-a lungul crestei pantei, cam la 7 m de noi, am văzut oameni echipați în uniforme cu camuflaj digital negru cu cenușiu. Aveau bărbi lungi și dese, bandane negre și aveau carabinele AK-105 ațintite asupra noastră.

Unul dintre ei stătea cam în centrul grupului, avea un chip aspru, dur, cu ochii înfundați și nenumărate cicatrici îi brăzdau acea parte a feței care nu era acoperită de barba dezordonată. L-am recunoscut imediat după fotografiile în care îl văzusem: era căpetenia războinică ce-i conducea pe fanaticii din această regiune.

Gansükh Tömörbaatar.

I-am trântit la pământ pe cei doi camarazi ai mei, tocmai când teroriștii au deschis focul. Spatele *mech*ului ne-a protejat oarecum, dar chiar și așa, Lui a fost lovit, ca și Facehopper. Sângele curgea din amândoi.

Poate că și eu am fost lovit, cine știe? Dacă așa o fi fost, nu am simțit durerea, pentru că acționam total sub influența adrenalinei.

Era doar o singură cale de a-mi salva camarazii din *squad*.

Să intru în ATLAS.

Mi-am activat *jumpjet*ul și am sărit drept în *mech*.

ATLAS 5 fusese setat să se conecteze la implanturile tuturor membrilor plutonului, așa că *mech* a răspuns imediat comenzilor mele mentale.

Închide! Și trapa cockpitului de la ATLAS s-a închis ermetic.

M-am strâmbat de durere când dispozitivele interioare au făcut contact cu *jumpsuit*ul meu, învăluindu-mi trupul ca într-un cocon – și presau micul șrapnelul tot mai adânc în spatele genunchiului.

Dar nu puteam face nimic cu asta.

Eram un MOTH. Durerea era numele meu mic. De altfel, în acest moment, adrenalina anula o mare parte a durerii.

În aceste cockpituri nu existau ferestre ca în unele modele mai vechi, dar *mech*ul transfera imaginea pe care o *vedea* către implantul meu, încât puteam vedea *lumea* ca de la înălțimea de 3 m a ATLAS-ului.

Din păcate, această *lume* era acum sfâșiată de focul de arme.

Și toate proiectilele erau ațintite asupra mea.

Lui și Facehopper dispăruseră – probabil că cei doi au șters-o în clipa în care am intrat în ATLAS.

Am activat jeturile frontale ale *mech*ului și am zburat orizontal, cu spatele. Am verificat rapid harta de pe HUD pentru a mă asigura că nu se află puncte verzi în calea mea. Nu mi-aș fi iertat niciodată dacă accidental mi-aș fi zdrobit vreunul dintre camarazi.

Încarcă armele după schema șapte și cinci!

Un lansator de rachete s-a rotit în poziție de lansare pe brațul meu stâng, iar mitraliera gatling pe cel drept.

A răsunat o alarmă de „rachetă pe curs de apropiere”.

S-a activat instantaneu „Pardesiul”/contramăsurile, 17 piese de proiectile metalice ghidate radar care erau trase din *mech*ul meu sub forma unei *cozi-de-păun*. Teoretic, aceste proiectile care se auto-orientau către țintă trebuiau să lovească racheta ce se apropia. Totuși, eficiența sistemului era discutabilă atunci când aveai 4-5 rachete ce veneau simultan spre tine. Și habar nu aveam câte aveam acum la curul meu…

Încă mai zburam cu spatele când două rachete au explodat nu departe de mine, dar inerția mea m-a dus mai departe. Totuși, continuam să mă aștept la un impact, care n-a venit. Cred că Gansükh și ai săi lansaseră doar astea două.

Am oprit *jumpjet*ul și, ochind către insurgenți, am tras toate cele patru rachete din lansatorul de pe brațul stâng. Bucăți uriașe de stâncă s-au desprins din versantul muntelui, mult deasupra mea. Am fost nevoit să-mi reactivez *jet*urile pentru a evita căderea lor.

Când am aterizat, am baleiat cu mitraliera gatling de pe celălalt braț crestele de pe care oamenii lui Gansükh s-au grăbit să se adăpostească.

He,he,he... chiar credeau că se pot ascunde de mine? Biiine, hai să vedem cum facem. Am ieșit de pe potecă și am început să urc panta cu ATLAS-ul meu de război accelerându-mi avansul cu ajutorul *jumpjet*urilor. Acum îi puteam vedea pe unii dintre insurgenți încercând să se ascundă dincolo de vârful muntelui. Și-au dat seama că i-am văzut și au dezlănțuit un infern de gloanțe asupra mea. Probabil că erau și câțiva lunetiști printre ei. Tot ce le trebuia era o singură lovitură norocoasă…

Mâna stângă, comutare pe scutul balistic!

Acesta a intrat în poziție, înlocuind lansatorul de rachete. L-am ținut în fața mea în timp ce alergam. Gloanțele ricoșau neputincioase după ce loveau scutul.

A sunat încă o alarmă de rachetă.

De data aceasta m-am mișcat prea încet.

Racheta a lovit scutul iar eu am fost aruncat înapoi în josul pantei. Am avut prezența de spirit să activez jeturile pe revers și imediat m-am oprit căzând cu fața în jos pe pietre.

Să mă întind pe jos, a fost, probabil, o idee proastă, chiar dacă n-a fost cu voia mea. Acum, alarmele sunau în tot cockpitul, dar – întins acolo pe pământ – abia dacă le auzeam: voiam doar să dorm. Simțeam că mă cuprinde greața. Gloanțele și șrapnelele încasate anterior îmi provocau dureri groaznice. Mă durea și capul.

Să dorm… n-ar fi de loc ceva rău.

Am închis ochii. Două secunde. Doar atât voiam. Două secunde cu ochii închiși.

NU!

M-am forțat să-i deschid. Dacă închideam ochii, și muream, fie datorită rănilor pe care le aveam, fie celor noi pe care oamenii lui Gansükh vor fi bucuroși să mi le facă.

Ar fi atât de ușor să renunț… și să adorm.

Dar nu eram unul care să se dea bătut.

Trecusem prin cel mai dur antrenament din galaxie.

Nu am renunțat atunci, nu voi renunța nici acum.

Puteam face asta.

Camarazii mei depindeau de mine.

M-am ridicat.

Câțiva dintre insurgenți s-au hotărât să înainteze, gândindu-se probabil că vor putea trage în mine ca la țintă fixă. Unul ținea pe umăr un lansator de rachete.

Mi-am ridicat mitraliera gatling și i-am transformat pe idioți într-o ceață fină de sânge.

Am sărit în picioare, făcând apel la rezervele de energie ale trupului meu. *Puteam face asta*.

Mi-am deconectat scutul balistic avariat și am sprintat. Cu *jumpjet*urile activate, mi-am mărit viteza și din câteva salturi am ajuns pe un platou aglomerat aflat imediat sub creastă, chiar în mijlocul a 20 insurgenți înarmați cu AK-105.

În condiții normale m-aș fi temut nițel. Dar mă aflam într-un ATLAS *mech*. Puteam face față și la o sută de oameni obișnuiți.

Nici măcar nu m-am deranjat să folosesc gatlingul. Am deconectat armele de pe brațe și am început să trosnesc capete, făcându-mi loc printre adepții lui Gansükh ce trăgeau aiurea. În câteva servomotoare nivelul lichidelor hidraulice era în scădere datorită avariilor produse de focurile de armă, dar continuam să mă mișc, chiar dacă ceva mai lent. Unii insurgenți au murit înainte chiar ca să-i ating eu, datorită focului lor absolut sălbatic, dar haotic.

Am dat o lovitură largă cu brațul drept, trimițând trei oameni în *zbor* peste creastă. Nu vor supraviețui căderii.

Un pas înainte și am zdrobit doi nefericiți sub picior.

Pe alți trei i-am apucat cu o singură mână și am strâns. Vă las să vă imaginați singuri ce s-a întâmplat cu ei. Tot ce vă pot spune este că niște căpățâni au sărit precum dopurile din sticle. Deloc plăcut.

Deodată am căzut într-un genunchi. S-a declanșat o alarmă, mai puternică decât celelalte.

Servomotorul principal din genunchiul drept a cedat.

Și am devenit conștient de faptul că au încetat focurile de armă trase asupra mea.

Mi-am întors capul… și l-am văzut pe Gansükh stând chiar în spatele meu. Era înarmat cu cea mai mare și mai cumplită secure de oțel pe care am văzut-o vreodată. Pe lama acesteia străluceau scântei electrice albastre și am știut că este energizată. A rotit-o din nou, lovind în spatele celuilalt picior al meu.

Acum am căzut în amândoi genunchii.

Nu-mi venea să cred.

Dintre toate armele, ATLAS-ul meu 5 a fost avariat cu un topor.

Gagiul acesta cunoștea toate punctele noastre slabe.

OK, să vedem cât de bine poate face față toporul acesta unei gatling.

Încă mai eram întors față de el, așa că am activat *jumpjet*urile (la putere maximă, pentru cazul că el era destul de prost ca să rămână aproape și să încaseze jeturile de gaze de 740^0 C), apoi am aplicat tracțiune laterală pentru a mă roti cu 180^0. Tracțiunea pe verticală nu a fost suficientă pentru ca picioarele să piardă contactul cu solul, deci când am aterizat, a fost tot pe genunchi.

Gansükh încă mai era acolo – deși, prudent, se dăduse cu câțiva pași înapoi, ferindu-se de jeturile mele.

Am activat mitralierele gatling pe ambele brațe și le-am orientat spre poziția lui – Gansükh a aruncat securea.

Am încercat să o evit, dar nu a mai fost timp, și arma energetică s-a înfipt adânc în *mech*ul meu, distrugând caseta CPU aflată chiar sub cockpit.

O aruncare perfect țintită.

Cum spuneam, tipul ne cunoștea slăbiciunile.

Am început să pierd energie.

Brațele *mech*ului au căzut, și ATLAS-ul s-a prăvălit spre înainte.

Imaginea asigurată de vizorul *mech*ului a pâlpâit și s-a stins; n-am mai văzut decât interiorul cockpitului lipsit de ferestre, cu pereții metalici punctați de luminițele roșii de urgență. Suportul elastic care mi-a ținut ferm *jumpsuit*ul s-a retras și am căzut înainte pe peretele anterior.

Am vomat.

Stăteam așa, pe genunchi în *mech*ul meu avariat, care acum era doar un fel de grămadă de resturi metalice nefolositoare. Așteptam ca acest Gansükh să vină și să mă omoare.

Se auzea scrâșnetul pașilor săi pe pietrișul de afară, apoi sunetul metalic caracteristic când a smuls lama. Cockpitul s-a zgâlțâit ușor.

Știam ce va urma. Va ridica securea energetică și va lovi cât va putea de adânc în cockpit. Direct în mine.

Lasă să lovească.

Eram pregătit.

NU!

Nu puteam muri acum.

Nu-i voi abandona pe Lui, Facehopper și Fret.

Erau răniți.

Aveau nevoie de mine.

Iar eu nu eram unul care să se dea bătut.

Obrazul și urechea zvâcneau încă de durere provocată de rana de glonț; la fel și spatele piciorului (de la șrapnelul de grenadă), dar încă eram conștient. Iar dacă eram conștient… voi lupta.

M-am dat deoparte de marginea cockpitului și mi-am strâns degetele în jurul comenzii manuale de deschidere a trapei.

Peretele exterior al *mech*ului s-a deschis.

Și m-am trezit holbându-mă față-n-față cu foarte surprinsa căpetenie și doi dintre ciracii săi înarmați cu AK-105.

Chiar sub trapa deschisă se afla un cadavru; judecând după sânge, la deschidere, trapa îl zdrobise capul.

Expresia de surprindere a lui Gansükh s-a întărit cu atâta ură cât nu am văzut în viața mea. Acesta și-a ridicat securea energetică deasupra capului pentru a putea aplica o lovitură ucigătoare; sub greutatea ei mușchii i s-au reliefat pe brațele înălțate.

Dar eu am fost mai rapid.

Am activat jeturile de la jumpsuit și am sărit într-o parte, drept peste unul dintre acoliții săi. Amândoi ne-am rostogolit la pământ, luptându-ne pentru AK-105. Focurile trase de ceilalți făceau să zboare așchii de piatră peste tot în jurul meu.

L-am prins cu un braț pe oponentul meu și l-am tras aproape, întorcându-l în același timp între mine și gloanțe. Acesta tresărea la fiecare impact, protejându-mă, până ce lumina vieții i s-a stins în ochi.

Celălalt însoțitor al comandantului a încetat focul ca să-și reîncarce arma. Am înhățat arma celui mort și am dezlănțuit iadul asupra lui până l-am făcut sită. Apoi m-am ridicat în picioare, conștient de noua rană căpătată. În fața ochilor se învârtejea un roi de stele.

Rezistă… încă puțin…

Am ațintit arma asupra lui Gansükh.

Acum eram doar eu și comandantul înarmat cu securea energetică.

Eh, doar câteva secunde.

Treizeci de insurgenți s-au ridicat de pe unde se adăpostiseră în spatele stâncilor și și-au îndreptat armele către mine.

M-am gândit să-l înhaț pe Gansükh și să mor pe loc cu el în brațe. Să mă predau… neh, pur și simplu asta nu era în *instalația* mea, trebuie să înțelegeți. Nu aveam nici un chef să fiu capturat, pentru ca apoi să transmită în toată lumea filmul cu decapitarea mea. Nu așa voiam să *trag pe dreapta*. Familia mea ar fi fost distrusă.

Dar, din oarece motiv, am lăsat arma jos. Cred că ceva din ochii lui Gansükh m-a făcut să ezit. Ura aceea pură dispăruse. Mă rog, nu chiar, mai era destulă, dar am văzut și o undă de respect reținut cu greutate.

— Ești un războinic adevărat, a spus Gansükh în engleză. O raritate printre ocupanți. Continui să lupți, chiar și când nu mai este nici o speranță, chiar dacă ești pe moarte și împușcat în față. Pentru curajul tău, azi am să te las să trăiești… pe tine și pe oamenii tăi. Dar când ne vom mai întâlni, nu voi mai fi atât de îndurător.

Astea fiind spuse, el și oamenii lui s-au retras.

Big Dog s-a grăbit să alerge în susul pantei, către mine.

— Hei, chiar ai distrus ATLAS-ul, spuse cu ochii la cele douăzeci de cadavre și *mech*ul răsturnat alături de ele risipite pe creastă. Ai idee cât costă *tinicheaua* asta?

— Frumos din partea ta că te faci văzut *acum*.

— No, l-am dus pe Fret la sanitar. O gașcă de bărboși ne-au ambuscat jos, lângă casa șefului. Am venit aici cât de repede am putut. Apropos de sanitar…

Expresia feței lui s-a schimbat când privirea i s-a fixat pe chipul meu.

Aveam eu în minte niște replici deștepte, dar, înainte de a le da drumul, am leșinat.

Bomb a apărut și el cu al doilea ATLAS 5.

— Mai sunteți pe-aici? De ce dracu?

— Ia-l pe Mason, spuse Big Dog, ajutându-mă să mă ridic.

— Ce-ntâmplă? Am întrebat.

— Am solicitat un atac aerian.

Aha.

*Mech*ul ATLAS privi cerul din care cădeau bombele cu încărcătură termobarică.

— Mason, trebuie să ne cărăm de aici, imediat! spuse Bomb.

Și am ajuns iar la momentul când a început povestea asta.

Bine, nu prea mai sunt multe de spus. Bomb m-a ridicat cu *mech*ul său și a alergat în josul pantei către sat, în timp ce Big Dog, mai pe picioare, mai cu jeturile, alerga alături de noi.

Deasupra, muntele s-a luminat de exploziile termobarice produse cu doar câțiva metri înainte de impact. În urma noastră au început să se rostogolească la vale bucăți gigantice de stâncă.

Privind peste umăr, vedeam devastarea. Cam jumătate din munte dispăruse. Bombele au fost ghidate cu lasere de mare precizie și nici unul dintre adăposturile tribale nu a fost afectat de atacul aerian. Eh, cu excepția „casei" în care am fost ambuscați la periferia satului. Aceasta a fost îngropată într-o avalanșă de pietre, dar acolo, oricum, mai erau doar fanaticii morți.

Totuși, în ciuda distrugerii vârfului muntelui, am știut că Gansükh și oamenii săi au supraviețuit. Acest comandant era prea abil, prea plin de ură, ca să fie doborât atât de lesne. Încă nu-mi venea să cred că m-a lăsat în viață. Presupun… că totuși există onoare printre *hoți*.

Apoi am ajuns alături de Fret, Lui și Facehopper în coliba șefului de trib unde sanitarul nostru, Bender, s-a ocupat de mine.

— Știți, nu cred că mai vreau să pilotez vreodată un ATLAS, am spus, fără a mă adresa cuiva anume.

Lui a deschis ochii.

— Hei, amice!

— Salut!

Lui a rânjit.

— Am auzit că te-ai confruntat nițel cu prietenul nostru, comandantul insurgenților.

— Doar o luptă minoră.

Și mi-am mușcat buza – Bender tocmai îmi făcea nu știu ce dracu, dar dureros, la obraz.

— Cine a câștigat? a întrebat Lui.

M-am întins și l-am apucat de mână.

— Noi, camarade.

— Bine. Bine. Da' să nu o mai faci niciodată, a adăugat abia vorbind.

— Ce anume? Să nu-ți mai iau *mech*ul?

— Nu. Ia-l oricând ai chef. Zic să nu te mai lași împușcat în meclă. Niciodată, auzi?

— Da. Așa am să fac.

Pentru actul meu de curaj, lupta cu șanse minime de victorie împotriva unui inamic net superior numeric, și cu răni care mi-au pus în pericol viața, am fost recompensat cu medalia *Navy Cross* (*Crucea Marinei Militare*).

Acu' pe bune, mă puteam lipsi de tinicheaua asta. Ce era mai important pentru mine era faptul că, în sfârșit, camarazii din pluton mi-au dat un nume de cod.

Mi-au spus *Snakeoil* (*ulei de șarpe*).

Știți, ca chestia aia așa-zis-atotvindecătoare pe care o vindeau cândva vracii.

Pentru că atunci când mă vedeți pentru prima oară, impresia inițială era că sunt cam scund, aproape un pitic, unul care arată a fi cine știe ce. Prea mic pentru a fi o amenințare pentru oricine.

Dar era doar ceva înșelător, pentru că odată lupta începută îți dădeai repede seama că eu eram, poate, cel mai periculos dintre toți ceilalți. Eram șarpele din ulei.

Încă nu-mi vine să cred că mi-au dat *Navy Cross*.

Ridicol.

Eram recompensat cu o medalie doar pentru că am luptat ca să salvez viețile camarazilor mei din pluton. Ceva ce și ei ar fi făcut-o oricând pentru mine.

Iar asta era ceva adevărat, nu *snakeoil* / înșelătorie.

SFÂRȘIT

BERNARD CORNWELL

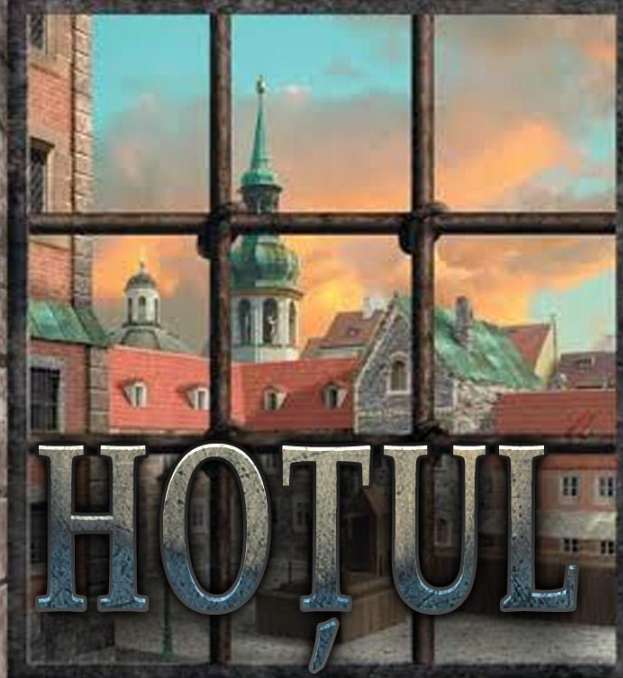

HOȚUL DE SPÂNZURĂTOARE

BERNARD CORNWELL

Hoţul de spânzurătoare

Gallows Thief
2001

Căpitanului Rider Sandman, proaspăt revenit din Războaiele Napoleoniene, i se cere să investigheze o crimă. Cum acuzatul se declară nevinovat, singura posibilitate a lui Sandman de a-l salva de la spânzurătoare este să găsească adevăratul ucigaş, urmând indicii care îl duc din lumea subterană a infractorilor londonezi până la cercul secret al unui club privat. O povestire poliţistă scrisă într-un stil alert, în atmosfera Angliei din perioada Regenţei.

Suntem în 1817 şi pe Old Bailey, una dintre cele mai aglomerate străzi ale Londrei, mulţimea s-a adunat pentru a-i vedea pe deţinuţii de la închisoarea Newgate căzând pradă ştreangului călăului. Curând trebuie să-i vină rândul lui Charles Corday, portretist din lumea fină, acuzat de crimă. O crimă pe care jură că nu a comis-o.

Este oare nevinovat, aşa cum susţine? Şi, dacă este, atunci cine a ucis-o pe contesa de Avebury? Rider Sandman, proaspăt numitul anchetator de pe lângă cabinetul ministrului Afacerilor Interne, are la dispoziţie numai şapte zile pentru a afla.

EPISODUL I

1

Sir Henry Forrest, bancher şi consilier municipal în Londra, era să se înece intrând în Curtea Presei, căci mirosul era oribil, mai oribil chiar decât duhoarea de canal din locul unde Fleet Ditch se scurgea în Tamisa. Era putoarea haznalelor iadului, o împuţiciune care îţi făcea ochii să lăcrimeze şi îţi tăia răsuflarea, care îl făcuse pe sir Henry să dea fără voia lui un pas înapoi, acoperindu-şi nasul cu batista şi ţinându-şi răsuflarea, de teamă să nu vomite. Ghidul lui zise:

— Io nici nu mai bag de seamă mirosu', da' cred că, în felu' lui, e ucigător, ucigător e. Aveţi grijă la trepte aici, domnu'.

Sir Henry îşi luă prudent batista de la gură, vorbind cu greu.

— De ce i se spune Curtea Presei?

— Pe vremuri aici îi presa pe deţinuţi, domnu'. Îi storcea. Îi acoperea cu pietre, ca să-i convingă să spună adevărul. Acum nu mai facem asta şi-i mai mare păcatu', că acum minte toţi de stinge, domnu'. Ghidul, unul dintre temnicerii închisorii, era un bărbat gras, cu pantaloni de piele până la genunchi, o haină plină de pete şi o bâtă scurtă şi solidă. Râse.

— Aici nu e nici bărbat, nici femeie care să fie vinovaţi, dacă-i întrebaţi pe ei, domnu'!

Sir Henry încercă să respire cât mai puţin, pentru a nu fi nevoit să inhaleze miasma otrăvitoare a murdăriilor, sudorii şi putreziciunii.

— Canalizare există aici? întrebă el.

— Foarte modernă. În Newgate avem şanţuri de canalizare adevărată. Da' ăştia-i nişte animale împuţite, domnu'. Murdăreşte locu' unde stă.

Temnicerul închise şi zăvori poarta cu grilaj pe care intraseră în curte.

— Condamnaţii au Curtea Presei la dispoziţie în timpu' zilei, mai puţin în zile de odihnă şi de sărbătoare, cum e azi. Rânji, lăsând să se vadă că face o glumă. Dacă o luaţi la stânga, îi găsiţi pe ceilalţi domni în Sala de Adunare.

— Sala de Adunare? repetă sir Henry.

— Unde se adună condamnaţii, domnu', cât e ziuă afară, explică temnicerul, iar ferestrele din stânga, domnu', e de la boxele de sare. Sir Henry văzu la capătul curţii prelungi cincisprezece ferestre cu gratii, pe trei nivele. Celulele de dincolo de ele erau botezate boxele de sare. Nu avea idee de ce se numeau aşa, dar ştia că, la Newgate, cele cincisprezece boxe erau celulele condamnaţilor. Unul dintre cei osândiţi, o simplă pereche de ochi lucind dincolo de gratiile groase, îi susţinu privirea, iar sir Henry se întoarse în timp ce temnicerul deschidea uşa grea a Sălii de Adunare.

— Sluga dumneavoastră, sir Henry, spuse acesta ducându-şi mâna la frunte, iar sir Henry îi dădu un şiling drept mulţumire pentru că îl condusese pe culoarele ca de labirint ale închisorii.

Fu întâmpinat de William Brown, directorul închisorii, un individ lugubru, cu chelie şi fălci masive. Un preot cu sutană, stihar şi o perucă veche stătea alături de el, zâmbind dulceag.

— Vă rog să-mi îngăduiţi să vi-l prezint pe ordinarul nostru, spuse Brown, părintele doctor Horace Cotton. Sir Henry Forrest.

Sir Henry îşi scoase pălăria.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule doctor Cotton.

— Sluga dumneavoastră, sir Henry, replică unsuros capelanul, după ce făcu o plecăciune adâncă.

— Sir Henry se află aici în misiune oficială, dezvălui directorul.

— Aha! făcu părintele Cotton, deschizând ochii mari şi arătând că pe sir Henry îl aştepta o tratație rară. Şi este prima dumneavoastră vizită?

— Prima, recunoscu sir Henry.

— Este o experienţă prin care am câştigat numeroase suflete de partea lui Cristos, spuse Cotton.

Zâmbi, apoi făcu o plecăciune servilă, în timp ce directorul îl prezenta pe sir Henry celorlalţi şase oaspeţi invitaţi la tradiţionalul mic dejun de la Newgate. Ultimul dintre aceştia, Matthew Logan, nu mai avea nevoie să fie prezentat, căci el şi sir Henry erau amândoi consilieri municipali. Iar consilierii erau guvernatorii oficiali ai închisorii Newgate. Logan îl luă de braţ şi îl conduse spre cămin, unde puteau vorbi neauziţi.

— Eşti sigur că vrei să mergi până la capăt? îşi întrebă Logan grijuliu prietenul. Eşti palid ca moartea.

Sir Henry era un bărbat prezentabil, înalt şi zvelt, cu spatele drept, cu un chip inteligent şi aferat. Era bancher şi bogat, un om care reuşise în viaţă. Părul, argintat prematur, căci abia trecuse cu câteva zile de împlinirea vârstei de cincizeci de ani, îi dădea un aspect distins, dar în clipa aceea părea bătrân, fragil, slăbit şi bolnav.

— N-am fost niciodată în formă în zorii zilei, Logan, explică el.

— Aşa e, zise Logan, dar asta nu e o experienţă la îndemâna oricui, chiar dacă trebuie să recunosc că, după aceea, micul dejun e foarte bun. În zilele cu execuţii, directorul serveşte rinichi picanţi. Ce mai face lady Forrest?

— Florence face bine, mulţumesc pentru întrebare.

— Şi fiica ta?

— Nu mă îndoiesc că Eleanor va supravieţui supărării. Încă n-a murit nimeni dintr-o inimă frântă, spuse sir Henry sec, întinzând mâinile spre focul care aştepta să fie aţâţat. Biata Eleanor. Dacă ar fi după mine, Logan, aş lăsa-o să se mărite, dar Florence nici nu vrea să audă.

— De obicei, mamele ştiu mai bine în situaţii din astea, spuse Logan vesel.

Murmurul conversaţiilor se stinse, iar oaspeţii se întoarseră către o uşă cu gratii, care se deschisese cu un scârţâit aspru. Intră un bărbat care ducea în mână o geantă de piele groasă. Era mătăhălos, cu faţa roşie şi purta jambiere maro, pantaloni negri şi o redingotă neagră, încheiată prea strâns peste pântecele protuberant. Îşi scoase politicos pălăria cafenie şi tocită la vederea nobililor care îl aşteptau.

— Acesta, îi şopti Logan lui sir Henry, este domnul James Botting, cunoscut sub numele mai familiar de Jemmy, petiţionarul.

Sir Henry îşi spuse că oamenii nu trebuie judecaţi după cum arată, deşi era greu să nu antipatizezi o fiinţă atât de urâtă ca James Botting, a cărui faţă ca o halcă de carne crudă era desfigurată de negi şi cicatrice. Botting îşi aruncă geanta de piele pe o

masă, o deschise şi scoase opt colaci de funie subţire şi albă. Îi aranja pe toţi pe masă, la rând. Apoi scoase patru saci de pânză albă de bumbac, fiecare de vreo treizeci de centimetri pătraţi, pe care îi puse lângă colacii de funie, iar la urmă dădu la iveală patru frânghii groase. Fiecare părea să aibă între trei şi patru metri lungime şi fiecare avea la un capăt un laţ şi la celălalt un ochi. James Botting întinse frânghiile pe masă şi făcu un pas înapoi.

— Bună dimineaţa, domnilor, spuse el.

— A, Botting, zise directorul, ca şi cum atunci iar fi remarcat prezenţa. Bună dimineaţa şi dumitale.

— Şi ce dimineaţă frumoasă, domnule. Nu-i nici un nor pe cer. Doar cei patru clienţi pentru azi, domnule?

— Doar cei patru, Botting.

— Au atras o grămadă de spectatori, domnule, zău aşa, o mulţime frumuşică.

— Bine, foarte bine, spuse directorul din vârful buzelor, apoi reveni la conversaţia cu unul dintre oaspeţi.

Logan îşi întoarse privirile spre sir Henry.

— O să urmărim evenimentele până la un punct, sir Henry, dar după aceea o să ne retragem să ne înfruptăm din rinichii condimentaţi. Auzi? întrebă el, ridicând o mână.

Sir Henry auzi un zăngănit. Liniştea se lăsase din nou în încăpere şi el simţi un fior rece de spaimă.

Intră un alt temnicer. Duse mâna la tâmplă în semn de salut faţă de director, apoi rămase lângă bucata groasă de lemn aşezată pe podea.

Temnicerul avea în mână un ciocan greu. Apoi, în cadrul uşii îşi făcură apariţia şeriful şi adjunctul său, care îi mânau pe deţinuţi în Sala de Adunare. Erau trei bărbaţi şi o femeie, cea din urmă nu mai mult decât o fetişcană, cu un chip palid şi înspăimântat.

— Brandy, domnilor? întrebă unul dintre slujitorii directorului, apărut lângă Matthew Logan şi sir Henry.

— Mulţumesc, spuse Logan şi luă două pahare, apoi îi întinse unul lui sir Henry. Linişteşte stomacul, adăugă el.

Brusc, clopotul închisorii începu să bată. Fata tresări la auzul sunetului, apoi temnicerul îi porunci să pună piciorul pe nicovala de lemn, pentru a i se scoate fiarele. Sir Henry sorbi din brandy, temându-se că acesta îi va veni înapoi pe gât. Îşi simţea capul uşor, ireal. Temnicerul sparse cu ciocanul niturile primei cătuşe, iar sir Henry văzu că glezna fetei era toată o rană. Clopotul continuă să bată şi nu avea să se mai oprească până când cele patru trupuri nu aveau să fie date jos din ştreang. Sir Henry constată că îi tremurau mâinile.

Logan se uita la fată, care se clătina pe picioare.

— A furat şiragul de perle al stăpânei. Trebuie să-l fi vândut, fiindcă nu l-au mai găsit. Apoi, tipul înalt de lângă ea e hoţ de drumul mare. Ceilalţi doi au omorât un băcan din Southwark.

Fata, mişcându-se stângaci, căci nu era obişnuită să umble fără fiare, se îndepărtă cu paşi târşiţi de nicovală. Botting îi strigă răstit:

— Bea aia, dacă vrei.

Îi indică paharul cu brandy aşezat pe masă, alături de frânghii. Fata vărsă o parte din cauza mâinilor tremurânde, dar dădu pe gât restul cu înghiţituri mari şi apoi scăpă paharul, care căzu cu zgomot pe dalele de piatră.

— Braţele pe lângă corp, fato, îi porunci Botting.

— N-am furat nimic! se văicări ea.

— Taci, copilă, taci, îi spuse părintele Cotton, care venise lângă ea, punându-i mâna pe umăr. Domnul îţi e adăpost şi putere, copilă, în El trebuie să-ţi pui nădejdea. Te căieşti pentru grelele tale păcate, copilă? întrebă ordinarul.

— N-am furat nimic!

Sir Henry se forţă să inspire cât mai adânc.

— Ai scăpat de împrumuturile alea braziliene? îl întrebă el pe Logan. Eu le-am plasat mai departe lui Drummonds, zise Logan, şi îţi rămân foarte îndatorat, Henry, foarte îndatorat.

— Lui Eleanor trebuie să-i mulţumeşti. A văzut un articol într-un ziar de la Paris şi a tras concluziile potrivite. Fată deşteaptă, fiica mea.

— Păcat de logodnă, comentă Logan.

O urmărea cu privirea pe fata condamnată, care ţipă când Botting îi legă coatele la spate cu o bucată de frânghie, de care trase atât de tare, că o făcu să icnească.

— Mâinile în faţă, fato! se răsti Botting şi, după ce ea ridică greoi mâinile, îi legă încheieturile peste burtă.

Hoţul puse un ban pe masă, lângă paharul cu brandy.

— Bravo, băiatule, zise călăul încet.

Moneda avea să-i asigure hoţului o moarte rapidă, pe cât de rapidă o putea face Botting.

— Eleanor e foarte nefericită, spuse sir Henry, acum cu spatele către deţinuţi. Îmi dau seama.

— Sandman era un tânăr foarte cumsecade, zise Logan.

— Este un tânăr foarte cumsecade, aprobă sir Henry, încercând să ignore suspinele reţinute ale fetei. Dar, în momentul ăsta, fără nici o perspectivă. Iar Eleanor nu poate intra prin căsătorie într-o familie dezonorată.

— Aşa e, nu poate, aprobă Logan. Sir Henry clătină din cap.

— Şi nu e vina lui Rider Sandman, dar acum e sărac lipit. Lipit.

Logan se încruntă.

— Dar nu lucrează cu jumătate de leafă?

— Şi-a cedat locul şi le-a lăsat banii mamei şi surorii lui, spuse sir Henry, clătinând din cap.

— Dar sunt sigur că Eleanor nu a rămas fără peţitori.

— Nici pomeneală, spuse sir Henry posomorât. Fac coadă la uşa noastră, dar Eleanor le tot găseşte nod în papură.

— Iar la asta se pricepe, comentă Logan încet, dar fără maliţie, căci ţinea la fiica prietenului său, chiar dacă o considera cam răzgâiată. Dar fără îndoială că se va mărita curând.

— Fără îndoială.

Sir Henry era de acord, nu numai pentru că fiica sa era atrăgătoare, ci şi pentru că se ştia că tatăl ei avea să îi asigure viitorului soţ un venit generos, motiv pentru care era tentat uneori să îi îngăduie să se mărite cu Rider Sandman, dar mama lui Eleanor nici nu voia să audă. Florence dorea ca fiica ei să aibă un titlu, iar Rider Sandman nu avea nici unul, iar acum nici avere nu mai avea. Gândurile lui sir Henry despre viitorul fiicei sale fură întrerupte de un ţipăt al fetei condamnate la moarte. Se întoarse şi văzu că James Botting îi trecuse una din frânghiile grele cu laţ peste umeri, iar ea se chircise la atingerea ei.

Părintele Cotton deschise cartea de rugăciuni. Deţinuţii fuseseră acum toţi legaţi.

Şeriful şi adjunctul său, amândoi cu robe şi purtând însemnele funcţiei, cu toiege cu vârful argintat, se apropiaseră de director, care se înclină, prezentându-i şerifului o foaie de hârtie.

— ”Căci Eu sunt învierea şi viaţa - intona părintele Cotton -, iar cel ce crede în Mine, chiar de va muri, continua-va să trăiască.”

Şeriful înclină din cap şi vârî foaia de hârtie într-un buzunar al robei tivite cu blană. Până acum, deţinuţii se aflaseră în grija directorului de la Newgate, dar, de acum înainte, ei aparţineau şerifului oraşului Londra. Şeriful extrase un ceas cu lănţug dintr-un buzunăraş şi îl deschise cu un pocnet.

— E timpul să mergem, cred.

Porni în fruntea procesiunii care părăsea Sala de Adunare. Părintele Cotton ţinea o mână pe gâtul fetei, conducând-o, în timp ce citea cu glas tare din slujba de îngropăciune. Deţinuţii din celulele care dădeau spre Curtea Presei îi însoţeau cu proteste sau urări de rămas-bun. În fruntea convoiului, şeriful coborî câteva trepte de piatră, intrând în tunelul întunecos care se întindea pe sub corpul principal al închisorii.

— N-am furat nimic! ţipă pe neaşteptate fata.

— Taci, fetiţo, mârâi directorul.

Toţi erau neliniştiţi. Voiau ca deţinuţii să coopereze, iar fata era aproape isterică.

— ”Doamne, arată-mi sfârşitul”, se rugă ordinarul.

— Vă rog! se milogi fata. Nu, nu! Vă rog!

Un temnicer se trase mai aproape de ea, să o prindă dacă se prăbuşeşte, dar ea continuă să meargă clătinându-se.

Urmărindu-i pe prizonieri cum urcau treptele de la capătul tunelului, sir Henry regretă că venise.

În capul scărilor era ghereta portarului, o hrubă întunecată care dădea în strada Old Bailey. Poarta Datornicilor, care se deschidea spre stradă, stătea dată de perete, dar prin ea nu intra nici un strop de lumină, căci chiar în dreptul ei, afară, fusese ridicat eşafodul.

Vuietul mulţimii se auzea acum puternic şi clopotul închisorii suna înăbuşit, dar cel al bisericii Sfântul Mormânt, de la celălalt capăt al străzii Newgate, bătea şi el, anunţând morţile iminente.

— Domnilor, spuse şeriful întorcându-se spre oaspeţii invitaţi la micul dejun, dacă urcaţi treptele eşafodului, veţi găsi scaune aşezate de-a dreapta şi de-a stânga.

Drept în faţa lui, sir Henry văzu golul întunecos de dedesubtul eşafodului sprijinit cu bârne de lemn nefasonat. Scândurile din faţa şi de pe laturile podiumului erau acoperite cu pânză neagră, ceea ce însemna că lumina nu pătrundea decât prin crăpăturile dintre blănile care formau podiumul de sus al eşafodului. Câteva trepte de lemn duceau către un pavilion acoperit, aşezat în spate. Acoperişul era construit pentru ca oaspeţii de seamă să rămână uscaţi pe vreme ploioasă, dar astăzi soarele strălucea destul ca să îl oblige pe sir Henry să clipească, ieşind către pavilion.

Sosirea invitaţilor fu întâmpinată cu urale puternice. Nu-i păsa nimănui cine erau, dar apariţia lor anunţa venirea prizonierilor. Old Bailey era plină-ochi. La toate ferestrele care dădeau spre stradă stăteau ciorchini de oameni, iar unii se urcaseră chiar şi pe acoperişuri.

— Zece şilingi pentru o fereastră închiriată, explică Logan, arătând cu mâna spre o tavernă de peste drum de eşafod. La Magpie and Stump sunt ferestrele cele mai scumpe, pentru că se vede direct în golul în care cad. Dar, desigur, locurile noastre sunt cele mai bune, adăugă el râzând.

Sir Henry ar fi vrut să stea în fundul pavilionului, dar Logan ocupase deja unul dintre locurile din faţă, iar el îl urmă automat. Era copleşit. Atâta lume! Pretutindeni, chipuri care priveau în sus, la podiumul drapat în negru. Eşafodul era drept în faţa pavilionului acoperit, lung de zece metri şi lat de cinci, dominat de o bârnă groasă, care se întindea de la acoperişul pavilionului până la capătul podiumului. Pe partea de dedesubt a bârnei fuseseră înşurubate cârlige de măcelărie şi o scară stătea proptită de ea.

— Pe fată au venit să o vadă, spuse Logan.

Era evident că spectacolul îi face plăcere. Cât de puţin ne cunoaştem prietenii, medita sir Henry, apoi regretă că nu era acolo şi Rider Sandman. Rider îi plăcuse

întotdeauna. Fusese soldat şi avea o bănuială că nu ar fi încuviinţat glumele pe seama morţii.

— Ar trebui să-i îngădui să se însoare cu ea, spuse.

— Ce? zise Logan, silit să ridice glasul, căci gloata striga să fie aduşi condamnaţii.

— Nimic, răspunse sir Henry.

Apoi mulţimea o zări pe fată, care urca treptele în urma unui temnicer. Mugetul gloatei se auzi imens, zdrobitor, apoi lumea făcu un pas înainte. Cu mintea înceţoşată, sir Henry observă brusc cele patru coşciuge deschise aşezate la marginea eşafodului. Fata stătea cu gura căscată şi lacrimile i se scurgeau pe obraji în vreme ce Botting o conducea spre trapa din centrul podiumului. Acesta scârţâi sub greutatea lor. Botting scoase un sac de pânză din buzunar şi i-l trase fetei peste cap. Ea ţipă, încercând să îi întoarcă spatele, dar părintele Cotton îi puse o mână pe braţ şi călăul apucă frânghia pe care i-o aşezase pe umeri şi se sui pe scară. Atârnă micul ochi într-unul din cârlige şi coborî. Îi trase laţul în jurul gâtului, strânse nodul sub urechea stângă şi smuci uşor, parcă vrând să se convingă că frânghia o să reziste la greutate. Fata ţipă.

Sir Henry închise ochii.

— ”Şi învaţă-ne să ne numărăm zilele - intona cântat ordinarul - pentru ca inimile noastre să se umple de înţelepciune.”

— Amin, răspunse sir Henry cu fervoare, prea multă fervoare.

Cei patru condamnaţi erau acum aliniaţi în dreptul trapei, cu sacii de pânză pe cap şi cu laţurile în jurul gâtului.

— Mărturisiţi-vă de păcate! îi îndemnă părintele Cotton.

— N-am făcut nimic rău! urlă fata.

— Acum, Botting!

Şeriful dorea ca totul să se termine cât mai repede, iar Botting trecu grăbit pe lângă ei, coborând treptele din spatele pavilionului. În lumina soarelui nu mai erau decât cei patru condamnaţi şi ordinarul. Fata se clătina şi, pe sub pânza subţire care îi acoperea faţa, sir Henry îi vedea gura deschizându-se şi închizându-se.

Dedesubtul podiumului, călăul smuci de funia care trăgea grinda pe care se sprijinea trapa. Grinda se clinti, dar nu alunecă de tot. Fără să îşi dea seama că îşi ţine răsuflarea, sir Henry văzu trapa mişcându-se. Mulţimea scoase un ţipăt colectiv, care se stinse când constată că trupurile nu căzuseră, pe urmă Botting smuci cu putere de funie şi trapa se prăbuşi, lăsând să cadă cele patru trupuri. Distanţa nu era mai mare de doi metri şi nici unul nu muri.

— Când foloseau căruţa, la Tyburn, se termina mai repede, spuse Logan, aplecându-se înainte. Dar aşa dansează mai mult.

Sir Henry nu avea nevoie să întrebe despre ce vorbea. Cei patru săltau şi se zbuciumau în ţopăiala ucigaşă provocată de zbaterea sugrumată, sufocată a celor

fără speranţă. Nu văzu nimic din toate acestea, fiindcă avea ochii închişi. Gloata răguşise zbierând, la văzul lui Botting, care urcase scara şi se agăţase de umerii hoţului, grăbindu-i moartea.

— Primul s-a dus, zise Logan, şi mi s-a făcut o foame de mor, pe Dumnezeul meu!

Trei dintre cei patru continuau să ţopăie, dar din ce în ce mai fără vlagă. Hoţul mort se legăna cu capul căzut într-o parte, în timp ce Botting trăgea de gleznele fetei. Dintr-odată, sir Henry simţi că nu mai suportă spectacolul şi porni împiedicat în jos pe scări, către adăpostul rece şi întunecat al căsuţei de piatră a portarului, unde vomită.

2

Rider Sandman se trezi târziu în acea dimineaţă de luni, pentru că fusese plătit cu şapte guinee să joace în echipa lui sir John Hart, împotriva celor din Sussex - învingătorii urmau să împartă o primă de o sută de guinee - şi înscrisese şaizeci şi trei de puncte în prima repriză şi treizeci şi două în a doua, dar echipa lui sir John tot pierduse. Asta se întâmplase sâmbătă şi Rider, urmărindu-i pe ceilalţi jucători aflaţi la bătaie, pricepuse că meciul era vândut. Agenţii de pariuri aveau să fie jumuliţi, pentru că echipa lui sir John ar fi trebuit să câştige fără prea mult efort, nu în ultimul rând pentru că în ea juca faimosul Rider Sandman, dar probabil că cineva pariase o sumă mare pe unsprezecele din Sussex. Se zvonea că sir John însuşi pariase împotriva propriei echipe.

Astfel, Rider Sandman, fost căpitan în Regimentul 52 de Infanterie al Majestăţii Sale, se întorsese pe jos la Londra. Pe jos, pentru că refuzase să împartă o trăsură cu oameni care acceptaseră mită pentru a pierde un meci. Îi plăcea cricketul şi era un jucător bun, dar detesta corupţia şi avea un temperament aprig. Se certase violent cu colegii trădători şi, dacă ei dormiseră în noaptea aceea în confortul casei lui sir John şi călătoriseră confortabil înapoi spre Londra a doua zi de dimineaţă, el nu făcuse nici una, nici alta. Era prea mândru.

Mândru şi sărac. Nu-şi permitea să meargă cu poştalionul pentru că, furios, îi azvârlise în faţă lui sir John onorariul primit pentru meci. De aceea pornise pe jos spre casă şi petrecuse noaptea de sâmbătă într-o căpiţă de fân, apoi mersese toată duminica, până rămăsese aproape fără talpă la gheata dreaptă. Ajuns în mansarda închiriată din Dru-ry Lane foarte târziu în noaptea aceea, se dezbrăcă la piele, se prăbuşi în patul îngust şi adormi. Dormi, pur şi simplu. Când se deschise trapa pe Old Bailey, Sandman încă visa, cu urechile răsunându-i de tropotul copitelor, de bubuitul muschetelor şi al tunurilor. Visul avea să se sfârşească odată cu străpungerea liniei subţiri de uniforme roşii de către cavalerie, dar iată că tropotul copitelor se preschimbă în paşi grăbiţi pe scară şi bătăi scurte în uşă. Deschise ochii şi

apoi, înainte de a apuca să răspundă, se trezi cu Sally Hood în încăpere. Sally râse.

— Ia te uită, v-am sculat din somn. Vai, ce rău îmi pare!

— Nu-i nimic, domnişoară Hood. Cât e ceasul?

— La St Giles tocmai a bătut de opt jumate, îi răspunse ea.

— Doamne! şi Sandman se ridică în şezut, apoi îşi aminti că era dezbrăcat. Pe uşă e atârnat un halat, domnişoară Hood, fii atât de drăguţă..

Sally găsi halatul.

— Vedeţi, am întârziat, îi explică ea, şi frate-meu a şters-o şi am de lucru şi trebuie să mă închei la rochie, vedeţi dumneavoastră?

Se întoarse cu spatele, expunând o bucată de spinare goală.

— Aş fi rugat-o pe doamna Gunn să mă-ncheie, continuă Sally, dar azi e execuţie şi s-a dus să se uite. Gata, acum puteţi să vă ridicaţi, am închis ochii.

Sandman se dădu jos din pat cu grijă, căci în mansardă nu era decât o porţiune foarte mică unde putea sta în picioare fără să dea cu capul de grinzi. Era un bărbat înalt, cu părul de un auriu palid, ochi albaştri şi o faţă prelungă şi osoasă. Nu era frumos în sens convenţional - chipul îi era prea aspru - dar expresia lui dovedea o forţă şi o bunătate care îl făceau uşor de remarcat. Se îmbrăcă în halat.

— O slujbă bună, sper? o întrebă el pe Sally.

— Nu-i ce-am vrut, zise Sally, că nu e pe scenă. Se declara actriţă, dar Sandman nu avea dovezi că scena ar fi acceptat-o pe Sally, aflată undeva, la marginea noţiunii de respectabilitate. Da' munca nu e rea şi e respectabilă.

— Sunt sigur că aşa e, spuse Sandman.

Se întrebă de ce ea părea să simtă nevoia de a lua apărarea unei slujbe respectabile; iar Sally se întrebă cum se făcea că Sandman, care era evident un gentleman, avea o cameră închiriată în mansarda tavernei Wheatsheaf din Drury Lane. Nu-i mergea prea bine, asta era sigur, dar Wheatsheaf era cunoscută ca un loc dubios, adăpost pentru toate felurile de hoţi, de la cei de buzunare la spărgători şi hoţi de magazine, în timp ce lui Sally, căpitanul Rider Sandman îi părea a fi cum nu se poate mai cinstit. Dar era un om drăguţ, îşi spuse ea. O trata ca pe o doamnă şi, chiar dacă îi vorbise numai de vreo două ori, simţise la el bunătatea.

— Şi dumneavoastră, domnule căpitan? îl întrebă ea. Aveţi o slujbă?

— Acum îmi caut de lucru, domnişoară Hood.

Era adevărat, însă nu găsea nimic. Era prea vârstnic ca să fie ucenic în vreun birou, nu avea pregătire să lucreze cu legile sau cu banii şi nici inimă să supravegheze sclavii în insulele cu plantaţii de zahăr.

— Am auzit că aţi fost mare jucător de cricket, spuse Sally. Se pot face bani din asta, nu?

— Nu atât cât mi-ar trebui, spuse Sandman. Şi am o mică problemă aici. Lipsesc câţiva moşi.

— Asta fi'ncă n-apuc să-i cos niciodată, explică Sally. Prindeţi şi dumneavoastră cât puteţi. Şi prin restul de găuri treceţi asta, spuse ea, fluturând o batistă de mătase zdrenţuită peste umăr. Şi apropo, dacă vreţi să coborâţi la micul dejun, faceţi bine şi vă grăbiţi, că după ora nouă nu mai căpătaţi nici un dumicat. Cârciuma-i mereu aglomerată când e câte-o execuţie la Newgate. Deschide pofta de mâncare. Acolo s-a dus şi frate-meu. Se duce întotdeauna pe Old Bailey când saltă pe câte cineva în ştreang. Fratele lui Sally era un tânăr misterios, cu un program de lucru neobişnuit. El şi Sally luaseră cu chirie două camere mari, la primul etaj al tavernei. Le place să-l vadă pe-acolo. Mai mereu îl cunoaşte pe vreunul din ăia de-i atârnă.

— Îi atârnă?

— Îi spânzură, domnu' căpitan. Îi atârnă, îi saltă-n ştreang sau îi gâtuie. Dansează menuetu' de la Newgate, joacă pe scena lui Jemmy Botting. O să trebuiască să-nvăţaţi limba şuţilor, dacă locuiţi aici, domnu' căpitan.

— Văd bine că va trebui, spuse Sandman.

Tocmai începuse să treacă batista prin găurile de pe spatele rochiei, când Dodds, băiatul la toate al tavernei, îşi făcu loc pe uşa întredeschisă şi rânji.

— Dacă nu-nchizi cleampa, o să-nghiţi o muscă, îi spuse Sally. Mă- ncheie doar la rochie.

Dodds ignoră tirada, întinzându-i lui Sandman o hârtie cu pecete.

— O scrisoare pentru matale, dom' căpitan.

— Eşti foarte amabil, zise Sandman, aplecându-se deasupra hainelor şi căutând un penny să i-l dea bacşiş băiatului.

Sally îi dădu mâna la o parte şi înşfacă scrisoarea de la Dodds. Apoi îl împinse afară din cameră şi trânti uşa.

Sandman termină de trecut batista de mătase prin babele cu moşi lipsă, apoi făcu un pas în spate.

— Arătaţi fermecător, domnişoară Hood.

Rochia verde-pal avea un imprimeu cu flori de cicoare, iar culorile se potriveau cu pielea lui Sally, de culoarea mierii, şi cu părul ei ondulat, la fel de auriu ca al lui Sandman. Era o fată drăgălaşă, cu ochi albaştri, limpezi, şi un zâmbet contagios.

— Aşa credeţi? Mulţumesc. Închideţi ochii, rotiţi-vă de trei ori şi rostiţi cu glas tare numele iubitei înainte să deschideţi scrisoarea. Sandman surâse.

— Şi ce rezolv cu asta?

— O să vă aducă veşti bune, domnu' căpitan.

Îi zâmbi şi dispăru. Sandman se uită la scrisoare, apoi se opri gânditor. Se simţea caraghios, dar se învârti de trei ori şi rosti cu voce tare numele iubitei:

— Eleanor Forrest.

După care deschise ochii, rupse pecetea de ceară roşie şi despături hârtia. Citi epistola, încercând să decidă dacă aducea într-adevăr veşti bune.

Vicontele Sidmouth transmitea complimente căpitanului Sandman şi solicita privilegiul unei vizite din partea dlui căpitan, cât mai curând cu putinţă, la biroul său.

Primul gând al lui Sandman fu că scrisoarea aducea veşti rele, că tatăl său trebuie să îl fi înşelat pe vicontele Sidmouth şi că înălţimea sa îi scria pentru a revendica ultimele rămăşiţe jalnice ale averii familiei Sandman. Dar tatăl său, atât cât îşi amintea Rider, nu îl cunoscuse pe lordul Sidmouth, căci, dacă l-ar fi cunoscut, s-ar fi lăudat cu siguranţă, fiindcă îi plăcea tovărăşia oamenilor de vază. Şi puţini erau mai de vază decât principalul secretar de stat al Majestăţii Sale din Ministerul Afacerilor Interne.

Care va să zică, de ce dorea ministrul de Interne să îl vadă pe Rider Sandman?

Nu exista decât o modalitate de a afla.

Vicontele Sidmouth era un bărbat subţire. Cu buze subţiri şi păr cu firul subţire, avea un nas subţire şi o faţă subţire, care se îngusta până la o bărbie subţire ca de nevăstuică, iar vocea subţire îi era clară, seacă şi neprietenoasă. Îl făcuse pe Sandman să aştepte două ore. Acum, ministrul se încruntă la musafir pe deasupra biroului. Un ceas cu pendulă ticăia într-un colţ al încăperii.

— Aţi fost recomandat de sir John Colborne. Aţi servit în batalionul lui sir John la Waterloo, nu-i aşa?

— Aşa e, milord.

Sidmouth mormăi, parcă a dezaprobare faţă de cei care fuseseră la Waterloo, ceea ce putea fi foarte bine adevărat, reflectă Sandman, căci războaiele împotriva lui Napoleon se încheiaseră deja de doi ani şi britanicii păreau şi acum împărţiţi între cei care luptaseră cu francezii şi cei care rămăseseră acasă. Bănuia că cei din urmă erau invidioşi şi preferau să lase să se înţeleagă, cu vai, cât de multă delicateţe, că renunţaseră la ocazia de a-şi face de cap în străinătate pentru că cineva trebuia să asigure prosperitatea ţării.

— Sir John îmi spune că îţi cauţi o slujbă? îl întrebă ministrul.

— Sunt nevoit, milord.

— Nu aveţi nici un venit? întrebă Sebastian Witherspoon, secretarul particular al secretarului de stat, un tânăr cu obraji dolofani şi ochi vioi, aşezat pe un scaun, alături de masa de lucru a stăpânului.

— Am ceva, răspunse Sandman.

Dar decise că era probabil mai bine să nu spună că micul venit provenea din cricket. Vicontele Sidmouth nu părea genul de om care să aprecieze aşa ceva.

— Nu suficient, îşi amendă Sandman răspunsul, şi o mare parte din ce câştig acoperă datoriile tatei.

Witherspoon se încruntă.

— După lege, Sandman, nu suntem răspunzători pentru datoriile părinţilor.

— Sunt răspunzător pentru bunul nume al familiei, replică Sandman. Tatăl său, ameninţat cu închisoarea sau cu exilul în urma datoriilor uriaşe, îşi luase viaţa, dezonorându-şi numele şi lăsându-şi soţia şi familia ruinate.

Ministrul de Interne îl măsură lung şi acru.

— Am nevoie de un om pentru o treabă, spuse el, dar trebuie să te previn că slujba e temporară.

Arătă către un coş de nuiele înalt până la brâu, aşezat pe podeaua acoperită cu covoare şi plin-ochi cu hârtii. Unele erau rulate, altele împăturite şi sigilate cu ceară, iar câteva îşi dădeau aere de documente juridice, fiind legate cu fâşii de panglică roşie.

— Acestea, domnule căpitan, sunt petiţii. Orice condamnat poate trimite o petiţie regelui cerând clemenţă sau chiar iertare absolută. Toate petiţiile ajung în biroul acesta şi, dacă fapta nu este din cale afară de gravă şi dacă persoane de calitate sunt dispuse să depună mărturie în favoarea celui condamnat, atunci putem arăta clemenţă. Putem comuta o sentinţă de condamnare la moarte în, să zicem, una de deportare.

— Dumneavoastră, milord? întrebă Sandman, izbit de folosirea pluralului.

— Petiţiile sunt adresate regelui, îi explică ministrul aruncându-i o petiţie, dar responsabilitatea de a decide asupra răspunsului revine acestui serviciu, iar deciziile mele sunt apoi ratificate de Consiliul de Coroană. Când şi când, câte o petiţie ne convinge să cercetăm mai atent faptele. În aceste foarte rare ocazii, domnule căpitan, numim un anchetator.

Făcu o pauză.

— Un om condamnat la moarte, continuă el, a fost deja judecat şi găsit vinovat de către o instanţă de judecată. Politica noastră nu este de a submina autoritatea judiciară, dar, foarte rar, facem investigaţii. Petiţia aceea reprezintă un astfel de caz rar.

Sandman desfăşură hârtia. „Domnu' îmi e martor - citi el – că-i băiat bun şi nu putea s-o omoare pe lady Avebury, că el nu poa' să omoare nici-o muscă." Şi petiţia continua în acelaşi fel.

— Chestiunea, explică lordul Sidmouth, îl priveşte pe Charles Corday. Petiţia, după cum vezi, este de la mama lui Corday, care iscăleşte Cruttwell, dar băiatul pare să-şi fi luat un nume franţuzesc. Dumnezeu ştie de ce. A fost condamnat pentru uciderea contesei de Avebury. Nenorocitul a violat-o şi a înjunghiat-o pe contesă, drept care merită cu vârf şi îndesat ştreangul. Îl aşteaptă spânzurătoarea... când?

Se întoarse către Witherspoon.

— De azi într-o săptămână, milord.

— Atunci ce rost mai are să cercetaţi faptele? întrebă Sandman.

— Pentru că petiţionara, Maisie Cruttwell, este croitoreasă a Majestăţii Sale, regina Charlotte, iar Majestatea Sa a fost atât de bună să-şi manifeste interesul. Din glasul lordului Sidmouth reieşea limpede că ar fi sugrumat-o bucuros pe soţia regelui George al III-lea pentru că se arătase atât de interesată. Este datoria mea de supus loial să o asigur pe Majestatea Sa că vinovăţia ticălosului este mai presus de orice îndoială. De aceea, i-am scris pentru a o informa că numesc un anchetator care va examina faptele, aducându-ne astfel dovada că se face, într-adevăr, dreptate - şi Sidmouth întinse un deget osos spre Sandman. Vreau să ştiu dacă eşti dispus să fii dumneata acela, domnule căpitan.

Sandman şovăi. Se îndoia că are calităţile necesare pentru a investiga asemenea crime. Lordul Sidmouth luă şovăiala drept reţinere.

— Slujba nu va fi prea obositoare, domnule căpitan, spuse el iritat. Ticălosul e vădit vinovat, iar noi nu încercăm decât să satisfacem curiozitatea feminină a reginei. Simbria pe o lună pentru muncă de o zi.

Lui Sandman avea să-i prindă bine simbria pe o lună.

— Bineînţeles că primesc, milord, spuse el. Va fi o onoare pentru mine.

Witherspoon se ridică în picioare, semn că audienţa luase sfârşit, iar ministrul înclină din cap, concediindu-l.

— Witherspoon îţi va elibera o scrisoare de împuternicire, spuse el, şi aştept să îmi prezinţi raportul dumitale. Bună ziua, domnule. Sandman îl urmă pe secretar în anticameră, unde, la o masă, stătea un conţopist care scria.

— Va dura puţin până vă pecetluim împuternicirea, aşa că vă rog să luaţi loc, spuse Witherspoon.

Sandman mai citi o dată petiţia, care însă nu aducea nici un argument care să contrazică faptele. Maisie Cruttwell afirma că fiul ei era nevinovat, dar nu putea dovedi nicicum această afirmaţie.

— Scrisoarea asta, spuse Witherspoon, care acum încălzea un baton de ceară la flacăra unei lumânări, confirmă că faceţi cercetări în numele Ministerului Afacerilor Interne şi cere tuturor să vă asigure cooperarea. Ţineţi însă minte, domnule căpitan, că nu avem nici un drept legal să impunem nimic - şi picură ceară pe scrisoare, apoi apăsă atent sigiliul de autentificare pe picătura stacojie -, de aceea nu putem decât să cerem. Presupun că cercetările dumneavoastră nu vor fi prea amănunţite. Vinovăţia individului este mai presus de orice îndoială. Îl găsiţi pe Corday la Newgate şi, dacă sunteţi suficient de categoric, nu mă îndoiesc că îşi va recunoaşte crima sângeroasă, iar sarcina dumneavoastră va fi îndeplinită. Ceea ce nu dorim însă, domnule căpitan, este să complicăm lucrurile. Aduceţi-ne un raport scurt, care să îl ajute pe stăpânul meu să o liniştească pe regină şi, după aceea, vom putea uita întreaga nefericită afacere.

— Şi dacă este nevinovat? întrebă Sandman. Witherspoon păru oripilat de idee.

— Cum s-ar putea aşa ceva? A fost deja găsit vinovat!

— Desigur, aprobă Sandman, luând scrisoarea din mâna lui Witherspoon. Înălţimea sa a pomenit de o simbrie, domnule Witherspoon - detesta să aducă vorba despre bani, era nedemn de un gentleman. Mă întrebam dacă mi-aţi putea da un avans? O să am cheltuieli inevitabile...

Vocea i se stinse căci pentru nimic în lume nu îşi putea închipui care aveau să fie acelea. Witherspoon şi conţopistul se uitau la el parcă era căzut din lună.

— Avans? repetă Witherspoon. Sandman ştia că roşise.

— Vreţi ca totul să se limpezească repede, spuse el, şi...

Vocea i se stinse iar.

— Prendergast, îi spuse Witherspoon conţopistului, rogu-te, mergi până la dl Hodge şi cere-i să ne dea avans cincisprezece guinee - făcu o pauză, uitându-se la Sandman - în bani peşin.

Se găsiră şi banii, iar Sandman părăsi clădirea Ministerului de Interne. Lua-o-ar naiba de sărăcie, îşi spuse el, dar trebuia să îşi achite chiria la Wheatsheaf şi trecuseră trei zile de când nu mai mâncase cum trebuie.

Acum îşi putea permite o masă bună. O masă, nişte vin şi o după-amiază la cricket. Era o perspectivă ademenitoare, dar Sandman nu era omul care să uite de datorie. Trebuia să sară peste masă şi să amâne cricketul.

Căci avea întâlnire cu un criminal.

Pe Old Bailey se demonta eşafodul. Circulaţia era din nou îngăduită pe stradă, iar el fu nevoit să se strecoare printre căruţe, caleşti şi cărucioare pentru a ajunge la poarta închisorii, unde găsi un portar în uniformă.

— Înălţimea voastră caută pe cineva?

— Îl caut pe Charles Corday. Mă numesc Sandman, explică el, căpitanul Sandman, şi sunt anchetatorul oficial al lordului Sidmouth. Poate ar trebui să aduc omagiile mele guvernatorului?

— Directorul n-are să vă mulţumească pentru omagii, domnu', fi'ncă nu e necesare. Intraţi înăuntru şi vedeţi-l pe deţinut. Cum ziceaţi că-l cheamă pe omu' dumneavoastră?

— Corday.

— E condamnat, nu-i aşa? Atunci îl găsiţi în Curtea Presei, înălţimea voastră.

Şi, pentru a da mai multă greutate următoarelor cuvinte, îl apucă de rever.

— O să vă spună că nu e vinovat. Aici nu-i unu' vinovat, domnu', nici unu', dacă-i întrebi pe ei. Toţi se jură că n-a făcut-o ei, da' toţi a făcut-o.

Rânji şi dădu drumul redingotei lui Sandman.

— Aveţi ceas, domnu'? Da? Mai bine nu luaţi înăuntru nimic care-ar putea să vi se fure. O să-l găsiţi aici, în dulap, sub lacăt. Daţi colţu' ăla Şi-o să vedeţi nişte trepte.

Coborâţi, luaţi-o prin tunel şi mergeţi încotro vă duce nasu'.

Doi temniceri, amândoi înarmaţi cu bâte, păzeau poarta care dădea în Curtea Presei.

— Charles Corday? zise unul când Sandman întrebă unde putea fi găsit prizonierul. Nu se poate să nu-l recunoaşteţi. E ca o fată mare, domnu'. Sunteţi prieteni?

Temnicerul rânji, dar rânjetul i se şterse de pe faţă sub privirea îngheţată a lui Sandman.

— Nu-l văd în curte, domnu'. Temnicerul fusese soldat şi privirea fixă a căpitanului îl aduse instinctiv la respect. Înseamnă că e în Sala de Adunare. Uşa de colo, domnu'.

Curtea Presei era un spaţiu îngust, comprimat între corpuri de clădire înalte şi umede. Puţina lumină care pătrundea în ea se strecura peste desişul de ţepi care încununau marginea zidului dinspre strada Newgate, lângă care vreo douăzeci de deţinuţi, uşor de identificat după lanţurile de la picioare, şedeau cu vizitatorii lor. Sandman traversă curtea şi intră în Sala de Adunare, un spaţiu larg, plin cu mese şi bănci. Un foc de cărbuni ardea în căminul mare unde stăteau agăţate ceaunele cu tocană. În ceaune amestecau două femei care găteau, evident, pentru vreo zece bărbaţi aşezaţi la una din mesele lungi. Singurul temnicer din încăpere, un tânăr înarmat cu un baston de poliţist, stătea la aceeaşi masă, împărţind cu ceilalţi o sticlă de gin şi hohotele de râs care se întrerupseră brusc la apariţia lui Sandman. Restul meselor tăcură, la rândul lor, pe când patruzeci sau cincizeci de indivizi se răsuceau să se uite la noul venit. Înfăţişarea lui Sandman avea ceva autoritar, iar acesta nu era un loc unde autoritatea să fie binevenită.

— Îl caut pe Charles Corday! spuse Sandman tare, reluându-şi tonul familiar, ofiţeresc.

Nu-i răspunse nimeni.

— Corday!

— Domnule...

Glasul care îi răspunsese tremurat venea din cel mai îndepărtat şi mai întunecat colţ al sălii. Sandman îşi făcu loc printre mese şi zări o siluetă demnă de milă, chircită lângă perete. Charles Corday nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani şi era slab de stătea să cadă, cu un chip alb ca moartea, încadrat de un păr lung şi blond, care arăta, într-adevăr, ca al unei fete. Avea gene lungi, buze tremurătoare şi o vânătaie întunecată pe un obraz.

— Eşti Charles Corday?

Sandman simţea o antipatie instinctivă faţă de tânărul prea delicat, care îşi plângea singur de milă.

— Da, domnule, răspunse acesta. Braţul drept îi dârdâia.

— Ridică-te, porunci Sandman şi Corday se supuse, clipind nedumerit. Sunt trimis de ministrul de Interne şi am nevoie de un loc unde putem vorbi netulburaţi. Poate putem folosi celulele. Ajungem la celule pe-aici? Sau prin curte?

— Prin curte, domnule, spuse Corday, care părea să nu fi înţeles restul cuvintelor lui Sandman.

Sandman îl conduse pe Corday spre uşă.

— A venit pentru o ultimă îmbrăţişare, Charlie? întrebă un bărbat cu lanţuri la picioare.

Ceilalţi deţinuţi râseră. Sandman îşi continuă drumul, dar apoi îl auzi pe Corday scâncind şi, întorcându-se, văzu un bărbat nebărbierit şi cu părul unsuros care îl apucase de păr ca de o lesă.

— Pupă-mă, Charlie, îi ceru el.

— Dă-i drumul, spuse Sandman.

— Tu să nu dai ordine aici, nepoate, mârâi individul neras. Aici nu mai există ordine, aşa că poţi...

Individul se opri brusc, apoi scoase un ţipăt curios.

Rider Sandman avusese de când se ştia o fire nestăpânită. Se lupta cu ea, dar ostaşii din subordinea lui ştiau că nu era bine să te pui cu căpitanul Sandman, pentru că avea o fire iute şi aprigă ca o furtună de vară. Şi era destul de puternic ca să-l salte pe bărbos şi să-l izbească zdravăn de perete. După care omul ţipă, pentru că Sandman îi arsese un pumn în burtă.

— Am zis să-i dai drumul! se răsti Sandman, pe un ton care promitea o violenţă teribilă şi cu o mână în beregata deţinutului.

În Sala de Adunare se lăsase linişte deplină.

Temnicerul, la fel de uluit de furia lui Sandman ca şi deţinuţii, traversă ezitant încăperea.

— Domnule, vă rog, îl sugrumaţi.

Sandman îşi veni brusc în fire şi dădu drumul prizonierului.

— Haide, Corday, ordonă el, ieşind cu paşi mari din sală.

Îl conduse pe Corday, îngrozit, spre partea opusă a Curţii Presei, la scara care ducea la boxele de sare şi sui treptele, până găsi o celulă goală la primul etaj.

— Aici, îi spuse el lui Corday şi tânărul înfricoşat se strecură înăuntru pe lângă el.

Pe jos era aşternut un preş, care ar fi trebuit să slujească drept saltea; pături pentru cinci sau şase oameni erau azvârlite grămadă sub fereastra cu zăbrele şi o căldare negolită de peste noapte duhnea într-un colţ.

— Sunt căpitanul Rider Sandman, i se prezentă el lui Corday, iar ministrul Afacerilor Interne m-a însărcinat să fac cercetări în cazul tău.

— De ce? întrebă Corday adunându-şi tot curajul, de pe grămada de pături pe care se prăbuşise.

— Mama ta are relaţii, îi răspunse Sandman scurt. Regina a cerut confirmarea vinovăţiei tale.

— Dar nu sunt vinovat, protestă Corday.

— Ai fost deja condamnat, în consecinţă vinovăţia nu mai e în discuţie.

Nu vedea cum această fiinţă demnă de dispreţ ar fi putut rezista interogatoriului său. Corday avea un aer patetic, efeminat şi părea gata să izbucnească în plâns. Hainele îi erau în dezordine, dar elegante şi moderne; pantaloni negri până la genunchi, ciorapi albi, cămaşă albă cu jabou şi vestă de mătase albastră - toate scumpe, bănuia Sandman.

— N-am făcut-o eu! protestă încă o dată Corday.

Umerii slăbănogi i se scuturau, glasul îi era răguşit şi lacrimile i se scurgeau pe obrajii palizi. Sandman nu se vedea luând la bătaie un om legat, pentru a-i smulge o mărturisire. Nu era o faptă onorabilă şi nu era permis, ceea ce însemna că prăpăditul trebuia convins să spună adevărul, dar primul lucru care trebuia făcut era să îl oprească din plâns.

— De ce îţi spui Corday, îl întrebă Sandman, sperând să îi distragă atenţia, dacă numele mamei tale e Crutrwell?

— Sunt pictor portretist, replică tânărul arţăgos, iar clienţii preferă pictorii cu nume franţuzeşti. Dumneata ţi-ai face portretul la Charlie Cruttwell, când l-ai putea angaja pe Monsieur Charles Corday?

— Eşti pictor? spuse Sandman, incapabil să îşi ascundă surprinderea.

— Da! şi Corday ridică bătăios ochii roşii de plâns către Sandman. Mi-am făcut ucenicia cu sir George Phillips.

— Care are mare succes, în ciuda faptului că posedă un prozaic nume englezesc, spuse Sandman dispreţuitor.

— M-am gândit că schimbarea numelui o să-mi folosească, replică îmbufnat Corday. Are vreo importanţă?

— Vinovăţia ta are importanţă, zise aspru Sandman, şi, dacă nu de altceva, ar trebui să mărturiseşti ca să te înfăţişezi Celui de Sus cu conştiinţa curată.

Corday îşi privi vizitatorul ca şi cum l-ar fi crezut nebun.

— Sunt vinovat de a fi dorit să-mi depăşesc condiţia, dar arăt eu a om care are forţa să violeze şi să omoare o femeie?

Nu arăta.

Sandman trebui să recunoască, măcar în sinea sa, căci Corday era o fiinţă care nu impresiona prin nimic, fragilă şi slabă, care acum începuse să plângă iar.

— Termină cu bocitul, pentru numele lui Dumnezeu! îl repezi Sandman, dar se mustră imediat pentru a-şi fi dat frâu liber nervilor. Scuză-mă, murmură el.

Aceste două cuvinte din urmă opriră lacrimile lui Corday. Se uită la Sandman şi se încruntă, nedumerit.

— N-am făcut-o eu, repetă el încet.

— Deci ce s-a întâmplat?

— O pictam. Contele de Avebury voia un portret al soţiei lui şi i-l comandase lui sir George.

I-l comandase lui sir George, dar tu îl pictai? întrebă Sandman sceptic.

— Sir George bea, răspunse cu dispreţ Corday. Începe la micul dejun şi o ţine aşa până noaptea târziu, şi de aceea îi tremură mâinile. Aşa că el bea şi eu pictez.

Sandman se întrebă dacă dădea dovadă de naivitate, pentru că, în mod curios, îl găsea pe Corday demn de crezare.

— Pictai în atelierul lui sir George?

— Nu. Soţul voia ca portretul să o înfăţişeze în dormitor, ca atare acolo pictam. Urma să fie un tablou de budoar. Sunt la mare modă, pentru că, în ziua de azi, toate femeile vor să arate ca Pauline Bonaparte, a lui Canova.

Sandman se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Sculptorul Canova, îi explică Corday, a realizat o statuie celebră a surorii împăratului şi acum toate frumuseţile din Europa vor să fie prezentate în aceeaşi postură. Femeia se întinde pe o canapea, cu un măr în mâna stângă şi cu capul sprijinit pe dreapta. Dar trăsătura principală e că e dezbrăcată.

— Deci contesa era goală când o pictai?

— Nu, spuse Corday ezitând, apoi ridică din umeri. Nu trebuia să ştie că avea să apară goală, de aceea purta o cămaşă de zi şi capot. Urma să folosim un model în atelier, pentru sâni. Eu nu făceam decât partea pregătitoare, desenul şi umbrele. Cărbune pe pânză, cu câteva tuşe de culoare; culorile cuverturilor de pe pat, tapetul de pe pereţi, culoarea pielii contesei şi a părului. O scorpie.

Sandman simţi un val de speranţă, căci ultimele două cuvinte fuseseră spuse cu năduf, aşa cum te-ai fi aşteptat să vorbească un criminal despre victima sa.

— Nu-ţi plăcea?

— O dispreţuiam! scuipă Corday. Era o târfa spoită. Dar simplul fapt că nu-mi plăcea de ea nu mă face violator şi ucigaş. Şi apoi, chiar credeţi că o femeie precum contesa de Avebury ar îngădui să rămână singură cu un pictor ucenic? Avea cu ea o cameristă tot timpul cât eram eu acolo.

— A existat o cameristă? întrebă Sandman.

— Bineînţeles că a existat. O urâtanie pe nume Meg.

— Şi presupun că Meg a depus mărturie la proces?

— Meg a dispărut, spuse Corday pe un ton obosit. Când a început procesul, n-a mai putut fi găsită, şi de aia or să mă atârne în ştreang. Dar a existat o cameristă.

Începu să plângă iar. Sandman se uita în jos, la dalele de piatră.

— Unde era casa?

— Pe Strada Mount.

Corday suspina, cu umerii lăsaţi. Deşi stânjenit de lacrimile lui, Sandman continuă, acum dintr-o curiozitate sinceră.

— Şi recunoşti că ai fost în locuinţa contesei în ziua în care a fost ucisă?

— Am fost acolo înainte să fie ucisă! Avea o scară din dos, scara pentru servitori, şi am auzit o bătaie la uşa care dădea spre ea. O bătaie specială, ca un semnal, iar contesa a insistat să plec imediat.

Şi Meg m-a scos pe scara din faţă şi m-a dus până la uşă. A trebuit să las tot acolo, vopselele, pânza, tot, iar asta i-a convins pe poliţişti că sunt vinovat. Aşa încât, în mai puţin de un ceas au venit şi m-au arestat la atelierul lui sir George.

— Care unde e?

— Pe Strada Sackville. Deasupra magazinului de bijuterii al lui Gray. Corday îl aţinti pe Sandman cu ochi înroşiţi.

— Ce intenţionaţi să faceţi acum?

Sandman era uimit. Venise să asculte o mărturisire, cu care să meargă înapoi la Wheatsheaf, să scrie un raport respectuos. În schimb, acum era total nedumerit.

— O sa fac cercetări, răspunse el aspru.

Şi, pe neaşteptate, nu mai putu răbda duhoarea, lacrimile şi nefericirea, drept care se răsuci pe călcâie şi coborî scările în goană. Ieşi în aerul ceva mai curat al Curţii Presei, apoi trecu printr-un moment de panică la gândul că temnicerii n-or să-i mai deschidă poarta spre tunel, dar desigur că i-o deschiseră.

Portarul descuie dulapul şi scoase ceasul lui Sandman, un Breguet cu carcasă de aur, primit în dar de la Eleanor. Încercase să i-l înapoieze împreună cu scrisorile, dar ea refuzase să le primească.

— V-aţi găsit omul, domnu'? îl întrebă portarul.

— L-am găsit.

— Şi v-a înşirat o poveste, nu mă-ndoiesc, chicoti portarul. Dar e o metodă uşoară ca să afli când făptaşu' minte, să ştiţi.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai dezvălui-o, zise Sandman.

— Când vorbeşte, domnu', atunci ştii că spune minciuni. Portarul, căruia gluma i se păruse grozavă, continuă să se înece de râs, în timp ce Sandman cobora treptele spre stradă. Rămase pe trotuar, neatent la mulţimea care trecea în sus şi-n jos pe lângă el. Se simţea murdărit de închisoare.

Deschise capacul ceasului şi văzu că tocmai trecuse de două şi jumătate. *Lui Rider* - spunea inscripţia lui Eleanor din interiorul capacului - *în aeternam*, iar promisiunea evident falsă nu-i îmbunătăţi nicidecum starea de spirit.

Îndesă ceasul în buzunăraş şi o luă pe jos spre nord. Era în dilemă. Corday fusese găsit vinovat, şi totuşi povestea lui era credibilă. Neîndoielnic că portarul avea dreptate şi că fiecare om de la Newgate era convins de nevinovăţia sa, însă Sandman

nu era complet naiv. Condusese o companie de soldaţi cu multă competenţă şi credea că ştie când un om spune adevărul. Iar dacă Corday era nevinovat, atunci cele cincisprezece guinee care îi îngreunau buzunarele n-aveau să fie câştigate nici repede, nici uşor.

Hotărî că are nevoie de un sfat. De aceea, merse să urmărească un meci de cricket.

3

Sandman ajunse pe Artillery Ground cu puţin înainte ca orologiile din oraş să bată de trei, înecând o clipă cu dangătul lor aplauzele spectatorilor. Părea să fie un public numeros şi, judecând după ovaţii, un meci bun. Portarul îi făcu semn să intre.

— N-o să-ţi iau tocmai dumitale banii, domnu' căpitan.

— Ar trebui, Joe.

— Da, şi dumneata ar trebui să joci, domnu' căpitan. A trecut cam multişor de când nu te-am mai văzut la bătaie.

— Mi-a trecut vremea, Joe.

— Ţi-a trecut vremea, băiete? Ţi-a trecut vremea? N-ai împlinit nici treizeci de ani. Hai, intră.

Un strigăt colectiv răguşit răsplăti o fază de joc în timp ce Sandman se îndrepta spre marginea terenului. Echipa marchizului de Canfield juca împotriva unui unsprezece englez şi unul din oamenii marchizului scăpase o minge uşoară. Sandman aruncă o privire tabelei de marcaj şi văzu că Anglia, în repriza a doua, avea doar şaizeci de puncte avans şi trebuia să mai intre la bătaie de patru ori. Trecu pe lângă trăsurile oprite la margine. Marchizul de Canfield, cu părul alb, instalat cu un telescop într-un landou, înclină scurt din cap către el, apoi întoarse privirea în altă parte. Cu un an în urmă, înainte ca tatăl său să fi cunoscut dezonoarea, marchizul i-ar fi strigat ceva în semn de salut, dar acum numele de Sandman fusese târât în noroi. Apoi însă, din altă trăsură deschisă, se auzi un glas bucuros:

— Rider! Aici! Rider!

Glasul aparţinea unui tânăr înalt şi nepieptănat, foarte osos şi slăbănog, îmbrăcat în straie negre, dezordonate şi trăgând dintr-o pipă de lut, din care scrumul i se scutura într-o dâră pe vestă şi pe haină. Părul roşu avea mare nevoie de nişte foarfeci, căci îi cădea peste faţa lungă şi năsoasă, răsucindu-i-se deasupra gulerului.

— Lasă treptele trăsurii şi hopa sus, îl instrui el pe Sandman. Ce mai faci, dragul meu? Ar trebui să joci. Şi eşti cam palid. Mănânci cum se cade?

— Mănânc, răspunse Sandman. Şi tu?

— Domnul mă ţine, în marea Lui înţelepciune, mă ţine. Reverendul lord Alexander Pleydell se aşeză la loc pe banchetă.

— Văd că tata te-a ignorat?

— A dat din cap.

— Ah, câtă amabilitate. E adevărat că ai jucat pentru sir John Hart?

— Am jucat şi am pierdut, spuse Sandman amar. Au fost mituiţi.

— Rider dragă! Te-am prevenit în legătură cu sir John! Omul e lăcomia întruchipată. N-a vrut să joci decât pentru ca toată lumea să creadă că echipa lui e incoruptibilă. Şi i-a mers, nu? Vrei un ceai? Sigur că vrei. Frumoasă lovitură, domnul meu! Dă-i bătaie, domnule, dă-i bătaie! încurajă el echipa Angliei. Hughes, dragul meu, unde eşti?

Slujitorul lordului Alexander se apropie de trăsură.

— Milord?

— Hughes, cred că ne putem aventura să luăm un ceainic cu ceai şi nişte dulciuri de la standul doamnei Hillman, ce zici? Lordul puse nişte bani în palma slujitorului. Rider, eşti foarte palid, zău. Boleşti cumva?

— Boala închisorii.

— Dragul meu! exclamă lordul Alexander cu o expresie îngrozită. Boala închisorii? Şi, pentru Dumnezeu, ia loc!

Trăsura se clătină când Sandman se aşeză în faţa prietenului său. Fuseseră la aceeaşi şcoală, unde deveniseră amici inseparabili şi unde Sandman, care fusese întotdeauna foarte bun la sport şi, în felul acesta, devenise eroul şcolii, îl apărase pe lordul Alexander de bătăuşii care considerau că piciorul infirm putea face din el un obiect de batjocură. La terminarea studiilor, Sandman îşi cumpărase un post în trupele de infanterie, în vreme ce lordul Alexander, cel de-al doilea fiu al marchizului de Canfield, mersese mai departe la Oxford, unde, în primul an când s-a acordat aşa ceva, obţinuse premiul special la două materii.

— Nu-mi spune că ai fost închis, îl tachina acum lordul Alexander pe Sandman.

Acesta zâmbi şi îi făcu o descriere a după-amiezii, poveste întreruptă mereu de exclamaţii de laudă sau dispreţ pentru jucătorii de cricket, multe dintre ele cu gura plină de mâncare.

— Trebuie să spun, zise el după ce meditase asupra istorisirii lui Sandman, că mi se pare cu totul improbabil ca pictorul să fie vinovat.

— Dar a fost judecat.

— Dragul meu Rider! Dragul meu Rider! Ai fost vreodată la o şedinţă de judecată de la Old Bailey? Sigur că nu, erai prea ocupat să-i chelfăneşti pe francezi. Dar cred că, într-o singură săptămână, judecătorii soluţionează câte cinci dosare pe zi, fiecare. Oamenii ăştia nu au parte de procese, Rider, ci intră clipind în sala de judecată, sunt doborâţi ca vitele şi scoşi de-acolo în fiare! Asta nu e justiţie!

— Dar au apărători, fără îndoială?

— Ce avocat apără un tânăr fără nici un ban, acuzat că a furat o oaie?

— Corday nu e fără nici un ban.

— Dar pun pariu că nu-i nici bogat. Aşa, bravo, Bud, grozavă lovitură! Fugi, băiete, fugi!

Lordul apucă iar pipa.

— Întregul sistem, spuse el printre pufăieli, e pernicios. Condamnă o sută de indivizi la spânzurătoare şi pe urmă execută doar zece din ei, pentru că celorlalţi li se comută pedepsele. Şi cum se obţine comutarea? Simplu, convingându-l pe cavaler, pe preot sau pe nobil să semneze o petiţie. Vezi tu ce se întâmplă, Rider? Societatea, adică oamenii respectabili, tu şi cu mine, am pus la punct un sistem prin care cei de pe treptele de mai jos pot fi ţinuţi sub control. Sunt la mila noastră, pentru că aşa vrem noi. Îi condamnăm la spânzurătoare, pe urmă îi graţiem, iar ei trebuie să ne fie recunoscători. Recunoscători! E pernicios.

Lordul Alexander se înfierbântase. Mâinile cu degete lungi i se frângeau una pe alta. Apoi îi veni o idee strălucită.

— Rider, tu şi cu mine o să mergem la o execuţie!

— Nu!

— E datoria ta, dragul meu. Acum, că eşti funcţionar al acestui stat opresiv, trebuie să înţelegi ce tratament brutal le e destinat acestor suflete nevinovate. Am să-i scriu directorului de la Newgate şi am să cer, pentru tine şi pentru mine, privilegiul de a asista la următoarea execuţie. A, schimbă prinzătorul. Se spune că tipul ăsta e foarte îndemânatic. Şi apropo, sâmbăta trecută am văzut-o pe Eleanor, adăugă lordul Alexander, cu obişnuita sa lipsă de tact.

— Sper că era bine.

— Sunt convins că era, dar cred că am uitat să o întreb. Dar arăta bine. Şi a întrebat de tine, din câte îmi amintesc.

— Da?

— Şi i-am spus că nu mă îndoiesc că o duci foarte bine. Ne-am întâlnit în Sala Egipteană. Eleanor are un mesaj pentru tine.

— Da? Ce mesaj?

Inima lui Sandman începu să bată mai repede. Chiar dacă logodna fusese ruptă, el continua să o iubească.

— Asta e, ce mesaj? se încruntă lordul Alexander. L-am uitat, Rider, l-am uitat complet. Vai de mine, dar înseamnă că nu era important. Cât despre contesa de Avebury! Se scutură parcă cuprins de un fior.

— Ce-i cu domnia sa? întrebă Sandman, ştiind că nu avea nici un sens să insiste pe tema uitatului mesaj din partea lui Eleanor.

— Domnia sa! Ha! Boarfa aia! exclamă lordul, apoi îşi aduse aminte de chemarea sa. Biata femeie. Dacă era să-i vrea cineva moartea, îmi închipui că acela trebuie să fi fost soţul. Nenorocitul cred că nici nu se putea mişca de atâtea coarne.

— Crezi că a omorât-o contele? întrebă Sandman.

— Erau despărţiţi, Rider; nu crezi că asta spune multe?

— Despărţiţi?

Sandman se mira pentru că ar fi putut să jure că, din câte-i spusese Corday, contele comandase portretul soţiei sale, dar de ce să fi făcut aceasta, dacă erau despărţiţi?

— Eşti sigur?

— Ştiu din surse incontestabile, întări lordul Alexander. Sunt amic cu fiul şi moştenitorul contelui, Christopher. A studiat la Brasenose când eu eram la Trinity, după care a plecat la Sorbona. Decedata era, desigur, mama lui vitregă.

— Şi ţi-a vorbit despre ea?

— N-a fost prea multă dragoste în familia aia, pot să-ţi garantez. Un tată care îşi disprețuieşte fiul, un soţ care îşi urăşte soţia, o soţie care îşi detestă soţul şi un fiu acrit faţă de amândoi. Trebuie să recunosc, contele şi contesa de Avebury pot fi subiect de studiu în ce priveşte primejdiile vieţii de familie. Aşa, frumoasă lovitură! Bravo! Repliaţi-vă, repliaţi-vă!

Sandman sorbi din ceai.

— Corday susţine că soţul a comandat portretul. Ce rost avea să facă aşa ceva, dacă erau despărţiţi?

— Ar trebui să îl întrebi pe el, spuse lordul Alexander, deşi bănuiala mea e că Avebury, deşi gelos, era încă îndrăgostit de ea. A fost o frumuseţe notorie, iar el e un prostănac notoriu. Dar bagă de seamă, nu cred că ar fi putut administra el însuşi lovitura fatală. Până şi Avebury are destulă minte ca să angajeze pe altcineva să facă treburile murdare în locul lui.

— Şi fiul e tot la Paris?

— S-a întors. Ne mai vedem din când în când.

— Poţi să mă prezinţi?

— Fiului lui Avebury? Cred că da.

Meciul luă sfârşit puţin după ora opt, când echipa marchizului, care nu mai avea nevoie decât de nouăzeci şi trei de puncte ca să câştige, se prăbuşi complet.

Înfrângerea ei îl bucură pe lordul Alexander, dar îi trezi lui Sandman bănuiala că mita distrusese încă o dată jocul. Nu o putea dovedi, iar lordul pufni disprețuitor auzindu-l.

— Tot la Wheatsheaf stai? Ştii că-i adăpost de şuţi?

— Acum ştiu, recunoscu Sandman.

— Hai să luăm cina acolo. Pot să mai învăţ ceva păsărească. Hughes, adu caii pentru trăsură şi spune-i lui Williams că mergem în Drury Lane.

Păsărească era limba hoţilor din Londra. Nu furai o pungă, ci o speriai, o şucăreai sau o ciordeai. Închisoarea era gherlă sau pârnaie, iar Newgate era Hanul La Capu' Regelui. Un om bun era un manglitor, iar victima lui era o devlă moartă.

Lordul Alexander era o devlă moartă notorie, dar una simpatică, învăţa

vocabularul păsăresc şi plătea cuvintele în bere şi gin. Nu se pregăti de plecare decât mult după miezul nopţii, tocmai când Sally Hood se întorcea acasă la braţul fratelui ei; trecură pe lângă lordul Alexander, care stătea lângă trăsură ţinându-se strâns de o roată. Se uită după Sally cu gura căscată.

— Rider, m-am îndrăgostit, declară el cam tare.

Sally privi în urmă, aruncându-i lui Sandman un zâmbet orbitor. Lordul Alexander continuă să privească după ea până ce dispăru pe uşa de la Wheatsheaf.

— M-a nimerit săgeata lui Cupidon.

Se repezi după ea, dar piciorul infirm îi alunecă pe pietrele pavajului şi se întinse pe jos cât era de lung.

— Vreau să mă însor cu doamna, zise el de jos.

Era, într-adevăr, prea beat ca să se mai ridice în picioare, dar Sandman, Hughes şi vizitiul reuşiră să îl urce în trăsura care porni troncănind la drum.

A doua zi dimineaţă ploua. Trezit cu o durere de cap, Sandman îşi făcu ceaiul pe focul din camera din dos, unde chiriaşilor li se îngăduia să fiarbă apa. Sally intră grăbită, îşi turnă o cană de apă şi zâmbi.

— Aud că v-aţi distrat aseară?

— Bună dimineaţa, domnişoară Hood, gemu Sandman. Ea râse.

— Cine era şchiopul cu care v-am văzut?

— E prietenul meu, reverendul lord Alexander Pleydell, al doilea fiu al marchizului de Canfield.

Sally îl privi atent.

— A zis că s-a îndrăgostit de mine. Sandman sperase să nu-l fi auzit.

— Şi fără îndoială, domnişoară Hood, şi când se va trezi din beţie tot îndrăgostit de dumneata va fi.

Sally râse la auzul răspunsului diplomat.

— E preot? După haine, n-ai fi zis.

— S-a hirotonit când şi-a terminat studiile la Oxford, explică Sandman, dar nu a avut niciodată nevoie să trăiască din asta. Nu are nevoie de parohie sau de vreo altă slujbă, pentru că e destul de bogat.

— E însurat? întrebă Sally, zâmbind poznaş.

— Nu, spuse Sandman, fără să adauge că Alexander se îndrăgostea de orice vânzătoare drăguţă care îi ieşea în cale.

— Mda, se poate şi mai rău decât măritată cu un preot schilod, nu-i aşa? spuse Sally, apoi exclamă, la auzul ceasului care bătea ora nouă: Doamne Dumnezeule, am întârziat!

Şi fugi. Sandman îşi îmbrăcă paltonul şi porni spre Strada Mount. Avea şase zile ca să descopere adevărul şi decise să înceapă cu Meg, camerista dispărută. Dacă exista, putea confirma sau infirma versiunea pictorului. Când ajunse în faţa casei unde se

petrecuse crima, era murat până la piele.

Era uşor de spus care era casa contelui de Avebury, căci chiar şi pe vremea aceasta, o vânzătoare de foi volante stătea ghemuită sub o prelată, încercând să scoată un ban acolo, la locul faptei.

— Povestea unei crime, domnu', spuse ea. Doar un penny.

— Dă-mi una.

Fata extrase o foaie din sacul de pânză, apoi Sandman sui treptele şi ciocăni la uşă. Ferestrele erau acoperite cu obloane.

— Nu e nimeni acasă, spuse fata care vindea foile volante.

— Dar asta e casa contelui de Avebury?

— Asta e, da, domnu'.

Tocmai atunci se deschise uşa casei de alături şi o femeie între două vârste apăru pe treptele de la intrare. Se înfiora văzând ploaia, apoi deschise o umbrelă.

— Doamnă! strigă Sandman.

— Poftim?

După hainele simple, femeia era servitoare. Sandman îşi scoase pălăria.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar vicontele Sidmouth m-a însărcinat cu anchetarea tristelor evenimente care s-au petrecut aici. E adevărat că în casă era o cameristă pe nume Meg?

Femeia înclină din cap.

— Era, domnule, era.

— Şi ştiţi unde se află acum?

— Au plecat, domnule. La ţară, cred.

Îi făcu lui Sandman o plecăciune, sperând în mod limpede că îl va convinge să plece.

— La ţară?

— Au plecat, domnule. Iar contele are o locuinţă la ţară, în apropiere de Marlborough.

Sandman îi mai puse câteva întrebări, dar era evident că nu mai avea ce afla în Strada Mount, aşa că plecă.

În ciuda dispreţului manifestat de lordul Alexander faţă de justiţia britanică, lui Sandman nu-i venea uşor să fie la fel de condescendent. Îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimului deceniu luptând pentru ţara sa. Pentru el, era de neconceput ca un englez născut liber să nu aibă parte de o judecată dreaptă. Cu toate acestea, Meg exista, fără îndoială. Ceea ce confirma în parte povestea lui Corday, aruncând îndoieli asupra credinţei nestrămutate a lui Sandman în sistemul judiciar britanic.

Mergea spre est pe Burlington Gardens, când văzu capătul străzii blocat de căruţa unui pietrar şi coti pe Strada Sackville, unde un grup de oameni stăteau sub copertina magazinului de bijuterii al lui Gray, adăpostindu-se de ploaie. Numele îi

amintea lui Sandman de ceva.

Corday îi spusese că aici era atelierul lui sir George Phillips. Se opri încercând să vadă dincolo de copertină, dar în ferestrele de deasupra magazinului nu se zărea nimic. Făcu câţiva paşi înapoi pe trotuar şi descoperi o uşă laterală, clar separată de firma de bijuterii, furniruită şi cu un mâner de alamă bine lustruit. Apucă mânerul şi bătu tare.

Un paj negru de vreo treisprezece-paisprezece ani deschise uşa, purtând o livrea ponosită şi perucă.

— Aici e atelierul lui sir George Phillips? întrebă Sandman.

— Dacă nu aveţi audienţă, îi răspunse pajul, nu sunteţi bine-venit.

— Am audienţă, spuse Sandman impozant, din partea vicontelui Sidmouth.

— Cine e, Sammy? răsună un glas de la etaj.

— Zice că vine din partea vicontelui Sidmouth.

— Atunci lasă-l să urce! Lasă-l să urce! Nu suntem prea mândri ca să facem portrete de politicieni. Doar că-i punem pe ticăloşi să plătească mai mult.

— Să vă iau paltonul, domnule? întrebă Sammy cu o plecăciune.

— Îl păstrez, spuse Sandman.

Trecu strecurându-se în holul minuscul, împodobit cu un tapet moirn, în dungi, şi cu un mic candelabru. În timp ce urca însă, eleganţa era umbrită de mirosul acru de terebentină. Camera de la etaj era un salon în care sir George îşi putea expune tablourile terminate, dar devenise locul unde erau depozitate lucrări lăsate la jumătate, palete cu vopsea întărită, pensule vechi şi cârpe. O a doua scară ducea către primul nivel, iar Sammy îi făcu semn să urce.

— Doriţi o cafea, domnule, sau un ceai? îl întrebă el.

— Un ceai, dacă eşti amabil.

La etajul de sus, tavanul fusese dărâmat pentru a deschide încăperea până la grinzile acoperişului în care erau instalate luminatoare. O sobă neagră domina centrul atelierului, slujind drept masă pentru o sticla de vin şi un pahar. Alături de sobă, un şevalet susţinea o pânză uriaşă, în timp ce un ofiţer de marină poza, împreună cu un marinar şi o femeie, pe un piedestal, la capătul îndepărtat. Când se apropie Sandman, femeia scoase un ţipăt şi smulse faţa de masă care acoperea servita pentru ceai.

Era Sally Hood. Ţinea în mână un trident şi purta un coif de alamă şi nimic altceva, dar şoldurile şi coapsele îi erau în mare parte ecranate de scutul oval de lemn pe care fusese desenat în grabă drapelul naţional. Era, după cum îşi dădu Sandman seama, Britannia.

— Îţi bucuri privirile, spuse bărbatul de lângă şevalet, cu sânii domnişoarei Hood. Şi de ce nu? Sunt nişte sâni splendizi.

— Domnu’ căpitan, spuse Sally cu glas subţire, recunoscându-l.

— Sluga dumitale, domnişoară Hood, spuse Sandman, înclinându-se.

— Dumnezeule mare! făcu pictorul. Ai venit să mă vezi pe mine sau pe Sally?

Era gras ca un porc, cu fălci grele şi un pântece care ţinea întinsă o cămaşă mânjită de vopsea şi împodobită cu volane. Părul alb îi era strâns într-o tichie din cele care se poartă pe sub perucă.

— Sir George? întrebă Sandman.

— La dispoziţia dumitale, domnule - şi sir George încercă o plecăciune; era însă atât de gras, că abia dacă reuşi să se încline puţin. Eşti bine-venit, atâta vreme cât vrei să faci o comandă. Spuneai că te-a trimis vicontele Sidmouth?

— Nu vrea să fie pictat, sir George.

— Atunci poţi să-ţi iei tălpăşiţa, spuse pictorul. Sandman ignoră sugestia, privind în jur, prin atelier.

Sir George era flancat de doi tineri care pictau, amândoi, valuri pe pânză, iar Sandman presupuse că erau ucenici. Pânza însăşi, lată de cel puţin trei metri, înfăţişa o stâncă solitară pe o mare însorită, pe care plutea o flotă pictată pe jumătate. Un amiral stătea aşezat pe vârful stâncii, flancat de un tânăr chipeş, îmbrăcat în marinar, şi de Sally Hood, dezbrăcată în Britannia. Apoi Sandman observă că băiatul care poza pentru portretul amiralului purta o uniformă acoperită cu fireturi aurii şi că mâneca dreaptă, goală, îi era prinsă cu un ac de pieptul vestonului.

— Adevăratul Nelson e mort, spuse sir George, deducând ce gândea Sandman, de aceea a trebuit să ne descurcăm cu tânărul domn Corbett, aici de faţă. Pentru numele lui Dumnezeu, Sally, nu te mai ascunde.

— Nu pictaţi, aşa că pot să mă acopăr, spuse Sally, care dăduse drumul pânzei cenuşii şi se îmbrăcase cu paltonul.

Sir George apucă pensula.

— Acum pictez, mârâi el. Dintr-odată, eşti prea nobilă ca să-ţi mai arăţi ţâţele, hai?

Sir George se întoarse către Sandman.

— Ţi-a povestit despre lordul ei? Ăla care-i face ochi dulci? Cât de curând o să batem mătănii în faţa ei, nu?

— Nu v-a minţit, spuse Sandman. Lordul există, îl cunosc, este într-adevăr înamorat de domnişoara Hood şi e foarte bogat. Destul de bogat ca să vă comande zece portrete, sir George.

Sally îi aruncă o privire de recunoştinţă pură, în timp ce sir George, derutat, băga pensula în vopseaua de pe paletă.

— Şi cine naiba zici că eşti? se răsti el la Sandman.

— Sunt căpitanul Rider Sandman.

— Marină, armată, trupe neregulate, sau căpităniа e o invenţie?

— Am fost în armată, spuse Sandman.

— Poţi să te descoperi, îi explică sir George lui Sally, căci căpitanul a fost soldat,

ceea ce înseamnă că a văzut mai mulţi sâni decât mine.

— Da' nu i-a văzut pe-ai mei, zise Sally, strângând paltonul la piept. Sir George se dădu înapoi, să privească tabloul.

— Apoteoza lordului Nelson, comandată de lorzii Amiralităţii. Sammy! strigă el. Unde-i ceaiul? Acum cultivi frunzele alea? Adu-mi nişte brandy!

Apoi se uită fioros la Sandman.

— Şi ce vreţi de la mine, domnule căpitan?

— Să vorbim despre Charles Corday.

— Ah, Isuse bun şi viu, huli el. Charles Corday? - rostise numele cu mult dispreţ. Sally, pentru numele lui Dumnezeu, pozează aşa cum eşti plătită să pozezi!

Sandman se întoarse politicos cu spatele, în timp ce ea îşi scotea paltonul.

— Ministrul Afacerilor Interne m-a însărcinat să anchetez cazul lui. Sir George râse.

— Maică-sa s-a miorlăit pe lângă regină. Micul Charlie are baftă. Şi vreţi să aflaţi dacă a făcut-o?

— El mi-a spus că nu.

— Greu de crezut că o să vi se confeseze, nu? zise sir George. Dar probabil spune adevărul. Cel puţin în ce priveşte violul.

— N-a violat-o el?

— Ar fi fost împotriva firii lui, spuse sir George, aruncându-i lui Sandman o privire vicleană. Monsieur Corday al nostru, domnule căpitan, e pidosnic.

— Pidosnic? Lăsaţi. Cred că ştiu ce vreţi să spuneţi. Sir George râse de expresia de pe chipul lui.

— Urât obicei. Pentru aşa ceva te spânzură, aşa că pentru Charlie nu mai contează dacă e sau nu vinovat de crimă, nu?

Sammy aduse o tavă pe care stăteau câteva ceşti disparate, un ceainic şi o sticlă de brandy. Băiatul turnă ceai pentru sir George şi pentru Sandman, dar numai primul primi un pahar cu brandy.

— Sunteţi sigur? întrebă Sandman.

— Bineînţeles că sunt sigur, ce dracu'. Poţi s-o decojeşti pe Sally până la os şi el nici nu se uită, dar pe tânărul Sammy, aici de faţă, încerca mereu să-l pipăie, nu-i aşa, Sammy?

— I-am zis să plimbe ursu', zise Sammy.

— Bravo ţie, Samuel! îl felicită sir George, punând pensula jos şi sorbind din brandy cu înghiţituri mari. Şi vă întrebaţi, nu-i aşa, domnule căpitan, ce motiv am să îngădui un asemenea om în acest templu al artei? Pentru că Charlie era bun. Desena frumos, domnule căpitan, desena ca Rafael în tinereţe. Era o plăcere să-l urmăreşti. Şi, pe lângă desen, se pricepea şi să picteze. Portretul contesei e aici, dacă vreţi să vedeţi cât de bun era.

Făcu un gest către câteva pânze neînrămate, puse teanc şi sprijinite de o masă.

— Găseşte-l, Barney, îi porunci el unuia din ucenici.

— De ce l-aţi lăsat să o picteze pe contesă? întrebă Sandman. Sir George râse.

— Staţi să ghicesc. V-a spus că eu eram beat şi de-aia a trebuit să facă el tabloul?

— Da, recunoscu Sandman, spre amuzamentul lui sir George.

— Netrebnic mic şi mincinos.

— De ce? insistă Sandman.

— Gândiţi-vă puţin. Pentru că, domnule căpitan, odată ajuns portretul aici, urma să o pictăm pe nobila doamnă dezbrăcată. Aşa a vrut contele. Dar oare un bărbat atârnă un asemenea tablou în salon, pentru plăcerea prietenilor? Nu. Îl atârnă în sala lui de toaletă sau în birou, unde nu-l vede nimeni în afară de el. Şi mie la ce-mi foloseşte? Dacă pictez un tablou, domnule căpitan, vreau să caşte toată Londra gura la el. Vreau să facă toţi coadă pe scară şi să mă implore să-l pictez exact la fel. Eu fac tablourile profitabile, iar Charlie se ocupa de cele de budoar.

Sandman îl opri pe ucenicul care întorcea tablourile.

— Arată-mi-l pe acela, spuse el, indicând un portret în mărime naturală.

Ucenicul îl scoase din teanc şi îl rezemă pe un scaun, în aşa fel încât lumina de la luminator să cadă pe el. Înfăţişa o femeie tânără, aşezată la o masă, cu capul înclinat într-o atitudine aproape belicoasă. Părul roşcat îi era strâns, dezvelind un gât lung şi zvelt, înconjurat de safire. Purta o rochie argintiu cu albastru, cu dantelă albă la mâneci şi guler. Ochii priveau îndrăzneţ în afara pânzei, subliniindu-i aerul belicos, îndulcit doar de o bănuială vagă că era pe cale să zâmbească.

— Acum aceasta, spuse sir George cu respect, este o tânără foarte deşteaptă. Îţi place, domnule căpitan?

— Este..., spuse Sandman împiedicat. Este minunat, adăugă el cu glasul stins.

— Aşa este.

Entuziasmat, sir George se îndepărtă de Nelson pentru a o admira pe tânăra al cărei păr roşcat era tras de pe fruntea înaltă şi largă, al cărei nas era drept şi prelung, a cărei gură era generoasă şi mare, şi care fusese pictată într-un salon luxos, lângă un perete plin cu portrete vechi, deşi, în realitate, tatăl său era fiu de poticar şi mama fiică de preot.

— Domnişoara Eleanor Forrest. Are nasul prea lung, bărbia prea ascuţită, ochii mai depărtaţi decât presupune frumuseţea convenţională şi gura prea mare, dar efectul este extraordinar, nu ţi se pare?

— Aşa este, spuse Sandman cu tărie.

— Dintre toate calităţile acestei tinere, spuse sir George, care abandonase tonul ironic şi vorbea acum cu căldură sinceră, inteligenţa i-o admir cel mai mult. Mă tem că se va irosi măritându-se.

— Serios?

Sandman făcea eforturi pentru ca vocea să nu-i trădeze sentimentele.

— Ultimul zvon pe care l-am auzit, spuse sir George întorcându-se la Nelson, e că a fost promisă ca viitoarea lady Eagleton, dar domnişoara Eleanor e prea isteaţă ca să se mărite cu un tont ca Eagleton.

O să se irosească, pufni sir George cu dispreţ.

— Eagleton? repetă Sandman, simţindu-şi inima prinsă într-o gheară rece.

Oare acesta să fi fost mesajul pe care îl uitase lordul Alexander? Că Eleanor se logodise cu lordul Eagleton?

— Lordul Eagleton, moştenitorul contelui de Bridport şi un tip îngrozitor de plicticos. Iar eu detest indivizii plicticoşi, domnule căpitan. Barney, caut-o pe contesă.

Ucenicul continuă să scotocească printre pânze. Sandman se uita pe geam afară, pe strada Sackville. Oare Eleanor era într-adevăr pe cale să se căsătorească? Nu o mai văzuse de mai bine de şase luni şi era foarte posibil. Mama ei, cel puţin, era grăbită să o vadă la altar căci Eleanor avea deja douăzeci şi cinci de ani şi în curând avea să fie etichetată ca fată bătrână. Fir-ar să fie, îşi spuse Sandman.

— Uitaţi-l, domnule, zise ucenicul Barney, proptind un portret neterminat peste cel al lui Eleanor. Contesa de Avebury, domnule.

Altă frumuseţe, medita Sandman. Tabloul era abia început, dar efectul era ciudat de puternic. Un desen în cărbune, reprezentând o femeie întinsă pe un pat. După aceea, Corday pictase bucăţi din tapet, din materialul baldachinului şi al cuverturii, chipul femeii. Părul îl colorase uşor, făcându-l să arate ciufulit, ca bătut de vânt şi, deşi restul pânzei era aproape neatins, imaginea îţi tăia respiraţia, plină de viaţă.

— A, de pictat se pricepea să picteze Charlie al nostru, da, se pricepea.

Sir George, ştergându-se pe mâini, venise să se uite.

— Asemănarea e mare?

— O, da, spuse sir George dând din cap, într-adevăr. Era o femeie frumoasă, domnule căpitan. O femeie după care se întorceau capetele, dar era de sorginte foarte îndoielnică. Fusese dansatoare într-un teatru, iar Avebury era un prost. Ar fi trebuit să şi-o ia amantă, nu să se însoare cu ea.

— Spuneaţi că portretul v-a fost comandat de contele de Avebury, nu-i aşa? Cu toate acestea, am auzit că el şi soţia lui erau despărţiţi.

— Aşa am înţeles, spuse sir George diafan, apoi scoase un hohot răutăcios. Sigur era că îi punea coarne. Nobila doamnă avea o reputaţie, domnule căpitan, pe care nu şi-o câştigase îngrijindu-i pe cei suferinzi.

— Dar ce face un bărbat despărţit de soţia lui să cheltuie o avere pe portretul ei? întrebă Sandman.

— Mersul lumii, domnule căpitan, e un mister până şi pentru mine, spuse sir George. Va trebui să-l întrebaţi pe înălţimea sa. Cred că locuieşte pe lângă

Marlborough, deşi se vorbeşte că e retras şi bănuiesc că vă veţi irosi timpul. Poate a vrut să se răzbune pe ea? Nimeni nu e mai conştient de poziţia în societate decât o târfă înnobilată, domnule căpitan, şi-atunci de ce să nu-i amintească ticăloasei cum a ajuns să poarte un titlu? Ah! îşi frecă mâinile, în timp ce servitorul urca scara cu o tavă grea.

— Cina! La revedere, domnule căpitan, nădăjduiesc că ţi-am fost de folos.

Sandman nu era sigur că sir George îi fusese de folos, decât dacă starea lui de confuzie din ce în ce mai pronunţată putea fi socotită folositoare.

— Grăsanul nu ne invită niciodată şi pe noi la masă! se plânse Sally Hood.

Stătea faţă în faţă cu Sandman într-o tavernă din Piccadilly, unde împărţeau o carafă cu bere şi un castron de salmagundi: un amestec rece de carne fiartă, anşoa, ouă fierte tari şi ceapă. Sally rupse o bucată dintr-o pâine şi îi zâmbi timid lui Sandman.

— Mi-a fost aşa ruşine când aţi intrat.

— Nu ai de ce, îi replică Sandman.

La plecarea din atelierul lui sir George, o invitase pe Sally să meargă cu el şi, fugind prin ploaie, se refugiaseră la Three Ships. Sally puse sare în castron, apoi amestecă totul cu vigoare.

— Ştiu că nu-i actorie, spuse ea, dar tot bani sunt, nu? Şi n-ar fi trebuit să pomenesc de prietenul dumitale. M-am simţit ca o caraghioasă. Da' nu vreau să fac asta la nesfârşit. Am douăzeci şi doi de ani şi o să trebuiască să găsesc ceva cât de curând. Viaţa, când e bună, e foarte bună. Acu' doi ani, parcă n-aveam nici o clipă liberă. Dar în ultimele trei luni? Nimic! Da' mă pregătesc pentru un spectacol particular, adăugă ea.

— Particular? întrebă Sandman.

— Un bogătan care-i place ca prietena lui să fie actriţă, ştii? Şi angajează un teatru şi ne plăteşte să cântăm şi să dansăm şi plăteşte publicul sa aclame şi plăteşte conţopiştii să scrie despre ea în ziare. Vrei să vii? E joi seară la Covent Garden.

— Dacă pot, am să vin, promise Sandman.

— E doar o seară, aşa că n-o să-mi plătesc datoriile din asta. Ce-mi trebuie mie, adăugă Sally, e să intru într-o trupă şi aş putea să intru, dacă aş fi dispusă să dau cu ea-n populaţie. Ştii ce-i aia? Sigur că ştii. Eu nu-s dispusă.

— Nici nu te-am bănuit.

— Jack, frate-meu, e în stare să-l omoare pe ăl de spune că sunt.

— Bravo lui, spuse Sandman. Îmi place fratele dumitale.

În cele câteva ocazii când îl întâlnise, fratele lui Sally îi păruse un tânăr sigur pe el, cu maniere plăcute. Era agreat, şedea în capul unei mese mari la Wheatsheaf, şi izbitor de chipeş, atrăgând un şir întreg de fete. Era, de asemenea, înconjurat de mister, căci nimeni din tavernă nu spunea precis cu ce se ocupă.

— Cu ce se ocupă fratele dumitale? o întrebă Sandman acum pe Sally.

— Nu ştii cine e? întrebă Sally.

— Ar trebui?

— E Robin Hood, spuse Sally, apoi râse văzând chipul lui Sandman.

— Dumnezeule mare, zise Sandman.

Robin Hood era porecla unui tâlhar de drumul mare căutat de toţi magistraţii din Londra. Sally ridică din umeri.

— Îi tot spun că o să sfârşească dansând pe scena lui Jemmy Bottman, da' nu mă ascultă. Are grijă de mine şi nu lasă pe nimeni să se atingă de mine. Sally se încruntă. Toată lumea de la 'sheaf ştie cine e, da' nu-l dă nimeni de gol.

— Nici eu n-o să-l dau, o asigură Sandman.

— Sigur că nu, spuse Sally şi îi zâmbi. Şi dumneata? Ce aştepţi de la viaţă?

— Presupun că-mi vreau înapoi viaţa dinainte.

— Războiul? Vrei să fii soldat? întrebă ea dezaprobator.

— Nu. Doar luxul de a nu mă întreba de unde are să vină următorul şiling.

Sally râse, turnând puţin ulei şi oţet în castron, apoi amestecă.

— Asta vrem toţi. Care va să zică ai avut bani, aşa-i?

— Tata a avut. A fost foarte bogat, dar pe urmă a făcut câteva investiţii proaste, a împrumutat prea mult, a jucat şi a pierdut tot. Şi-a zburat creierii.

— Mamă, Doamne, spuse Sally, privindu-l atent.

— Aşa, mama a pierdut tot. Acum locuieşte la Winchester, cu sora mea mai mică, iar eu încerc să le ţin în viaţă. Plătesc chiria, am grijă de facturi şi altele asemenea. Ridică din umeri. Toate astea s-au petrecut cu un an în urmă, când deja părăsisem armata. Urma să mă însor, dar desigur că ea nu se mai poate căsători cu mine acum, că sunt sărac lipit, pentru că maică-sa nu o lasă să se mărite cu un sărăntoc.

— Pentru că şi ea e la fel? întrebă Sally.

— Dimpotrivă, zise Sandman, tatăl ei i-a promis o dotă de şase mii pe an. Mie, tata îmi promisese mai mult. Dar după ce a dat faliment, sigur că...

Ridică din umeri. Sally îl privea cu ochi mari.

— Şase mii de lire? Măiculiţă! Da' acum lucrezi pentru ministrul de Interne.

— Mă tem că e doar o slujbă temporară.

— Să-i şterpeleşti pe oameni de sub nasul călăului? Eu zic că-i muncă cu normă-ntreagă, dacă mă-ntrebi.

Smulse carnea de pe un os de pui cu dinţii.

— Da' o să-l scoţi pe Charlie de la Capu' Regelui, aşa-i?

— Îl cunoşti?

— L-am întâlnit o dată, spuse ea, şi sir George are dreptate. Nici nu ştie ce se face cu o femeie, nemite s-o violeze! Şi cine a omorât-o i-a tras o mamă de bătaie zdravănă, iar Charlie n-are sânge-n vene să facă aşa ceva. Ce zice acolo?

Arătă spre foaia volantă pe care Sandman o scosese din buzunar şi o întinsese pe masă.

— După cum spune aici, contesa a fost înjunghiată de douăsprezece ori. I-au găsit cuţitul lui Corday înfipt în gât.

— N-ar fi putut s-o înjunghie cu el, spuse Sally categoric, nu-i destul de ascuţit. E pentru amestecat vopselele, nu pentru tăiat.

— Deci e un cuţit de paletă, spuse Sandman.

— N-a făcut-o el, nu-i aşa? întrebă Sally după un moment de gândire şi Sandman simţi că dezbate dacă să-i spună sau nu un anume lucru; apoi ridică din umeri. Sir George te-a minţit, continuă ea încet. L-am auzit când îţi spunea că portretul a fost comandat de conte, da' nu-i adevărat.

— Nu?

— Vorbeau despre asta ieri, zise Sally apăsat, el cu un prieten, numa' că crede că eu n-ascult. Stau doar acolo şi răcesc şi el vorbeşte parcă nu-s decât o pereche de ţâţe. Nu contele a comandat portretul, aşa ia spus sir George la prietenul ăsta al lui.

— A spus cine l-a comandat? Sally înclină din cap.

— A fost comandat de un club, da' o să se-nfurie dacă află că ţi-am spus, fi'ncă i-e o frică de moarte de bandiţii ăia.

— Un club l-a comandat?

— Un club pentru domni. Are un nume caraghios. Clubul semaforului? Nu, nu e bine. Ceva cu îngeri.

— Serafim?

— Ăsta e! Clubul Serafimilor.

— N-am auzit de el.

— Cică e foarte privat, spuse Sally. E în piaţa St James, deci trebuie să aibă bani. M-au chemat şi pe mine o dată, da' nu m-am dus, că nu-s felu' ăla de actriţă.

— Dar de ce voia Clubul Serafimilor portretul contesei? întrebă Sandman.

— Dumnezeu ştie.

— O să trebuiască să îi întreb. Sally se arătă alarmată.

— Să nu le spui că ştii de la mine! Mă omoară sir George! Şi am nevoie de slujbă, zău aşa.

— N-am să spun că ştiu de la dumneata, îi promise el. Şi oricum, nu cred că au omorât-o ei.

— Şi cum afli cine a omorât-o?

— Nu ştiu, recunoscu Sandman trist. Cred că o să continui să pun întrebări. O să vorbesc cu toată lumea şi sper să dau de cameristă. Îi povesti despre Meg şi cum se dusese în Strada Mount şi aflase că toţi servitorii fuseseră concediaţi.

— Sau poate s-au dus la reşedinţa contelui de la ţară, adăugă el.

— Întreabă-i pe servitorii de pe stradă şi de pe străzile învecinate, îi sugeră Sally.

Cineva tot o să ştie. Din bârfele servitorilor poţi să afli orice. Of, Doamne, atâta e ceasul?

Orologiul din tavernă tocmai sunase de două ori. Sally îşi înşfacă haina şi o rupse la fugă.

Va urma...

DIANA GABALDON

&

STEVE BERRY

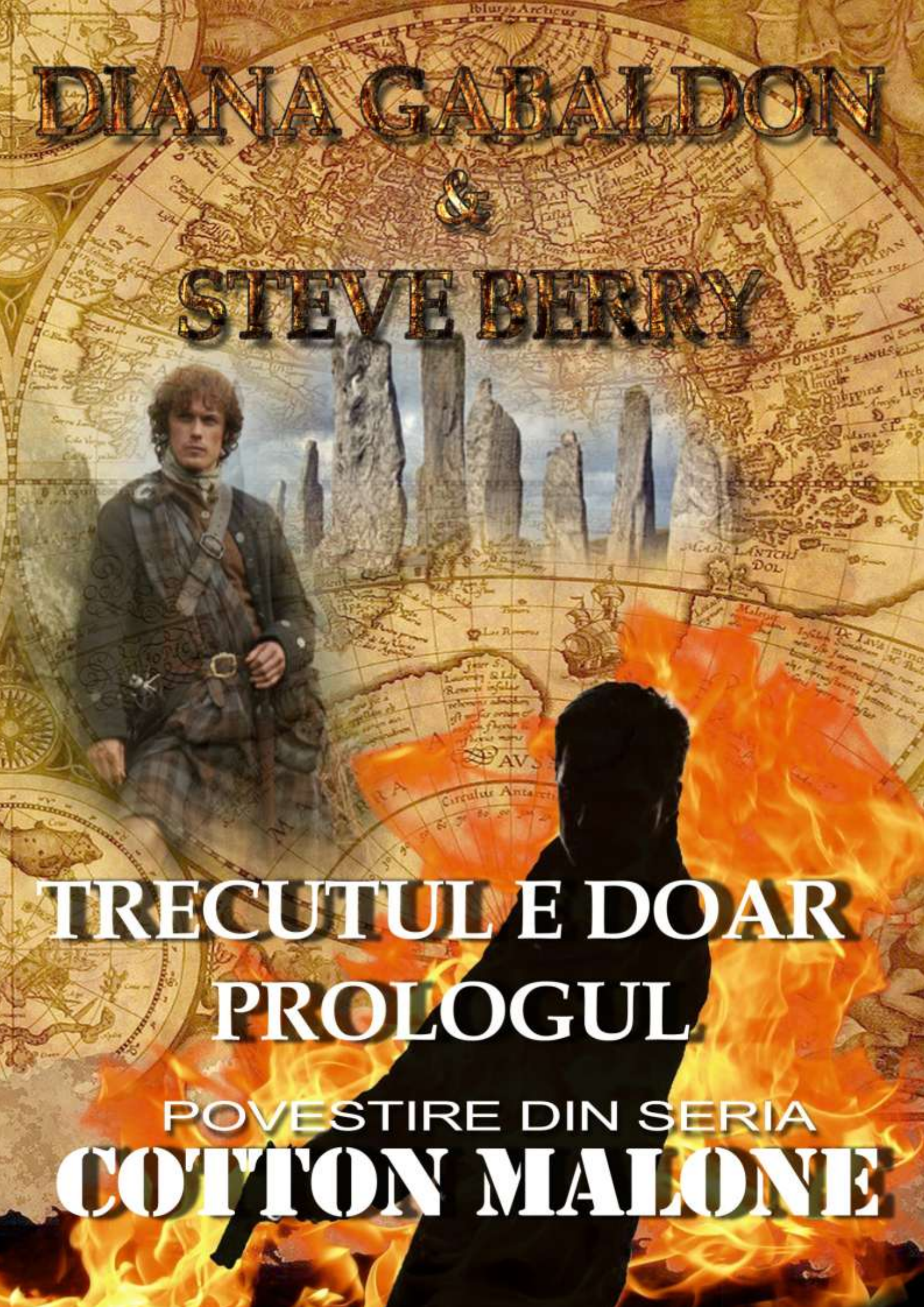

TRECUTUL E DOAR PROLOGUL

POVESTIRE DIN SERIA

COTTON MALONE

STEVE BERRY, DIANA GABALDON

TRECUTUL E DOAR PROLOGUL

Titlul original: *Past Prologue, 2017*
Traducerea: Ştefi Todo

Diana Gabaldon este un fost om de ştiinţă, cu patru diplome, inclusiv un doctorat în ecologie. În 1980 o poveste se învârtea în capul ei. O poveste despre un scoţian din secolul al XVIII-lea şi o fetişcană englezoaică. Pentru a însufleți cu adevărat lucrurile, a decis să adauge elementul călătoriei în timp. Rezultatul a devenit romanul *Călătoarea*, care a devenit un uriaş best-seller cu douăzeci şi şapte de milioane de exemplare vândute în toată lumea. Până azi, au fost şapte continuări ale aventurilor lui James Fraser şi Claire Randall. Acum există şi un serial de televiziune care a adus la viață personajele pentru o întreagă nouă audiență.

Lumea Dianei este în trecut, ceea ce o face o parteneră perfectă pentru Steve Berry, care scrie thrillere din lumea modernă, care se bazează foarte mult pe ceva unic din trecut. Personajul lui Steve, Cotton Malone, a apărut în douăsprezece romane. E un agent la pensie din Departamentul Justiției, care trăieşte în Copenhaga şi conduce un anticariat. Şi, spre disperarea lui, fosta profesie continuă să-l urmărească.

Ca şi Sandra Brown, pentru Steve este o provocare să scrie povestiri. Poate să le scrie, dar îi cer un mare efort. Pe de altă parte, ca şi C.J.Box, Diana este pricepută. Aşa că, împreună, ea şi Steve au conturat povestea, apoi Diana a scris prima versiune. Apoi Steve a editat-o şi a rescris-o.

Dar aceşti doi scriitori îndrăzneți s-au confruntat cu o dilemă complicată. Cum să îmbine perfect lumea din secolul al XVIII-lea a Dianei Gabaldon (inclusiv călătoria în timp) cu eroul zilelor noastre al lui Steve, Cotton Malone.

Soluția lor este opera unor maeştri.

Fanii ambilor scriitori vor iubi:

TRECUTUL E DOAR PROLOGUL

Iubesc Scoția.

Întotdeauna am iubit-o.

Ceva din amestecul său de gri şi verde mă încântă. Îmi plac în mod deosebit castelele sale şi prin geamul maşinii studiez castelul Ardsmuir, care se iveşte din mlaştina nordică scoțiană, ca ceva pe care Dumnezeu însuşi l-a cioplit din vechea stâncă. Trebuie să recunosc, e o construcție mai puțin primitoare decât mă aşteptam, dar, totuşi, în urmă cu secole, a fost o închisoare. Am fost adus direct de la aeroportul din Inverness şi am ieşit din maşină într-o combinație de ploaie şi vânt amar de nord.

— Domnule Malone, s-a auzit un strigăt slab peste vuietul furtunii.

M-am întors şi am văzut un bărbat alergând către mine de-a lungul curții marcate cu pietre, cu o umbrelă roşie de golf ținută cu greu într-o mână şi o lanternă, sau torță electrică, cum ar spune ei aici, în cealaltă. M-am repezit la adăpostul umbrelei, dar nu înainte de a-mi lua bagajul de la şofer şi a-i lăsa bacşiş cinci lire.

— Mă bucur că ați reuşit, domnule Malone.

Omul cu umbrela îşi bagă umbrela sub un braț pentru a elibera o mână pe care s-o întindă.

— Eu sunt John MacRae.

— Spune-mi Cotton.

M-am adăpostit sub umbrelă.

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, hai să scăpăm de mizeria asta. Îmi aminteşte de sudul Georgiei şi de furtunile pe care le avem acolo.

Înăuntru, zidurile au şi mai mult din granitul respingător de afară, numai că aici servesc ca suport pentru o grămadă de săbii, scuturi şi capete de cerbi care sunt răspândite pe holul de la intrare. Din fericire, vuietul vântului şi al ploii a dispărut. Îmi pun bagajul jos. MacRae se grăbeşte să-mi ia haina, pe care i-o dau cu reticență, nefiind obişnuit cu un servitor.

— Domnul… şi doamna, adaugă MacRae cu un zâmbet, sunt în salon cu domnul Chubb. Haideți să vă arăt drumul şi apoi vă voi trimite bagajul în camera dumneavoastră. Acolo vă aşteaptă un foc.

În urmez pe MacRae şi intru în salon, un spațiu larg, confortabil, cu grinzi vopsite în culori închise deasupra capului şi mobilier masiv. Mai multe capete de animale se uită în jos de pe pereți. Un glob neobişnuit cu interiorul gol atrage atenția ochiului meu antrenat, nervurile lui la vedere marcând latitudinea şi longitudinea. Aşa cum mi s-a spus, un foc puternic, care trosneşte, unul potrivit pentru prăjirea unui bou, arde în şemineul de piatră. Merg către el, oprindu-mă doar ca să dau mâna cu gazda mea din această seară, Malcolm Chubb. Înainte, mi-am încrucişat drumurile cu Chubb la diferite licitații în Londra, Paris şi Edinburgh. În acele vremuri scoțianul era

îmbrăcat cu un costum stilat de la Savile Row. Acum arăta ca un pom de Crăciun, strălucind într-un tartan roşu şi verde de la talie până la genunchi şi având aruncat un şal din acelaşi material peste umăr, prins cu o broşă frapantă de bronz.

— Mizerabilă seară, spune gazda mea scuzându-se, înainte să împingă un pahar cu whisky în mâna mea. Nu credeam că o să reuşeşti, dar suntem atât de mulțumiți că ai făcut-o.

Nu prea sunt băutor, abia atingându-mă de alcool. Dar ştiu ce simt scoțienii cu privire la whisky-ul lor. Aşa că ridic paharul în lumină şi îi admir întunecimea de aur. Apoi permit lichidului amărui să-mi încălzească confortabil gâtlejul, iar acesta mă dezgheață suficient cât să fac bilanțul celor din cameră. Cam o duzină de vânzători de cărți şi colecționari rătăcesc pe-acolo, bând mai mult whisky, îmbucând câte ceva de pe tăvile servitorilor care se învârteau în jur, vorbind unul cu altul. Un cuplu – un bărbat pe nume Arkwright pe care-l cunosc şi o femeie pe care n-o ştiu – fără îndoială „doamna” despre care pomenise MacRae mai devreme – stau în fața unei mese acoperită cu o țesătură, la capătul îndepărtat al camerei, admirând aproximativ o duzină de cărți prezentate în cuibul lor de catifea.

Străinii m-au făcut întotdeauna să fiu mai atent şi țin un ochi atent pe doamnă în timp ce îi spun lui Chubb:

— N-aş fi putut să ratez.

M-am uitat la tartanul lui.

— Clanul McChubb?

— Aş vrea să fi fost. Nu, sângele scoțian e din partea mamei. Clanul Farquarson. Nu e groaznic?

Chubb a dus o mână la kilt-ul strălucitor, aranjând ciucurii pe geanta păroasă care se legăna. La o privire mai de aproape mi-am dat seama că e un viezure mort, pentru numele lui Dumnezeu.

— Vei fi uşurat să afli că am pregătit ceva mai discret pentru tine.

Am auzit bine?

— Pentru mine?

— Absolut, spune Chubb. E o ocazie grozavă. Aşteptăm presa, deşi având în vedere vremea, ar putea fi doar un reporter junior de la Inverness Courier. Dar toată lumea, şi vreau să spun toată lumea, inclusiv fotografii, vor fi aici pentru licitația de cărți de mâine. Va fi destul timp să inspectăm marfa după aceea, dar ai vrea să arunci o privire înainte să mergi sus să te îmbraci pentru cină?

— Cred că mi-ar plăcea.

Îmi termin restul whisky-ului şi Chubb mă scăpă de paharul gol, dându-i-l unui chelner care trecea, apoi mă cheamă printr-un semn la masa de prezentare. În timp ce mă apropii, o vibrație ciudată mă străbate, una pe care numai un bibliofil dedicat o poate înțelege. Iubesc cărțile. Şi deşi profesia mea a fost mai întâi de ofițer naval, apoi de avocat şi în cele din urmă de agent

american de informații, cărțile şi-au înfipt în cele din urmă ghearele adânc în mine. Acum retras de la Magellan Billet, o unitate secretă din cadrul Departamentului de Justiție al Statelor Unite, dețin un vechi anticariat în Copenhaga, care şi-a câştigat reputația de a fi capabil de a găsi ce caută colecționarii. Şi deşi profesia anterioară ca spion are obiceiul deranjant de a mă revizita din când în când, cărțile sunt cu siguranță viața mea acum.

Mă îndrept spre masa de expunere, prinzând mirosul legăturii copertelor vechi şi admirând câte ceva din ce va fi licitat mâine.

O *Book of Deer*, din secolul al X-lea, cu note mici cu informații. Cunosc volumul. Un text cu învățături irlandeze, unul din cele mai vechi manuscrise produse vreodată în Scoția, care au supraviețuit. *The Book of the Dean of Lismore*, o compilație de poezii din secolul al XV-lea e o adevărată comoară. Există numai câteva ediții. Se presupune că poeziile sunt luate direct de la înşişi menestrelii călători. Câteva alte tomuri celtice sunt şi ele nişte rarități. Dar a doua de la capăt e cartea care mă interesează cu adevărat. Cu noroc, o voi lua cu mine înapoi în Danemarca, din moment ce am deja un cumpărător pentru ea. Celelalte oferte sunt toate nişte exemplare excelente, dar asta este un incunabul – ceea ce înseamnă că a fost tipărită înainte de 1501, în zilele literelor mobile. Mai e şi, din câte se ştie, singurul exemplar apărut vreodată din această carte deosebită.

Un grimoar. O carte de magie neagră.

Asta include vrăji, alchimie şi ceea ce cu siguranță ar fi fost considerat vrăjitorie în secolul al XV-lea. Numele vine de la cuvântul francez *grammaire,* care la început se referea la toate cărțile scrise în latină. În cele din urmă a ajuns să fie asociat numai cu cărțile de magie. Nu îndrăznesc să o ating, deşi aş vrea. În practica obişnuită a licitațiilor ca aceasta, ar fi prezentată cu atenție, pagină cu pagină, în timpul unei inspecții detaliate chiar înainte de licitație, paginile fiind întoarse de un băț cu vată ținut de mâini înmănuşate. Deocamdată, este deschisă la o pagină care prezintă o imprimare artistică deosebită a unui leu înaripat, fie atacat, fie îmbrățişat de un leu fără aripi. Textul în latină de pe pagina opusă, are sus un *O* strălucitor şi este înconjurat de viță de vie cu fructe şi şerpi. Spre surpriza mea nu este singurul grimoar expus, deşi este de departe cel mai bun. Mai sunt două, unul de la sfârşitul secolului al XVII-lea şi altul de la mijlocul secolului al XVIII-lea.

— Toate astea sunt dintr-o colecție aparținând ultimului proprietar al castelului, a spus Chubb, din spatele umerilor mei, o pereche de ochelari bifocali fiind aşezați pe vârful nasului scoțianului. Noi credem că cel din secolul al XV-lea este copia unui volum mai vechi. Probabil scris de mână chiar de Saint German. *Le grimoire du Le Compte Saint-Germain.*

E un nume. Mai mult legendă decât fapte. Laolaltă curtean, aventurier, inventator, pianist şi alchimist. Creditat cu o putere aproape ca a lui Dumnezeu şi cu nemurire. Dar nimeni nu ştie dacă a fost vreodată real.

— Asta-i o pretenție destul de mare, spun eu. Există ceva care să susțină ideea?

— Doar speranța, dragul meu, spune Chubb. Doar speranța. Fostului proprietar al acestui grimoar îi cam plăceau lucrurile ciudate. Atât istoria naturală cât şi ramurile ciudate ale ocultismului. A deținut multe cărți despre magie, deşi cele mai multe nu sunt ceva special. Nu ca această frumusețe.

— Care-i numele lui? întreb eu, aplecându-mă spre masă să examinez ediția spectaculoasă a *Das NaturalienKabinett* a lui Albertus Seba, deschis la o pereche de pagini înfățişând o mulțime de peşti-balon desenați delicat, toți arătând surprinşi şi contrariați.

— Appleton, spune Chubb. Un englez. Ciudat om, înțeleg. A dispărut într-o zi, dintr-odată, fără un cuvânt. Statul a trebuit să aştepte şapte ani până să poată să-l declare mort. De aceea astea – a arătat din cap spre cărți – nu au putut ieşi pe piață înainte.

— A dispărut pur şi simplu? Ceva necurat?

Chubb ridică din umeri.

— Niciun semn de nimic nelalocul lui, nici fizic, nici în privința afacerilor sale. Poliția a investigat în detaliu. Dar ştii, stâncile sunt foarte aproape. Ai putea să auzi marea acum, dacă n-ar ploua aşa de tare. Şi dacă a ieşit la plimbare şi a căzut acolo, curenții sunt înşelători. Corpul ar fi fost măturat.

Unul din servitori se apropie, face o plecăciune, apoi murmură ceva către Chubb, care a aprobat din cap şi s-a întors.

— Cina e gata în douăzeci de minute. Mai bine mergi sus să te îmbraci. Nigel îți va arăta drumul.

*

Malcolm Chubb n-a glumit.

Aşteptându-mă, întins pe patul cu baldachin, e un kilt, împreună cu geanta specifică, ciorapi, pantofi dantelați ciudați şi un sacou scurt. Tartanul este de un gri discret, cu carouri albastru deschis, totul croit din lână fină. Un foc mic arde în şemineul din cameră, aruncând o strălucire aurie. Poate fi tehnic primăvară în calendar, dar afară se simte ca iarna, sau cel puțin toamna târzie. De fapt nu prea-mi place vremea scoțiană aspră.

Dar face parte din farmec.

Cu bune şi cu rele, cum se spune.

Mă dezbrac şi ezit un moment asupra problemei lenjeriei intime, dar apoi ridic din umeri şi-mi pun kilt-ul fără ea.

Ce naiba.

Când eşti în Scoția…

*

Merg înapoi, iar Chubb mă prezintă celorlalți oaspeți, toți îmbrăcați şi ei ca cei din ținutul muntos. Chiar şi femeia singuratică, care poartă o rochie lungă pe corp, devenit automat tartan în nuanțe de lavandă şi albastru.

— Doamnă LeBlanc. Chubb face o pauză şi se înclină, gesticulând. Permiteți-mi să vă prezint un prieten valoros, domnul Harold Earl „Cotton" Malone.

E înaltă, cu părul blond, nu natural, din moment ce o urmă de castaniu deschis poate fi zărită la rădăcină. Culoarea, totuşi, se potriveşte cu pielea oacheşă. Zâmbetul ei dezvăluie nişte semne curioase de amuzament care-i înconjoară ochii căprui strălucitori. Trag concluzia că e bogată, obişnuită cu lucruri mai fine. Întinde o mână şi, înainte de a mă decide dacă se aşteaptă să o sărut, o apucă pe a mea şi îmi strânge ferm mâna.

— Încântată, domnule Malone, spune ea. Spuneți-mi Eleanor, dacă vreți.

Prind o urmă de accent franțuzesc, dar maniera ei directă e modul de afaceri american.

— Spune-mi Cotton.

— Aşa un nume! Pariez că e o poveste acolo.

Rânjesc.

— Una chiar lungă.

Mi-ar plăcea să vorbesc mai mult cu ea, dar Chubb mă împinge în următorul grup de musafiri cu kilt. Memoria mea eidetică, un dar la naştere din partea maternă a familiei, îi catalogheză pe toți. Acolo e John Simons, un librar londonez, scund şi cu ochelari, purtând un kilt negru cu o cravată din tartan. Wilhelm Fenstermacher, din Berlin, pe care l-am întâlnit odată, de mult, la *Deutsches Historisches Museum*. Nigel Soames din Edinburgh, un colecționar privat, pe care l-am întâlnit când şi când la Sotheby's. Şi Alexsandr Kuznyetsov, un tip taciturn, ai cărui dinți de oțel învechiți sunt în contradicție cu kilt-ul Black Watch. Cel mai probabil un cumpărător privat pentru vreun oligarh, oamenii care acum au banii adevărați în Rusia. Dar cine sunt eu ca să judec. Şi eu sunt aici în numele altora.

La cină, mă trezesc stând lângă Eleanor LeBlanc. Ea-şi împarte îndemânatic atenția între mine într-o parte şi Fenstermacher în cealaltă, efortul fiind chiar mai impresionant deoarece conversează atât în engleză cât şi în germană. Limbile sunt uşoare pentru mine, un alt beneficiu al memoriei mele neobişnuite. Sunt fluent în câteva, aşa că prind toată conversația cu Fenstermacher. În cele din urmă o întreb dacă are vreun interes particular la licitație, deoarece e întotdeauna bine să-ți cunoşti competitorii.

— Cu siguranță, spune ea, aruncându-mi un zâmbet slab. Acelaşi ca tine, cred. Grimoarul incunabul.

Nu am încercat să-mi ascund interesul, dar sunt puțin surprins că ea a privit destul de atent ca să observe.

Zâmbetul său creşte, în timp ce vede fața mea întrebătoare.

— Am un interes personal în privința acelei cărți, explică ea. A fost în familia mea generații întregi. Un strămoş sărăcit a vândut-o în ultima parte a secolului al XVIII-lea şi a pribegit, după cum s-ar putea spune, un timp, de la un proprietar la altul. Am fost emoționată să o văd în catalogul de aici.

— Deci dacă o iei, ai de gând să o păstrezi? Scump sentimentalism.

A ridicat cu grație un umăr şi mi-a făcut cu ochiul.

— Sau poate am de gând să o folosesc. Mi s-a spus că sunt o mulțime de vrăji interesante în cartea aceea.

Chicotesc la felul în care a ocolit întrebarea mea.

Apoi conversația a devenit mai generală, o cină excelentă, dar una la care calculele sunt clare, fiecare măsurându-l pe celălalt, hotărând doar cât de adânc i-ar putea fi buzunarul. Îmi plac licitațiile private. Ele vin cu toate intrigile din fosta mea profesie, fără riscul de a muri.

În momentul în care farfuriile de desert sunt strânse mă cuprinde oboseala şi sunt bucuros când cina se termină. Unii musafiri cer încă o scurtă privire asupra cărților expuse în salon, dar eu trec, lăsând-o pe doamna LeBlanc celorlalți cu un sărut galant pe mână.

*

Dorm mult şi greu, fără îndoială ca efect al whisky-ului, cinei şi oboselii de la călătoria de ieri din Danemarca. Mă trezesc devreme, simțindu-mă proaspăt ca şi ziua de afară. Soarele străluceşte prin crăpăturile draperiilor şi, când le deschid, țărmul se întinde în fața mea, verde strălucitor sub un cer înnorat.

Când îmi deschid geanta de călătorie mă confrunt cu o grămadă de cămăşi şifonate şi pantaloni încrețiți. Am fost prea obosit aseară ca să pun ceva pe umeraş. Mă uit din nou afară pe fereastră şi, ridicând din umeri, găsesc în geantă cămaşa cea mai puțin şifonată şi un pulover tricotat pe care le asortez cu kilt-ul, geanta şi ciorapii din noaptea trecută. Aş putea, la fel de bine, să rămân cu aceeaşi stare de spirit.

Un duş şi un bărbierit mă împrospătează şi mai mult.

Jos, micul dejun e cu totul scoțian, ceea ce înseamnă cu totul englezesc, cu o varietate de ouă, cârnați, şuncă, pâine prăjită, brioşe, roşii coapte, ciuperci la grătar şi mâncare din organe. O notiță discretă anunță că este disponibil şi porridge, care cred că e probabil singurul lucru care-i salvează pe scoțieni de constipația epidemică. Mă servesc cu libertate de pe bufetul încărcat şi fac o cerere pentru porridge, apoi îmi fac drum spre masa la care doamna LeBlanc tocmai s-a aşezat.

— Pot să mă alătur? întreb eu.

— Bineînțeles.

Alegerea ei e un mic dejun uşor cu felii de pepene cu căpşuni – evident o comandă specială la bucătărie, deoarece n-am văzut aşa ceva la bufet – cu un mic medalion de carne şi puțină fasole coaptă.

Ea se înclină către mine.

— Ai auzit?

— Tot ce am auzit în dimineața asta a fost un stol de pescăruşi țipând pe acoperiş.

Râde.

— Şi eu i-am auzit.

Ung cu unt o felie de pâine, adaug câteva feliuțe de şuncă, un ou prăjit, roşii coapte şi ciuperci, apoi o altă felie de pâine prăjită cu unt şi îmi creez propriul McMuffin scoțian cu ou. Ea mă observă cu un zâmbet indulgent, dar unul care nu-i şterge cu totul linia profundă de îngrijorare dintre sprâncene.

— Se pare că una din cărțile pentru licitație a dispărut, îmi spune uitându-se împrejur ca să se asigure că nu e auzită. Dar sala de mese e puțin ocupată. Se pare că cei mai mulți dintre musafiri dorm încă.

Un ghem de adrenalină s-a format în capul stomacului, unul care întotdeauna m-a pregătit pentru acțiune în fosta mea ocupație. Dar ştiu şi valoarea unei fețe impasibile. Aşa că îmi păstrez atenția pe sandviş şi întreb:

— Înțeleg că nu vrei să spui că nu e găsită? Dispărută, adică pierdută?

Gura zâmbeşte poznaş, dar ochii îi sunt serioşi.

— Malcolm nu a vrut să dea alarma. Nu încă. El nu a făcut anunțul, dar eu n-am putut dormi azi noapte şi când am coborât, cam pe la ora două, toate luminile erau aprinse. Servitorii erau peste tot, făcând, destul de clar, o căutare amănunțită. Malcolm m-a văzut pe palier şi mi-a spus ce s-a întâmplat.

Ascult în timp ce ea îmi spune că toate cărțile fuseseră încuiate în cutiile lor de sticlă după ce s-a terminat cina. Malcolm şi agentul lui, John MacRae, intraseră în salon la miezul nopții pentru a vedea dacă totul e în ordine pentru inspecția detaliată care se va ține la unsprezece în această dimineață. Totul părea cum trebuie, dar ceva i-a zgândărit simțul de anticar al lui Malcolm şi s-a întors pentru o a doua verificare.

— Era incunabulul. Micul grimoar, spune ea. Era o carte în cutie, de aceeaşi mărime şi tot cu copertă de piele brută. Dar a fost pusă acolo aşa încât se vedea doar coperta din spate. Când a întors-o, s-a dovedit a fi prima ediție a *The Compleat Angler* a lui Izaak Walton. Cu siguranță valoroasă, dar nu se poate compara cu grimoarul din secolul al XV-lea.

Porridge-ul meu soseşte, proaspăt şi aburind, cu o cană de argint plină cu smântână şi un vas cu bucăți de zahăr.

— Oh, *aia* arată bine, spune Eleanor, adulmecând aburul îmbătător care se ridică din castron.

— Ştii ce. Poți să-l iei. Trebuie să dau un telefon. O să comand altul când mă întorc.

Mă ridic şi pun ceremonios castronul în faţa ei cu o plecăciune.

Apoi părăsesc camera în care se ia micul dejun.

*

Sunt îngrijorat din cauza pistolului din geanta de voiaj.

Am zburat cu un avion privat aranjat de Malcolm Chubb. În fosta mea profesie nu mergeam nicăieri fără o armă, dar în acele zile aveam o insignă oficială de la Departamentul de Justiţie al Statelor Unite care îmi garanta excepţii de securitate. Încă am o insignă, deşi neoficial, pe care mi-a dat-o fosta şefă, Stephanie Nelle, deoarece lucrez des pentru ea cu contract. Vameşii scoţieni au fost satisfăcuţi când le-am arătat-o. Dar oamenii din această cameră sunt o altă problemă. Prezenţa armei va ridica o mulţime de întrebări.

Primul lucru la care m-am gândit când Eleanor a spus că servitorii căutau în castel este că în mod sigur vor căuta şi în camerele oaspeţilor. Probabil discret, după ce ocupanţii coboară pentru micul dejun. Şi, destul de sigur, văd cum una dintre slujnice bate uşor la o uşă lângă capătul coridorului, unde e şi camera mea, cu un braţ de prosoape curate în braţe ca scuză pentru prezenţa ei. Mă dau în spatele unui suport victorian până când femeia, neprimind niciun răspuns la bătaia ei, lasă prosoapele deoparte şi păşeşte uşor înăuntru. Deschid repede propria uşă, găsesc Beretta şi o bag la brâu în interiorul kilt-ului, ascunzându-i prezenţa cu puloverul lăbărţat.

Cobor pe scara îngustă în zigzag, cu o mână pe balustrada netedă, înapoi la parter. Acum sunt mai mulţi oameni acolo şi simt un aer de consternare înăbuşită în părţile de conversaţie pe care reuşesc să le aud. Nu cred că vor face o percheziţie fizică a musafirilor. Nu încă, oricum. Dar nu vreau să explic de ce port o armă în interiorul unui castel scoţian izolat. Aşa că ajung la capătul scărilor şi merg deliberat cu paşi mari prin holul de la intrare, direct spre uşa din faţă.

Un servitor tânăr e de serviciu acolo.

Sau poate de pază?

— Ieşiţi pentru o plimbare de dimineaţă, domnule?

Aprob din cap.

— M-am gândit să profit de dimineaţa frumoasă.

— Atunci mişcaţi-vă repede, spune tânărul. Aici vremea se schimbă la fiecare sfert de oră. Dacă aveţi de gând să mergeţi de-a lungul stâncilor, fiţi sigur că rămâneţi pe cărarea marcată. Să nu o părăsiţi – unii din ceilalţi invitaţi s-au dus pe acel drum de nu mai mult de zece minute.

Îi fac vesel cu mâna tipului.

— O să-i caut.

Afară, alt servitor la poarta din faţă, acesta purtând o haină impermeabilă şi o bască asortată cu kilt-ul, evident neavând mai multă încredere în vreme

decât tovarăşul lui dinăuntru. Tânărul adaugă sugestia că dacă vreau să traversez mlaştina ar trebui să rămân pe drum.

— Pare netedă, dar nu e, spune tânărul. Urcă şi coboară. Pierdeți castelul din ochi şi nu veți şti unde sunteți.

Îl asigur că voi avea grijă şi voi rămâne pe drumul pavat. Totuşi, avertizarea este bună. Simt cum pământul urcă, apoi coboară uşor pe terenul înşelător. Nu mă tem că mă rătăcesc, vreau doar să omor nişte timp şi să dau o şansă lucrurilor de la castel să se liniştească. Odată ce camera mea e verificată şi nu se găseşte nimic, pot să pun Beretta la loc în geantă. Malcolm Chubb trebuie să fie în panică. Grimoarul dispărut valorează zeci de mii de lire.

Mă plimb aproape o oră până când observ, într-un gol, un mic grup de bolovani şterşi, abia vizibili de pe şosea. E primul lucru pe care-l văd în mlaştină, destul de definit pentru a reprezenta un punct de reper şi părăsesc drumul pentru a-l vedea mai de aproape. Mersul este greu, deoarece muşchii de turbă spongioasă cedează sub picioarele mele şi mi se udă pantofii şi ciorapii. Vegetația de buruieni care zgârie şi tot felul de alte plante cu țepi se agață de ciorapi şi de tivul de la kilt. Nimic care să arate ca o cărare nu duce la pietre şi îmi ia o jumătate de oră să ajung la ele. Mă derutează nevoia de a ajunge mai aproape de ele.

Ştiu doar că trebuie să o fac.

Mă opresc un moment şi mă adun. O scurtă privire în urmă şi văd că trecerea mea prin tufişuri n-a lăsat nicio urmă vizibilă, mlaştina fiind atât de sălbatică încât înghite imediat orice urmă a prezenței mele. De asemenea nu mai zăresc castelul, care a dispărut de ceva timp, împreună cu drumul.

Cobor în poiană, printre pietre.

Probabil că odată făcuseră un cerc, dar acum stau pe ici şi colo, cum ar spune scoțienii, ca dinții într-o gură neglijată de mult, rămăşițele fiind pline de licheni. Nu e Stonehenge, dar e una care se ridică mândră, ca un deget ridicat pentru autostop şi mă îndrept spre ea. Are un semn vag cioplit în ea, atât de vag că nu pot fi sigur ce este. Poate o jumătate de cerc cu un fel de cruce deasupra lui? Observ o plantă înflorită pe o mică movilă de la bază, petalele ei albastre fiind evidente printr-o buruiană moartă. Apoi observ că buruiana e ruptă, cu mai multe tulpini crăpate şi atârnate. Şi proaspete. Niciuna din frunze nu e ofilită. Mă ghemuiesc şi arunc o privire la ceva ce nu e plantă. Poate o piatră? Nu, nici asta. Ajung la o gaură pe care cineva a săpat-o sub buruiană şi găsesc un pachet mic dreptunghiular, împachetat strâns într-un plastic transparent, gros.

O carte.

Cam de cinci pe şapte centimetri.

— Pune-o înapoi unde ai găsit-o, spune o voce din spatele meu.

Ceea ce e surprinzător, având în vedere că tot ce am auzit în ultima oră a fost vântul bătând peste mlaştină şi smulgându-mi hainele. Mă ridic şi mă

întorc încet, încă ținând pachetul în mâna stângă. Bărbatul din fața mea este rusul, Kuznyetsov, îmbrăcat cam ca mine, cu un kilt şi o haină, ținând un pistol îndreptat către mine.

Stau liniştit şi evaluez situația.

Evident, bărbatul acesta fusese aici tot timpul, capabil să mă vadă apropiindu-mă. Din fericire, nu e prima dată când mi se întâmplă. M-am confruntat cu multe arme.

— E a ta? întreb eu, arătând spre cartea împachetată.

— Ți-am spus să o pui înapoi.

Mă hotărăsc să văd cât nerv are cu adevărat acest tip.

— Dacă o mai vrei, ia-o.

Şi mă prefac că arunc cartea prin cei trei metri de aer care ne despart. În acelaşi timp, mă dau după stânca singuratică, apuc Beretta şi trag pe lângă marginea pietrei. O împuşcătură vine ca răspuns, ricoşând pe piatră.

Bucăți de piatră şi praf mă izbesc în față.

Apuc stânca să mă stabilizez şi mă pregătesc pentru o altă împuşcătură.

Totul se întoarce pe dos.

Piatra, buruiana, cerul, chiar şi eu. Totul zboară într-o dezintegrare stranie, rapidă. Ca un puzzle dezasamblat. Sunt conştient că într-o fracțiune de secundă sunt acolo, în spatele stâncii, apoi în următoarea lupt să mă mențin fizic. O lumină orbitoare arde în fața ochilor mei şi sunt copleşit de o forță incredibilă.

Una pe care n-am mai simțit-o până acum.

Şi nu pot lupta.

*

Mă trezesc.

Întins pe pământ într-un pat de muşchi de turbă umed, apa rece ridicându-se între picioarele mele prin kilt. Mă răsucesc şi mă împing în sus pe mâini şi genunchi. Mă doare capul şi îl simt prea greu ca să-l ridic, iar gândurile mele nu au sens. Văd cartea împachetată căzută pe pământ acolo unde se pare că am aruncat-o. Apoi îmi dau seama că pistolul e încă în mâna mea, degetele fiindu-mi amorțite din cauza strânsorii.

Mă uit la cer.

Au apărut mai mulți nori, dar soarele e încă acolo, cam la aceeaşi înălțime. Deci nu a trecut prea mult timp. Încep să îmi revin şi, cu un puseu de adrenalină, mi-l amintesc pe Kuznyetsov.

Mă sprijin în picioare şi mă uit împrejur. Dar nu e niciun Kuznyetsov. Mă uit în jos la pistol şi văd bucăți de plastic înnegrit topit, lipit de degetele mele, acolo unde înainte fusese butoiul pistolului. Pistolul este distrus. Percutorul s-a topit, fiind total deformat.

Ce naiba?

Scutur plasticul, ca şi cum ar fi o insectă supărătoare.

Mă ghemuiesc şi iau cartea împachetată. Prin învelitoarea transparentă văd că e grimoarul din secolul al XV-lea care a dispărut, al lui Chubb. Cât timp am fost scos din circulație? Mă uit la ceas. Dotare standard de la Magellan Billet, cu un GPS încorporat. Dar cadranul e crăpat, având o gaură de mărimea buricului unui deget, fața de dedesubt având o gaură similară, neagră pe margini.

Apoi observ ceva ciudat.

Marginile găurii din ceas sunt curbate în afară, de parcă ceva *dinăuntru* a explodat. Asta e cauza confuziei mele? Asta m-a doborât?

Îmi dau jos ceasul şi îl arunc, împreună cu arma inutilă.

Mintea mea pare o învălmăşeală de întrebări şi îmi scutur capul să scap de senzația de zăpăceală. Trebuie să mă gândesc, dar ce trebuie să fac cu adevărat e să mă întorc înapoi la castel. Kuznyetsov a dispărut. Ori a fost lovit dar încă se poate mişca şi se îndreaptă spre castel pentru ajutor medical, ori n-a fost lovit şi se îndreaptă spre castel ca să spună el primul povestea. Mai mult decât probabil, totuşi, rusul a încasat un glonț. Altfel, de ce n-ar fi prin preajmă ca să recupereze cartea?

Ezit un moment, gândindu-mă dacă ar trebui să ascund grimoarul din nou, dar decid să nu o fac. Să duc premiul înapoi va conta în favoarea *mea* şi, din fericire, nu am desfăcut cartea din ambalaj. Asta înseamnă că amprentele mele nu vor fi acolo şi, cu puțin noroc, ale lui Kuznyetsov vor fi.

Bag cartea împachetată la cureaua de la kilt, în partea de jos a spatelui. Apoi părăsesc pietrele şi merg prin mlaştină, înapoi pe unde am venit, curățându-mi scaieții de la buruieni de pe pulover în timp ce merg. Ajung la drum, care e diferit. Nu e pavat. Murdar. E acelaşi drum? Am fost avertizat că e uşor să te învârți în mlaştină.

Pornesc în alergare, kilt-ul ud lovindu-se de picioare. Mențin un ritm bun o jumătate de oră fără să dau de Kuznyetsov. Ar fi putut tipul să fie lovit atât de serios încât să amețească şi să cadă? Voi afla destul de curând, şi măresc viteza, ştergându-mi transpirația de pe frunte.

Castelul Ardsmuir apare în față.

Dar înfățişarea sa e alta. Torțele mari de la poartă au dispărut, la fel şi drumul pavat. Castelul însuşi pare deteriorat, cu resturi împrăştiate de zidărie spartă, cu găuri în pereți şi un turn prăbuşit. Aseară nu era într-o stare aşa de proastă.

Porțile castelului se deschid.

Instinctul îmi spune să fug de pe drumul murdar şi să mă prăvălesc în spatele unui tufiş de grozamă de unde pot vedea fără a fi observat. Scârțâitul şi tropăitul sunt la început slabe, apoi mai puternice, în timp ce apare o căruță trasă de cai, urmată de un grup de bărbați zdrențăroşi, în cămăşi murdare şi pantaloni scurți.

Cei mai mulți purtau cătuşe.

Prizonieri.

Apoi apar trei soldați în uniforme roşii, toți purtând muschete înclinate pe umeri. Soldații sunt aproape la fel de zdrențăroşi şi murdari ca prizonierii. Uniformele stacojii sunt murdare, decolorate şi cârpite. Briza zilei se întețeşte, iar vântul aduce mirosul respingător al oamenilor care trăiesc într-un singur rând de haine, nu fac baie niciodată şi nu au nici măcar o cârpă pentru a se şterge la fund. Orice simț al timpului pare distorsionat şi mă holbez la spectacol cu o fascinație amorțită. Un gând îmi trece prin minte: că este un fel de reconstituire, dar resping repede ideea, pentru că o altă concluzie mai ciudată îi ia repede locul.

Căruța se îndepărtează şi grupul mărşăluieşte în jos pe drum, trecând destul de aproape încât pot auzi părți de discuție dintre prizonieri. Nu e engleză, sau orice altă limbă cu care sunt familiarizat. Comentatorul obiectiv din spatele creierului meu, care este deja în alertă maximă, o voce pe care am învățat să o ascult, îmi spune că ar putea fi galică.

Unul din prizonieri se clatină, se poticneşte, apoi cade în mizerie.

Un bărbat roşcat, înalt, în lanțuri, construit ca un stejar, aleargă către omul căzut. Toți ceilalți prizonieri încep şi ei să se apropie, iar soldații se uită îngrijorați unul la altul apoi îşi strâng mâinile pe muschete. Altă grupă de muncă – dacă asta e – se târâie pe poarta castelului. Arată la fel de rău, dacă nu mai rău, decât prima.

Uriaşul roşcat se ridică, îşi face cruce şi strigă către soldați:

— Omul ăsta e mort.

În scoțiană – cu accent englezesc.

Soldații se relaxează şi devin iritabili, ca şi cum e o neplăcere pe care au întâlnit-o de multe ori înainte. Unul dintre ei se târăşte până acolo să arunce o privire, împingând uşurel corpul cu cizma, lovindu-l o dată sau de două ori ca să fie sigur, apoi se dă înapoi.

— Scoateți-l de pe drum.

Marelui Roşcat pare să nu-i placă ordinul. E cu un cap mai înalt decât soldatul pipernicit şi se apropie de jacheta roşie, care se retrage grăbit, apoi se opreşte şi pune mâna pe puşcă. Nu, nu e o puşcă.

Pe muschetă.

— O să-l punem în căruță, spune Marele Roşcat cu o voce clară. Şi îl vom incinera în mlaştină.

Soldații se uită involuntar peste umărul lui şi cel mai în vârstă dintre infanterişti ridică din umeri, se încruntă şi dă din cap.

Criza e evitată.

Prizonierii îl ridică deja pe mort, umblând cu el cu respect. Aud zăngăneală dinăuntrul căruței, în timp ce sculele sunt mutate într-o parte ca să poată pune cadavrul lungit.

Ce e asta?

Tot ce ştiu sigur e că acum castelul Ardsmuir nu mai e un loc sigur. Ştiam că odată, de mult, fusese o închisoare.

Asta-i acum?

În depărtare se aude zgomotul mării. Atât soldaţii cât şi prizonierii par preocupaţi. Aşa că profit de ocazie şi, stând chircit, merg înapoi ieşind de pe drum. În cele din urmă mă ridic şi alerg, sărind prin mlaştină, apoi tăind-o înapoi pe drumul murdar ca să mă pot mişca mai repede.

Aud ţipete din spate.

Şi zgomotul distinctiv al focului de puşcă.

*

Mă opresc.

Împuşcătura nu a fost în direcţia mea, dar hotărăsc să nu aştept pe-acolo să văd dacă prezenţa mea a fost observată. Continui să alerg. Sunt în formă bună pentru un tip care se apropie de cincizeci de ani. În cele din urmă îmi dau seama că nu mă urmăreşte nimeni, aşa că mă opresc să mă odihnesc, întrebându-mă ce naiba să fac mai departe. Am ştiut din momentul în care m-am trezit lângă stânci că ceva nu e în regulă şi devine mai rău în fiecare minut. Logica mea insistă că văd lucrurile greşit, că am făcut vreo greşeală, am luat-o pe un drum greşit pe undeva, am tras concluzia greşită. Dar creierul meu analitic îmi spune că nu mai sunt în Kansas. Îmi amintesc că oraşul Clebost e la o jumătate de oră distanţă cu maşina de castelul Ardsmuir şi drumul pe care sunt duce acolo.

Aşa că cel mai deştept plan e să mă îndrept spre oraş şi să văd ce pot afla.

Dar după două ore de mers singurele alte semne de viaţă pe care le văd sunt pescăruşii şi o vulpe care traversează drumul. Peisajul răspândeşte o impresie sumbră, ciudată, liniştită dar ameninţătoare. Apoi se apropie o pereche de cai şi hotărăsc să le fac semn călăreţilor.

Un bărbat şi o femeie.

Bărbatul e mai în vârstă şi în mod evident nu se simte bine, gheboşat în şa, pe jumătate căzând. Femeia e înaltă, cu talia subţire şi cu bustul proeminent. Tenul ei este deschis, potrivit cu părul blond, aranjat într-o coafură lejeră, pe jumătate acoperit cu o bonetă albastră de dantelă. Ochii ei sunt de o nuanţă adâncă de verde şi prind o lucire de interes în ei în timp ce ea se uită la mine. Niciunul nu e îmbrăcat ca cineva din secolul al XXI-lea, hainele lor ciudate fiind la fel de roase ca nervii mei.

Hotărăsc să folosesc farmecul sudist.

— Îmi cer scuze. Mă întreb dacă-mi puteţi spune cât de departe e Clebost?

— Cine eşti? întreabă femeia.

Ochii ei cu gene lungi, uşor înclinați îi adaugă o calitate tulburătoare, misterioasă.

— Numele meu e Harold Earl Malone, spun eu, hotărându-mă că numele „Cotton” ar putea fi greu de explicat. Şi dumneavoastră sunteți?

— Melisande Robicheaux, spune ea, cu o strâmbătură a unei părți a gurii care mă face să înțeleg că în mod sigur nu e numele ei. El e Duncan Kerr, adaugă ea, arătând cu mâna spre tovarăşul ei.

Bărbatul descalecă cu un geamăt, scoțând un mormăit gutural, ca nişte cuvinte, dar nearticulate. Se clatină spre ferigi, unde se aruncă şi se prăbuşeşte.

— I-am spus să nu rişte cu țiparii în aspic, spune ea. Dar ascultă bărbații vreodată? De unde veniți?

— Castelul Ardsmuir. Am condus până acolo seara trecută. De la Strathpeffer.

— Într-adevăr? spune ea, privindu-mă cu multă atenție. Ați condus, nu?

Sesizez o urmă de recunoaştere în întrebarea ei şi siguranța mea auto-impusă cedează.

— Ştiți despre ce vorbesc?

— Oh, poate. Îşi închide pleoapele pe jumătate, gândindu-se. Totuşi, dacă stați la castel, ce căutați la Clebost?

Mi-am dat seama că se eschivează să răspundă la întrebare, dar hotărăsc să merg unde mă duce ea.

— Am ieşit la o plimbare prin mlaştină după micul-dejun şi nu am fost atent pe unde merg. M-am pierdut. Arăt spre întinderea vastă de verde care se unduieşte. Dacă pot ajunge în oraş, pot să aranjez să mă ducă cineva înapoi la castel.

Îmi aleg cuvintele cu mare atenție, dar tot am impresia că a înțeles ce am vrut să spun cu „condus”. Descalecă într-o mare de jupoane, se aranjează şi se apropie. Nu mă pot abține să nu mă holbez la pielea cremoasă care se vede la marginea rochiei. Pare extrem de conştientă de feminitatea ei şi îşi dă seama de interesul meu. Colțurile gurii i se ridică.

— Am o propunere pentru dumneavoastră, domnule Harold Earl Malone. Am nevoie urgentă de un bărbat.

Ce naiba spui, mă gândesc.

Femeia emană o vibrație sexuală pe care aproape pot să o ating.

Dar nu o să încerc.

Expresia ei devine linişti tă şi calmă, dar ochii ei sunt ațintiți asupra mea, studiind, judecând. Fața ei străluceşte în tonuri slabe de piersică şi vanilie şi îmi aruncă un zâmbet care îmi arată dinții, dar nu şi gândurile ei.

— Duncan nu e în stare astăzi, spune ea, cu o fluturare din mână spre bărbat, ghemuit grămadă printre ferigi. Şi sarcina mea e urgentă. Dacă mă veți ajuta, vă voi duce în siguranță pe drumul către casă.

— Ce fel de sarcină? întreb eu cu precauție şi ea arată către vest, de unde aud din nou zgomotul uşor al unui ocean nevăzut.

— Am nevoie de un bărbat care să mă ducă la una din insulele mici din apropierea coastei. Nu e departe, dar curentul e înşelător şi e nevoie de cineva puternic. Nu va dura mult, adaugă ea şi mă priveşte curioasă. Veți fi înapoi pe pământ şi în drum spre casă înainte de apus.

Toate sinapsele radarului din creierul meu sunau alarma. Încerc să-mi stăpânesc emoțiile, să-mi fac mintea să nu mai pună întrebări despre ceva fantastic. Simțul meu ascuțit din anii în care eram agent de teren la Magellan Billet îmi spune că ea reprezintă probleme, dar ce alegeri am? Opțiunile mele sunt total limitate. Şi experiența m-a învățat că în toate operațiunile care au doar un curs – risc orb – unde trebuie să te încrezi în ceva care altfel ar putea fi fără sens, tot ce poți face e să speri că va ieşi bine.

Ca acum.

Aşa că îi spun da, sperând că ea nu şi-a dat seama de nimic din scepticismul meu.

Mulțumită, îmi oferă celălalt cal, părăsindu-şi tovarăşul întins în ferigi. Călărim, cu ea în față, de-a lungul mlaştinii, până la marginea stâncii şi în jos pe o cale pietroasă abruptă, spre o aşezare mică, îngrămădită la capăt. Acolo negociază cu un pescar într-o galică rapidă, plătind cu monede. Bărbatul le numără cu atenție, aprobă din cap şi arată spre o barcă mică, răsturnată pe țărmul stâncos, chiar la marginea apei. Ea ia o vâslă de pe cal şi, cu o mişcare a capului, mă duce spre mare.

— O luăm pe aia, spune ea. Cea roşu cu galben. E vopsită aşa pentru a alunga spiritele rele şi a căpăta o captură bună de la mare, da?

— Vorbiți de parcă ați fi expertă.

Dă din cap.

— Doar ce am auzit.

Mica barcă de lemn nu are suporți de vâsle, dar găsesc ritmul ca să folosim valurile şi să ieşim în apa deschisă. Ea stă pe bord, cu o mână umbrindu-şi ochii. Mă uit înapoi peste umăr şi zăresc cel puțin şase insule mici variind de la o bucățică de pământ acoperită cu păsări până la una destul de mare că ți-ar lua o jumătate de oră să o traversezi. Deasupra capului, pe cer, se rostogolesc nori de furtună. Nu aici, poate, dar undeva.

— Pe care o vreți? întreb eu şi aproape scap vâsla în apă când un curent capricios loveşte în pupa şi ne învârte.

Ea scoate un hohot de râs la greşeala mea şi arată pe deasupra umărului meu stâng.

— Aia. Insula focilor.

Auzisem deja lătratul răguşit al focilor, venind în bătaia vântului. O privire rapidă, având grijă să țin bine vâslele şi să fiu atent la curenți, şi văd insula – o cocoaşă neagră şi rotundă cu marginile plate, pline până la refuz cu

focile ude semănând cu nişte cârnaţi. După cincisprezece minute de luptă cu curentul, o întreb de ce nu l-a plătit pur şi simplu pe pescar să o aducă.

— Pentru că el trăieşte aici, spune ea. Nu vreau să ştie nici unde merg, nici ce fac când ajung acolo. Dumneavoastră – zâmbeşte, ca pentru ea însăşi – veţi fi plecat, acasă la dumneavoastră până la căderea nopţii.

Curenţii sunt puternici şi o briză rece agită apa făcând spume. Sunt uşurat când ajungem în sfârşit la insulă. Scrutez ţărmul, căutând un loc unde să opresc, înfruntând câţiva dintre locuitorii curioşi care se ivesc pe neaşteptate pe lângă barcă. În cele din urmă zăresc o mică trecătoare, suficient de largă încât să poată trece barca şi să o adăpostesc de marginile stâncoase. O fisură îngustă, asemănătoare unei fante intră în roci şi creează o cale spre vârf.

— Staţi aici, spune ea, sărind din barcă. Aveţi grijă de barcă să nu dispară. Se face al naibii de frig noaptea pe insulele astea. Daţi-mi geanta de acolo, da?

Îi place să dea ordine. Dar, de fapt, îmi plac femeile puternice. Şi chiar şi în acest loc ciudat, pare că o atrag. Aşa că îi dau geanta de şa. Caută prin ea câteva secunde înainte să scoată o cutie de lemn, cam de treizeci de centimetri lungime şi jumătate lăţime. Sună şi zornăie cu un zgomot inconfundabil de monede. Mă uit la ea, dar nu spune nimic, nici măcar nu se uită la mine. Pur şi simplu îmi dă geanta înapoi, apoi îşi ridică fustele şi se suie pe stânci fără să arunce o privire înapoi. Mă uit până dispare din vedere, apoi înfăşor funia în jurul unei stânci de forma degetului mare. Umerii mei sunt obosiţi şi sper ca naiba că valurile ne vor ajuta când ne întoarcem.

Un sunet puternic din stânga mea mă face să sar în picioare.

O focă mare a decis să-l investigheze pe nou venit, ochii negri-violet studiindu-mă suspicioşi. Ridic o vâslă, pregătit pentru orice eventualitate, dar foca îmi arată doar un cap ameninţător care flutură şi latră, susţinut de un cor de către haremul din apropiere. După ce expiră un nor cu miros de peşte, foca dispare sub apă.

Stau câteva minute.

Răceala solidă a pietrei, a mării şi a vântului scot căldura dată de vâslit din muşchii mei. Îmi suflu căldură în mâini. Mi se face foame. Încă o jumătate de oră şi cedez tentaţiei, înşfăcând geanta ca să arunc o privire înăuntru.

Şi găsesc mâncare.

Plăcinte de ovăz, precum cartonul. Un pachet cu peşte uscat, puternic mirositor. Şi o bucată de brânză albă tare ca piatra. Rup o bucată şi mănânc brânză cu una din plăcintele de ovăz. Nu e cea mai bună tratăţie din lume, dar merge.

Geanta mai conţine câteva sticle mici îmbuteliate, fiecare împachetată în pânză tare cu etichete latine. Deschid una şi miros, simţind un parfum astringent, de ierburi, de la lichidul negru dinăuntru. O cutie mică din lemn cu capacul glisant e plină cu alge marine uscate, cu un miros puternic de iod.

Şi alta are în ea ceva ce arată ca nişte gândaci morți. La fundul genții văd ceva cu adevărat interesant. Un pachet mic, pătrat, împachetat cu hârtie şi un start de mătase impregnată pe dedesubt. Mă uit peste peisajul plin de stânci şi de foci, dar nu e nicio urmă de Melisande. Aşa că desfac pachetul şi mă trezesc cu o carte în mână. Mă întorc şi îmi pun mâna la talie. Grimoarul lui Malcolm Chubb e încă acolo, în siguranță în capsula de plastic.

Coperta cărții noi pe care o țin în mână este dreaptă, făcută din piele fină. O lovesc încet. Miel nenăscut, probabil. Paginile sunt scrise de mână în franceză, dar o versiune arhaică, una pe care n-o recunosc, cartea fiind ilustrată detaliat cu imagini desenate, detaliate minunat, urme ale poleielii şi culorilor originale încă văzându-se pe multe dintre ele.

Le pricep semnificația.

Alchimie.

Mă uit la mai multe pagini din pachetul subțire, toate într-o condiție excelentă în ciuda vârstei lor evidente. Sprâncenele mi se ridică în momentul în care văd un desen remarcabil de explicit – deşi frumos redat – al unei femei însoțită pe drumul ei de o capră cu patru coarne. Am riscat destul prin expunerea elementelor acestei comori, aşa că închid cartea veche. În timp ce o fac, arunc o privire la titlu.

Le grimoire du Le Compte Saint-Germain.

Scot cealaltă carte de la brâul kilt-ului şi compar mărimea şi grosimea. Cam la fel. De fapt, aproape identice. Ce a spus Chubb despre grimoarul din secolul al XV-lea? *Credem că e o copie a unui volum mai vechi. Unul scris de mână chiar de Saint-Germain.* E acesta manuscrisul original după care a fost tipărită cartea pe care o țin în mână?

Dintr-odată sunt scos brusc din gândurile mele.

De un țipăt.

*

Stau în barcă şi ascult, dar nu aud nimic decât strigăte de pescăruşi. Poate am confundat unul din țipetele lor cu ceva mai uman.

Împachetez la loc cu grijă cartea Melisandei şi o pun în geantă. Observ altceva înăuntru, ceva voluminos, în partea de jos. Caut printre sticle şi cutii şi descopăr un pistol cu cremene, încărcat şi pregătit, protejat de un toc. Gravat în piele e un nume.

Geillis.

Mă gândesc.

E asta relevant pentru această femeie?

Greu de spus, dar pistolul e un exemplar rafinat. Poate fi mortal, de la distanță mică. Prezența lui ridică o mulțime de întrebări despre binefăcătoarea mea, dintre care pe unele mi le pusesem deja. Deci mă

hotărăsc să nu-mi asum niciun risc. Scot arma şi scutur cartuşele în mână. Le pun în gentuța de la brâu şi pun arma, acum inutilă, la loc în geantă.

O explozie de isterie a focilor mă alertează că vine cineva şi o văd pe Melisande venind pe drum în jos printre stânci, acum fără cutia cu monede. Mişcările ei sunt iuți, cu o vitalitate nervoasă, iar umerii se ridică şi se lasă în ritmul respirației rapide.

— Să plecăm, spune ea, păşind în barcă. Mareea e chiar potrivită.

Aprob din cap, fără să mă obosesc să fac conversație. Sunt la fel de nerăbdător să mă întorc pe uscat ca şi ea – posibil mai mult. După-amiaza păleşte şi se face rece, iar ea are dreptate. Nu e un loc în care să rămâi blocat. Are dreptate şi în privința mareei. Se întoarce, iar curenții rămân ciudați, pulsând şi ridicându-ne cu fiecare val.

Continui să vâslesc în ritm cu valurile, smucind convulsiv.

În cele din urmă ajungem la pământ şi, cu un ultim val, mareea ne împinge pe un țărm cu pietriş. Aproape de stânca neagră sunt mici căsuțe acoperite cu stuf, construite din aceleaşi pietre negre, prin găurile din stuf ieşind fum, pâlpâirea focului fiind abia vizibilă prin câte o fereastră îngustă ici şi colo. Se apleacă să-şi ridice geanta în timp ce eu mă lupt să fixez barca într-un inel de fier fixat în roci. Tocmai termin de legat frânghia când aud un clic în spatele meu şi zgomotul instantaneu al unei bătăi într-o tigaie, semnalând armarea unui pistol fără încărcătură. Mă întorc ca s-o văd pe Melisande, ținând arma îndreptată spre mine. Expresia ei e un amestec de furie, dispreț şi surpriză.

Din fericire, suspiciunile mele s-au dovedit corecte.

— Nu sunt atât de prost, îi spun.

Apoi zăresc un pachet, învelit în plastic transparent, în umbra de sub stinghiile unuia dintre scaune.

La naiba.

Am scăpat grimoarul lui Chubb.

Sare peste marginea bordului şi văd sclipirea unui cuțit în mâna ei. Îl îndreaptă către mine, făcând un arc larg cu mâna. O prind de încheietură, dar e puternică, răsucindu-se ca un şarpe. Genunchiul ei mă loveşte în coapsă şi mă răsuceşte într-o parte. Împunge cu lama şi eu evit atacurile ei. Mă lupt cu ea câteva momente, apoi hotărăsc că am fost destul timp un gentleman şi îi trag una cu dosul mâinii peste falcă. Capul îi zboară într-o cascadă de păr, dinții îi clănțăne cu un zgomot puternic şi se clatină în spate. Ochii i se măresc, apoi geme şi se prăbuşeşte pe plajă, fustele înfoindu-se în jurul ei.

— Hei!

Strigătele ajung la mine dinspre apă, iar eu mă uit şi văd trei bărci cu bărbați stând în picioare, fluturându-şi armele. Uşile căsuței de lângă stânci se deschid şi mai mulți bărbați corpolenți se năpustesc afară. Melisande se ridică dintr-odată în genunchi. Dintr-o rană din buză îi curge sânge.

— Ajutor. E un criminal, strigă ea.

Furia îi umple ochii.

Acest lucru se pare că nu se potriveşte cu planul ei.

Nu e timp să recuperez cartea pierdută. Aşa că mă retrag şi mă îndrept spre potecă, sărind în sus într-o ascensiune sălbatică, grohotişul sărind de sub picioarele mele. Ajung în vârf gâfâind şi leoarcă de transpirație. O privire rapidă în jos îmi arată că Melisande nu mai e întinsă pe plajă şi că un cuplu de pescari şi câțiva alți bărbați se îndreaptă spre potecă. Alerg de-a lungul mlaştinii, fără să am nicio idee încotro mă îndrept. Alerg şi merg alternativ, cât de repede pot, plămânii pompându-mi ca nişte foale. După o vreme încetinesc, aproape sigur că nimeni nu mă urmăreşte. Dumnezeu ştie ce le-a spus femeia salvatorilor ei, sau ce le-ar fi spus dacă ar fi reuşti să mă omoare.

Veți fi înapoi în drum spre casă înainte de apus.

Acasă, bine. Mort, cel mai probabil.

Şi acum ştiu exact de ce nu l-a angajat pe pescarul local. A preferat un cadavru pe care nimeni nu-l cunoştea şi nici nu-i simțea lipsa.

Regret pierderea grimoarului, dar nu e nicio cale de a mă întoarce şi a-l recupera. Prea mulți oameni împrejur. Trebuie să continui să mă mişc. Sunt mult prea obosit, simțurile mi se diminuează, gândurile sunt fragmentate, singura constantă fiind zgomotul vântului în urechi. Lumina zilei scade gradual şi în final mă opresc, simțindu-mă depăşit atât de confuzie cât şi de oboseală. Niciun fel de antrenament nu poate pregăti pe nimeni pentru o asemenea experiență. Orice ar însemna, de fapt, o *asemenea experiență*. Orice sens al trecutului şi al viitorului pare să dispară.

Doar prezentul contează.

În timp ce întunericul creşte în jurul meu mă hotărăsc să nu merg mai departe.

Aşa că găsesc un petic de pământ mai înalt, fără apă, mă ghemuiesc la adăpostul unei grămezi de plante şi cad rapid într-un somn fără vise.

*

Mă trezesc de dimineață într-o ploaie care cădea peste mlaştina fără urme, aspră şi accidentată, cu răcoarea nopții intrată adânc în oasele mele. Ultimele câteva ore imposibile se desfăşoară calm în mintea ea. Soarele nu e vizibil ca să mă ajute cu direcția, aşa că tot ce pot face e să merg după sunetul slab al mării de departe şi să sper că întâlnesc pe cineva care se dovedeşte de ajutor. În tărâmurile tulburate ale somnului, mintea mea pare să fi acceptat nebunia că am călătorit în timp. De asemenea, e clar că grupul mic de pietre neregulate are legătură cu dilema mea. Aşa că trebuie să le găsesc. Pietrele. Şi să văd ce s-ar întâmpla, dacă s-ar întâmpla ceva, dacă le-aş atinge din nou.

Merg câteva ore, devenind din ce în ce mai ud. Câteva construcții pe lângă care trec par la fel de vechi şi uzate ca şi drumul. Am citit odată că lâna groasă a unui kilt şi a unui pulover păstrează căldura corpului ca şi costumul unui scafandru. Sunt încântat să descopăr că observația se dovedeşte măcar parțial adevărată. Nu mă simt confortabil, dar nici nu îngheț.

Doar umed.

Şi înfometat.

Ar fi trebuit să mănânc mai mult din ceea ce am găsit în sacul Melisandei. Gândindu-mă la ea, mi-am amintit de Duncan Kerr. Ce naiba îl făcuse pe bătrân să însoțească aşa o cățea ucigaşă? S-a întors după el? Sau l-a lăsat în buruieni? Las deoparte gândurile astea şi înaintez cu greu.

În față aud voci slabe.

Mă grăbesc, dar stau pe marginea drumului, să nu fiu la vedere, şi curând dau peste alt grup de prizonieri care taie turbă. Bucăți de muşchi cât o cărămidă, transformate într-o substanță neagră, sunt scoase din sol cu nişte pari cu lame ascuțite la capăt. Prezența lor îmi oferă speranță. Aş putea să stau şi să aştept, iar apoi să-i urmez înapoi la castel, pentru că de acolo au venit ieri. Deşi nu mai e un loc sigur, nu vreau să mai petrec încă o noapte în mlaştină. Nu se vede niciun gardian cu haină roşie. Însă am observat un mic adăpost de pânză, mai departe de prizonieri, un fum albastru ridicându-se de la un foc din interior. Evident, gardienii se țin departe de umezeală.

Mă apropii cu precauție de grupul care munceşte, nefiind sigur dacă să vorbesc cu unul dintre prizonieri sau cu unul dintre soldați. Oricare poate fi prieten sau duşman. Ajungând mai aproape, văd că e acelaşi grup de ieri şi îl observ pe acelaşi bărbat înalt şi roşcat, purtând lanțuri, arătând ca o cicatrice mare, întunecată, pe verdele mlaştinii. Marele Roşcat mă vede şi el şi se îndreaptă spre mine cu paşi grei. Fiecare pas e acompaniat de zgomotul fierului.

— Cum de porți tartan, *e o şaradă*? spune bărbatul, uitându-se la mine cu ochii îngustați. Vocea îi e răguşită, cu un gol uşor în ton.

Stau drept.

— E Scoția, nu? Nu poartă toată lumea?

Bărbatul râde scurt, fără umor.

— Nimeni în ultimii zece ani, omule. Rişti să fii împuşcat dacă te văd soldații îmbrăcat aşa. Sau doar arestat şi spânzurat mai târziu, dacă le e lene să te împuşte.

Marele Roşcat se uită la pânza înclinată şi acolo mă uit şi eu. Se aud voci de la o ceartă dinăuntru.

— Vino, spune scoțianul, apucându-mă de mână şi ducându-mă grăbit în carieră. Ascunde-te în mlaştină. Şi stai liniştit.

Scoțianul pleacă, iar eu îi urmez ordinele, ghemuindu-mă şi apăsându-mi spatele de peretele negru de turbă care se sfărâmă. Aud deasupra o discuție într-o galică rapidă şi murmurele celorlalți prizonieri. Râsul îndepărtat şi

discuția gardienilor cresc în intensitate. Apoi vocile englezeşti se retrag şi Marele Roşcat cade în groapă lângă mine.

— Cine eşti, omule? Nu eşti scoțian şi nici german sau irlandez, şi ăsta nu e un tartan al vreunui regiment din ținutul muntos pe care să-l cunosc.

— Numele meu e Cotton Malone. Al tău?

— Eu sunt Jamie Fraser.

*

Mă uit atent la omul din fața mea.

Fraser e înalt, având mai mult de un metru optzeci şi, deşi e la fel de slab ca restul, pieptul e ca al unui pădurar, brațele pline de muşchi. Are pomeți înalți, un nas lung, ascuțit ca un cuțit, un maxilar puternic, iar părul lung, roşcat e prins într-o coadă care atârnă peste umeri. Ochii aruncă o privire de culoare albastru închis, deschisă la prima vedere, prudent îngrijorată la o a doua.

— De unde eşti? mă întreabă.

Îmi trec o mână peste fața nerasă. Nu există niciun răspuns bun la această întrebare, aşa că decid să trec direct la subiect.

— Sunt pierdut în mlaştină de două zile. Caut un grup de pietre. În cerc. Cinci sau şase, cu una înaltă stând ridicată. Are ceva gravat pe ea care arată ca un inel cu o cruce prin el. Ai văzut ceva de genul ăsta?

Nedumerirea din ochii albaştri ai scoțianului se transformă în înțelegere. Fraser e ud până la piele, cămaşa zdrențuită lipindu-se de el ca un celofan, râulețe de apă curgându-i pe gâtul robust şi pe umerii largi. Dintr-odată mâinile lui mari țâşnesc şi mă apucă de umeri.

Masca de indiferență îi cade.

— Ştii despre anul 1948? întreabă el.

Ce întrebare ciudată într-un cadru atât de vechi. Dar îmi captează atenția. Cel puțin nu sunt singurul care înnebuneşte pe aici. Ochii lui puternici rămân ațintiți asupra mea un timp lung şi mă întreb dacă acest bărbat vine şi el din alte vremuri. Apoi hotărăsc să fiu mai precaut cu răspunsul meu.

— Ştiu anul.

Scoțianul se uită la mine cu o privire plină de uimire şi cu ceva care pare aproape emoție.

— Atunci, da. Ştiu pietrele alea.

Tulburarea îmi încălzeşte venele. Dar trebuie să ştiu ceva.

— În ce an suntem?

— 1755.

Şocul meu nu se poate descrie. Sunt cu 262 de ani în trecut. De necrezut. Cu o singură cale de ieşire.

— Poți să-mi spui cum să găsesc pietrele?

— Pot să-ți spun pe unde să mergi.

Îmi înghit saliva de anticipare în timp ce urcăm din groapă şi el scoate în evidență reperele din mlaştină, invizibile până când mi-au fost arătate, prin care să-mi fac drum.

— Norii au dispărut. Vei mai avea soare două ore şi luna deja răsare. Ține-o deasupra umărului drept cât mergi.

Poate, doar poate, lumea va avea sens din nou. Îi strâng mâna. E bătătorită şi tare ca lemnul.

— Mulțumesc.

Îmi întoarce strângerea de mână, apoi se dă înapoi, brusc schimbându-i-se comportamentul, ca şi cum ar fi preferat să nu mă fi atins. Dar un lucru e clar. Omul acesta îmi înțelege problema.

— Dacă… începe scoțianul, apoi înăbuşă întrebarea în spatele buzelor închise.

— Spune-mi. Voi face tot ce pot pentru tine.

— Dacă, atunci când vei găsi din nou locul tău… Dacă s-ar întâmpla să întâlneşti o femeie pe nume Claire…

Înghite, apoi scutură din cap.

— Nu. Nu contează.

Tristețea îi apare pe față şi se uită în altă parte.

— Spune ce ai pe suflet.

Tonul are nuanța unui ordin.

Fraser se uită înapoi la mine, stă un moment, dar se hotărăşte. Se îndreaptă cu toată înălțimea, care e considerabilă, şi vorbeşte oficial.

— Bine. Dacă te întâlneşti cu o femeie pe nume Claire Fraser – nu. Ea ar fi Claire Randall atunci…

O umbră întunecată îi străbate chipul la acele cuvinte, dar o îndepărtează.

— O vindecătoare. Spune-i că James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser, moşierul din Lallybroch o binecuvântează şi îi transmite ei şi copilului ei sănătate şi bucurie.

Privirea lui se îndepărtează un moment şi înghite din nou, înainte de a adăuga cu voce joasă:

— Spune-i că soțului ei îi e dor de ea.

Ar trebui să cercetez mai mult această declarație, dar nu am timp. Aşa că spun simplu:

— Aşa voi face.

— Ai o femeie? Acolo, vreau să spun.

Aprob din cap.

— Numele ei e Cassiopeia.

Doar faptul că-i spun numele mă face să zâmbesc. Ar fi iubit această aventură. Se uită atent la mine, ca şi cum ar suspecta că glumesc, dar văzând că nu e aşa, dă sobru din cap.

— Gândeşte-te la ea când ajungi la pietre. Du-te cu Dumnezeu şi fie ca sfinții să te protejeze.

— Mulțumesc, spun din nou, ceea ce pare cu totul inadecvat.

Mă întorc să plec şi ochii îmi cad pe adăpostul de pânză din care se aude înăbuşit un cântec de beţivi.

— A încercat cineva vreodată să scape? Precis nu poate fi atât de greu.

Se uită peste mlaştina nesfârşită, cu ochii care par incapabili de iluzii.

— Unde am putea să mergem? Tot ce ştiam e dus, şi nu ne mai avem decât unii pe alții.

*

Căzuse întunericul când am găsit pietrele, dar o lună în al treilea pătrar, deasupra norilor mişcători, aruncă o strălucire ireală de culoarea fildeşului. Văd dunga rapidă, tăcută, a unei stele căzătoare de-a lungul părții sudice a cerului. Un semn de noroc? Să sperăm. Dar o bufniță ţipă un avertisment sinistru.

Stau un minut, holbându-mă, fiindu-mi frică să privesc într-o parte, de teamă că îmi imaginez totul şi că pietrele ar dispărea dacă clipesc. Un aer răcoros de entuziasm se ridică dintre ruine. Am trecut de mult de punctul în care mă simțeam înfometat, acum fiind mai amețit de oboseală decât de lipsa de hrană. N-am idee ce voi spune, dacă asta va merge şi sunt trimis înapoi în timpul meu. Cum voi explica despre Kuznyetsov? Despre grimoarul pierdut? Unde am fost şi ce s-a întâmplat? Ca agent la Magellan Billet am fost implicat în nişte lucruri incredibile. Dar ultimele două zile au urcat în top pe această listă uimitoare.

Mă plimb printre pietre şi încep să devin conştient de un bâzâit scăzut, ca al unui stup de albine. Nu l-am auzit înainte. Trebuie să rostesc nişte cuvinte magice? Zâmbesc la acest gând. Apoi îmi amintesc ce a spus Jamie Fraser.

Gândeşte-te la ea când ajungi la pietre.

În mod evident, scoțianul se gândea la cineva special. Claire. Soția lui. Amintirea aproape durea.

Hotărăsc să ascult sfatul bărbatului.

Punând mâna pe cea mai înaltă piatră, şoptesc „Cassiopeia”.

*

Ochii îmi sunt închişi, dar gândurile împrăştiate pâlpâie prin mintea mea, se estompează, apoi devin mai puternice. Nu e la fel de multă mişcare sau forță în călătorie ca prima dată – sau poate e doar pentru că ştiu la ce să mă aştept – e mai mult ca un proces tăcut de schimbare a luminilor şi a formelor.

Buzele mele freamătă.

Un fior de panică încearcă să se elibereze din creierul meu. Fețe familiare, pe care aproape le-am uitat plutesc înăuntru şi în afară, se estompează şi dispar.

Apoi totul devine tăcut.

Deschid ochii într-o strălucire orbitoare, luminoasă, aproape de punctul în care îmi arde pupilele. Figuri înceţoşate plutesc deasupra mea. Feţele se apropie, apoi se îndepărtează. Ridic un braţ să-mi protejez vederea şi aud o voce strigând:

— E viu.

Mă străduiesc să mă concentrez şi văd că sunt în spatele unei camionete. Tot ce pot vedea e fascicolul strălucitor al unei lanterne, ceea ce îmi confirmă ce trebuie să ştiu. Am reuşit. Apoi simt un miros greu de sânge şi de moarte. Lângă mine în camionetă e întins un mistreţ uriaş, mort, pe o foaie albastră de plastic. Un bărbat intră înăuntru. Gura îmi e uscată şi lipicioasă, iar zgomotul brusc al unui motor acoperă primele cuvinte pe care încerc să le spun.

— Eşti treaz, prietene? spune o voce scoţiană. Cum te simţi?

Vocea aparţine unui bărbat cam de cincizeci de ani, cu faţa plină de riduri, dar prietenoasă, purtând o jachetă impermeabilă.

— Unde mergeţi? întreb eu, rezistând impulsului de a împinge lanterna deoparte.

— Hei, bine, dacă numele tău e Malone, ne gândim să te ducem la prietenii tăi la castel. Dacă nu eşti el, totuşi, am putea să te ducem jos în oraş. Au un mic spital acolo.

— Sunt Malone, îl asigur eu, apoi închid din nou ochii, încercând să-mi adun puterile, gândurile mele fiind un vârtej de confuzie.

A fost totul un vis?

Ireal?

Când camioneta intră pe drumul pavat care duce la castel – din nou luminat cu reflectoare electrice – stau în fund, trecând o sticlă de la unul la altul cu unul dintre salvatori.

— Archie McAndres, furnizor de vânat bun, îmi spune bărbatul, dându-i o palmă prietenoasă mistreţului. Flăcăul şi cu mine ne îndreptam spre castel, când te-am văzut întins în mlaştină. Am crezut că eşti beat, dar apoi mi-am amintit că domnul Chubb mi-a arătat o poză cu tine ieri, când i-am dus fazanii.

— Ei… mă caută?

— Ah, da. Când l-au găsit pe omul vostru Nyetski sau cum l-o chema, mort în mlaştină cu un glonţ în el, vestea s-a întins de aici până la Inverness. Când au găsit lucrurile din buzunarele lui, s-au gândit că poate…

— Lucrurile? întreb eu. Ce lucruri?

— Oh, nu-mi pot aduce aminte bine acum, dar erau bucăţi de fildeş, poate icoane. Erau icoane, Rob? strigă omul spre cabină. Ce avea rusul ăla?

— Bijuterii, am auzit eu, a răspuns vocea lui Rob pe deasupra sunetului motorului.

Sticla s-a întors în mâinile mele.

— Mai bea ceva. Se pare că mortul nici nu se numea Nyetski. Era un tovarăş est european. Cunoscut de poliție.

Dau sticla mai departe. Discuția despre Kuznyetsov mă face să mă gândesc la grimoarul pierdut pe care l-am găsit la baza pietrei. În vis l-am ascuns la spate, sub pulover. Apoi l-am pierdut în barcă. Mă aplec şi mă pipăi, dar cartea nu e acolo.

Camioneta opreşte şi uşile din spate se deschid.

Un cer albastru deasupra promite un nou început.

Sunt înapoi la castelul Ardsmuir.

*

Întrebările vin în ritm rapid, dar hotărăsc că o minciună e mai bună decât să spun că am călătorit 262 de ani înapoi în timp. Mai mult, nu sunt sigur că s-a întâmplat într-adevăr ceva. Kuznyetsov e cu siguranță mort, totuşi, nu există nimic care să mă lege de acel eveniment. Se pare că arma nu a fost găsită. Aşa că e mai bine să fac şi eu ca sergentul Schultz[1]. *Nu văd nimic. Nu aud nimic. Nu ştiu nimic.*

— Nu ne spui prea mult, îmi spune un polițist local, practic şi liniştit. Nu l-ai văzut niciodată pe rus?

Scutur din cap.

— Nu ai nicio idee cum a ajuns împuşcat şi mort?

E a patra oară când trecem prin asta, dar ştiu cum funcționează. Fă pe cineva să spună acelaşi lucru iar şi iar, până când se încurcă.

— Cum v-am explicat deja, nu am nicio idee ce se întâmplă cu el.

— Inspectore, spune Malcolm Chubb, întrerupându-l. Prietenul meu e extenuat. A stat în mlaştină fără mâncare aproape două zile. Pentru numele lui Dumnezeu, uită-te la el. Asta nu poate aştepta până mâine?

Tonul vocii lui Chubb pare să excludă orice continuare a discuției, iar polițistul nu arată fericit.

— Bine, pentru moment, domnule. Dar o să mă întorc mai târziu.

Inspectorul a părăsit salonul.

— Vrei să faci o baie, bătrâne prieten? întreabă Chubb. Am pregătit nişte sandviciuri şi cafea, dar spune un cuvânt şi putem pregăti nişte şuncă şi ouă, clătite cu gem, doar spune.

— Sandviciuri şi cafea sună perfect.

Soseşte mâncarea şi mănânc. În comparație cu mlaştina salonul e o oază. Un foc care trosneşte, un scaun confortabil, o căldură plăcută. Chubb stă şi mă priveşte într-o companie tăcută.

[1] Personaj din serialul american *Hogan's Heroes* (1965-1971).

— Desigur, am amânat licitația, după ce l-au găsit pe Kuznyetsov – sau oricare se dovedeşte a fi numele său, spune Chubb. Musafirii au trebuit să stea pentru interogatorii şi, de vreme ce se pare că totul se linişteşte, poliția a fost de acord că putem face vânzarea mâine. Dacă mai eşti interesat de vechiul grimoar, vreau să spun.

Înghit ultimul sandvici cu vânat cu prima cană din a doua oală de cafea.

E timpul să mărturisesc.

Dar înainte să apuc să o fac, Chubb spune:

— Se pare că e singurul lucru pe care Kuznyetsov, de fapt, *nu* l-a furat. Am întors tot castelul pe dos, cât de discret a fost posibil, şi tocmai ne gândeam cu cum să interogăm oaspeții, când a apărut vestea despre găsirea corpului lui Kuznyetsov. Atunci a explodat iadul.

Aştept mai multe explicații.

— Ştii cum, când pierzi ceva, cauți în acelaşi loc iar şi iar, pentru că nu-ți vine să crezi că nu e acolo? Chubb dă din cap spre cutiile de sticlă din cameră. Şi să fiu al naibii dacă nu a fost chiar acolo. Uită-te. Nici mie nu mi-a venit să cred, dar blestemăția aia e chiar acolo.

Mă ridic şi merg încolo.

Chubb descuie cutia de sticlă, îşi trage o pereche de mănuşi albe şi ia cu grijă cartea, ținând-o de parcă ar fi o relicvă. Mă holbez uimit. E incunabulul din secolul al XV-lea – acelaşi pe care l-a furat Kuznyetsov, acelaşi pe care l-am găsit la pietre, acelaşi care a mers cu mine în 1755.

Acelaşi pe care l-am scăpat în barcă.

O răcoare îmi ridică părul pe ceafă.

Cum e posibil? Apoi ştiu. *A fost în familia mea de sute de ani.* Asta a spus Eleanor LeBlanc. *Transmisă din generație în generație, până când un strămoş sărăcit a vândut-o.*

Transmisă din generație în generație?

Chubb închide cutia, părând mulțumit.

Prin minte îmi trece un citat din Shakespeare.

Trecutul e doar prologul.

Se pare că Melisande Robicheaux a devenit proprietarul neglijent al incunabulului. Lăsat în barcă de un bărbat care a dus-o la insula focilor, apoi transmisă moştenitorilor ei, ei transmițând-o mai departe, prin secole, până când ajunge aici. E o prostie. Ridicol. Totul a fost un vis. Cartea dispărută a fost pur şi simplu găsită aici la castel, cum a spus Chubb.

Gazda mea toarnă două măsuri generoase de whisky. În liniştea din cameră zgomotul sticlei atinsă de marginea paharului este exagerat.

— Eşti sigur că eşti bine, bătrâne? Nu ai nevoie de un doctor?

— Sunt bine, spun eu, ştiind că acum pot ține întreaga experiență pentru mine.

Accept băutura şi iau o gură. E unul din whisky-urile tari din ținutul muntos cu vapori care pot elimina visele nebune din cap.

Exact ce am nevoie.

Dar un gând îmi trece prin cap. Flinta din barcă. Mă aplec şi deschid geanta care-mi atârnă la brâu.

Înăuntru găsesc cartuşele.

Zâmbesc.

Nu a fost vis.

Apoi mă întreb dacă într-o zi rămăşiţele ruginite ale ceasului şi armei mele îşi vor face loc şi ele în cutia vreunui colecţionar.

SFÂRŞIT

JOHN P. McAFEE

COMANDO

prin ploaia tristă

JOHN P McAFEE

COMANDO
PRIN PLOAIA TRISTĂ

Traducere de Constantin Dumitru-Palcus

©John P. Meafee, 1993
SLOW WALK ÎN A SAD RAIN

EPISODUL II

Apel poştal

Am găsit scrisorile gata desfăcute.

Ne-am uitat la Thompson, care a săltat din umeri stânjenit.

— Hei, băieţi, dacă într-adevăr aţi fi fost morţi aş fi expediat toate astea rudelor celor mai apropiate – nu era nicio problemă.

Am răsturnat un colet gol primit de acasă şi l-am scuturat. Un rest stingher de ciocolată, cu un mucegai de câteva săptămâni, a căzut ca o nicovală pe masă. Am rămas cu toţii fără grai, privind la bucăţica de ciocolată.

— Hai măi băieţi, ce naiba! Doar nu mă credeţi atât de hain încât să vă fi mâncat haleala din pachetele primite de acasă! – a zis Thompson cu indignare. Noi ne-am mutat privirea de la bucăţică la Thompson şi pe urmă din nou la bucăţică.

Pe fruntea specialistului 7 se iviră brusc mici broboane de transpiraţie.

— Staţi un pic, să vedeţi ce-am să fac, a spus el dispărând în separeul său pentru dormit. Alertat de mişcarea sa bruscă, Shotgun îşi ridică grăbit lansatorul de grenade, noua sa armă „de suflet”.

— Ho, măgădăule, spuse Thompson, făcându-şi din nou apariţia. Ia uitaţi-vă ce-am eu aici.

Thompson aducea în braţe cutii cu scrisori şi reviste sexi. Le răsturnă pe masă, amestecându-le cu ale noastre.

— Tocmai când trebuia să aterizeze, asupra elicopterului poştal a început să se tragă din plin, aşa că au aruncat în grabă câţiva saci plini cu corespondenţă. Al dracului să fiu dacă pot să ştiu ale cui sunt toate astea, dar, nenică, e o lectură pe cinste.

VP MAGAZIN

Shotgun îşi puse la umăr lansatorul de grenade şi înhăţă o mână de scrisori.

— Asta e, ne îndemnă Thompson pe toţi. N-aveţi decât să vă închipuiţi că au fost scrise pentru voi.

După ce Shotgun şi-a luat porţia, ne-am luat fiecare câte am apucat şi ne-am dus în separeuri, ca să stăm lungiţi pe paturi şi să citim despre ce mai era prin lumea asta. Spec. 7 Thompson se prăbuşi într-un scaun, sleit de experienţa soră cu moartea prin care trecuse.

Prima scrisoare pe care am citit-o îi era adresată lui Glas Domol. Era de la mama sa:

Dragul meu soldat,

Ia ghiceşte cine te aşteaptă acasă – un căţeluş! Mai ţii minte cum face mătuşa ta, Madge, de toarnă întotdeauna apă fierbinte peste căţelele aflate în călduri? Ei bine, a făcut treaba asta cu una care era grea şi, cât ai zice peşte, căţeaua i-a fătat căţeluşii pe gazonul din faţa casei. Am reuşit să salvăm unul. Pe ăilalţi patru i-a înecat Madge.

Sper că faci baie în mod regulat. Am citit despre unele din bolile alea tropicale şi ne temem să nu se răspândească şi pe-aci. Ştiu că e greu să-ţi aminteşti de chestiile astea, dar ai grijă să-ţi agăţi prosopul în cui, după ce faci baie. De acolo vin bolile părţilor ruşinoase.

Janice zice că-i e dor de tine. Ţi-am spus că s-a măritat cu Harry Shulberg, maistrul de la atelier? El cică, poţi să-ţi reiei serviciul când te-ntorci, dar nu şi prietena. Ha. Ha.

Preşedintele zice că războiul merge bine. Aşa e?

Te iubesc,

Mama

Undeva, dinspre hol, se auzea râsul lui Glas Domol. Era bine să vezi cum moralul creştea din nou, după Câmpia Trestiilor. Mi-am aruncat privirea peste încă două scrisori: una îi era adresată unuia pe care-l chema Armstrong; era de la nevastă-sa care aderase la o sectă de prin partea locului şi îl primise pe Cristos în inima ei. Grupul ei de suporteri sponsorizaţi de biserică o îndemnase să scrie această scrisoare, în care îi cerea divorţul, întrucât nu mai putea să trăiască alături de un criminal. Era semnată cu numele ei însoţit de un simbol al păcii. Cealaltă scrisoare îi era destinată unui tip pe nume Eisenhart. Era de la o firmă care se ocupa cu vânzările de maşini. Îl ameninţau cu reintrarea în posesia automobilului pentru care uitase să mai plătească ratele lunare.

Ameninţarea lor că-l vor aresta şi-l vor judeca într-un tribunal din Maryland avea un haz nebun. Nici nu era de mirare că Eisenhart, oricine o fi fost el, nu-şi plătea ratele lunare. Trăgea nădejde ca negustorii, de maşini să vină şi să-l ia acasă. Era mai grozav decât să te împuşti în picior. În pragul uşii, apăru Glas Domol, chicotind:

— Dom' căpitan, nu vrei să facem schimb?

Am negociat un Armstrong şi un Eisenhart contra trei scrisori, a treia dintre ele fiind una adresată lui Shotgun.

Primul lucru care a căzut din plic a fost o chitanţă lunară. M-am uitat, la sumă. Era mai

mult de jumătate din solda lui Shotgun. Chitanţa avea un aspect rudimentar şi era murdară la unul din colţuri. Purta semnătura unui preot, părintele Rodrigo Carreras, de la Escuela de la Acequia Madre para los Ninos sin Padres.

Urma o scrisoare de la părintele Carreras către Shotgun:

Stimate domn,

Cu regret vă informez că şcoala pe care aţi construit-o împreună cu oamenii dumneavoastră aici, în Bolivia, a fost distrusă noaptea trecută fie de către guerrillas, fie de către forţele guvernamentale. Niciuna dintre părţi nu-şi asumă responsabilitatea. Din nenorocire, cei mai mulţi dintre copii au murit în cursul atacului. Azi dimineaţă am găsit printre dărâmături scrisoarea dumneavoastră adresată părintelui Enrico Calderon şi v-o trimit înapoi, împreună cu rugămintea pentru o nouă sumă de bani. Vom reclădi şcoala şi, cu sprijinul unor oameni ca dumneavoastră, încă o dată vom purcede la educarea noilor copii care nu vor întârzia să sosească.

Con Cristo, pr. Carreras

P.S. Mă nedumereşte ura dumitale fată de educaţie. Pace ţie, fiule.

A ştiut vreodată Shotgun ce-i aceea pace? În 1967, fusese în Bolivia ca să-i iniţieze pe *lanceros* bolivieni în tainele înaltului meşteşug al vânătorii de guerilleros. Au găsit banda lui Che Guevara cu ajutorul indienilor băştinaşi, care erau de-a dreptul iritaţi de faptul că cineva cu un accent nordic, de orăşean, ar vrea să stârnească o revoluţie în America de Sud. El şi-a îndeplinit misiunea cu bine. Singurul lui comentariu asupra operaţiunii a fost:

— Che Guevara a fost aranjat de Castro. Iar eu n-am fost decât vidanjorul lui.

— Şi de ce să fi vrut Castro să-l aranjeze pe Che Guevara? – am întrebat eu, nevrând să-mi dau în vileag ignoranţa.

— O mulţime de motive. De exemplu, să scrie din nou istoria. În cinze'şase, Guevara a fost liderul revoluţiei cubaneze.

— Eu am crezut că a fost Fidel Castro.

— Fidel n-a fost în stare să iasă din încercuire dintr-o pădure tropicală defrişată. Che Guevara a fost conducătorul, iar oamenii pe el l-au urmat. Ştii de ce?

— De ce?

— I-a ţinut în viaţă. Fidel era fiu de doctor. N-am avut niciodată încredere în copiii de doctor. Taică-tu ce-a fost? – m-a întrebat el.

— A fost fermier, am răspuns eu, sperând ca fiii de fermier să nu fie incluşi pe lista sa neagră.

M-am uitat la cealaltă scrisoare din plic. Fusese expediată cu şase luni în urmă. Armata a avut mult de furcă ca să-l descopere pe Shotgun. Ca şi noi, de altfel. Scoţând din plic foaia de hârtie îngălbenită şi sfărâmicioasă, după ce am desfacut-o am constatat cu surprindere că era scrisă de Shotgun. Eu nu-l văzusem niciodată scriind. Am citit

scrisoarea redactată în stil cazon:

CĂTRE: *Părintele Enrico* Calderon

SUBIECT: *Educaţia copiilor*

REFERINŢE: Al II-lea Război Mondial, Coreea, Vietnam.

În timpul celui de-al doilea Război Mondial, ca tânăr soldat, am fost impresionat de măiestria deosebită a celor de la Krupp. Armele lor erau cu mult mai bune decât ale noastre.

Rachetele V erau de departe superioare oricărei arme de care dispuneam noi; tancurile lor aveau unghiurile blindajelor astfel calculate încât să devieze armele antitanc; puştile lor aveau bătaia mai lungă şi mai multe cartuşe în încărcătoare. Eram impresionat de minţile care concepuseră aceste arme.

Pe urmă am dat peste acele lagăre cu fiinţe umane însemnate cu fierul roşu ca nişte vite, cu cuptoarele calde încă de la arderea copilaşilor şi cutii pline cu plombe de aur. Am început să mă minunez, acolo în lagăr, cum de a fost posibil ca nişte oameni educaţi să facă aşa ceva.

La vremea aceea, Germania avea cel mai bun sistem educaţional din Europa. Camerele de gazare fuseseră construite de către ingineri educaţi; gazul fusese conceput de nişte chimişti educaţi; cei care au cusut globi oculari la spate ca să vadă dacă funcţionează şi aşa au fost nişte doctori educaţi; şi, mai presus de toate, au fost profesorii educaţi care au convins minţile oamenilor că era îngăduit, ba chiar onorabil, să facă asemenea lucruri în numele patriotismului.

Şi dumneata mă întrebi ce fel de educaţie vreau să li se dea orfanilor? Da' ce, ai înnebunit de tot?

Mai întâi de toate, vreau să-i învеţi să fie oameni. Nu-i învăţa istorie. Nu vor face decât s-o repete. Foloseşte-te de banii mei şi răsfaţă-i. Dă-le dulciuri, cumpără-le cărţile pe care vor să le citească, nu acelea impuse de către stat sau biserică... şi lasă-i să se scalde şi du-i să se joace în zăpezile Anzilor. Poate că lor o să le meargă mai bine.

Sfârşitul scrisorii

Ei bine, copiilor nu le mersese deloc mai bine şi am stat în cumpănă, dacă să-i arăt sau nu scrisoarea lui Shotgun. Totuşi, trebuia să ştie. Am îndoit la loc scrisoarea şi am vârât-o, alături de celelalte hârtii, în plic. Am străbătut holul, am ieşit pe uşă şi am mers la amplasamentul mortierului. Shotgun şedea lângă groapa în care-şi avusese amplasamentul mortierul lui. I-am dat scrisoarea.

— Ai citit-o? – m-a întrebat după ce a văzut despre ce este vorba.

— Nu, am minţit eu.

Shotgun m-a privit timp îndelungat.

— E tot una, a rostit el, scăpărând un băţ de chibrit de un bulgăre de chit exploziv C-4. S-a aprins imediat. A ţinut plicul deasupra flăcării până când i-a ars degetele. Fără grabă, a împins cenuşa în groapa goală a mortierului.

— Scrisoarea asta a avut parte de o înmormântare mai omenească decât copiii ăia, căpitane.

— Ce ai de gând să faci acum, Shotgun?

— Am să le trimit două treimi din soldă, a spus el, îndepărtându-se. Peste umăr, a adăugat: Până la urmă, unii dintre ei tot or să reuşească. Trebuie să ne scoată cineva, măcar atâtica, din mocirlă.

Shotgun umanitarul?

Trăim într-o lume al dracului de ciudată.

În vizită la colonel

Am sperat ca scrisorile să-i îndepărteze lui Shotgun gândul de la promisiunea de a-l ucide pe colonelul Black. Nu că ar fi făcut-o, desigur. Asta e o nebunie. În Câmpia Trestiilor se spuseseră o mulţime de lucruri care nu trebuiau luate neapărat în serios. Ne-am lăsat chiar şi noi purtaţi de fantezia lui Shotgun, sugerându-i modalităţi de ucidere a colonelului, dar asta numai aşa, ca să treacă timpul pe când stăteam ascunşi în iarbă.

Trecuse o săptămână şi viaţa revenea la anormal. Îi ordonasem spec. 7 Thompson ca timp de câteva zile să nu raporteze găsirea noastră, astfel ca Shotgun să aibă răgazul să depăşească starea pricinuită de pierderea mortierului. Toţi ceilalţi au fost preveniţi să nu pomenească numele colonelului Black.

Aşadar, iată-ne ghemuiţi în buncăr, ascultând ploaia de oţel când, din întuneric, o voce rosti:

— Nu sunt prea puternice exploziile astea ca să fie mortiere vietnameze?

Şi, ca un tembel, am râs şi am răspuns:

— Mda, probabil că e colonelul Black, care ne urează bun venit.

Am regretat de îndată ce spusesem, dar era prea târziu. Cu un geamăt ca de strigoi, Shotgun a rupt-o la fugă afară din buncăr.

67

Ca să înţelegeţi ceea ce urmează, va trebui să ieşiţi afară până la garaj şi să porniţi maşina de tuns iarbă. De fapt, va trebui să mergeţi să furaţi o maşină de tuns iarbă, întrucât Shotgun a furat o motocicletă Honda de la una din replicile noastre sud-vietnameze ca să se ducă să-l ucidă pe colonel.

Asta e: trageţi cordonul, acţionaţi contactul, rotiţi mânerul, apăsaţi demarorul.

Putputputput. Cam aşa sună, nu? Acum, intraţi din nou în garaj. Închideţi uşa.

Putputputputput

Aşa se auzea când Shotgun a intrat cu Honda în buncăr şi ne-a întrebat dacă vrem să mergem cu el. Opriţi, vă rog, maşina de tuns iarba.

Mulţumesc. Şi iată-l plecând, cu automatul CAR-15 atârnat la spate, lansatorul de grenade M-79 aşezat pe ghidon şi două pumnale Randall prinse în tecile de la şolduri. Presupun că a luat-o de-a lungul drumului, dar întrucât bombardamentul continua, nu am putut să ne luăm cum se cuvenea rămas bun de la el.

Ar fi trebuit.

Cel care ne bombarda era colonelul Black.

El îşi experimenta cea mai nouă idee, amplasamentul de mortier plutitor, pe râul Vam Co Tay. În acel moment, el şi oamenii săi erau înţepeniţi într-un banc de nisip şi încercau să se deblocheze folosindu-se de reculul mortierului.

Ce este un pumnal Randall? Un omuleţ din Florida le-a fabricat într-o manieră specială, astfel încât să poată tăia oase şi cabluri de oţel fără să se rupă sau să-şi tocească ascuţişul. El era făuritorul nostru de săbii – geniul nostru într-ale metalurgiei. Apropo, numele lui era – ţineţi-vă bine – Randall. Să revenim la poveste:

Următoarea parte este cam încețoşată. Prin retranslaţie, a pierdut ceva. Dacă m-aş fi aflat acolo, ar fi fost mai clară, dar întrucât am aflat-o la mâna a doua, aveţi răbdare.

După câte s-ar părea, Shotgun a trecut val-vârtej pe lângă cei de pe bancul de nisip, în cursa lui nebună cu Honda spre Moc Hoa. Curge frumos, nu-i aşa? Cred c-am s-o mai spun o dată: „O cursă nebună cu Honda spre Moc Hoa”.

Când a ajuns la Moc Hoa şi a aflat unde se afla colonelul, Shotgun a împrumutat un sampan şi şi-a început călătoria înapoi, în susul râului Vam Co Tay.

Între timp, colonelul Black şi oamenii săi continuau să ne bombardeze întrucât nu ieşiseră din bancul de nisip. Dar situaţia era în curs de ameliorare, căci fiecare obuz tras însemna o greutate mai mică pe navă. Făceau progrese.

Ca şi refluxul, de altfel.

Chiar în clipa în care au reuşit să se deblocheze, au auzit în spate sampanul apropiindu-se ca un roi de albine înfuriate. Când colonelul Black s-a întors şi l-a zărit pe Shotgun, care în mintea sa era dispărut în acţiune şi presupus decedat, a intrat în panică. E posibil să fi intrat în panică pentru că Shotgun trăgea în el cu lansatorul de grenade M-79, dar cei mai mulţi au căzut de acord că starea i-a fost generată de gândul că avea în faţa ochilor fantoma lui Shotgun.

Urlând de groază, el a întors mortierul şi a început să tragă în Shotgun, Reculul i-a împins înapoi pe bancul de nisip. Şi, întrucât nivelul apei scăzuse, vasul a izbit o mină veche, rămasă acolo probabil de pe vremea coloniei franceze. Ar fi fost nevoie de o lovitură zdravănă de baros pentru a face să explodeze ruginitura aceea.

Sau de reculul unui amplasament plutitor de mortier, o imposibilitate până la apariţia colonelului Black.

Mina, prevăzută cu detonator pe bază de resort, s-a propulsat din nămol exact sub locul unde se aflau colonelul şi mortierul, transformând totul într-o ceaţă înspumată.

A urmat un moment de linişte.

Urmat de urale puternice din partea oamenilor colonelului, care săriseră de pe amplasamentul plutitor în clipa în care-i văzuseră pe Shotgun.

Cei din echipa B au căutat să-l consoleze pe Shotgun, propunându-l pentru o Stea de Argint, pentru încercarea de a salva viaţa colonelului, conducând sampanul – fără să ţină cont că propria-i viaţă se afla în pericol – într-un binecunoscut teren minat subacvatic şi trăgând cu lansatoml de grenade M-79 în încercarea de a alerta patrula-mortier plutitoare în privinţa pericolului plutitor.

Totul a fost zadarnic. Shotgun suferise a doua lui pierdere şi nimic nu mai putea să-l înveselească – nimic, în afară de un nou colonel care era la fel de nebun ca şi colonelul Black.

Am hotărât să-i cumpărăm un animal, ca să încercăm să-l salvăm din starea sa de profundă deprimare.

S-a dovedit însă că domnişoara Pârţ a fost o eroare.

Dragostea este un lucru fragil

În amplasamentul de mortier, Shotgun stătea de vorbă cu cineva. Murmura cuvinte de amor, care aveau darul să ne facă pe toţi să ne gândim acasă. Asta era dăunător pentru moral. M-am dus să-l opresc. De fapt, m-am dus să-mi satisfac curiozitatea. N-am crezut că va da uitării atât de curând pe colonelul Black şi pe iubitul lui mortier.

Stătea de vorbă cu maimuţa pe care i-o dăruisem.

Nu vă faceţi griji în privinţa lui Shotgun. Era o *femelă.* Adevărul e că tocmai îi întindea o lamă de gumă de mestecat mentolată, în ambalajul ei original. Întrucât era o primată, nu i-a fost greu să desfacă ambalajul, să introducă lama în gură şi s-o mestece.

Întrucât era o primată inferioară, maimuţei i-a fost greu să-şi dea seama ce să facă cu guma după ce o mesteca un timp. O maimuţă într-un cocon de gumă nu e o imagine prea simpatică, însă, dat fiind că gura lui Shotgun se strânsese în modelul subţiat, mi-am dat seama că era cazul să râd şi eu. Ceea ce am şi făcut.

— Căpitane, dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Pârţ.

Shotgun rostise replica de parcă ar fi anunţat o debutantă la un bal. Am renunţat la zâmbet şi i-am strâns mâna lipicioasă din pricina gumei. Ea a intrat în panică în momentul când laba i s-a lipit de mâna mea şi a tras de ea ca s-o elibereze, efortul făcând-o să-şi plesnească laba lipicioasă de faţa acoperită de gumă.

A început să întindă guma în încercarea de a-şi dezlipi laba de faţă. Cu laba rămasă liberă, se străduia să dea la o parte şuviţele de gumă dintre faţă şi laba captivă. Pe urmă, asemenea unui ţesător de covoare Navajo, a prins a împleti guma încoace şi-ncolo între

labe, creând o ţesătură de gumă.

Am privit spectacolul până când n-a mai putut să se mişte.

— De ce i-ai spus d-ra Pârţ, Shotgun? – am întrebat eu, cu ochii la coconul zvâcnitor.

Shotgun a arătat spre fălcile ei.

— Vezi pungile alea de sub fălci? Când îi dau să mănânce, îşi depozitează mâncarea acolo. Câteodată, zile-n şir. Uite, miroase.

Shotgun a înhăţat animalul imobilizat şi l-a ridicat la nivelul feţei mele. Maimuţa ţipa de undeva, din interiorul învelişului de gumă, dar tot îi simţeam respiraţia.

Mirosea ca o vomitătură cu aromă de mentă.

Ca gunoiul din spatele hotelului, după trei zile.

Ca apa de gură cu aromă de menstruaţie.

— Căpitane, te-aş ruga să ai grijă de ea în noaptea asta, vrei? Nu-ţi cer mai mult, iar ea va fi mai în siguranţă în camera dumitale.

M-am holbat la Shotgun care întinsese spre mine animalul înnebunit, care ţipa şi horcăia. Era oare o şmecherie? De ce tocmai eu?

Sigur, e uşor să spuneţi: „Ia-o în camera ta. Curăţ-o.” Dar, ia gândiţi-vă:

Dacă lui Shotgun îi place aşa? Cu gumă? Aţi priceput punctul meu de vedere?

— Şi cât timp trebuie s-o ţin, Shotgun?

— Numai până când se termină atacul.

M-am uitat în jurul perimetrului. Ziua era fierbinte, umedă şi aproape pe terminate. Fiecare zi se sfârşea astfel. Am privit la soarele care tocmai atingea un lan de orez. Mi-a pus în braţe maimuţa îmbrăcată în gumă. Ea s-a lipit de mine – ei bine, ca o maimuţă îmbrăcată în gumă. Respiraţia ei… respiraţia ei… respiraţia ei… Staţi o clipă, îmi caut cuvintele… Respiraţia ei mirosea mai rău decât Câmpia Trestiilor. Ochii au prins să-mi lăcrimeze. Shotgun şi-a aşezat mâna cât o insulă pe umărul meu, zgâlţâindu-l.

— Haide, căpitane. Nu-ţi face griji cu mine. Eu o să stau bine-mersi aici în timpul atacului.

Am încercat să-mi concentrez privirea pe Shotgun:

— Ce atac?

— Ăla din noaptea asta.

Maimuţă de vei vedea, în panică vei intra

Iar Shotgun a avut dreptate. A avut loc un atac. Unii oameni simt un junghi în genunchi, atunci când se schimbă vremea; la alţii, şalele se comportă de parc-ar urma să ningă. Shotgun avea crampe în degetul cu care acţiona trăgaciul, vechile arsuri de praf de puşcă îi luau foc pe obraji, schijele îi cădeau din urechi. Ştia.

VP MAGAZIN

Am instalat-o pe domnişoara Pârţ în adăpostul meu. S-a târât până la una din puştile mele – stătea atârnată pe un rastel de perete rudimentar – şi prinzându-se de curea, a început să se legene ca să adoarmă. I-am legat în jurul gâtului o sfoară, lăsându-i o rezervă suficientă ca să poată coborî din culcuş, să ia o gură de apă sau nişte castraveţi proaspeţi din castroanele de pe podea. A trebuit sa apreciez cu grijă lungimea frânghiei. Gândul că domnişoara Pârţ s-ar fi putut spânzura în adăpostul meu m-a cutremurat.

Dormeam întins pe podea când spec. 7 Thompson a chemat atacul aerian. El păstrase câţiva căcaţi de câine şi-i amplasase în împrejmuirea de sârmă a taberei. Noi credeam că se uita la monitor doar aşa, de dragul culorii verzi. Thompson era în stare de aşa ceva.

El ne-a povestit mai târziu că atunci când a văzut că pionierii se aflau-între sârme, a vrut să dirijeze bombele cât mai aproape posibil, ca să-i buimăcească.

— Când sunt buimăciţi, este ca şi cum ai împuşca peşti într-un butoi cu apă, ne-a explicat el cu glas ridicat, întrucât atunci nu mai auzeam la fel de bine ca înainte de atacul ţintaşilor şi de raidul B-52-urilor. „Heavy metal”[1]-ul produce astfel de efecte asupra urechilor.

Pionierii sunt atleţii de elită ai echipei adverse. Ei sunt antrenaţi să se infiltreze în tabere ca ale noastre, nu cu alt scop decât să arunce lucrurile în aer – de exemplu, pe noi. Sunt recunoscuţi ca având nevoie de cinci zile ca să se târască pe distanţe de o sută douăzeci de metri. Pionierii nord-vietnamezi îşi lipeau de spinare brazde de iarbă pe care apoi le umezeau cu apă ca să se asorteze cu mediul din preajma împrejmuirii de sârmă. Nişte adevăraţi ecologişti. Ei cărau săculeţe cu grenade, care nu erau aşa de dificil de manipulat, şi mari încărcături explozive, care erau uite-aşa de greu de manipulat. Precum şi rachete B-40.

Pentru a face toate astea, era nevoie de nervi de oţel. Întrucât erau şi ei fiinţe umane, îşi lipeau de ceafă fiole cu opiu pur şi-şi înfigeau seringi în vene. Ştiau că nervii lor erau la fel ca toţi nervii soldaţilor, nu din oţel ci din materie organică. Şi dureau al dracului de tare.

Desigur, ameţiţi cum erau din pricina drogurilor, puteau provoca un dezastru – atât pentru ei, cât şi pentru ceilalţi. Acesta fiind şi motivul pentru care dormeam pe podea când a explodat prima bombă B-52 la zece yarzi[2] de tabăra noastră.

Zece yarzi.

Treizeci de picioare.

Trei sute şi şaizeci de inch.

M-am trezit. Şi mi-am dat seama că eram orb. Dar nu şi surd. Ştiam că şocul exploziilor

[1] Stil de muzică modernă, caracterizat prin violenţe acustice *(n. Trad.)*

[2] 10 yarzi 9,144 m *(n. Trad.)*

îmi zgâlţâia pereţii deoarece simţeam cum pică praful pe vesta antiglonţ şi pe haine. Auzeam (sesizam) cum abajurul firav al singurului bec din încăpere se balansa încoace şi încolo, izbindu-se de tavan. Dar continuam să fiu orb.

Când mi-am revenit în simţiri, primul meu gând a fost că, în timpul somnului, mă urcasem înapoi pe prici şi că o rachetă B-40 se hotărâse să doarmă cu mine. Pionierii aveau obiceiul detestabil de a-şi lansa rachetele la trei picioare deasupra solului, în aşa fel încât soldaţii care dormeau pe priciurile înălţate la trei picioare de sol să poată dormi pe veci.

Următorul gând, provocat de nişte, unghii lungi care începuseră să mă zgârie, a fost că Shotgun mă lăsase în plata Domnului, îngăduindu-le pionierilor să mă atace la podea. Din fericire, mi-am găsit repede arma şi, cu un gest disperat, am adus-o în faţa mea, împroşcând cu gloanţe zidul de beton.

După ce gloanţele au încetat să mai ţopăie în jur, mi-am dat seama că sângeram şi am simţit la gât un miros de urină. Dar continuam să fiu orb. Nu-mi mai rămăsese decât un singur lucru de făcut: să fug.

Bâjbâind prin beznă şi liniştea bombardată, am dat de uşă. Curentul de aer provocat de deschiderea uşii a fost imediat înlocuit de două mâini care m-au înhătat de revere.

— Trădare! M-aţi înşelat!

Şi Shotgun o smulse pe d-ra Pârţ de pe faţa mea. În clipa aceea, aş fi preferat B-52-urile.

— *De ce stătea pe faţa ta?* – a spus Shotgun, privindu-mă fioros cu ochi de nebun. De fapt, aceia erau ochii lui normali.

— Shotgun, ea încerca să protejeze un soldat american.

Ochii au clipit. Argumentul patriotismului l-a convins.

— Aşa e ea. Îmi pare rău că te-am zgâlţâit, căpitane. Să mergem. Pionierii sunt între sârme.

Am părăsit-o pe d-ra Pârţ şi am alergat spre berme.

Nu se aflau între sârme.

Trecuseră de ele.

Dar nu-mi păsa. Viaţa îmi aparţinea din nou. Îmi aparţinea din nou dacă reuşeam să-i împiedic pe cei cinci omuleţi ajunşi acum în buncărul mitralierei noastre să întoarcă arma înspre noi şi să ne împuşte.

— Sunt în buncărul mitralierei!

Totdeauna, Thompson avea de constatat chestiile evidente. Gloanţele ne-au greblat poziţia joasă şi netedă. Este uluitor cât de largă poate deveni o cască în timpul luptei. Eu puteam să fac tracţiuni înăuntrul căştii mele.

O primată păroasă suferind de epuizare nervoasă o zbughi pe deasupra noastră către stânga cuibului de mitralieră. Întrucât pionierii drogaţi trag în orice mişcă în preajma lor, ei au întors arma spre d-ra Pârţ, dându-ne răgazul să-i omorâm. Shotgun a continuat să

tragă mult timp după ce aceştia muriseră. Era un tip gelos.

— Asta e pentru că aţi tras în maimuţica mea! – strigă el, trăgând o rafală.

— Asta e pentru că aţi speriat-o! încă o rafală. Însă, cu toate că trupurile s-au zgâlţâit, nu i-au răspuns.

— Animalele favorite nu fug, Shotgun, am spus eu, încercând să-l domolesc. O să se întoarcă dimineaţa.

Se părea că am reuşit. După o oră, s-a relaxat.

Am rămas întinşi acolo, toată noaptea. În linişte.

— De ce stăm aşa tăcuţi dacă au murit cu toţii? – întrebă Glas Domol.

— Pentru că pe monitor am numărat şase, îi răspunse Thompson.

Iată de ce am rămas întinşi acolo toată noaptea. Unde era al şaselea? N-am dormit prea bine. Cele cinci cadavre zăceau sub lumina stelelor, aproape de patru trupuri care mai puteau încă să le vadă. În spatele nostru, tabăra dormea.

Trebuie să fi aţipit. Şi am fi ţinut-o într-o aţipeală, de n-ar fi fost ţipetele de suferinţa ale lui Shotgun.

— Târâtura m-a părăsit! A spălat putina! Nu e pe nicăieri:

Aşadar, domnişoara Pârţ dispăruse. Am luat-o pe urmele ei care mergeau către gardul de sârmă şi dispăreau. Cum stăteam în vârful bermei, încercând să ne uităm în noile cratere de bombe, să vedem dacă nu cumva se ascunsese pe acolo, o fetiţă cu iarba lipită de spinare se ridică în picioare.

— *Chieu hoi,* a strigat ea ţinându-şi mâinile deasupra capului. *Chieu hoi.*

Spec. 7 Thompson a zâmbit.

— V-am zis eu că erau şase.

Mai târziu, cu ajutorul unui interpret, ea ne-a spus că tatăl ei îi ceruse să aştepte până când el va muri şi apoi să se predea americanilor. El i-a explicat că această modalitate de lucru deosebită avea dezavantajele ei, unul fiind târâşul timp de două zile prin păienjenişul de sărmă tăioasă, cu frica lipită de picioare; celălalt fiind moartea. Pionierii nu puteau încheia asigurări pe viaţă ca să-şi scape familiile de necazuri, aşa încât le trimiteau la noi.

— Care din ei este tatăl tău? – a întrebat Glas Domol, arătând spre cele cinci trupuri inerte.

Fetiţa a săltat din umeri. Era greu de spus. Mânia lui Shotgun poate zăpăci un copil.

Shotgun a spus că fetiţa era o prevestire.

— Domnişoara Pârţ ne-a părăsit şi în schimb ne-a fost trimisă o fetiţă.

A luat-o de mână şi a condus-o printre sârme, ridicând-o peste colacii tăioşi. Am rămas pe bermă şi l-am privit cum o duce la rezervorul de apă, unde a început să-i cureţe iarba lipită cu clei de spinare.

— Sunaţi la echipa B. Spuneţi-le să vină s-o ia pe fiica mea de aici, a spus Shotgun.

— Dar nu e fi… a icnit Thompson, căci tocmai îl izbisem în coaste cu patul armei.

— Executarea, i-am ordonat.

Au trimis un elicopter şi fetiţa s-a suit la bord. I-a făcut semn de bun rămas lui Shotgun, dar el n-a observat. Turna var peste cei cinci morţi, dintre care unul era tatăl ei. Shotgun era un om tare inimos.

Jucării de Crăciun

Pe colonel l-au expediat acasă într-o cutie neagră. De fapt, au expediat ceea ce nu era colonelul acasă, într-o cutie neagră. Se întâmplă adesea în război. Dacă nu a mai rămas nimic din respectiva fiinţă umană, este trimisă acasă o cutie neagră, bătută bine în cuie, ca să aibă la ce se uita cei din oraşul natal.

Pentru fiecare cutie neagră care pleacă acasă, la tabăra A apare o altă cutie, iar apariţia ei este realmente în măsură să cauzeze trimiterea acasă a şi mai multor cutii negre.

De aceea am şi lăsat cutia mare şi cenuşie să zacă pe platforma de aterizare a elicopterelor.

Am lăsat-o acolo pentru că Shotgun nu a vrut să ne lase să o luăm.

— Ori de câte ori soseşte o cutie cenuşie, avem parte de o nouă misiune, care cauzează trimiterea acasă a altor cutii negre, care cauzează trimiterea încoace a altor cutii cenuşii, care cauzează…

Începeam să mă simt cuprins de un sentiment de nelinişte.

Totodată, cutiile negre aduc înlocuiri. Echipa B l-a înlocuit pe colonelul Black cu colonelul Robert Basshore, un bărbat neobişnuit de solid din El Centro, California, care avea impresia că totul era realmente mişto.

— Bărbaţi, misiunea următoare va fi realmente mişto, nu am încă toate detaliile, dar când am să mă-ntorc, vă voi spune despre ce e vorba.

Într-o bună zi, a sosit în tabără însoţit de doi „specialişti”, care să ne ajute în mişţoul imediat următor. Evident, specialiştii trebuiau să aibă un ofiţer, care avea să rămână în tabără, ca să-şi supravegheze specialiştii.

Supraveghetoml specialiştilor: sublocotenent Jonathan Powell.

Powell cel cu faţă de copoi şi cu privirea tristă, rătăcită. Mâinile lui păreau prea fragile pentru manşetele destrămate ale uniformei care-l învăluia asemenea unei robe universitare prost croite.

Noii oameni l-au speriat pe Shotgun, care ne-a speriat pe noi.

— Ăştia nu trimit înlocuitori decât dacă trebuie să înlocuiască pe cineva, iar noi ne

aflăm încă aici.

Am privit în jur. Avea dreptate. Fizic vorbind, ne aflam încă acolo. Glas Domol, Shotgun, spec. 7 Thompson şi cu mine. Le-am scuturat mâinile de parcă ar fi fost grav bolnavi de paraziţi sanguini. Recruţii se pricep de minune să-i rănească pe pianişti ori să-i înlocuiască.

După plecarea colonelului, ne-am îndreptat atenţia spre „LNV" (Labagiii nou-veniţi).

Plutonierul Whitson era un E-7, negru din Harlem. El avea să fie responsabilul cu probleme de contraspionaj al misiunii noastre, urmând să ne conducă în şi din zona-ţintă. Vorbea limba băştinaşilor din zona-ţintă. Ochii lui reci şi întunecaţi mi-au adus aminte de Shotgun. Era prea înalt şi extrem de subţiratic şi nervos, asemenea unui cal pur-sânge. Semăna cu o macaroana lungă, şi neagră, aşa că l-am poreclit Spaghetti. Îi plăcea la nebunie să umble creanga şi să citeze proverbe africane ca soluţii la orice problemă. Oferea răspunsuri meşteşugite la întrebările lui Glas Domol, cu care s-a potrivit de minune.

Glas Domol întreba:

— De ce nu ne spui unde-o să mergem?

Iar el răspundea:

— Adevărul este ca aurul: ţine-l undeva încuiat şi-ai să-l găseşti exact aşa cum era când l-ai pus deoparte.

— O să fie multe focuri de armă? (Din nou Glas Domol.)

Răspuns:

— Înlesnirea trimisă de Dumnezeu nu-l trezeşte pe cel care doarme.

După cum ne-a înştiinţat el, ambele citate proveneau din Senegal, ceea ce explică, probabil, poziţia importantă a acestei ţări în lume.

Sergentul Randolph Subervich venea de la minele de cărbuni din Pennsylvania. Înainte, fusese un fotbalist bun în echipa universităţii, dar o rană la genunchi l-a costat bursa. Era o rană gravă, din moment ce nu fusese îndeajuns de rea ca să-l scape de război. Îl trimiseseră să ne arate cum se folosesc obiectele din cutia cenuşie care continua să zacă pe platforma pentru elicoptere. Mai era doar o singură problemă. La drept vorbind, erau două. Shotgun nu permitea nimănui, inclusiv LNV-iştilor să atingă cutia, iar Subervich doar văzuse obiectele din cutie. Nu fusese instruit să le folosească.

— Permisul de securitate nu mi-a sosit la timp ca să mă poată instrui înainte de a primi ordinul să vin aici. Aşa încât, m-au trimis aşa.

— Şi ce ne-au trimis? – a întrebat Glas Domol.

— Mă depăşeşte, a zis Subervich. E secret.

— Bine, dar trebuie să ne folosim de chestiile alea, am spus.

— O să mă prind eu cum trebuie folosite, a spus Thompson.

O mână neagră îi atinse pieptul:

— Arată-mi permisul de securitate.

Adevărata enigmă era sublocotenentul Jonathan Powell. Fusese trimis să ne ajute, dar n-aş putea să vă spun cu ce ne-a ajutat. Era unul din acele personaje din clasele de colegiu americane, care receptează totul şi nu învaţă nimic.

Avea treizeci şi doi de ani şi era profesor de filosofie la unul din colegiile acelea mici din California. Într-o seară, în jurul cinei cu piure de cartofi, a încercat să ne explice tuturor poziţia nihilistă a existenţialistului şi cum se îmbina această problemă în mintea lui cu legea entropiei.

Ne-am holbat la el. Toţi, în afară de Shotgun.

— Universul este guvernat de haos şi hazard, nu de ordine. Iată ce dovedeşte entropia.

Sublocotenentul Powell era excitat.

— Ridicaţi-vă toţi farfuriile cu cartofi, a spus Shotgun.

Le-am ridicat.

— Aruncaţi farfuriile în sus.

Le-am aruncat.

Toate au căzut pe partea cu cartofii.

Shotgun se uită la sublocotenentul Powell:

— Prostii.

Dar să nu vă gândiţi că Shotgun nu-l agrea pe sublocotenentul Powell. El îi compătimea pe toţi locotenenţii. Când am fost avansat căpitan mi-a dat o felicitare. O făcuse el însuşi la imprimanta din dotarea pentru războiul psihologic pe care o rezervam, de regulă, pentru tipărirea fluturaşilor aruncaţi deasupra satelor, ca să-i anunţăm că venim. Textul felicitării era plin de înţelesuri:

Ofiţerii simt ca nişte aligatori. Când sunt locotenenţi, ţi-e milă de ei şi-i îngrijeşti. Când ajung căpitani, te ţii la o distanţă sigură de ei. Când devin maiori îi vânezi, iar când se fac colonei, îi omori pentru trofee. Felicitări pentru avansare, căpitane.

Shotgun

Totdeauna era util în felul acesta. Iată de unde ştiu că îl plăcea pe sublocotenentul Powell. Chiar dacă nu dădea doi bani pe filosofia lui.

Nu prea l-am văzut la faţă pe Powell. A stat în buncărul lui, legumind câte o sticlă de Everclear pe zi. Soţia lui îşi găsise de lucru într-un bar de lesbiene din Los Angeles – numai până la întoarcerea sa. El se gândea că nu era bine pentru ea. Dar scrisorile păreau scrise de o fiinţă relaxată.

Le-am citit pe toate, până la una. Erau grozave. Se dovedea a fi o scriitoare teribil de talentată la descrieri şi era încântată de munca ei de la bar, care consta în oferirea serviciilor către clienţi. Îmi propusesem să vizitez barul acela la întoarcerea în ţară.

Cutia cenuşie.

Cutia cenuşie se afla tot pe platforma pentru elicoptere. Într-o noapte, Shotgun a adormit de-adevăratelea. De la întâmplarea cu mortierul nu mai dormise cum se cuvine, dar timpul vindecă toate rănile – timpul şi copcile.

În cele din urmă, Glas Domol a spus:

— Mă întreb ce-o fi în cutie?

Am cugetat la asta preţ de câteva ore, sperând ca Shotgun să se trezească, dar el a continuat să doarmă. Pe deasupra, s-a pornit şi musonul. Nici asta nu i-a stricat somnul.

Musonul?

Intraţi în baie. Daţi drumul la duş. Opriţi-l. Daţi-i drumul. Opriţi-l. Faceţi asta zi şi noapte timp de vreo trei luni în şir şi veţi înţelege ce-i acela un muson.

Am greşit lăsând cutia în ploaie. Recunosc. Dar de unde să ştiu eu că apa va dezlipi etichetele?

Când, în sfârşit, am ajuns să deschidem cutia, ne-am uitat înăuntru şi am văzut sute de cutiuţe cenuşii. Prima cutie cenuşie pe care am deschis-o avea înăuntrul ei o altă cutiuţă cenuşie, mai mică.

În momentul acela, Shotgun se trezise, dar era prea târziu.

Din mica cutie cenuşie se proiecta în afară un ineluş alb. I-am înmânat-o locotenentului Powell, care i-a pasat-o lui Subervich, specialistul în cutii cenuşii.

— Du-te afară şi trage de inel, a spus Powell. Eşti singurul care ai permisul necesar ca s-o foloseşti.

Am privit cu toţii la Subervich, care se uita la cutie. S-a îndepărtat de noi la o distanţă sigură şi a tras de inel. Era ataşat la capătul unui soi de fir. A continuat să tragă de inel, scoţând afară şi mai multă aţă. Lăsând cutia pe pământ, a început să păşească în direcţia noastră, cu inelul prins de deget. Firul a continuat să se lungească.

Noi ne-am dat înapoi.

El a venit după noi.

Ceea ce a făcut şi firul.

— E o cutie cenuşie cu un fir negru în ea! – a zbierat el ca să ne oprească să ne retragem dincolo de bermă. Ne-am oprit cu toţii.

Am cercetat firul şi cutia. Spec. 7 Thompson a tras de şnur şi l-a rupt. Cutia a început să zumzăie.

Am sărit în spatele bermei.

Şi am urmărit-o.

A început să plouă.

Cutia zumzăia în ploaie.

Noi am rămas în spatele bermei.

Dezgustat, sublocotenentul Powell a ridicat cutia şi l-a blestemat pe Dumnezeu.

Nu s-a întâmplat nimic.

Spec. 7 Thompson a luat cutia înăuntru, a desfăcut-o şi, în vreme ce noi ne ştergeam de apă, ne-a explicat destinaţia obiectului.

— Acesta este un dispozitiv de campare. Aşezi cutia la ureche, iei şnurul şi-l întinzi în jurul perimetrului, pe după doi-trei copaci şi câteva tufişuri, iar apoi agăţi capătul din nou de cutie. Dacă un animal ori vreun omuleţ în pijamale negre rupe sfoara, îţi zumzăie în ureche, te trezeşti, împuşti cevaşilea şi p'ormă-ţi vezi de somn. O să-i spunem… – se chinui să-i găsească un nume… – cutia zum.

În ladă se aflau cel puţin o mie de cutii zum. După cum mai erau şi alte lucruri.

Sticluţe Clorox. O mulţime.

Cutii mari de cafea, de culoare maro, având scris pe ele cuvântul „Schick". Am crezut că sunt nişte truse de bărbierit, până când Glas Domol a întrebat:

— Ce-i asta?

„Asta" s-a dovedit a fi un întrerupător montat pe peretele lateral al cutiei.

— Trusele de bărbierit au întrerupătoare?

N-am ştiut ce să-i răspund lui Glas Domol, aşa că am aşezat cutiile de cafea lângă sticluţele de Clorox.

Urma o mică grămadă de cutii din polistiren alb, mari cât să-ncapă într-un buzunar. Am căutat vreun întrerupător – niciunul – aşa încât mai întâi le-am desfăcut pe astea.

Înăuntru se aflau nişte eprubete mici, cu capetele filetate. Fiecare eprubetă era umplută cu câte un lichid de o anumită culoare. Erau prinse de cutie cu nişte cleme. Pe cleme fuseseră stanţate numere:

„Zece secunde."

„Douăzeci de secunde."

„Treizeci de secunde."

„Patruzeci şi cinci de secunde."

„Şaizeci de secunde."

Am scos o fiolă şi i-am cercetat filetul;

— Mă întreb unde se potriveşte chestia asta?

I-am dat lui Thompson o mină Claymore.

— Vezi dacă se înşurubează aici.

Şi Thompson a început să înşurubeze fiola albastră de la clema de „zece secunde". Ţipătul înfricoşat era al meu. Îl cronometram şi deja irosise şapte secunde, fără să reuşească să înşurubeze mai mult de jumătate de filet. Nu-mi imaginam cum o să poată înşuruba restul filetului în cele trei secunde rămase. M-am întrebat cine făcuse probele la dispozitivul ăsta, în State. Charlie Trei-Degete?

— Căpitane, pe care din ele vrei s-o folosim? – a întrebat Glas Domol.

— Aiurea, cui îi pasă? – a grăit sublocotenentul Powell, filosoful nostru.

— Hai s-o folosim pe-asta neagră. O s-avem răgazul să ajungem în spatele sacilor de nisip.

Toată lumea s-a uitat la mine. Căpitanul a mai urcat o treaptă.

Să aşezi o mină Claymore în vârful bermei, să înşurubezi în ea eprubeta neagră şi pe urmă să aluneci şi să te târăşti înapoi până la sacii de nisip nu-i aşa uşor în timpul musonului. Dar a durat mai puţin de treizeci de secunde.

Am aşteptat mult mai mult decât atât.

În cele din urmă, Pulică, câinele nostru de pază, s-a dus să examineze mina.

Buum!

Din fericire pentru Pulică, când mina a explodat, el nu se afla în faţa ei. Din nefericire, se afla în spatele minei, care are o rază de retro-acţiune de cincizeci de yarzi.

Nu i-am mai găsit decât botul.

— Eh, ce să-i faci, se mai întâmplă, a încercat să ne consoleze spec. 7 Thompson.

Thompson a cercetat fiolele colorate.

— Sunt sensibile la vibraţii! Când o-nşurubezi la o mină Claymore, fiecare fiolă stabileşte câte un interval de timp diferit până când mina devine sensibilă la vibraţii.

— Şi cum rămâne cu sticluţele Clorox şi cutiile de cafea?

Aş fi preferat ca Glas Domol să mai şi tacă din când în când.

Spaghetti cel negru grăi:

— Hai să le-ncercăm într-o ambuscadă.

Shotgun gemu.

— Ce s-a întâmplat, Shotgun? – l-am întrebat.

— N-am mai primit niciodată atât de multe jucării.

Shotgun îşi şterse o lacrimă, sau poate o şuviţă răzleaţă de salivă. Emoţia îl făcea să se manifeste astfel.

— Ce fel de misiune are nevoie de aşa multe jucării?

După această întrebare, Glas Domol se ghemui într-un colţ, în poziţie de fetus.

Chiar şi „specialiştii" arătau îngrijoraţi. Spaghetti îşi scoase portofelul şi se uită la fotografia unei frumoase negrese ţinând în braţe o fetiţă care făcea cu mâna la aparatul de fotografiat.

— Dacă-ţi bagi în gură o lamă de ras, vei scuipa sânge. Mâinile îi tremurau; s-a uitat la fotografie vreme îndelungată.

O lungă excursie în natură

Puteţi să pronunţaţi aceste nume: plaine des Jarres, Phou Bia, Tha Thom, Borikhane,

Soppone, Ang Kahm, Chankeuil Tay şi A Ro?

N-a reuşit nici colonelul Basshore când ne-a încredinţat noua noastră însărcinare. A zburat personal până la tabără, ca să ne explice toate amănuntele. Îmi amintesc bine de ziua aceea, căci era fierbinte şi umedă. Desigur, toate zilele erau fierbinţi şi umede, aşa că nu era greu să-ţi aminteşti aşa ceva.

— Cum se face că avem de mers în locuri de care nu a mai auzit nimeni?

Glas Domol se afla tot în colţul lui, strâns într-un mic ghem temător.

Sgaghetti încercă să-l liniştească pe Glas Domol cu un citat:

— Într-un tribunal de găini, libarca n-o să aibă niciodată câştig de cauză.

Colonelul emise un hohot firav. Shotgun şedea liniştit în primul rând al auditorilor, curăţindu-şi lansatorul M-79. Cârpa îmbibată cu ulei aluneca agale în susul şi în josul ţevii, în vreme ce el se uita cu atenţie la colonel. Mirosul fluidului pentru curăţirea armelor îl excita pe Shotgun.

Colonelul Basshore îşi drese glasul:

— Din acest moment, această misiune este „sterilizată". Nicio persoană care ascultă ceea ce vă voi spune nu va putea să părăsească tabăra până la încheierea misiunii. S-a înţeles?

Colonelul se duse până la uşa adăpostului, privi în jur şi nu văzu nimic în afară de jeep-ul incendiat, hoitul în descompunere al unui elefant şi o tigvă de nord-vietnamez înfiptă într-o suliţă 'aproape de intrarea în tabără. Una din patrulele Hoa Haos o adusese la întoarcere şi o lăsase ca amintire. Desigur, nu aduceau niciodată înapoi şi corpul. E mult prea greu şi inutil după ce-i mănâncă ficatul.

Crud.

Ei mănâncă ficatul crud pentru că acolo se află sufletul.

E liniştitor să ştii că sunt nişte oameni religioşi.

— Un bătrân şef de trib Hmong a murit de curând în Laos. A fost înlocuit de un alt bătrân, necunoscut nouă. Va trebui să stabiliţi contactul cu noul şef pentru a vă asigura că, este dispus în continuare să menţină relaţia dintre tribul său şi Statele Unite. Este necesar să rămâneţi la faţa locului, la un aerodrom folosit de noi. Construit pe pământul tribului, cu banii şi munca Statelor Unite, acest aerodrom este important pentru efortul de război.

— De unde ştim dacă individul ne e prieten? – întrebă Glas Domol.

Colonelul îi aruncă o privire lui Glas Domol. Părea uşor indispus de o întrebare atât de naivă, aşa că am răspuns în locul lui.

— Dacă după ce-l întâlnim rămânem în viaţă, ne e prieten. Dacă murim, înseamnă că ne e duşman.

Răspunsul nu avu darul să-i liniştească temerile lui Glas Domol.

Spaglietti mă bătu pe umăr.

— Dacă vorbeşţi, vorbeşte celui care te înţelege.

Arăta spre colonel, care-şi reluase discursul.

— …pe scurt, domnilor, pentru a asigura paza unui aerodrom aproape de plaine des Jarres din Laos, după ce ne veţi da asigurări că noul şef ne este prieten.

— Pentru ce? – întrebă Shotgun, foindu-se în scaun.

Colonelul bătu în retragere şi se ascunse în spatele aghiotantului său, care ţinea desfăşurată o hartă. Arătau ca nişte dansatoare de cabaret gemene.

— Asta e strict secret, rosti colonelul, şi din raţiuni de securitate, nu vi se va dezvălui natura misiunii nici după ce aerodromul va fi în siguranţă.

Pe Glas Domol îl luă gura pe dinainte:

— Vreţi să ştiţi ce cred eu? întrucât noi ne ducem acolo oricum şi fiindcă e vorba de o pistă de aterizare, pe ce pariaţi că este ceva în legătură cu nişte avioane?

La auzul cuvântului „avioane", Shotgun întrerupse curăţatul lansatorului.

Colonelul afişă un rânjet hain.

— Tot nu ştiţi ce fel de avioane vor ajunge acolo.

— Ei şi? De ce e aşa de important ca noi să nu ştim?

Hotărât lucru, Glas Domol întrecea măsura.

— Pentru că s-ar putea să fiţi omorâţi înainte de a ajunge acolo, spuse colonelul Basshore, punându-l la locul lui.

— Şi dacă murim, ce treabă mai avem cu misiunea? Credeţi că-i vom spune lui Dumnezeu? – insistă Glas Domol, incapabil să stea în banca lui.

Colonelul se făcu roşu la faţă, culoare preschimbată rapid în alb în momentul în care Shotgun îşi desfăcu lansatorul de grenade şi întrebă:

— Sunteţi sigur că avioanele vor ajunge acolo?

Colonelul dădu glas din nou unuia din hohotele sale unice şi-i spuse lui Shotgun:

— Dacă vă faceţi treaba, vom trimite avioanele.

Shotgun îşi încărca arma cu un proiectil-grenadă de mari dimensiuni – lansatorul M-79 aducea vag cu o flintă străveche – şi cu un zgomot sec o închise.

— Şi avioanele alea pot să zboare până-n Idaho?

Colonelul se holbă la Shotgun, cu ochii bulbucaţi de groază, dat fiind că întrebarea părea să aibă dedesubturi adânci, înţelesese că de răspunsul lui depindeau multe.

— Cred că da… începu el cu glas tremurat. Dacă au suficient combustibil.

Shotgun îşi coborî lansatorul.

— Atunci, vom pleca în misiune.

Colonelul respiră adânc, uşurat. Mi-am aplecat capul şi am început să mă rog. După Câmpia Trestiilor, făceam asta destul de des. La scurt timp după întâlnirea cu colonelul Basshore şi după ce am ascultat planul în legătură cu Laos, am început, totodată să cred şi în fantome.

În timpul unui taifun, colonelul Basshore ne-a implantat în apropiere de A Ro. Asta a fost o fisură a planului. O muscă în alifie. O mică greşeală de plateau des Bolovens; un urcuş-coborâş-pieptiş pe-poteci-de-junglă-vulcanică greşit calculat; un drum-anevoios-printre-izvoarele-din-Câmpia-Trestiiior eronat; pe scurt, un dezastru total. Ar fi trebuit să ajungem în apropiere de plaine de Jarres. A Ro nu se afla nici măcar vag prin preajmă. Iată de ce am început să cred în fantome.

Numai lui Black, colonelul decedat, putea să-i treacă prin cap ideea că nord-vietnamezii nu vor bănui că un elicopter ar putea zbura în Laos în timpul unui taifun, mai ales un elicopter venind din deltă. Sunt sigur că fantoma lui i-a şoptit lui Basshore că o infiltrare dinspre deltă în Laos nu va fi niciodată suspectată în timpul taifunului. Ideea o concura îndeaproape pe cea cu unitatea mobilă de mortiere.

Taifunurile sunt nişte uragane orientate. Taifunurile se rotesc într-un sens. Uraganele – în sens invers. Când eşti izbit de un vânt de o sută-şaizeci-de-kilometri-pe-oră, e greu să-ţi dai seama dacă e uragan sau taifun. Elicopterele nu sunt destinate zborului în timpul uraganului. Ele nu au fost construite să zboare nici în timpul taifunului. Nimeni nu se aşteaptă ca elicopterele să zboare în timpul taifunului deoarece nimic nu zboară în timpul taifunului. Dar noi am zburat.

Păsările nu zboară în timpul taifunului. Ştiu ele ce ştiu.

Mai întâi te rătăceşti.

Ceea ce am şi păţit.

Apoi, încalci regulile de securitate radio, ca să afli unde eşti.

Ceea ce am şi făcut.

Pe urmă, îndrepţi arma spre pilotul elicopterului şi spui:

— Prefer să merg pe jos.

Ceea ce Shotgun a şi făcut.

Şi într-advăr, am mers pe jos. Târâş. Grăpiş. Zile în şir. Şi nopţi. Plimbarea prin ploaia adusă de taifun a făcut minuni pentru moralul nostru. Asta şi chestia cu James Bond. Despre asta, mai târziu.

Am transmis o „rafală" radio către Thompson şi Powell, care avuseseă. Norocul să rămână în tabără. Noi avuseserăm norocul şi nu-i aveam cu noi. „Jucăriile" lui Thompson şi filosofia lui Powell produceau prea mult zgomot.

Dacă vreţi să ştii ce sunt acela „rafalele radio", aşezaţi cu grijă un disc pe platanul pick-up-ului; rotiţi-l acum cu viteza de şaptezeci şi opt de ture pe minut. Aşa se aude o asemenea rafală. Trei secunde este durata în care poate fi reprodusă o bucată precum Suita *Grand Canyon.* E nevoie cam de o zecime de secundă pentru a transmite o cerere de ajutor. Durează şi mai puţin să refuzi respectiva cerere.

Când i-am întrebat atunci, în tabără, cine vrea să rămână şi cine se înscrie voluntar pentru misiune, au răspuns doi oameni.

— Păi, cineva trebuie să supravegheze staţia radio aici, în tabără, a spus spec. 7 Thompson într-o microsecundă.

— Iar cineva trebuie să-l supravegheze pe cel ce supraveghează, a adăugat iute Powell. Şi-apoi, a continuat el, totul este lipsit de sens; este forma pe care am ales-o ca să ducem la bun sfârşit exerciţiile lipsite de sens care ne vor spune cine suntem. Iar eu am ales să rămân aici.

Asta i-a luat două microsecunde.

În tot cazul, exact în momentul acesta, în mijlocul junglei laoţiene, forma pe care am ales-o este ambuscada, iar eu vreau, să fiţi acolo. Nu avusesem şansa să experimentăm celelalte jucării din cutia cenuşie – cutia de cafea de culoare maro, prevăzută cu întrerupător şi sticluţa cu Clorox – şi după părerea lui Subervich, ocazia îşi făcea simţită prezenţa. Rămâneţi cu noi, pe potecă.

Glas Domol ia sticla de Ciorox din ambalajele ei şi se holbează la ea.

— Cum funcţionează asta?

E simplu. Iau sticla de la el şi mă holbez la ea. În secţiunea superioară a sticlei se găsea un lichid limpede. În secţiunea inferioară se găseau nişte alice albe. Lichidul este separat de alice printr-un strat de plastic, prevăzut cu o „cheie de biserică", un deschizător de conserve demodat, menţinut în echilibru deasupra peretelui despărţitor cu ajutorul unui resort. Este cam acelaşi lucru pe care-l vede şi Glas-Domol.

— Trebuie să foloseşti deschizătorul de conserve ca să amesteci cele două componente, îi explic eu lui Glas Domol şi-i întind sticla. El nu pare impresionat.

Se zgâieste la deschizătorul de conserve dinăuntrul sticlei.

— Cum ajung la el?

Are dreptate.

Mă zgâiesc la deschizătorul de conserve care pluteşte în lichid. Cu un mârâit de atotcunoscător, iau un băţ lung, deschid sticla şi încep să împing înspre cheiţă. Băţul se dizolvă. *El problemo.*

Scutur sticla. Lichidul şi alicele se scutură şi ele. Glas Domol răstoarnă sticla cu fundul în sus. Lichidul şi alicele se răstoarnă şi ele. Până la urmă, frustraţi, am azvârlit cât colo. Asta a mers.

Glas Domol se duce şi ia sticla de unde o aruncase, aducând-o înapoi.

Deschizătorul de conserve pătrunsese în jos, străpungând peretele de plastic şi provocând amestecului lichidului de deasupra cu alicele albe. Precum doi arabi în faţa sticlei magice, rămânem cu privirea pironită în vreme ce începe să se audă un şuierat puternic. Sticla începe să vibreze. O aşezăm jos. Cu grijă.

— Şi acum, ce facem?

Glas Domol se îndepărtează cu un pas de sticlă.

Îmi amintesc de detonator şi de micile capsule cu lichid colorat. Sunt momente când

inspiraţia devine cu adevărat miraculoasă. Căile prin care Dumnezeu îşi împlineşte minunile sunt misterioase.

— Vars-o pe pământ, rostesc eu cu cel mai autoritar ton de comandă.

Glas Domol este imediat impresionat:

— De ce?

— Ai vreo idee mai bună? N-avem cum să-i convingem să le bea, nu? Acum, vars-o pe pământ. Am să fac o gaură în pământul umed în care am să pun o capsulă de detonare, cu una din fiolele alea colorate înşurubate în vârful ei.

— Asta ar trebui să-l impresioneze pe inamic?

Nu bag în seamă lipsa de încredere manifestată de Glas Domol şi dau să iau o fiolă. Apare o mică problemă: Când am alergat de-a lungul potecii, în timpul fazei de implantare a operaţiunii noastre, micile fiole s-au desprins din clemele cu care erau prinse în cutiile de polistiren, iar acum zăceau grămadă în interiorul cutiei.

— La ce intervale de timp corespundeau fiecare?

Glas Domol pare stresat.

Eu nu-mi aduc aminte. Factor de stres 9. Micile cleme care fixau fiolele erau la locul lor, cu timpii stanţaţi pe ele, dar fiolele nu ştiu să vorbească.

O iau din grămadă pe cea neagră. Îmi amintesc vag că avea un interval de timp mare. Mă gândesc. Unde dracu o fi Subervich, „specialistul” nostru?

— Eşti sigur c-ai luat-o pe cea care trebuia? spune Subervich cu un glas îngrijorător în timp ce trece grăbit pe lângă mine, întinzând un fir de gută agăţat de trăgaciul cutiei de cafea, aşezată după un cot al cărării, cam la zece paşi de locul unde pun lichidul numit Clorox.

— Pot să te ajut să tragi undiţa aia grea? – spune Glas Domol, urmându-l în tufişurile în care vom sta la pândă în timpul ambuscadei. Sunt singur-singurel în timp ce înşurubez fiola în detonator, pe care-l vor apoi în solul îmbibat cu Clorox. Mă îndepărtez apoi, spre a mă alătura lui Subervich.

— Ţi-a luat douăsprezece secunde, deci ştim acum că nu este cea rapidă.

Subervich, „specialistul”.

Stăm acolo tăcuţi, ascultându-ne respiraţiile şi frunzele junglei picurând rouă dimineţii. Shotgun apare lângă noi şi aşteaptă. Nici n-am ştiut că e pe-aproape. E bun tipul.

— Unde-i Spaghetti?

Glas Domol nu pare încrezător în şansele noastre privind ambuscada. De ce n-are el încredere în solul umed al junglei, cu o capsulă detonatoare şi o fiolă cu lichid colorat iţindu-se dintre frunze, dublată de o cutie de cafea aşezată în mijlocul potecii, îndreptată cu ceea ce speram a fi partea frontală către inamic – de ce nu are el încredere în chestiile astea nu constituie decât un motiv în plus de iritare.

Am promis că vă voi povesti despre chestia cu James Bond mai târziu şi pentru că s-a făcut mai târziu şi noi aşteptăm într-o ambuscadă, neavând altceva de făcut decât să transpirăm, am să vă spun ce s-a întâmplat.

Am să încep povestirea la timpul prezent pentru că aşa mi-a rămas în memorie.

Ne aflăm undeva, adânc în teritoriul inamic, încercând să ajungem la plaine des Jarres, tăcuţi ca nişte şoareci, şi dăm nas în nas cu o turmă de vaci.

Apar un bătrân cu un crâmpei de ţăcălie albă, însoţit de nepotul său, un puşti de patru, poate cinci ani. Ei mânau vitele spre satul învecinat, sau până la cea mai apropiată păşune, ori poate la iarmaroc. Moşul are un baston de bambus cu care croieşte vacile pe spinare, ca să le îndemne la mers. Mititelul îl copiază pe bunicul său, lovindu-le cu nuiaua peste coadă. Amândoi râd. Cowboys. Oriunde te-ai duce, se comportă la fel.

Iată de ce, la început, nu observă. Stăm ascunsi la marginea potecii şi aşteptam să treacă. Observaţie: Douăzeci de vaci nu se pot deplasa în şir pe o cărare. Ele se împrăştie şi păşesc una lângă alta şi pe spinările celor care încearcă să se ascundă de-a lungul potecii. Asta doare. Ne ridicăm în picioare, împrăştiind vitele.

Bătrânul şi puştiul încremenesc.

Noi încremenim.

Bovinele sunt lovite de streche.

O situaţie nouă prinde contur.

— Cum adică să-i împuşcăm? (Subervich se uită la mine.) de ce să nu-i legăm, pur şi simplu, şi să plecăm de-aici?

— Pentru că – îi explică răbdătoar Shotgun – au pe cineva acasă care-i aşteaptă cu cina. Or să-i caute şi când or să-i găsească legaţi, or să vrea să ştie de ce.

— Copiii mici sunt pentru tigri mese bogate.

Spaghetti îi răvăşeşte părul pustiului şi-i dă o acadea. Îmi aduc aminte de fotografia familiei sale. Lui Spaghetti îi plac copiii.

— N-am putea să-i luăm cu noi? se milogeşte Glas Domol.

Am intrat preţ de treizeci de mile în teritoriul Laosului. Mai aveam de mers încă cincizeci. Bătrânul tuşeşte şi scuipă. Numai zgomotele astea ar compromite orice ambuscadă am pune la cale şi ar putea duce la amplasarea unei ambuscade împotriva noastră. Glas Domol nu mai insistă. Şi-a răspuns în gând la propria întrebare.

Nu-i putem lăsa să plece. Asta e ţara lor. Cât ai zice peşte, ar trimite soldaţii pe urmele noastre. M-am uitat în jur, la chipurile oamenilor din subordinea mea. E pentru prima dată când simt pe umeri greutatea rolului de comandant. Este al dracului de greu.

I-aţi ordona lui Shotgun să le taie beregăţile?

Ce-ar face James Bond? El se duce în spatele liniilor inamice. Este el călcat în picioare de vaci?

Nu!

Taie el beregăti, în timp ce camera prezintă în prim plan sângele gâlgâind şi tipătul sugrumat?

Nu!

Dumneavoastră ce aţi face? Sunteţi liberi să decideţi.

Doar trăim într-o tara măreaţă, nu?

Iată de ce sunt sictirit din pricina lui James Bond. Şi tot acesta e şi motivul pentru care punem la cale o ambuscadă. N-am omorât vacile şi cineva le-a găsit rătăcind prin preajmă. Cineva ăla i-a spus altcuiva şi acum suntem urmăriţi.

Linişte! îi aud. Culcat!

Primii doi se apropie repede şi nu au raniţe. Lipsa raniţelor înseamnă că altcineva le cară echipamentul. Nu au la ei decât armele şi muniţia. Probabil că au şi grenade, dar eu nu le văd. Aceştia constituie avangarda – vârfurile de atac, la o echipă de fotbal; pivoţii, la o echipă de baschet. Subervich coboară firul de gută ataşat de trăgaciul cutiei de cafea, pentru eventualitatea în care ar reuşi să treacă de solul umed, sensibil la vibraţii. Habar n-avem cum ar trebui să reacţioneze.

Nu reacţionează în niciun fel.

Mă uit la Subervich. Ţine ridicate cinci degete; patru trei, două, un deget. Aşteptăm. Viaţa aşteaptă. Pare o veşnicie, oricum. Ştiu acum că celelate culori sunt mai rapide. Grozav. Mai rapide pentru ce? Ca să umezească solul? Era ud înainte să torn eu spuma aia. Cartea tehnică, vă rog.

Cei doi trec mai departe, salopetele verzi fâşâind uşor la contactul cu plantele umede. Spaghetti îi urmează, murmurând un citat sau două:

— Aţi pus capcana după ce a trecut şobolanul.

Cine aleargă după doi iepuri, nu prinde niciunul. Când vom declanşa ambuscada, cei doi din avangardă se vor întoarce. Spaghetti îi va aştepta. Aşa sper. După cum vorbeşte, pare ieşit din formă.

Observaţie: Turnaţi Cloroxul după amplasarea cutiei de cafea.

Motiv: Când solul a explodat, unul din fragmentele de cadavru era să lovească cutia, răsturnând-o. Explozia puternică ne-a speriat până-n măduva oaselor. Totodată, a speriat de moarte şi jungla. Păsările şi maimuţele s-au hotărât să nu mai zăbovească pe acolo, ca să afle ce dracu se întâmplase. Repede, e vorba aici de o migraţie în masă. Opriţi arca aceea! Mai sunt câteva animale care ar dori să-şi rezerve locuri pentru această călătorie.

— Fir-aş al dracului să fiu! – exclamă Subervich. Chestia aia din sticlele Clorox devine dinamită lichidă când este amestecată!

Ne ferim căci fragmentele de cadavre au început să cadă înapoi pe pământ, după ce au fost înălţate în aer de explozie.

Groapa de un metru şi jumătate pe un metru şi jumătate lăsată în pământ de sucul Clorox a luat trei oameni cu ea. Am văzut şase braţe, deci presupun că au fost trei

oameni. Cei cinci prieteni ai lor, care au venit în urma celor trei ghinionişti, încep să se ridice repede în picioare. Şi-au dat seama că au fost surprinşi într-o ambuscadă. Pe fiinţele umane ar trebui lipite nişte anunţuri avertizoare: „Periculos când explodează."

În clipa-n care Subervich îi vede pe indivizi ridicaţi în picioare, trage de firul de gută şi cutia de cafea explodează spre exterior, către cei cinci bărbaţi.

N-am să uit niciodată sunetul emis de cei două sute de yarzi de panglică de ras ajustabilă cu_ tăiş dublu supracomprimată, marca Schick, când a explodat din cutia de cafea. Desigur, n-am simţit niciodată să aud acel sunet, până atunci. Dar e al dracului de sigur că cineva de la compania Schick a avut o nevoie. Şi-au adus contribuţia pentru băieţii *de acolo.* Contra unui oarece profit. Deci, pentru viitoarele reclame Schick, daţi-mi voie să vă relatez ce s-a întâmplat.

Panglica argintie a plutit prin aer şi s-a pogorât asupra tinerilor bărbaţi de pe potecă asemenea unui şarpe din poveste, furios nevoie mare. Clănţănitul armelor scăpate pe jos ne-a speriat, astfel că am aruncat priviri furişe pe deasupra ori în jurul poziţilor noastre. Ei trăgeau de zor palme panglicii de ras şi, desigur, o apucau cu mâinile, încercând să se descotorosească de ea.

Pe urmă au început să se desprindă diferite părţi din trupurile lor.

La început, au fost părţi mai mici – degete, urechi, chestii de genul ăsta.

Unul din ei a intrat în panică şi a fugit. Panglica Schick din jurul gâtului său s-a agăţat de un copac şi s-a înţepenit, întinzându-se. El s-a oprit, preţ de o clipă, apoi a continuat să fugă, fără cap. Sub imperiul adrenalinei, corpul lui a mai făcut trei, poate patru paşi şi a căzut. Unul din amicii lui zbiera, şi încerca să arate către prietenul său lipsit de cap, dar degetele cu care voia să arate cădeau pe rând. Din tot acest haos, răzbătea sunetul constant de săbii încrucişate şi de oţel patinând, precum şi nişte stranii sunete elastice.

— Uite cum se irosesc bunătate de lame de ras! – exclamă Shotgun indignat.

Subervich stătea pe cărare, privind la şnurul din mâna sa şi plângând. Lovi cu piciorul cutia goală care ieşi din ascunziş cu un zgomot de cutie goală.

Ole, ole, am scăpat de boi!

Zgomotul de CAR-15 ne-a luat prin surprindere. Era prima oară când se trăgea cu o armă omenească în această ambuscadă. Shotgun trăgea în ce mai rămăsese din fiinţele umane de pe cărare. Am auzit două rafale de răspuns – mai departe, pe cărare, Spaghetti îşi făcea datoria.

Subervich spunea:

— Schimbaţi canalul. Schimbaţi canalul. Să vedem ce e şi pe alte programe.

Era minunat să vezi că avea să se adapteze de minune.

Care e mai ieftin: koa sau kia?

Într-o junglă cu plafon triplu nu-l poţi găsi pe Dumnezeu. Într-o junglă cu plafon triplu nu poţi găsi absolut nimic, doar dacă nu eşti cumva pasăre, maimuţă, sopârlă sau insectă. Dar nu ai parte de un asemenea noroc – eşti soldat. Asta înseamnă că eşti la pământ. Chestiile norocoase care ciripesc, latră, ţipă şi aleargă de colo-colo se află pe nivelul al doilea şi al treilea îl copacilor care se înalţă deasupra ta.

Noi? Noi ne aflăm în beznă – aşa se desfăşoară majoritatea operaţiunilor de spionaj. Este aproape de căderea nopţii, iar noi nici măcar nu ştim asta pentru că e seară de trei ore. Nimeni n-a rostit un cuvânt despre ambuscadă. Nu putem rosti niciun cuvânt despre ambuscadă. Niciodată n-am fost atât de aproape de a fi „raşi". Întunericul din junglă rezonează cu dispoziţia noastră.

Oamenii care ne urmăreau, au renunţat cu trei ore în urmă. De îndată ce am pătruns în jungla cu plafon triplu, s-au oprit.

— De ce au încetat să ne mai urmărească? – şopti Glas Domol.

— Deoarece câinii lor de vânătoare s-au dat la ei. Din nu ştiu ce motiv, au refuzat să meargă mai departe, îi explică Shotgun nervos.

Asta ne deranjează. N-am ştiut că are nervi.

Am intrat în zona neutră, căpitane.

N-are-a face, Cehov, cu viteză maximă, înainte!

Căpitane, aici Scotty. Nava nu suportă mai mult de-atât.

Să meargă acolo unde niciun om nu a mai ajuns vreodată.

— Paştele mă-sii!

Subervich îşi şterge ceva alb de pe şapca de colonist. Ceva care ciripeşte, latră, ţipă sau aleargă de colo-colo tocmai şi-a făcut nevoile deasupra noastră. Chestiile care trăiesc sunt acolo, sus. Chestiile moarte sau pe moarte sunt aici, jos. Shotgun se opreşte.

— Pământul e pufos, spune el.

— Şi se mişcă, spune Spaghetti.

— Şi ţopăie, zice Subervich, curăţindu-şi pălăria.

— De ce se comportă astfel? – spune şi Glas Domol, căţărându-se pe o liană.

În lumina filtrată în fâşii firave, pot să văd puful cenuşiu. Shotgun îşi înfige mâna în puf. Mâna îi dispare. Apare. Dispare pe măsura ce cenuşiul se înaltă de pe solul junglei şi-l înrădăcinează.pe Shotgun în junglă. A devenit parte din ea. Cu un efort, reuşeşte să-şi elibereze mâna. Se aude un straniu zgomot aspirant. Tot ceea ce ciripeşte, latră, ţipă sau aleargă se opreşte să asculte.

— Lipitori!

Shotgun începe să-şi cureţe la repezeală mâna şi să ţopăie. Ţopăim cu toţii ca să scăpăm

de masa târâtoare de chestii cenuşii de pe bocanci şi de pe porţiunea inferioară a pantalonilor. Asta face ca podeaua spongioasă să se onduleze. Doi dintre noi se prăbuşesc.

Şi se ridică imediat. Asta nu este era mamiferelor, nenică. Este era viermilor şi a insectelor. Aţi văzut vreodată vreun vierme sau vreo insectă pe lista speciilor ameninţate cu dispariţia? Am dreptate, este? Sunt mii de milioane de asemenea vietăţi aici, aflate în aşteptare de cine ştie câţi eoni. Aşteptând pe unii îndeajuns de cretini care sa meargă în misiune prin mlaştina lor. Americanii. Iată:

— De ce Tarzan se folosea de liane;

— De ce Glas Domol se caţără pe o asemenea liană;

— De ce omuleţii nu ne-au mai urmărit.

Începem să alergăm. Solul continuă să se onduleze. E ca şi cum ai încerca să alergi pe o trambulină. Atât de multă vegetaţie în curs de descompunere se află pe fundul mlaştinii încât nu a avem cum să cădem până la capăt în întunecimea udă de dedesubt. Doar părţi din noi se cufundă în apă – ca, de exemplu, picioarele noastre, acoperite de lipitori. Orice o fi mişunând acolo, jos, îşi închipuie că pescuim. Când şi când, câte un picior este înhăţat. De îndată ce „orice o fi" da la o parte lipitorile, descoperă pielea bocancului şi o respinge. Nu suntem doriţi nici măcar *sub* solul pădurii tropicale.

În apa asta sunt destule chestii pe care cei de la Smithsonian ar trebui să le cerceteze; chestii despre care Marlon Perkins nici n-a pomenit măcar în „împărăţia sălbăticiunilor".

Evadăm în iarba elefanţilor.

Şi în lumina soarelui.

Şi în aer curat şi nori.

Uitasem aceste lucruri.

Nu-i vedem pe cei din echipa adversă. Iarba e înaltă.

Ei nu ne văd. Iarba e înaltă.

— Time out.

Hotărâm să luăm masa de prânz. Dacă am fi putut face focul, am fi mâncat nişte raţii LRRP. Scot una şi mă uit la ambalajul argintiu. Scrie aşa: „Creveţi Creole – se'adaugă apă fierbinte". Creveţi – nişte chestii micuţe care plutesc prin apă; chestii mici precum lipitorile flămânde. Privesc la bocancul meu. Ceva cu dinţi îl linsese, lăsând nişte dâre de salivă. Mă uit la ceilalţi. Clatină din cap în semn de refuz.

În schimb, optăm cu toţii pentru raţiile C. Micile noastre desfăcătoare de conserve P-38 îşi aduc contribuţia la sunetul vesel produs de deschiderea conservelor de „Carne de vită condimentată, 2 porţii".

Treptat, în timp ce ne străduim să mestecăm „Carne condimentată, 2 porţii", devenim conştienţi de faptul că un mic P-38 continuă să clănţăne, scoţând nişte zgomote piţigăiate.

Lăsăm jos conservele şi ne ridicăm armele. Pe tăcute. Shotgun se târăşte spre marginea

luminişului. Îi dăm voie. Când se întoarce, ţine ridicate zece degete. Nicio problemă. Apoi îşi închide palmele şi desface cele zece degete de încă două ori. Treizeci. Stomacul meu execută un mic salt, împreună cu „Carnea de vită condimentată, 2 porţii".

Inamicul pune la cale o ambuscadă. În loc de final, n-am făcut decât să ajungem la faza iniţială a planului.

Cei din NVA au ocolit mlaştina. Noi am mers de-a dreptul.

— Hai să tragem un pui de somn, propune Shotgun, întinzându-se şi căscând din poziţia culcat pe burtă. Ăia n-or să vină aici după noi, iar noi e-al dracului de sigur că nu plecăm nicăieri câtă vreme e ziuă.

Eu nu plec nicăieri nici când o fi întuneric.

În junglă sunt chestii care te mănâncă.

— Am putea să ne întoarcem prin mlaştină.

Ne holbăm cu toţii la Subervich.

— Mă gândeam şi eu, bâiguie el, întinzându-se lângă noi pentru o binemeritata odihnă. Spaghetti stă cu spatele la mine şi eu îi smulg lipitorile de pe spinare. Subervich îl aranjează pe Shotgun iar Spaghetti îl aranjează pe Subervich. Îmi închipui că Shotgun mă aranjează pe mine.

Privesc înapoi în jungla cu plafon triplu. Acolo sus sunt maimuţe care se ferchezuiesc una pe alta. Caută prin părul de pe spatele vecinului şi găsesc insecte mici sau cine ştie ce-or fi alea, apoi le arunca în gură şi le înghit.

Din spatele meu, dinspre Shotgun, aud un crănţănit.

Shotgun mestecă alene. Nu mă întorc spre el.

Dormim cu capetele alăturate. Spaghetti a luat o cutiuţă-zum, şi a întins firul într-un cerc mare în jurul nostru. Cutia se află în mijlocul cercului alcătuit de capetele noastre. Dac-o auzim zumzăind, ne vom scula în patru direcţii diferite şi vom aştepta. Dacă mai suntem în viaţă, cineva va opri maşinăria. Zumzetul acela poate fi auzit şi de ceilalţi.

Expediez o „rafală" înapoi către spec. 7 Thompson şi locotenentul Powell spunându-le că n-o ducem bine şi că vrem să mergem acasă.

La rândul lor, trimit şi ei o rafală, întrebându-ne: „Baloanele sunt okay?"

Spec. 7 Thompson ştie că baloanele nu sunt okay. El ştie că astea sunt produse standard pentru spionajul militar. Când ai aflat chestia pe care-ai fost trimis s-o afli, o scrii pe o bucată de hârtie. Pe urmă legi acea hârtie de un şnur foarte lung care iese printr-un orificiu din ceva care arată ca un cartuş de vânătoare uriaş. Celălalt capăt al şnurului este legat cumva de tine şi tu tragi nădejde că firul e îndeajuns de lung pentru ca respectivul cartuş să-şi facă treaba. Nedumeriţi? Uite, funcţionează după acelaşi principiu cu intrarea astronautului în capsula din vârful rachetei: astronautul închide uşa (aşezaţi cartuşul într-un lansator de grenade M-79); aşteaptă (îndreptaţi lansatorul spre mica gaură de lumină aflată la trei etaje deasupra); racheta este lansată (trageţi cartuşul); se desprinde

prima treaptă a rachetei (cartuşul se deschide); se aprind rachetele de accelerare (micul balon se umflă, având legat sub el biletul dumneavoastră); astronautul continuă să navigheze în spaţiu şi glorie (tu stai şi aştepţi, jucându-te cu un zmeu-balon în mijlocul junglei laoţiene, până când un avion L-19 Piper „Prepelicar" zboară prin preajmă şi-ţi smulge balonul împreună cu mesajul); astronautul revine pe pământ, siguranţa sa preocupând mii de oameni (Prepelicarul pleacă huruind cu mesajul tău, lăsându-te cu un fir de ată rupt).

Mesagerul rămâne pe loc. E o plimbare liniştită prin ploaia mohorâtă, către casă.

Eşti un căţeluş călcat de maşină.

Eşti renul otrăvit al lui Moş Crăciun.

Eşti un pisoi plouat în poala cuiva.

Eşti lăsat de izbelişte.

Eşti al dracului de ghinionist.

Aşa încât găureşti baloanele astfel că vor fi nevoiţi să aducă mesagerul ca să obţină mesajul.

Spec. 7 Thompson e acasă şi râde de mica lui glumă-radio, dar noi nu-i răspundem pentru că dacă petrecem prea mult timp comunicând astfel, echipele de radiolocaţie ale omuleţilor galbeni vor trasa acest triunghi, iar noi ne vom afla într-unul din vârfurile triunghiului. Nu e bine. Geometria nu e o ştiinţă bună. Ei vor aduce câinii care n-au mâncat încă, sau care nu au fost mâncaţi încă, şi-atunci să vezi scheciul cu „evadarea ocnaşilor", cu câinii lătrand în vreme ce noi fugim şi iar fugim de d-l Charley, gardianul.

Vedeţi dumneavoastră, în mijlocul fiecărei arii de patru kilometri se află echipe de câini. Gândiţi-vă la cele Patru Colţuri ale statelor New Mexico, Arizona, Utah şi Colorado. Postaţi acolo o echipă de câini. Dacă apare vreun turist în oricare dintre cele patru state, echipa de câini este la mijloc şi gata de plecare. Aţi prins şpilul? Şi e dificil să întreci un câine. Majoritatea oamenilor nu pot. Noi putem.

Este exact motivul pentru care am fost dotaţi cu Bărzăuni Verzi. Armata le distribuie trupelor sale din spatele liniei frontului în calitate de „inhibitori de apetit". Medicii militari ne îndeamnă să îi consumăm în timpul misiunilor, ca să nu ni se facă foame.

Foame?

Fiinţele umane n-ar trebui să fie în stare să întreacă în viteză câinii. Mănâncă un Bărzăune Verde şi-ai să poţi întrece şi un leopard. Faci o muncă de treizeci de ore în şase minute. Te înalţi la fel de sus ca un elicopter în timpul unui taifun şi te prăbuşeşti la fel de repede ca un C-130 în timpul aceluiaşi taifun. Faci dragoste mai repede ca un şoarece de câmp. Citeşti Biblia, scrii o scrisoare, tragi o căcare, te îndrăgosteşti – toate în decursul aceluiaşi minut.

Shotgun are amfetaminele. Ele au culoarea verde – culoarea militară standard. Noi nu îndrăznim să le luăm pentru că nu vom mai putea să dormim sau să visăm. Somnul este unicul nostru refugiu – odihna şi recreerea noastră fizică. Acum se încearcă să se

controleze şi acest lucru. Înghite o pilulă şi munceşte mai mult pentru guvern.

Înainte să plecăm în misiune, Shotgun a luat la el un pumn. Le-a înghiţit în mod regulat. Şi doarme ca un bebeluş.

Aţi văzut vreodată un bebeluş speriat?

Nu-l treziţi pe Shotgun. E puţin cam cu nervii-n pioneze.

Ca să-i provoc pe ţânţari, întind peste mine o manta de ploaie. Shotgun se foieşte! Dormim cap lângă cap lângă cap lângă cap, precum spiţele unei roţi vechi, aruncate şi abandonate într-un câmp cu iarba elefanţilor.

Ce să faci în timpul vacanţei

Subervich trebuia să se pişe. Mi-a spus asta.

— Trebuie să mă piş, a zis el.

Capul meu se afla în dreapta lui, altfel i-ar fi spus lui Glas Domol, care se afla în stânga lui şi care i-ar fi salvat, poate, viaţa. Glas Domol ar fi răspuns:

— De ce te mai ridici?

Lucru care s-ar fi putut să-l trezească pe Subervich. Sunt sigur că trebuie să fi plutit în lumea viselor dac-a crezut că se poate pişa ca un om normal. Ştiţi cum, te ridici, în chiloţi, te duci la marginea taberei şi savurezi senzaţia de golire a vezicii.

În loc de asta, eu am mormăit ceva de genul „Ei şi?", omorându-l astfel pe Subervich. El s-a ridicat în picioare, şi-a dat jos salopeta de camuflaj şi s-a dus la marginea zonei acoperite de iarba elefanţilor. Aş dori să cred că ultimele momente şi le-a petrecut având senzaţia aceea de golire de sine, în timp ce privea cum, în copaci, păsările şi maimuţele îşi începeau ziua. Mi-ar plăcea de asemenea să cred că şi-a închipuit că se afla iarăşi în Pennsylvania, petrecându-şi weekendul cu prietenii într-o drumeţie, că era răcoare, în Munţii Allegheny şi că, după ce va termina ce-avea de tăcut, va veni să ne trezească cu cafea fierbinte şi păstrăv sfârâind în tigaie. Sau, poate că s-a gândit că-l aştepta o fată frumoasă în cort, şi că, atunci când va termina, se va întoarce şi o va ţine în braţe, în răcoarea dimineţii.

Dar.

Mitraliera nu l-a tăiat în două. I-a spintecat stomacul, iar intestinele i s-au revărsat în afară, căzând pe pământul pe care tocmai urinase. Cel puţin pământul fusese parţial sterilizat. El se holba la intestinele aburinde în dimineaţa timpurie şi nu înţelegea nimic din ce vedea. Ştiu asta pentru că m-am trezit la primul clackclackclack al mitralierei şi am putut privi de-a lungul cărării pe care-o făcuse în iarba elefanţilor, spre locul unde se afla. Când s-a înclinat în faţă, încă se mai chinuia să-şi vâre înapoi penisul în chiloţi. Asta-i tot

ce am văzut. Era de-ajuns.

Asta-i tot ce am văzut pentru că Shotgun înşfăcase tot: echipamentul lui şi pe al nostru şi se îndepărta de mitralieră.

— Acum e momentul s-o ştergem pentru că nu ne pot auzi cum fugim, a spus el.

Aşa ştia Shotgun să ne fie de folos. Iar noi l-am urmat. L-am urmat pentru că nu mai era nimic de făcut pentru Subervich, fala fotbalistică a Pennsylvaniei.

Asta e tot ce am văzut. Dar nu şi tot ce am auzit cu toţii.

— Împuşcaţi-mă!

Ţipătul ne-a făcut să încremenim la marginea pădurii.

— M-au nimerit!

Ca unul, ne-am întors şi am privit fix în direcţia sunetului. Îi auzeam cum vorbesc. Parcă erau nişte extratereştri:

— Teleportează-ne, Scotty. Fixează-ne coordonatele.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu mă părăsiţi!

Randolph Subervich, jucătorul de fotbal, rămăsese pe teren şi vroia să fie scos pe tuşă. Făcea semne spre banca de rezerve. Numai că noi nu-l puteam împuşca din două motive: nu vedeam unde să tragem iar Shotgun îşi ţinea puşca îndreptată spre noi, spunând:

Îl omor p-ăla care ne dă de gol poziţia.

Aşa ştia el să fie de folos.

A doua zi, al doilea cantonament

Am alergat până când ne-am împiedicat de conducta de benzină. Ştiu la ce va gândiţi: de ce alergam? —Pentru că vroiam să ajungem cât se putea de departe de ţipetele lui Randy. Ţipetele ne-au urmărit preţ de câteva dealuri şi văi înspre plaine des Jarres şi am senzaţia că ne vor urmări mult mai mult decât atât, probabil că veşnic. Cursele strânse rămân în amintirea atleţilor.

Glas Domol a fost primul care s-a împiedicat de conductă.

— Ce paştele mă-sii mai e şi asta? – a spus el, după ce bufnetul bocancului şi trosnetul genunchiului său ne-au sugerat să punem frână. N-a servit la nimic. În momentul acela coboram una din acele coaste vulcanice erodate de ploaie şi nu ne-am putut opri.

Am închis ochii. Spaghetti a bâiguit ceva de genul „Chiar dacă-l calcă pe viţel, nu înseamnă că vaca îl urăşte” şi calcă pe ouăle mele în timp ce execută o roata-ţiganului pe deasupra noastră.

Să privim partea pozitivă a lucrurilor. Ar fi putut fi o mină terestră gigantică. După sticluţele de clorox explozive şi cutiile de cafea pline cu lame de ras, eram gata să cred că

orice era posibil. – Orice în afară de o conductă metalică de petrol, lungă de două sute de mile, străbătând jungla laoţiană. Acum, colonelul, ne-am făcut noi socoteala, o vrea să ştie coordonatele exacte pentru eventualitatea în care cineva, undeva, avea nevoie să vadă o conductă plină cu benzină în mijlocul junglei. Ne-am gândit că poate generalul lui ar vrea să ştie. Ne-am gândit că era un pont gras pentru contrainformaţiile Statelor Unite. Aşa încât am trimis o rafală radio către spec. 7 Thompson, spunându-i să-l informeze pe colonel.

Asta l-a omorât pe unul dintre noi. Nu atunci. Mai târziu.

Am transmis poziţia într-o rafală lungă, dând coordonatele în opt cifre, asigurând astfel căderea bombelor la o distanţă de maximum patru sute de picioare de ţintă. „Mare conductă petrolieră", spunea mesajul. „Sugerăm arc luminos" („Arc-luminos" era o veche denumire codificată pentru bombardierele B-52. Veche de patru ani. La vremea aceea, toată lumea o cunoştea, inclusiv inamicul.)

Răspunsul ne-a umplut de fericire, dând o semnificaţie emoţionantă morţii lui Randy şi lămurind totul pentru noi toţi. „Nu distrugeţi conducta. Repetam. Conducta trebuie să rămână intactă. Continuaţi-vă misiunea. Înălţaţi baloane la încheierea misiunii. Nu fumaţi în apropierea conductei."

— Cum adică nu putem distruge conducta asta? (Glas Domol îşi scăpără bricheta în preajma vaporilor, mijindu-şi ochii în bezna tot mai adâncă.) Cuvintele astea scrise aici nu spun: „Proprietate a Vietnamului de Nord"?

Ne-am tras înapoi, pentru eventualitatea în care Glas Domol obţinea mai multă lumină decât avea nevoie.

Spaghetti s-a aşezat pe vine lângă Glas Domol şi i-a oferit o muşcătură din raţia sa LRRJP: peşte deshidratat cu sos de pizza. Şi-a petrecut un braţ părintesc peste umerii lui, spunându-i:

— Cu răbdare şi cu vrere, faci din aguridă miere.

Shotgun izbi cu piciorul în ţeavă. Dangătul se reverberă pe toată lungimea de două sute de mile. Mi-a adus aminte de zgomotul produs de lovirea cozilor de topor în tribunele metalice. Echipa de fotbal a colegiului meu, Universitatea de Stat Stephen F. Austin din Texas, se numea The Lumberjacks[3]. Ca să intimidăm galeria adversă, veneam la stadion cu cozi de topor, cu care loveam ritmic tribunele metalice.

Şi dintr-odată, am înţeles, Dangătul, moartea lui Subervich, fotbalul, America, războiul acesta. Am înţeles.

— Nu putem bombarda conducta aceasta din cauza jocului de fotbal[4].

M-am îndepărtat de ceilalţi şi am cercetat marile tufişuri pe care omuleţii le plantaseră

[3] Tăietorii de lemne *(n. Trad.)*

[4] Este vorba, desigur, de fotbalul american, (n. Trad.)

în apropierea conductei, admirând felul în care întreţesuseră vârfurile astfel ca din aer să pară că face parte din junglă. Un grădinar pitic a plantat aceşti arbuşti, fiul lui i-a udat, fiul fiului fiului său a construit conducta iar fiul fiului fiului fiului său a ţesut arbuştii deja crescuţi într-o reţea de camuflaj biodegradabilă lungă de două sute de mile. Ei bine, în Laos programele TV nu sunt bine recepţionate, aşa încât trebuie să-şi găsească şi ei o ocupaţie. Era un gen de respectare a unei tradiţii de familie. M-am întors la oamenii mei.

L-am auzit pe Glas Domol întrebând:

— Care joc de fotbal?

— Ăsta pe care-l jucăm, am răspuns eu, plecând în urma lui Shotgun, care dispărea pe o potecă abruptă, paralelă cu conducta.

Dacă doriţi să înţelegeţi jocul de fotbal, iată care-i sunt regulile:

1. Rămâi în propriul tău teren.
2. Nu ai voie să joci ofensiv.
3. Nu ai voie să marchezi puncte.
4. Şi dacă nu reuşeşti să prinzi mingea, n-o lua în seamă şi joacă fără minge.

A treia zi ne-a adus flori

Ei erau indieni. Ştiam că sunt indieni pentru că purtau un fel de şorturi în jurul şalelor şi altceva, mai nimic. Şi în plus, erau încântaţi să ne vadă, ceea ce era un lucru bun, întrucât ei erau cel puţin o sută, iar noi cinci. Nici Subervich n-ar fi fost prea mult de folos.

Un bătrân cu dinţii roşii coborî şchiopătând poteca până la noi. Era noul sef de trib. Dat fiind că rămăsesem în viaţă, ne era prieten. Dinţii lui roşii erau consecinţa mestecării nucilor de areca[5], un narcotic slab care colora dinţii în roşu şi tulbura minţile. N-aş fi băgat atât de mult în seamă dinţii lui roşii, dacă nu ar fi fost piliţi până la a avea nişte vârfuri tare ascuţite. N-aş fi băgat atât de mult în seamă vârfurile acelea tare ascuţite dacă nu s-ar fi folosit de un toiag care avea înfipt la capătul de sus un craniu uman.

— Bun venit. Aerodromul nostru vă aşteaptă. Vă rog chemaţi avioanele. Florile trebuie să ajungă la piaţă rapid, altfel se vor strica.

— Flori? Acum ne ocupăm şi cu transportul de flori? – întrebă Glas Domol.

— Hei, căpitane. Noi n-arătăm nici pe departe ca nişte furnizori de flori, a spus Spaghetti.

M-am uitat la hainele noastre. Avea dreptate.

[5] Arbore tropical asiatic din familia palmierilor, cu flori albe şi nuci oranj sau roşii *(n. Trad.)*

Eram nişte reprezentanţi tipici ai guvernului Statelor Unite pentru ţinuturile uitate de lume: hainele putrede, răni deschise şi supurânde provocate de muşcăturile nenumărate ale insectelor şi ale altor chestii stranii, care aleargă repede, şi mişună prin păr şi locurile ascunse ale corpului omenesc. Chiar acum, par a se fi adunat în regiunea genitală. Aşa fac în fiecare zi, cam pe la vremea prânzului.

Noi rămânem pe loc, cu armele îndreptate către bătrânul care chicotea. Acesta făcu un semn cu mâna şi, drept rezultat, s-au apropiat de noi trei femei purtând pe braţe cămăşi cusute de mână şi şorturi împodobite cu mărgele. Căile prin care Dumnezeu, etc…

— Voi cerut şi noi curăţat?

Fetele aveau dreptate.

Noi am cerut. Ele au curăţat. Şorturile nu sunt deloc rele. În vreme ce ele ne spălau hainele putrede, noi am purtat şorturi, o îmbunătăţire remarcabilă. Chestiile repede-alergătoare au căzut din ele. După ce ni s-au adus înapoi hainele curate şi putrede, i-am implorat să schimbăm uniformele noastre contra şorturilor lor, dar ei n-au vrut să discute. Aşa că n-a mai putut fi vorba de treaba cu bibelourile, mărgeluţele şi cu cumpărarea Manhattan-ului.

După ce l-am anunţat pe Thompson, care l-a anunţat pe colonel, care a anunţat avioanele, ne-am pus pe aşteptat.

Ne-am întins la marginea unui aerodrom amenajat prin cosirea unei porţiuni în mijlocul câmpului acoperit de iarba elefanţilor. Deasupra noastră, străjuia buza craterului unui bătrân vulcan. Vântul era răcoros. Sufla printre crăpăturile stâncilor îngrămădite la una din marginile aerodromului. O coastă a vulcanului se prăbuşise şi un drum de ţară dispărea, coborând de-a lungul pantei sfărâmate, în adâncurile junglei. Tribul nu ne dădea voie să coborâm pe drumul acela, ceea ce ne convenea de minune. Cine mai avea chef să se întoarcă în junglă?

Singurul inamic la vedere era o familie de giboni gălăgioşi. Se aflau exact atât de departe încât să fie în siguranţă. Unul din ei se juca cu penisul, ori şi-l scărpina, aşa cum făceam şi eu cu al meu.

Tinerele femei ale tribului ne pregătiseră de mâncare ceva câine, alături de o budincă în sânge din acelaşi câine. A fost delicios. Dar o masă bună ca aceea nu te putea face să nu te gândeşti la prietenii dispăruţi. Aş fi vrut ca Subervich să fi trăit şi el ca să se bucure de un prânz pe cinste.

— Ori respecţi obiceiurile, ori părăseşti ţara, a grăit Spaghetti întinzându-se după o nouă bucată de câine. Cu excepţia prânzului şi a vulcanului, era ca la oricare picnic obişnuit. Shotgun stătea întins în iarbă, masturbându-se; Glas Domol şedea pe vine împreună cu restul tribului, vopsindu-şi faţa; eu încercam să omor unul din giboni cu o

arbaletă. Ca să ne simţim ca acasă, n-am mai fi avut nevoie decât de un joc de softball[6].

Bătrânul cu dinţii roşii continua să chicotească în vreme ce mă privea cum încercam să omor un gibon. M-am întors şi m-am uitat la el, dar nu pentru mult timp. Tare urât mai era!

— Ce fel de flori transportăm? – l-am întrebat eu.

— Recolta noastră. Zburătorii americani merg cu bubuitoare mari la nord. Nordul trimite înapoi săgeţi mari. Lovesc păsări de metal. Piloţii coboară din ceruri aici. A făcut un gest larg cu mâna, arătând spre vulcan şi spre restul regiunii rurale, sau poate că îndepărta muştele de pe resturile de câine. Nu eram sigur care din ele.

— Noi ascundem piloţi până voi veniţi să luaţi. Voi luaţi recolta la piaţă. Noi buni unul cu altul.

Avea un rânjet atât de sângeros!

Începusem să-l întreb ce fel de recoltă era aia, dar sunetul unor avioane propulsate de elice a început să se reverbeze de pereţii vulcanului. Două aparate DC-3 şi unul C-119 au apărut de la sud, s-au rotit şi au început să coboare.

Zâmbetul bătrânului deveni serios. Le-a făcut semne cu mâna celorlalţi membri ai tribului şi dispărură în junglă, luând-o pe drumul de ţară. Shotgun, Spaghetti, Glas Domol şi cu mine am aşteptat în preajma pistei. Zgomotul avioanelor care aterizau era asurzitor.

De aceea n-am auzit vechile camioane franţuzeşti care au apărut pe aerodrom, în spatele avioanelor. În vreme ce acestea din urmă se îndreptau către celălalt capăt al pistei, camioanele franţuzeşti, cu vopseaua scorojită şi tot tacâmul, s-au oprit şi au aşteptat. Tribul a alcătuit un lanţ lung în jurul primului camion.

Primul avion s-a apropiat de lanţul uman şi s-a oprit. Pe una din laturile sale era scris AIR AMERICA. Eram surprins să constat că acest vulcan se afla pe una din rutele lor, dar căile Congresului sunt misterioase, aprobând unele lucruri, dezaprobând altele.

Doi membri ai tribului s-au postat lângă uşa avionului şi au început să le comande celorlalţi să stivuiască la picioarele lor ceea ce se afla în camioane. Pe platformele maşinilor se aflau mari saci de cânepă, cam de mărimea celor folosiţi la ambalarea bumbacului. Erau plini cu flori albe şi roşii care se clătinau uşor când băştinaşii au început să-i ia şi să-i aşeze după cum li se ordonase.

Am vrut să fluier „Dixie” dar s-ar fi putut ca Spaghetti să nu înţeleagă.

În uşa avionului a apărut un bărbat. Era îmbrăcat în haine civile, cu o cămaşă hawaiană viu colorată. Purta ochelari de soare, tot atât de la locul lor ca şi pistolul Uzi din mâna sa. Cu mâna liberă ne-a făcut semne cu mâna, ridicând degetul mare în sus, în semn de apreciere pentru efortul nostru de război.

[6] Joc asemănător cu baseball-ul, jucat pe un teren-mai mic şi cu o minge mai mare şi mai moale. *(n. Trad.)*

Indienii au început să încarce avioanele la repezeală. De îndată ce un avion era încărcat, uşa i se închidea. Apoi, camionul se îndepărta la marginea pistei, astfel încât avionul să poată întoarce pe lângă celelalte, ocupându-şi locul de la capătul pistei, unde rămânea în aşteptare. Fiecare avion conţinea câte un bărbat în haine civile, îmbrăcat cu o cămaşă hawaiană viu colorată şi purtând asupra sa un Uzi.

Shotgun devenea nervos.

— Ai luat la tine biletele? – a întrebat el.

— Ce bilete? – am strigat eu ca să acopăr zgomotul motoarelor.

— Pentru Idaho! – a răspuns el, strigând.

— Câţi Bărzăuni Verzi ţi-au mai rămas? – a intervenit Glas Domol, ăsta fiind felul lui de a-mi aminti de ce era iritat Shotgun.

— Niciunul, a răspuns Shotgun.

Am încercat să zâmbesc.

— Am biletele la mine, Shotgun. Când doreşti să te sui la bord?

— De îndată ce termină de încărcat macul.

M-am holbat la cei câţiva saci de cânepă rămaşi, care aşteptau să fie încărcaţi. Micile terminaţii roşii şi albe se iţeau sub privirile noastre în toată splendoarea lor inocentă. Expediam droguri pentru Unchiul Sam.

Aruncând o privire spre Spaghetti, am văzut cum începe să tremure.

— Ai pe cineva în New York care se droghează cu heroină?

Uneori, Glas Domol avea nişte maniere pline de tact.

Rivalizau cu ale lui Shotgun.

Spaghetti a clătinat din cap:

— Chiar şi o furnică poate face rău unui elefant, a spus el, armându-şi puşca.

Aveam senzaţia că urma să se întâmple ceva, dar nu puteam să precizez ce anume. M-am uitat spre avioanele staţionate, ale căror motoare continuau să funcţioneze. Una din cămăşile hawaiene a coborât din avion şi a pornit în direcţia noastră, într-un moment neinspirat ales.

Bilete de clasa a doua

Ce e lung de şase metri şi se comportă ca un furtun de apă călcat pe nervi?

În regulă, deci ştiţi că este o cobra regală.

Noi n-am ştiut.

Iată-ne deci, stând într-o peşteră şi întrebându-ne de ce băştinaşii au încetat să ne mai urmărească, la baza canionului; de ce băştinaşii au încetat să ne mai urmărească, râzând în timp ce se întorceau din drum, spunând că zeii lor responsabili cu moartea aveau să ne

vină de hac. Au plasat vreo cincizeci de războinici pe singura potecă de intrare şi de ieşire din canion, aşa încât nu ne mai puteam întoarce. Îi auzeam cum îşi invocă zeii, zăngănind din clopoţei. Era de-a dreptul amuzant. Cred că ni se auzea râsul hăt până la vulcan. Noi mai simţeam încă mirosul fumului de la combustibilul de avion ars.

Shotgun râdea în timp ce urcam canionul abrupt, învăluit într-un giulgiu de ceaţă. Glas Domol râdea în vreme ce treceam pe lângă oase de animale mici, risipite pe marginea potecii. Eu abia îmi trăgeam sufletul, deci nu puteam să râd, dar asta era de înţeles din moment ce îl căram pe Spaghetti. Cu toate acestea, am zâmbit gândindu-mă la prostia băştinaşilor.

Spaghetti gâlgâia, ceea ce putea trece drept râs.

Am încetat cu toţii să mai râdem când am băgat de seamă că pe măsură ce urcam tot mai sus, numărul oaselor creştea.

Singurul sunet care se auzea era ecoul zgomotului produs de noi, în timp ce deblocam siguranţele de la arme.

Când am descoperit primul „hambar" – un fel de magazii pe care băştinaşii le umpluseră până la refuz cu cranii umane – am început să ne convertim la religia localnicilor.

Toţi, în afară de Spaghetti. El se afla mai presus de convertire. Când eşti atât de aproape de moarte, ai tendinţa să rămâi fidel religiei care te-a adus în starea aceea, dacă ştiţi ce vreau să spun. O schimbare bruscă s-ar putea să nu fie pe placul Celui care aşteaptă dincolo.

În legătură cu asta, l-am întrebat odată pe Shotgun, înainte de a se fi îmbătat prea rău.

— Ce se întâmplă când murim?

— Nicio problemă, mi-a răspuns el. N-avem cum să ştim dacă suntem pedepsiţi sau răsplătiţi, căci singura posibilitate să aflăm asta ar fi ca simţurile noastre să ne însoţească. Dar auzul, văzul, pipăitul, mirosul şi gustul sunt legate de corp. Iar ăsta, putrezeşte.

El i-a spus asta şi sublocotenentului Powell, iar acesta s-a încuiat în coliba lui preţ de o săptămână. Din gelozie filosofică, ne-am închipuit.

La capătul văii nu se afla nimic altceva decât o stâncă abruptă, având săpată la bază o peşteră imensă. Era un uriaş Buddha din piatră, cu faţa brăzdată de lujeri de viţă, care se întindeau până jos, la picioarele mari, îndoite. Nu erau nici păsări, nici animale mici – nicio vietate în canionul ăsta, în afară de noi.

Erau o mulţime de mici hambare.

De acolo, nu se mai putea merge nicăieri.

Ce părere ai, Spaghetti?

„Gâlg, gâlg."

De ce îl căram pe Spaghetti?

Îl căram pe Spaghetti pentru că francezii fac prezervative proaste. Benzina le dizolvă

pe cele proaste mai repede decât pe cele de calitate. Nu v-aţi lămurit încă? Păi, atunci să ne întoarcem la tipul în cămaşă hawaiană care pornise în direcţia noastră.

Tipul se numea „Smith", locuia „undeva" în sud şi lucra la Air America de „câţiva" ani. Cicatricile de pe faţa şi mâinile sale vorbeau despre felul mizerabil în care-şi trata angajaţii respectiva companie aeriană.

El ştia cum ne cheamă.

Ştia de unde eram de fel.

Ne cunoştea familiile.

Ştia ce fel de cafea ne place.

CIA.

„Smith" ţinea să ne aducă la cunoştinţă ce treabă grozavă făcusem. Totodată, vroia să ştie dacă putea vorbi între patru ochi cu Shotgun. Glas Domol, Spaghetti şi cu mine i-am privit cum se duc către mijlocul pistei de pământ şi poartă o mică discuţie. La capătul pistei aşteptau avioanele, cu motoarele pregătite de decolare. De partea cealaltă a pistei, faţă de noi, în jurul şi pe vechile camioane franţuzeşti, se afla tribul laoţian. Din cine ştie ce motiv, m-au făcut să mă gândesc la o gaşca de derbedei, aşteptând la colţul străzii să apară vreun puşti cu bani de buzunar la el.

Glas Domol şi cu mine am deblocat siguranţele, imitându-l pe Spaghetti: noi eram băieţi buni cu bani de buzunar. Pe urmă, Smith i-a dat ceva lui Shotgun, care a pus ce-o fi fost aia în buzunar şi s-a îndreptat spre unul din camioane. Smith s-a apropiat de noi, în vreme ce Shotgun şi-a recrutat un echipaj, dispărând apoi în junglă. Smith s-a oprit cam la vreo şase metri de noi, rămânând între noi şi avioane. Pistolul său Uzi atârna lejer (dar în poziţie perfect regulamentară) în tocul de sub braţul drept.

Călătorului îi şade bine cu arma.

— Ar trebui să aveţi grijă de Shotgun ăsta, măi băieţi, a spus Smith, zâmbind.

Nu era nevoie să ne spună el. Fumasem demult noutatea asta.

— Avem nevoie de nişte benzină pentru avioane şi pe undeva pe-aproape e un mic depozit, dar împieliţaţii nu ştiu să citească englezeşte, aşa încât Shotgun a zis că o s-aducă benzina cu cifra octanica potrivită pentru avioane. Două butoaie la fiecare avion şi am şters-o. Al dracului nemernic, m-a întrebat dacă nu cumva am nişte prezervative, a râs Smith. Unde mama dracului îşi închipuie c-o să găsească în jungla asta?

Shotgun şi sexul. Era o noutate?

— I-am dat ce-am avut. (Smith ne-a făcut cu ochiul, clipind din pleoapa zgâriată.) Sunt de culori diferite. Le-am luat de la Paris.

— A pomenit cumva de Idaho? – a întrebat Glas Domol.

Smith şi-a încreţit sprânceana.

— Idaho? De ce dracu să fi menţionat Idaho? (A chicotit.) Voi, ăştia cu tichiuţe, aveţi un simţ al umorului foarte ciudat.

— Eşti sigur că n-a pomenit nimic despre Idaho?

— Uite ce e. L-am rugat să ne-aducă nişte benzină pentru avioane. Avem nişte clienţi care aşteaptă în Tailanda. Ştiţi şi voi cum e, vremurile sunt grele. I-am spus să ia cu el câţiva băieţi de-ai noştri. A zis că va fi încântat să ne-aducă nişte combustibil. Măi băieţi. Ia staţi puţin. (Smith s-a încruntat puţin.) Eu zic că Shotgun ăsta n-o fi poponar, ai?

Noi am săltat din umeri. Nu reuşisem încă să-l categorisim exact pe prietenul nostru.

Ceva nu era în regulă. Dacă nu era vorba de Idaho, atunci:

Shotgun ajutându-i să se alimenteze cu combustibil era ca şi cum Napoleon i-ar fi lustruit cizmele lui Wellington;

Superman şi Lex Luther ar fi ajuns parteneri de afaceri.

Aşa încât am aşteptat neliniştiţi un timp care ni s-a părut o eternitate până când Shotgun şi-a făcut din nou apariţia la volanul unui camion plin cu butoaie de două sute de litri de benzină, legănându-se în remorcă. Era singur.

L-am văzut pe Smith mutându-şi privirea spre pădurea întunecată.

L-am văzut pe Smith atingându-şi nervos arma.

Ce face omul, face şi maimuţa. L-am imitat.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Shotgun s-a dus la fiecare avion, rostogolind cu grijă butoaiele pe platformele întinse de la uşi, şi de acolo, alţi bărbaţi cu cămăşi hawaiene şi ochelari fumurii rostogoleau butoaiele lângă recolta de mac. După aceea a parcat vechiul camion franţuzesc alături de celelalte.

Băştinaşii priveau înapoi către junglă. Shotgun a început să traverseze pista, în direcţia noastră. Gesturile localnicilor au devenit tot mai animate. Câţiva dintre ei făceau mişcări ameninţătoare cu arcul, înspre Shotgun. Acesta a început să alerge. Continua să zâmbească.

Era zăpuşeală în mijlocul acelui vulcan. Aburii se ridicau de la sol iar eu mi-am şters transpiraţia. Smith încerca să ne privească în acelaşi timp şi pe noi şi pe Shotgun alergătorul. Era imposibil. Smith era la fel de agitat ca şi băştinaşii. Unul dintre ei se dusese la platforma camionului şi acum ţinea în mână un şort plin de sânge. Asta a avut darul să-i întărâte şi mai mult. Shotgun a trecut de la trap la galop exact în momentul în care una din cămăşile hawaiene a lăsat jos un butoi şi-şi ţinea mâna afară, strigându-l pe Smith. Mâna lui era roşie, mânjită de sânge.

Smith luă o hotărâre şi se răsuci ca să-i iasă în întâmpinare lui Shotgun, pe care îl considera, evident, pericolul cel mai mare. Asta ne-a făcut să ne simţim prost. Nu era decât un singur Shotgun, iar noi eram trei, dar, ca să fiu sincer, şi eu aş fi procedat la fel. La urma urmelor, Smith era un profesionist.

Shotgun s-a aruncat la pământ şi s-a rostogolit spre dreapta. Smith a tras o rafală jos şi spre stânga: acţiune corectă, direcţie greşită.

Unul din avioane a trecut pe lângă noi, s-a ridicat în aer şi s-a dezintegrat rapid. Tot aşa

s-a întâmplat şi cu calmul relativ din vulcan. Shotgun şi-a smucit capul în sus, în direcţia exploziei. Băştinaşii au încremenit în gesturile lor mâniate la adresa lui Shotgun. Celelalte cămăşi hawaiene priveau din uşile celorlalte avioane.

Noi ne-am mulţumit să ne îndoim din mijloc.

Nu sunt sigur dacă glonţul lui Shotgun l-a lovit primul pe Smith, ori al lui Spaghetti. L-am văzut împleticindu-se către noi, apoi către Shotgun. Prin gaura din pieptul lui Smith, l-am văzut pe Shotgun făcându-ne semne cu mâna înspre stâncile de pe fundul vulcanului.

Spaghetti a apucat să spună: „Nu măcelăreşti viţelul sub ochii mamei sale", ceea ce m-a făcut să cred că Shotgun trăsese primul, iar mişcarea lui Spaghetti fusese doar o reacţie. Nu sunt expert. Dar asta a apucat Spaghetti să spună înainte ca una din cămăşile hawaiene dintr-unul din avioanele rămase la sol să-l împuşte în braţ şi în fluierul piciorului.

Au fost nişte împuşcături norocoase, dar când tragi cu un Uzi, cu gloanţe din belşug şi dintr-un avion care decolează, uneori ai noroc. Sau ghinion. N-aveti decât să întrebaţi primul avion – cel ale cărui fragmente cădeau precum şrapnelele în jurul nostru.

Primul glonţ i-a împins piciorul lui Spaghetti înainte, făcându-l să arate ca un fotbalist şutând într-o minge, iar al doilea l-a făcut să se răsucească din pricina loviturii în umăr. Chipul i-a fost cuprins de o expresie de uluială; apoi de una de uşurare, că în sfârşit se întâmplase.

O mulţime de militari de profesie ştiu la ce mă refer.

L-am fi ajutat ceva mai repede pe Spaghetti dacă n-ar fi trebuit să ne ferim de săgeţile lansate de arbaletele indienilor de dincolo de pistă. Şi de fragmentele avionului explodat. Şi de gloanţele trase din celelalte avioane.

Din alergare, Shotgun l-a înhăţat pe Spaghetti, l-a ridicat, ignorându-i ţipetele, şi mi l-a dat mie în primire.

— Urmaţi-mă. Vă acopăr eu! – a spus el, în vreme ce fugea trăgând cu sălbăticie în toate direcţiile. Gibonii mureau, indienii asiatici mureau şi mai murea şi un sergent negru din Harlem, căci rănile erau mari, iar sângele ţâşnea cu putere, ridicându-se în aer. Nu la fel de sus ca avioanele, dar destul de sus. Nu era momentul pentru a intra în panică. Mai degrabă părea a fi un moment de groază pur şi simplu.

Calm, l-am întrebat pe Shotgun la ce s-a gândit.

Asta-i o minciună.

Am urlat la spinarea lui Shotgun, care se îndepărta:

— Shotgun! Nu sunt decât nişte indieni cu arbalete. De ce ţi-e frică?

Spaghetti atârna greu; altfel, n-aş fi îndrăznit niciodată să-i vorbesc astfel lui Shotgun.

— Grenadele pe care le-am pus în butoaiele de benzină s-ar putea să explodeze înainte ca avioanele să decoleze. Proaste prezervative! – a strigat el peste umăr în timp ce

avioanele au început să ruleze către mine şi Spaghetti cel rănit. M-am uitat la bărbatul rănit. Apoi m-am gândit la combustibilul de avion arzând pe tot corpul meu.

Spaghetti nu mai atârna aşa greu.

L-am trecut pe umărul teafăr. Glas Domol şi Shotgun mi-au asigurat foc de acoperire până am ajuns în spatele stâncilor. Celălalt braţ nu funcţiona aşa de bine, având o săgeată înfiptă în el. Să spun că „băştinaşii n-aveau odihnă" ar fi fost eufemismul secolului.

Stâncile nu erau Fort Apache, dar pentru moment erau bune. Când am plonjat în spatele lor împreună cu Spaghetti, erau nemaipomenite.

În timp ce ne trăgeam sufletul şi ascultam clinchetul săgeţilor de stâncile din jurul nostru, am cercetat rănile lui Spaghetti. Acum, în filme, e vorba de o gaură mică şi frumoasă care poate fi bandajată în timpul reclamei, iar la sfârşitul spectacolului, eroul e în stare să facă semne de bun-rămas cu braţul rănit.

Aici erau două găuri mici şi frumoase în locurile în care intraseră gloanţele: una în bicepsul drept, cealaltă imediat sub genunchi. Pe unde ies gloanţele, nu se arată niciodată la televizor.

Spaghetti pierduse tricepsul drept, de la cot până la umăr, iar piciorul i se bălăngănea sub genunchi, atârnând de două tendoane norocoase, care nu se aflaseră în calea glonţului dement. Din faţă, piciorul arăta bine, ca un fundal de teatru acoperit de pânza de decor. Din spate, piciorul arăta ca un fundal de teatru văzut din spate: găunos, cu câteva scânduri ţinând laolaltă şandramaua. Spaghetti m-a apucat de braţ:

— Să nu ştii, e rău; să nu vrei să ştii, e şi mai rău.

De fapt, nu m-a apucat de braţ. M-a apucat de săgeata din braţ, trăgând-o afară.

Asta mi-a absorbit întreaga atenţie – şi pe a lui Glas Domol, care a început să-mi bandajeze braţul. M-am uitat la Spaghetti, apoi la Glas Domol. Glas Domol clătina din cap.

Manualul militar zice că trebuie să-l minţi pe soldatul rănit, ca să-l împiedici să aibă un şoc şi să moară. Spaghetti avea nevoie tocmai de un şoc. Câteodată e necesar să grăbeşti moartea.

— Eşti într-o lume plină de răni, Spaghetti, am spus, ţinându-i capul în poală.

El a închis ochii şi a zâmbit:

— Sfârşitul unui bivol este la abator, sfârşitul acestei minciuni este întristător.

M-am prefăcut că am înţeles: am încuviinţat din cap. I-am oferit acea falsă încurajare pe care toţi cei în viaţă o dau celor aflaţi pe moarte – încurajarea pe care o înţelegem cu toţii.

Ce vroiam să spun cu adevărat era altceva, de genul: „De ce mama dracului mori? Dacă tu mori, înseamnă că şi eu pot muri, şi numai la asta n-am chef să mă gândesc în timp ce stau pitit într-un vulcan de pe celaltă parte a acestei lumi nenorocite."

Aşa ceva aş fi vrut să-i spun; în loc de asta, l-am bătut încurajator pe braţul teafăr.

Săgeţile încetaseră să cadă cu câtăva vreme înainte, iar Glas Domol şi Shotgun priveau

iscoditor printre stânci, în direcţia pistei.

— Ce facăia acolo? – am întrebat în timp ce goneam muştele de pe sângele uscat al lui Spaghetti. Mi-am amintit de bătrânul şef de trib procedând la fel cu budinca lui de câine. În război ai parte de o mulţime de amintiri ciudate.

Dacă trăieşti îndeajuns ca să ţi le-aminteşti.

Un lucru pe care mi-l doream cu desperare.

— Aşteaptă şi-şi numără banii, mi-a răspuns Shotgun.

— De ce fac asta? – a întrebat Glas Domol.

— Sunt plătiţi pentru întreţinerea pistei, încărcarea avioanelor şi protejarea conductei. (Shotgun îşi reîncărca lansatorul de grenade.) Oricum, din momentul în care am descoperit conducta aia, suntem ca şi morţi.

— Ce dracu tot vorbeşti acolo, Shotgun? – am întrebat pe când îndepărtam alte muşte.

— Aceea era o conductă aparţinând unei corporaţii, venea de undeva şi se ducea altundeva, e mai mult ca sigur că nu nord-vietnamezii au construit-o, după cum e la fel de sigur că Statele Unite n-o vor bombarda – şi ghici unde se opreşte?

Spaghetti reuşi să salte din umărul teafăr, de parc-ar fi spus: „Mă depăşeşte".

— În junglă, acolo unde m-am dus să încarc combustibilul. Uite că acum facem trafic de droguri. (Shotgun a rostit asta cu o nuanţă de uimire în glas.) Furnizăm lumii întregi heroină, iar aceşti indieni împreună cu cămăşile hawaiene se îmbogăţesc de pe urma unei acţiuni autorizate de ambele părţi!

Glas Domol întrebă cu glas scăzut:

— Care părţi?

— NVA şi Statele Unite ştiu de existenţa ei. Ce dracu, doar au camuflat toată conducta.

Schimbarea strategiei de joc.

Ambele echipe împotriva arbitrului.

Suporterii sunt legaţi la ochi, pipăindu-şi cotoarele biletelor.

Iar noi ne caţăram spre cabina de transmisiuni radio.

— Ăsta e un război şi America nu colaborează cu inamicul ei, am protestat eu în timp ce Shotgun se uita la mine ca un profesor care tocmai a descoperit un elev încet la minte.

— Armele lor costă bani, întocmai ca şi ale noastre. Cineva trebuie să plătească pentru tot echipamentul folosit de ambele părţi. Cunoşti vreo modalitate mai bună de a face rost de bani „curaţi" pentru proviziile de război, decât banii obţinuţi prin vânzarea drogurilor în Statele Unite?

Shotgun îşi trecu peste ochi o mână obosită.

— Dar de ce să ne omoare? – gemu Glas Domol.

— Pentru că ştim. Când Smith a spus „băieţii noştri", mi-am dat seama că indienii erau nişte mercenari, nu nişte băştinaşi din zonă. Şi apoi, când a fost ultima oară când CIA a dat doi bani pe un pilot doborât?

— Arunci, de ce dracu ne-au mai trimis, în fond? (Nu eram sigur că vreau să aud răspunsul.)

Shotgun s-a lăsat pe spate, continuând să-şi ţină mâna la ochi.

— Asta-i chestia pe care nu puteam s-o înţeleg. Mi-a picat fisa după ce l-am omorât pe ultimul din cei veniţi să mă ajute la benzină, în junglă. Noi nu trebuia să ajungem până aici. Nimeni n-a crezut că vom fi atât de nebuni încât să trecem prin mlaştina aia plină de lipitori. De-aia am scăpat şi de ambuscada aia nenorocită.

A tăcut dar eu trebuia să ştiu.

— Ei şi?

El şi-a luat mâna de la ochi şi s-a uitat la mine. Îi vedeam pupilele şi îndărătul lor cercuri infinite. Buzele i s-au subţiat. M-am întrebat ce dracu era aşa de amuzant.

— Noi eram o acoperire perfectă. Colonelul Basshore a crezut că noi îl verificăm pe noul şef de trib. Dacă ne-ar fi omorât, cineva i-ar fi spus lui Basshore că şeful nu era un prieten, şi prin urmare aerodromul trebuia închis. Acest aerodrom ar fi fost şters de pe hărţi şi uitat. Oamenii aceştia se gândesc de pe acum la sfârşitul războiului. Au pus la cale lucrurile astfel încât nimeni să nu mai caute vreodată acest aerodrom.

— De ce nu ne-a omorât şeful când a dat ochii cu noi?

Shotgun s-a întins şi mi-a ridicat balonul ciuruit de la centură.

— Nu ştiau dacă ai trimis sau nu mesajul în legătură cu conducta. Au interceptat mesajul radio dar n-au ştiut de balonaş.

Shotgun a oftat.

— Auzi, prezervative colorate! Ce-o să le mai treacă oare prin minte? Dacă Smith n-ar fi avut la el niciunul, aş fi folosit vreuna din camerele de cauciuc ale camionului. La dracu, era singura noastră sansă. Am folosit un prezervativ roşu la prima grenadă, două albastre la a doua şi unul alb, unul albastru şi unul roşu la a treia. Am tras cuiele şi am scufundat grenadele în butoaiele de combustibil, 'nteles, mi-a rămas unul galben, mişto.

— De ce prezervative? – am întrebat, neîndrăznind să întreb unde dispăruse cel galben.

— Benzina dizolvă cauciucul, eliberând detonatorul grenadei. Prezervativul a fost atât de slab, încât benzina l-a dizolvat mai repede decât ar fi trebuit.

— Ai mai tăcut vreodată chestia asta, Shotgun? – a întrebat Glas Domol, evident impresionat.

— O dată în Angola, o dată în Africa.

— Ce căutam noi în Africa? – am întrebat.

Shotgun nu m-a auzit pentru că al doilea avion a explodat la buza vulcanului, ecoul detonaţiei reverberând de pereţii vulcanului şi între pereţii cutiilor noastre craniene. Aşa că am repetat întrebarea, dar el a clătinat din cap.

Huruitul ultimului avion ridicându-se în aer ne-a înecat conversaţia. Ne-am rostogolit şi am privit cum avionul părăsea vulcanul, dispărând spre vest.

Băştinaşii stăteau în mijlocul pistei şi-i făceau semne cu mâna avionului care se făcea nevăzut în soarele după-amiezii.

— Fir-ar să fie! – a spus Shotgun. Vroiam să-l văd şi pe ultimul cum explodează. Meteoriţii ăştia sunt frumoşi.

Glas Domol ne-a readus pe pământ.

— Dacă băştinaşii au de gând să ne omoare, de ce se duc la camioane? (Se ridica în picioare.)

Shotgun privi pe lângă stânci.

— Pentru că asta e ţara lor. Ştiu că nu există decât o singură cale de ieşire de aici – aceea pe care am venit – astfel că vor şti unde să pună la cale o ambuscadă. Şi să nu vă gândiţi că tipii în cămăşi hawaiene nu au pe cineva în spate. Ultimul avion a avut timp să transmită un mesaj radio către ambele părţi... Noi, domnilor, suntem în căcat până la gât.

Spaghetti horcăi scurt o tuse.

Glas Domol arătă spre Spaghetti.

— Cu el ce facem?

— Poate să meargă? – a răspuns Shotgun, urmărindu-i cu privirea pe băştinaşii care se urcau în camioanele lor franţuzeşti şi dispăreau în junglă.

Bineînţeles că putea să meargă.

Putea să ţopăie într-un picior prin Laos.

O ţopăială demnă de Cartea Recordurilor.

Shotgun mi-a luat puşca.

— Tu îl cari, eu vă acopăr.

În timp ce-l aranja pe Spaghetti în spinarea mea, în poziţia clasică folosită de pompieri, nu m-am putut abţine să nu întreb de ce îl mai luam cu noi pe Spaghetti. Era greu şi oricum avea să moară. Poate că sună cam rece, dar războiul scoate la iveală calităţile practice ale oamenilor.

— Cât timp mai e în viaţă, corpul lui va continua să pompeze sânge. Asta ne va permite să câştigăm ceva distanţă.

— De ce? – am întrebat eu, aranjându-l în spate pe Spaghetti.

— Le pune la dispoziţie o urmă de sânge pe care o pot urmări de la distanţă sigură. E mult mai uşor aşa, decât să mergi pe urmele unor oameni sănătoşi înarmaţi. Ei ştiu că vom călători încet şi că totul nu e decât o chestiune de timp. Când îl vom îngropa, atunci vor ataca.

Shotgun privi cercetător pe după stânci şi lansă o grenadă spre cei câţiva paznici rămaşi, gonindu-i de lângă pistă.

— Să sperăm că până atunci îi vom găsi pe gagiii din NVA care l-au ucis pe Subervich. Ei or să ne ajute.

Cu această replică criptică, a dat năvală din spatele stâncilor, trăgând cu amândouă

armele, retezând frunzele copacilor şi omorând câţiva giboni în cursul acestei acţiuni.

— Şi de ce să vrem noi să-i întâlnim pe nord-vietnamezi? – întrebă Glas Domol în timp ce traversam în goană aerodromul abandonat, coborând apoi drumul spre fundul vulcanului, unde ne aştepta Shotgun.

— Shotgun are un plan, am spus căutând să par convingător.

— Ca planul ăla cu râul din Câmpia Trestiilor, când ne-am umplut de paraziţi de sânge? – a întrebat Glas Domol.

Aş fi vrut să nu-mi amintească de acest episod.

Lecţia de zoologie

Iată de ce ne aflam în peşteră, împreună cu uriaşul Buddha de piatră. Era la amurg şi nu se auzea niciun fel de zgomot. Doar un vânt firav legăna doi lujeri de viţă la gura peşterii.

— Mă întreb de ce-or fi murit toţi oamenii ăştia? – a spus Glas Domol, azvârlind pietre într-un craniu care scotea un zgomot cavernos ori de câte ori nimerea în fruntea albă.

— Să nu transpiri de grija lor, a spus Shotgun, transpirând.

— Gâlg. (Spaghetti.)

— Unde le place şerpilor să trăiască? – a întrebat Glas Domol.

M-am uitat la el, căutând să înţeleg care era cauza acestei întrebări.

— În perioada anotimpului rece, le place să se adăpostească în peşteri, i-am spus. Se adună în grămezi, astfel încât căldura trupurilor lor să le ţină de cald la toţi. Pe urmă, pe măsură ce timpul se încălzeşte, ies din peşteră ca să stea tolăniţi la soare.

— Şi, când ies din peşteră, le e foame?

Am râs.

— Ţie nu ţi-ar fi dacă n-ai mânca o iarnă întreagă?

— Cum se face că lujerii ăia mari se tot leagănă? – a întrebat Glas Domol. De ce se leagănă lujerii ăia şi vârfurile copacilor nu?

Glas Domol avea dreptate, dar n-am putut zăbovi prea mult asupra problemei, întrucât tocmai îi schimbam lui Spaghetti bandajele îmbibate de sânge. Aici ne aflam în siguranţă şi asta era tot ce conta.

— Ce fel de viţă e aia care are un capişon mare şi scoate flăcări pe nări şi vibrează împreună cu alte viţe?

I-am aruncat o privire lui Glas Domol obosit de întrebările lui.

— Mi se rupe-n paişpe de ce fel de viţe sunt alea.

— Păi, ar cam trebui să ţi se rupă, fiindcă sunt vreo douăzeci de-alea, chiar în spatele tău şi al lui Glas Domol, a rostit Shotgun, pe un ton cu adevărat liniştit.

VP MAGAZIN

Şi, într-adevăr, erau. Cobrelor regale nu le place să fie deranjate atunci când se împerechează. Cel puţin, ăstora nu le plăcea. De atâta vreme băştinaşii le aduseseră drept ofrande jertfe umane, încât nu mai aveau niciun pic de respect faţă de noi. Tradiţiile religioase şi sângele lui Spaghetti le-au stârnit foamea.

Shotgun a detonat o grenadă fumigenă, care abia le-a făcut şi mai furioase. Nu puteam să tragem cu puştile, de teamă ca gloanţele să nu ricoşeze de pereţii peşterii. Ar fi fost la fel de greu de evitat ca – ei bine, la fel de greu de evitat ca şi o cobră aflată în ofensivă.

Şerpii au început să ne vâneze.

Alunecare, alunecare.

Oprire.

Ridicare.

Târâre, târâre.

Alunecare, alunecare.

Oprire.

Ridicare.

Poticnire, poticnire.

Primele trei rânduri descriu ce fac cobrele când îşi vânează prada. Alunecă, se opresc, se ridică precum nişte periscoape reptiliene, cercetează peisajul apoi îşi reiau urmărirea. În cazul acesta, ne urmăreau pe noi, în timp ce coboram canionul, târându-ne şi poticnindu-ne.

Coborâşul pe potecă s-a dovedit a fi mai uşor decât urcuşul.

— Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea; şi cine cotrobăie într-un tufiş, de şarpe va fi muşcat, bâiguia Spaghetti.

Am trecut pe lângă paznici ca rahatul prin canalizare. N-a fost nimic personal, dar dacă nu s-ar fi întors şi n-ar fi ridicat armele să ne omoare, poate că ar fi observat şerpii, care veneau cu repeziciune.

Fir-ar să fie! Alte cranii pentru hambare.

S-ar zice că asta i-ar fi satisfăcut pe cei mai mulţi dintre zei. Nu şi pe ăştia. Ţipetele adoratorilor lor extaziaţi au acoperit coborâşul nostru grăbit către siguranţa junglei cu plafon triplu. Totodată, au acoperit şi sunetul – alunecă, alunecă – cobrelor urmăritoare.

Auzeam în spatele meu respiraţia întretăiată a lui Glas Domol.

— Şerpii ăştia nu renunţă niciodată? (Gâfâit, oftat, horcăit.) Adică, până unde-or să ne urmărească?

— Ştiu că pare o nebunie, am spus, abia trăgându-mi sufletul – în ciuda sângelui pierdut, Spaghetti nu se uşurase deloc – dar s-ar putea să lucreze în ştafetă. Mă gândesc la faptul că erau o mulţime de şerpi şi am impresia că fumul ăla i-a iritat realmente.

Shotgun se făcuse nevăzut în faţă, într-o altă junglă cu plafon triplu. Nu credeam c-o să mai am chef vreodată să văd o altă junglă, dar timpul şi şerpii au darul de a schimba

opiniile oricui.

Aşa cum fac şi indienii.

Săgeţile erau gata să-l nimerească pe Glas Domol pe când sprinta pe lângă mine. Mi-am văzut ariergarda dispărând pe urmele lui Shotgun. Nu-mi făceam griji în privinţa săgeţilor. Spaghetti îmi apăra spatele.

Pe urmă, l-am auzit pe Shotgun:

— Nu săgeţile trebuie să te îngrijoreze. Cei doi şerpi care-ţi calcă pe urme ar trebui să te pună pe gânduri.

Ştiam eu că cobrele au teritoriile bine delimitate, dar unde se sfârşea oare teritoriul lor?

Probabil că în Idaho.

Întrebare: Cum se numeşte o junglă cu plafon-triplu care a fost bombardată cu Agentul Oranj?

Răspuns: Pari albi.

Pădurea tropicală cu plafon triplu s-a preschimbat din verde intens într-o mortăciune fantomatică pudrată cu alb. Ne simţeam ca nişte puşti de trei ani, târându-se peste gardurile olimpice închipuite de copacii doborâţi. Cât timp lipsiserăm? O săptămână? Două săptămâni? O zi? Unde era conducta? Aveam senzaţia că asistăm la un uriaş joc de maroco.

— Bine măcar că şerpii au încetat să ne urmărească, am spus, – încercând să destram senzaţia apăsătoare care ne cuprinsese pe toţi.

Poate că din pricina animalelor moarte din jurul nostru.

Picioruşele lor era îndreptate către cer.

Poate că din pricina plantelor moarte din jurul nostru.

Rădăcinile lor erau îndreptate către cer.

Poate că din pricina soldaţilor NVA morţi din jurul nostru.

Mâinile lor, încremenite ca nişte gheare chircite, erau îndreptate către cer.

— Mă întreb de unde a venit chestia asta? – a spus Glas Domol.

Ne-am uitat cu toţii în sus, către cer, şi apoi la Glas Domol.

El s-a uitat la cadavrele cu mâinile îndreptate în sus.

— Asta a fost o întrebare tâmpită, nu-i aşa? – a zis el.

— Paştele mă-sii! —a spus Shotgun, izbind cu piciorul un NVA mort. Aveam nevoie de căcănarii ăştia şi uite c-au mierlit-o şi ne-au lăsat cu buza umflată.

— Shotgun, am rostit eu, sunt un pic cam nelămurit de ce crezi tu că oamenii ăştia ne-ar fi fost de folos. Poţi să aduci puţină lumină în problema asta?

El s-a aplecat şi a scuturat pulberea albă fină de pe buzunarul unei uniforme verzi, care încă mai adăpostea un cadavru. A scos de acolo un baton de ciocolată Hershey. Desfacându-i ambalajul şi suflând de pe ea praful alb, s-a uitat la mine:

— Sunt soldaţi ca şi noi. Aveam de gând să-mpuşc vreo doi, ca să-i fac să ne

urmărească până la conductă. În momentul când descopereau conducta, erau nevoiţi să treacă de partea noastră.

A muscat din baton, oferindu-ne şi nouă. Am refuzat.

— De ce? – a întrebat Glas Domol.

— Pentru că amărâţii de soldaţi NVA ar fi raportat superiorilor lor, care ar fi ordonat aceloraşi cămăşi hawaiene care ne urmăresc să-i omoare şi pe ei. Două păsări cu aceeaşi piatră, sau acelaşi glonţ de mitralieră, ca să zic aşa.

Nu era rău planul. Doar nebunesc. Dar acelaşi lucru se putea spune şi despre o conductă protejată în mijlocul junglei laoţiene.

— Dacă chestia asta a omorât toată suflarea asta, nu ne va omorî şi pe noi?

Glas Domol încerca să treacă tiptil peste un obstacol de doi metri. Era imposibil. Eu m-am oprit ca să-mi umplu gamela cu nişte apă cu aspect sălciu, din craterul unei bombe: avea dreptate. Am pus o tabletă de purificare a apei şi am agitat gamela, ştiind că vom bea otravă dar mai ştiind şi că era o otravă umedă, iar să bei otravă umedă era mai bine decât să mori de sete.

Cred.

— Nu ne va omorî la fel de repede ca cobrele alea de-acolo, a spus Shotgun cu voce scăzută.

Ghici cine s-a întors?

Într-un câmp de flori

Vestea bună este că trecusem de pădurea moartă şi albă. Vestea proastă e că ne târâm pe burtă într-un câmp de maci, ascunzându-ne de Cobra. Nu de cobre; alea sunt şi ele pe undeva, prin câmpul de maci, ascunzându-se. În clipa asta, fiecare reptilă îşi apără pielea. Dacă ne mişcăm, elicopterul Cobra ne va găsi. Dacă rămânem nemişcaţi, cobrele ne vor găsi.

Elicopterul Cobra este o mică maşinărie mortală. E lat cam cât o caleaşcă mică, lung cât două caleşti lungi şi te poate adormi definitiv. Carlinga din spate avea loc numai pentru un singur pilot, strecurat cu grijă înăuntru asemenea unui pilot de formula I. Chiar în faţa sa, era un spaţiu pentru un al doilea pilot, dar în 1969, pentru a se economisi bani, locul rămânea de regulă gol. Pentru păstrarea echilibrului, pilotul respectiv fusese înlocuit cu doi saci de nisip. Scuturile blindate de pe ambele laturi ale locului pilotului protejau totul în afară de cap. Tot ce se află în afara carlingii, este menit să te facă chisăliţă.

Un cavaler modern, cu armură de corp şi arme de mari dimensiuni.

Mă uit la uniforma mea zdrenţăroasă. Mă simt ca un ţăran.

Ei bine, Stanley, încă o încurcătură pe cinste în care ne-ai vârât.

Ai de ales: dacă te muşcă o cobra, veninul atacă sistemul nervos şi mori în circa şaizeci de secunde, plus sau minus câteva spasme provocate de otravă. Dacă te găseşte un elicopter Cobra, Vulcanul lui te umple de găuri în vreo zece secunde şi nu vei mai avea niciun fel de spasm. Dacă Vulcanul nu te nimereşte, rămâne oricum lansatorul de grenade complet automatizat, denumit Honeywell, şi dacă nici ăsta nu-şi face treaba, rămân la dispoziţie rachetele montate în tecile lor de rachete, în laturile elicopterului.

Aţi ales? în regulă, rămânem nemişcaţi.

— Scârboşenia aia nu are nicio inscripţie pe el, a spus Shotgun. E la fel de negru ca şi Spaghetti.

Îl auzeam cum greblează imensul lan de maci. Efectua nişte treceri şoptite: fâş, fâş, uamp, uamp, fâş, fâş, uamp, uamp. În cele din urmă, avea să treacă şi pe deasupra noastră. Ştiam că e doar o chestiune de timp.

Fâşâitul era produs de amortizorul de zgomot al motorului. Numai elicopterele destinate operaţiunilor strict secrete din Vietnam aveau aşa ceva. Numai piloţii cei mai buni aveau permisiunea de a le pilota.

Grozav.

„Uamp, uamp”-ul era sunetul unei rafale trase de Vulcan. Gloanţele sale loveau solul cam în acelaşi timp, mişcându-se cam cu aceeaşi viteză. Îmi aduc aminte că am citit undeva că tunul Vulcan poate acoperi cu gloanţe fiecare centimetru pătrat al unui teren de fotbal într-un minut.

Grozav.

Numai CIA şi cei de la Operaţiuni Speciale avea dreptul să dispună de elicopetere negre, neinscripţionate. Acestea erau utilizate în misiuni de „lichidare”, de o legalitate îndoielnică.

Grozav.

Stăm pitiţi sub un strat de maci roşii, ascultând zgomotul elicopterului aflat la capătul celălalt al lanului şi cercetând solul de teama şerpilor alunecători.

— Ce se întâmplă dacă o cobră mă muşcă de boaşe? – a întrebat Glas Domol.

— Atunci eşti la fel de mort ca şi Spaghetti, a răspuns Shotgun, depărtând florile şi privind la elicopter.

— Spaghetti nu e mort, am spus eu, verificându-i pulsul. Cel puţin, nu încă.

Şi nu era. Rănile încă mai picurau sânge, ceea ce era bine întrucât menţineau curată zona. Shotgun ne spusese, pe când ne aflam în pădurea tropicală, să lăsăm muştele să-şi depună ouăle în răni, căci larvele aveau să mănânce carnea moartă, împiedicând cangrena să se instaleze. Era un bun cunoscător al unor astfel de amănunte.

De-ar fi supravieţuit muştele Agentului Oranj.

Dar n-au făcut-o.

Noi da.

Cel puţin, până acum.

Aşa încât continuam să presar praf de sulfamidă peste răni, folosind fâşii din cămaşa mea – ce mai rămăsese din ea – ca să ţin pansamentele la locul lor. Shotgun s-a târât până la cel aflat pe moarte şi i-a şoptit ceva în ureche. Pentru noi toţi, a fost un moment de rară compasiune. L-am văzut pe Spaghetti încuviinţând din cap, atunci când Shotgun l-a privit în faţă, aşteptând un răspuns. Shotgun îi legăna lui Spaghetti capul în braţe. Mi-a amintit de statuia aceea italiană – o mamă care-şi leagănă fiul aflat pe moarte.

Aceasta era o pietà în uniformă.

În război sunt o mulţime de astfel de situaţii.

Elicopterul Cobra s-a înălţat deasupra lanului de maci şi a dispărut deasupra copacilor.

— A plecat? – a întrebat Glas Domol.

— I s-a terminat combustibilul. Se va duce la indieni, îşi va umple rezervoarele şi se va întoarce la post în câteva minute, i-a răspuns Shotgun.

— De ce nu fugim? – am întrebat eu, întrecându-l pe Glas Domol la această întrebare.

— Priveşte la liziera pădurii care înconjoară lanul. Prietenii noştri de la vulcan.

În jungla care împresura lanul de maci, nişte umbre cafenii mici îşi ocupau la repezeală poziţiile. Erau mânioşi nu numai pentru că le scosesem zeii din sanctuar – nu după voinţa noastră, dar încearcă să-i convingi; erau mânioşi nu numai pentru că le distrusesem avioanele care trebuiau să le transporte produsele agricole la piaţă; ei erau acum mânioşi pentru că ne alesesem drept ascunzătoare lanul lor de maci, distrugându-le sursa de venituri.

Unii oameni aduc numai nenorociri.

Ăştia suntem noi.

Shotgun a început să se târască şi a dispărut în câmpul de flori. După un minut, s-a întors cu două crengi mari de copac legate de picioare. A dezlegat crengile şi ni le-a întins nouă, împreună cu şireturile de piele pe care şi le scosese de la bocanci. S-a târât până la Spaghetti şi i-a şoptit ceva în ureche. Spaghetti l-a apucat de braţ şi i-a răspuns ceva.

— Ce a spus? – a întrebat Glas Domol.

— A zis: „Nu-l băga în seamă pe cel din spatele cortinei, ascultă-l numai pe magician”.

Shotgun a început să descheie de nasturi ceea ce mai rămăsese din cămaşa lui Spaghetti.

M-am uitat la Glas Domol. El s-a uitat la mine şi a săltat din umeri. Unii oameni, când sunt pe moarte, vorbesc în dodii. Alţii, vorbesc în dodii când sunt în viaţă: Shotgun, de exemplu…

— Scoateţi-vă şireturile şi legaţi braţele lui Spaghetti de craca mai scurtă, eu am să leg craca mai lungă de cea scurtă ca să facem o cruce. Îi legăm picioarele de craca lungă şi, când se întoarce Cobra, îl ridicăm în picioare.

Shotgun i-a scos cămaşa lui Spaghetti şi s-a târât înapoi în flori, luând cămaşa cu el.

Vedeţi? Ce vă spuneam eu?
Fâş, fâş, uamp, uamp.
Cobra s-a întors.
Undeva, în flori, i-am auzit glasul lui Shotgun.
— ’r-aţi ai dracului de şerpi!
Nu era un moment prea fericit.

Nevoia te învaţă

La capătul celălalt al lanului, elicopterul Cobra se oprise şi se întorsese cu faţa la Spaghetti, şovăind acolo, străduindu-se să priceapă semnificaţia unui negru atârnat de o cruce improvizată, într-un lan de maci din mijlocul Laosului.

— Cum poate să cântărească aşa de mult un muribund?

Glas Domol acţiona pe post de contragreutate la baza crucii în timp ce eu mă chinuiam să-l împiedic pe Spaghetti să se răsucească. Un firicel de sânge se prelingea din rănile lui Spaghetti, făcându-ne sarcina mai alunecoasă şi mai dificilă.

Eu mă aflam în faţa crucii, întins pe burtă, căutându-l din priviri pe Shotgun. Nu se mai întorsese de când cu mica înjurătură adresată şerpilor. Simţeam în stomac un nod la fel de strâns ca nodurile care-l ţineau pe Spaghetti de crengile sale.

Braţul lui drept era legat la un unghi drept, cu palma în sus, făcându-l să arate ca o sperietoare care împiedica păsările să coboare pe ogorul ei. Capul îi atârna aplecat la piept şi, în afară de câte o respiraţie răzleaţă, nu dădea niciun semn că ar trăi. Nu reuşisem să-i legăm gleznele de prăjina verticală, întrucât nu prea mai avusesem ce lega sub genunchi, aşa încât îi încrucişasem picioarele în dreptul genunchilor şi i le legasem. Nu era un Isus prea reuşit, dar, oricum, crucificarea era o formă de artă muribundă. În condiţiile date, procedasem cum se putuse mai bine.

Elicopterul a început să-şi croiască drum către Spaghetti, cu mişcări legănate precaute. Dintr-un motiv oarecare, nu trăgea. Unde era Shotgun? Trebuia să ne spună care era planul lui. Încă nu ştiam despre ce era vorba. Îl crucificasem pe Spaghetti şi după asta ce urma? Cobra se legăna tot mai aproape.

Nu se putea ca Shotgun să fi murit. Mă tot uitam să văd florile unduindu-se şi aplecându-se ca să-mi spună că Shotgun se întorcea, dar… nimic. Îl puteam vedea acum pe pilot, în timp ce Cobra plana deasupra mea. Avea ochii lipiţi de Spaghetti. Întâmpina dificultăţi în înţelegerea logicii întregii chestii.

Parcă noi eram mai breji?

În vreme ce Cobra zăbovea în faţa crucii, paletele sale culcau la pământ florile din jurul bazei, expunându-l pe Glas Domol. M-au, expus şi pe mine, dar întrucât mă aflam sub

burta elicopterului, pilotul nu mă putea vedea. S-a uitat la Glas Domol, ghemuit la baza crucii, cu braţele înfăşurate în jurul prăjinii, chinuindu-se s-o împiedice să cadă din pricina suflului rotorului. Cobra se afla la un metru şi jumătate deasupra pământului.

Până şi cobrele regale puteau ajunge mai sus de atât.

Pilotul şi-a săltat capul şi s-a holbat la Spaghetti. Încet, Spaghetti şi-a ridicat capul şi a privit cu ochii stinşi la pilotul cu cască adăpostit în carlinga elicopterului. A zâmbit şi cu mâna teafără, cea legată la unghi drept faţă de corp, şi-a strâns degetele în pumn – pe toate, cu excepţia celui mijlociu.

A fost gestul cel mai curajos pe care l-am văzut vreodată.

N-a fost cel mai inteligent gest; mi-am dat seama mai târziu.

Dar a fost cel mai curajos.

Vulcanul şi-a schimbat brusc linia de ochire de la Glas Domol, cel ghemuit la sol, la Spaghetti cel atârnat pe cruce. Rafala a fost asurzitoare pentru mine – stăteam întins sub elicopter – şi a durat cam zece secunde. A fost suficient ca să mă acopere cu tuburi de cartuş şi să-l facă să dispară de pe lumea asta pe Spaghetti, cu tot cu crengile de care fusese legat.

Gloanţele au făcut, ei da, spaghetti din Spaghetti.

N-a avut timp să simtă nimic.

Moartea lui a însemnat o victorie măruntă, verde pentru maci.

Tunul a început să-şi schimbe poziţia în jos. Glas Domol urma la rând. Am întins mâna şi cu pumnalul Randall am retezat firul electric care comanda poziţia tunului, oprindu-i mişcarea de coborâre. Asta i-a distras atenţia pilotului, care a început să clănţăne întrerupătorul de comandă al tunului.

În timp ce se holba la panoul lui de comandă, am sărit pe patina stângă a Cobrei, am bătut în geam cu ţeava armei, îndreptându-o apoi spre pilot. Am urlat la el câteva înjurături pentru uciderea lui Spaghetti, deşi, în adâncul inimii, îi eram recunoscător pentru că-l scosese pe acesta din situaţia lui nenorocită.

Din fericire, nu m-a auzit din cauza zgomotului rotorului, dar a simţit greutatea când am urcat pe patină. Mi-a aruncat o privire dispreţuitoare, apoi mi-a arătat o inscripţie de pe geam. M-am aplecat înainte ca să pot citi ce scria.

STICLĂ ANTI-GLONT, COMPANIA AVIATICĂ HUGHES

Înainte să sari, trebuie să fii cu băgare de seamă.

El a arătat către cealaltă fereastră, care era deschisă, şi a clătinat din cap; era felul lui de a spune, „Frumoasă încercare. Un plan bun. Poate ar fi mers dacă te-ai fi urcat pe patina cealaltă".

S-a aplecat în faţă şi a acţionat un comutator. M-am chiorât prin geam şi aproape că am reuşit să citesc ce scria. SUPORT RACHETE… M-am uitat în jur ca să văd unde erau. Suportul se afla la nu mai mult de trei metri de mine, cele şase rachete fiind aţintite spre

mijlocul meu. Din nu ştiu ce motiv, mi-au adus aminte de nişte larve de viespi, înăuntrul unui fagure.

Iar eu trebuia să sar pe cuib.

Nu puteam să sar de pe patină fiindcă în cazul ăsta şi eu şi Glas Domol am fi fost morţi. N-avea decât să se înalţe până pe la cincisprezece metri şi să tragă cu rachetele şi cu Vulcanul. Cel puţin aşa Glas Domol putea încerca să fugă.

M-am uitat în jos, la Glas Domol. Îmbrăţişase ce mai rămăsese din cruce, aşteptând cu capul aplecat.

Îmi pare rău, Glas Domol. Părea o idee bună.

Pilotul, asemenea reginei-viespe, şi-a întors către mine capul de insectă şi mi-a făcut un semn cu degetul mare ridicat. Sunt sigur că zâmbea în spatele vizorului acela opac deşi nu-l vedeam. Am văzut în schimb turela cu rachete rotindu-se în manta. Am privit cu groază cum pilotul întinde mâna spre un întrerupător care avea scris numele meu pe el.

Dacă rata de la distanţa aceea, tot mai avea la dispoziţie cinci încercări.

Nimeriţi cowboyul şi veţi câştiga o păpuşă Kewpie.

Nici măcar Ray Charles n-ar fi putut rata.

Am simţit cum Cobra se zguduie şi, pentru o clipă, am crezut că rachetei îi trebuia un timp excesiv de mare ca să parcurgă cei trei metri de la turelă până la burta mea. Când am deschis ochii, pilotul ţinea o mână ridicată în aer. Era mâna care se întinsese spre întrerupător. Asta nu m-a deranjat, întrucât încă mai eram în viaţă.

Luându-mi privirea de la pilot, l-am văzut pe Shotgun căţărat pe cealaltă patină, cu lansatorul de grenade apăsat cu putere în trupul pilotului cu cască, cu braţele adânc vârâte prin spaţiul ferestrei deschise din partea opusă, ţinând încă în mână cămaşa făcută ghem, pătată de sânge, singurul său suvenir de la Spagnetti cel plecat dintre noi.

Urmând ordinele lui Shotgun, pe care nu le puteam auzi, pilotul a lăsat jos fereastra de pe partea mea.

M-am întins înăuntru şi am înhăţat un pistol de lângă scaunul pilotului, aruncându-l afară. Pilotul îşi ţinea mâinile pe manşă şi părea un robot teleghidat de Shotgun.

Shotgun avea o astfel de influenţă asupra oamenilor.

Glas Domol s-a apropiat de partea lui Shotgun, care i-a strigat ceva. El a dat din cap şi, trecând prin faţa elicopterului, s-a cătărat lângă mine, pe patină.

— Cum ţi-ar plăcea să zbori pân-acasă? – a spus el în timp ce se întindea înăuntru, apucându-se cu tărie de scutul anti-glonţ care înconjura scaunul pilotului.

— Şi pe ce-o să stăm? – am întrebat în timp ce mă întindeam la rândul meu înăuntru, bâjbâind după ceva de care să mă agăţ. Aveam încă una dintre acele presimţiri sumbre.

— Ce te-a făcut să crezi că vom sta jos? – mi-a răspuns Glas Domol urlând, căci zgomotul ascuţit al rotorului se preschimbase într-unul profund, gutural. Pilotul trăsese înapoi manşa şi, ca prin minune, ne-am trezit la o sută de metri deasupra lanului de maci.

Mâinile mi se răciseră. Înăuntrul Cobrei aerul era condiţionat.

Nici prin cap nu-mi trecea să-mi vâr mâinile în buzunare, să mi le încălzesc.

Sus, tot mai sus şi departe.

Zburam la clasa „turist".

Parcă şi vedem titlurile: „Cowboyul din Texas împuşcat în cur în timp ce zbura deasupra inamicului."

De unde stăteam agăţat, putem arunca câte o privire în jos la jungla verde şi să văd arcele descrise de trasoarele roşii de supărare în drumul lor spre mine şi Glas Domol. În carlingă, pilotul se relaxase, ştiind să Shotgun n-avea să-l omoare la două sute de metri deasupra solului.

Noi nu eram aşa de siguri.

Trasoarele sunt nişte gloanţe acoperite cu o peliculă de fosfor, astfel încât să poată fi văzute pe timpul nopţii.

Din nefericire, ele pot fi văzute şi în timpul zilei.

În tot cazul, pilotul a dat dramul unui casetofon portabil şi acordurile formaţiei Sly and the Family Stone au început să reverbereze dinspre casca lui, ieşind pe fereastră şi ajungând la noi.

Era ceva de genul „Na, na, na, na, nana, nana, na, na, na.

La data aceea, era *hit*[7] -ul numărul unu în America.

Şi fiindcă veni vorba de lovituri, fiecare al treilea glonţ era trasor, aşa încât atunci când se îndreptau către unul din noi, acela putea să numere (aşa, că să mai treacă timpul) trasoarele roşii şi să le înmulţească cu trei, ca să determine câte gloanţe au fost trase cu adevărat înspre curul său.

Dacă respectivul se plictisea.

Nu era cazul nostru.

— Ştiai că până adineauri au tras în noi trei mii de gloanţe? – a spus Glas Domol.

Ei bine, cel puţin *eu* nu mă plictiseam.

Am aruncat o privire spre pădurea care trecea pe sub noi. Se părea că ne deplasăm de-a lungul aceleiaşi rute pe care intrasem în Laos. M-am gândit la asta ca la o remarcabilă coincidentă, până când mi-am dat seama că Shotgun privea fix la rută din aer, aceasta fiind singura cale pe care o ştia ca să ne ducă acasă.

Aşa încât n-a trecut mult până a văzut o cireadă de vite mişcându-se în cerc, întrebându-se unde dispăruseră bătrânul şi nepotul său.

Ne întorsesem la locul crimei.

În timp ce începeam să coborâm, am putut vedea spre sud micul sat A RO. De acolo, la

[7] Cuvânt cu sensuri multiple; aici, cu sensul de succes muzical, iar în fraza următoare, cu sensul de lovitură/ (n. Trad.)

mai multe azvârlituri de băţ, se afla casa noastră. Părea aşa de simplu pe calea aerului. Laos, Cambodgia, Vietnam – un salt, o ţopăială şi o săritură.

— Cum o să sărim de pe chestia asta, fără ca el să ne împuşte? – mi-a urlat în ureche Glas Domol, câteva minute mai târziu.

Avea dreptate. Dacă toţi trei săream în acelaşi timp, n-avea decât să se ridice până la o înălţime confortabila şi să ne facă una cu pământul. Dacă Shotgun îl omora înainte ca noi să sărim, elicopterul s-ar fi prăbuşit strivindu-ne. Acesta era un moment delicat.

La fel de delicat ca şi manevrele pilotului asupra Cobrei, care plana la un metru şi jumătate de siguranţa solului. Era atât de delicat încât l-a zăpăcit până şi pe Shotgun, făcându-l să arunce cămaşa lui Spaghetti în carlingă şi să părăsească cu un salt elicopterul. Din instinct, l-am urmat, ceea ce mi-am dat seama imediat că a fost o greşeală.

Pilotul şi-a răsucit capul ca să ne verifice poziţiile de fiecare parte a aparatului, apoi a trecut Cobra pe ascensiune rapidă, începând o manevră de întoarcere extrem de strânsă, ca să ne prindă în cătare. Stăteam amorţiţi, chiar şi Shotgun, privind cum, cu mişcări lente, moartea se întoarce ca să ne găsească.

Cred că Glas Domol plângea încetişor. Ştiu că eu parcă nu mai aveam destul aer, dar ce era mai rău era faptul că Shotgun îşi pusese mâna streaşină la ochi, ca să poată vedea mai bine elicopterul. Se dăduse bătut după moartea lui Spaghetti? Sau. Vroia să ne arate cum se moare cu demnitate.

— Uite-l, ne-a spus el, arătând cu mâna.

— Mulţumim că ni l-ai arătat, Shotgun.

Cu o uşoară iritare, trebuie să recunosc în acest moment că planul lui Shotgun ne adusese până aici, niciun pas mai departe. Vreau să spun, ce rost avusese?

— Nu, nu elicopterul, ne-a explicat Shotgun. Uitaţi-vă înăuntrul carlingii.

Gura lui Shotgun devenise mai ’subţire decât o văzusem vreodată, ceea ce însemna că lui i se părea că toată această situaţie este foc de amuzantă.

Imitându-l pe Shotgun – cu mâna streaşină la ochi – m-am uitat la elicoper care părea acum să se bălăngăne când într-o parte, când în alta. Am încercat, dar n-am reuşit, să văd ce vedea Shotgun. Tot ce puteam vedea era manşa mişcându-se între picioarele pilotului.

Crescând.

Alungindu-se.

Niciun penis nu e atât de lung.

Niciunul.

Şi deodată, capişonul a fulgerat.

Cobra într-o Cobra.

Nu-i aşa că vă place cum sună?

Şi în plus, asta-i cea mai deşteaptă chestie pe care-am văzut-o vreodată.

Câştig respectul lui Shotgun

Vacile încă nu-şi reveniseră din şocul provocat de elicopterul incendiat, dar asta e de înţeles. Mirosul pilotului la frigare a declanşat, probabil, senzaţia prevestitoare a propriei lor sorţi. Şi nu s-au calmat când Shotgun a ucis două dintre ele pentru încercarea de a da năvală peste noi.

Cu toate acestea, mă simţeam vinovat pentru faptul că, mai devreme, la intrarea în ţară, le lăsasem fără stăpân, astfel că am hotărât să mă folosesc de lecţiile învăţate pe palma de pământ secetoasă, care nu făcea nici două parale dar căreia tatăl meu îi zicea casă. Vacile acestea erau favorizate de soartă întrucât puteau fi mânate pe picioare. Dat fiind că fiecare dintre noi încă mai aveam câte două asemenea membre, vacile au reacţionat corespunzător.

În timp ce Shotgun tăia nişte cotlete din vitele moarte, pe care le-a pârlit apoi în focul de la elicoper, Glas Domol şi cu mine am adunat animalele rătăcite şi am început să le mânăm spre sud şi către casă.

— Unde ai învăţat să mâni bivoli indieni? – m-a întrebat Glas Domol, încercând să-mi imite interjecţiile de cowboy, după ce un critic bovin deosebit de sever l-a călcat pe degete.

— Ăl bătrân al meu se ocupa cu trecerea ilegală a vitelor mexicane peste graniţă, ca să evite carantina de treizeci de zile de la Juarez. Le cumpăra cu zece dolari de la hoţii de vite din Mexic şi le vindea cu douăzeci la restaurantele cu servire rapidă.

Am încercat să folosim caii dar vitele fugeau mâncând pământul. Nu mai văzuseră până atunci cai. Aceeaşi chestie şi aici. Nu trebuie decât să le vorbeşti cu blândeţe şi ele or să-şi vadă de drum pe cărare.

Shotgun ne ajunse din urmă, morfolind o bucată de carne şi oferindu-ne celelalte două fripturi. Aveau gust de benzină, de metal şi de altceva, dar ne era foame.

— De ce faci chestia asta? O s-avem destulă bătaie de cap s-ajungem acasă, a spus Shotgun, privind cornutele şerpuind de-a lungul potecii.

Sosise momentul meu.

— Pentru că vor curăţa cărarea, din faţa noastră.

Preţ de o clipă, Shotgun m-a cercetat cu privirea. Ochii săi aproape că s-au focalizat pe imaginea mea, în timp ce buzele i se subţiau. Bodogănind ceva neinteligibil, s-a întors şi a pornit în urma vacilor noastre.

Bovine căutătoare de explozibile-capcană.

Patrupede detectoare de mine.

Şi trei mâncători de cotlete.

Rămăsesem cu ultimele zece vaci când ne-am pomenit inundaţi de o catastrofă a

ugerelor. Aşteptam să se înnopteze înainte de a trece graniţa în Vietnam (tocmai trecusem de un binecunoscut sat cambodgian numit Kompong Rau – vi-l aduceţi aminte) când a început să se audă un tunet înspăimântător.

Privind în direcţie estică, spre Vietnam, am văzut cerul înnegrindu-se de elicoptere. Din pricina zgomotului tot mai intens, vitele au prins a bate cu copitele în pământ şi să-şi rostogolească ochii, asemenea unei cirezi pe cale de a fi lovita de streche. Numai că, la fel ca şi noi, nici ele nu aveau unde să fugă. Glas Domol şi cu mine priveam cu teamă respectuoasă. Aveam o stare de spirit înrudită cu ceea ce trebuie să fi simţit amărâtul acela de soldat german când, ivindu-se din ceaţă, navele Aliaţilor s-au apropiat de plaja franceză din faţa sa. Până şi Shotgun s-a dat bătut.

— Ei bine, dă-o-n căcat de treabă. Atât am putut, atât am făcut. Dacă conducta aia e atât de importantă, n-avem nicio şansă.

Am rămas pe loc, privind valurile de elicoptere venind către noi.

Apropiindu-se.

Şi mai mult.

Au ajuns deasupra noastră.

Apoi au trecut de noi.

Le-am urmărit cu privirea dispărând departe, în Cambodgia.

O vacă a urinat pe pământ. I-am invidiat nuditatea când am simţit umiditatea propriilor mei pantaloni. Am aruncat o privire spre Glas Domol. Şi pantalonii lui erau uzi. Un număr atât de mare de elicoptere poate declanşa o reacţie psihică.

— Crezi că ne-au văzut? – a spus Glas Domol.

— Unul din ele, da, a zis Shotgun, arătând cu degetul.

Un elicopter având pictat pe bot blazonul Diviziei întâi de Cavalerie, un cap de cal negru pe un scut galben, şi o dungă diagonală neagră traversând de-a curmezişul lungimea scutului – o frumoasă ţintă pentru o rachetă B-40 atent dirijată – a aterizat în faţa noastră, iar un colonel a sărit afară din aparat, rămânând în aşteptare.

Văzând că n-avem de gând să mergem să-i facem o vizită, s-a deplasat până la noi. Bine, bine, a alergat până la noi. Totuşi, am avut răgaz să deblocăm siguranţele armelor.

— Unde dracu aveţi de gând să mergeţi cu vacile astea? – a urlat el.

Noi ne-am oprit.

— Da’ ce-l interesează pe el? – a şoptit Glas Domol.

M-am apropiat de el şi i-am spus că eram în drum spre casă.

El s-a uitat la zdrenţele noastre. A dat la o parte nişte rahat de maimuţă de pe umărul sfâsiat al uniformei mele de camuflaj putrede.

— Văd că eşti căpitan. Animalele astea aparţin civililor cambodgieni?

— Nu, am răspuns eu, ele au aparţinut civililor laoţieni.

— Ce ai făcut în Laos, căpitane?

— E secret, sir.
— Ceva în legătură cu vacile?
— Într-un fel.
— Ce s-a întâmplat cu braţul dumitale?
— Am fost lovit de o săgeată.
— O săgeată?
— Da, sir.
— De ce?
— Pentru că s-au spart prezervativele.
— Înţeleg. Prezervativele au vreo legătură cu vacile astea?
— Toate, în afară de cel galben. Shotgun încă îl mai are.

Cred că dacă în clipa aceea aş fi început să-mi rostogolesc ochii şi să bat câmpii, colonelul ar fi rupt-o la sănătoasa. În loc de asta, am rămas pe loc liniştit, ceea ce le-a dat răgaz lui Shotgun şi lui Glas Domol să se îndepărteze pe cărare cu rezerva noastră de hrană.

Colonelul a scos o batistă şi a început să-şi tamponeze fruntea.
— A fost un război lung, căpitane.
— Da, a fost.
— Poate să facă prăpăd cu psihicul oamenilor.
— Asta fără doar şi poate, sir.
— Eşti demult timp în misiune, căpitane?
— Cam de vreo patru săptămâni, sir.
— Ai ajuns departe de Laos.
— Slavă Domnului!
— Nu puteai să ajungi aşa departe în patru săptămâni, pe jos.
— Am prins un zbor pe o Cobra.
— Nu sunt locuri pentru pasageri în Cobra.
— *Pe,* Sir, nu *în.*

Ştergere a frunţii.
— Câţi pasageri?
— Patru.
— Văd că sunteţi numai trei.
— Oameni. E adevărat, sir.
— De ce nu v-a dus până la destinaţie?
— Alergie la şerpi.
— Înţeleg. Unde e pilotul acum?
— Ăă… hm… friptură la grătar.
— Face friptură la grătar?

Am râs de simţul umorului dovedit de colonel. Nu-i ştiam pe colonei să aibă simţul umorului.

— Ce-i aşa de amuzant?

Nu mă puteam opri din râs. A aşteptat să vadă dacă încetez; n-am încetat; dezamăgit, s-a înapoiat la elicopterul său şi s-a înălţat în aer.

I-am făcut semn de bun-rămas cu mâna şi i-am urmat pe Shotgun, Glas Domol şi pe vaci pe drumul de întoarcere în Vietnam.

Va urma…

RULETA
RUSA
SEAN WILSON

Sean Wilson

RULETA RUSEASCA

versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL 1

Nota traducătorului:

Ruleta rusească continuă acțiunea din *Misiune pentru mercenari,* publicată în VP Magazin nr. **32-34**.

CAPITOLUL 1

Misiunea dura de 17 ore și era evident că ceva nu era în regulă. Cartierul General Operațional din Cipru al *Defence Intelligence Agency* marcase situația ca fiind urgentă imediat ce au recepționat semnalul cu frecvență variabilă al satelitului, conform căruia echipa de captură/extragere din Siria nu a ajuns la punctul de rendez-vous. Chiar dacă era o misiune sub acoperire/neagră, care putea fi negată și care implica contractori mercenari independenți, dacă echipa a fost compromisă sau capturată, unii din Washington vor plăti amarnic. Iar acest fapt însemna că va fi urmat de repercusiuni pe care DIA ar fi preferat să le evite. Pe măsură ce clipele treceau fără nici un indiciu referitoare la locația echipei, directorii operaționali ai DIA s-au reunit în spațioasa sală de conferințe din cartierul general pentru a discuta opțiunile.

Elicopterul de extracție al DIA a scanat dezolantul deșert sirian utilizând echipament sofisticat pentru imagini termice, dar nu a depistat nimic. Elicopterul fusese trimis pentru a recupera echipa, toți foști militari din Forțele Speciale, oameni foarte bine antrenați, care au avut misiunea de a captura un important comandant ISIS chiar de sub nasul bodyguarzilor săi personali.

Dar raidul clandestin se terminase printr-un sălbatic schimb de focuri, în urma căruia jumătate de echipă a fost pierdută, iar supraviețuitorii au trebuit să se retragă prin deșertul dur, într-o fugă istovitoare ce trebuia să-i aducă în siguranță la punctul de extragere. Dar, undeva pe traseu, a intervenit ceva… rău de tot. Misiunea a fost complet și dezastruos compromisă. Executivii DIA nici măcar nu știau dacă măcar vreunul din operativii lor a supraviețuit. Unul dintre baștanii DIA a mâzgălit pe foaia cu notele pentru informare „*Clusterfuck*”[1], iar acest cuvânt părea să caracterizeze foarte bine situația din toate unghiurile.

În elicopterul ce zbura razant deasupra platoului stâncos al deșertului, Mike Ducane încerca să slăbească strânsoarea cătușelor din plastic ce-i imobiliza mâinile la spate. Îi privi din nou pe cei ce-l capturaseră și acum erau așezați în partea cealaltă a fuselajului slab luminat al elicopterului militar de transport rusesc. Inspiră adânc. Misiunea se transformase într-un real coșmar, iar șansele lui de a mai apuca anii de pensie au devenit deodată aproape zero. În ciuda șocului și confuziei și a faptului evident că a fost trădat, mintea îi lucra sub presiune pentru a găsi o cale de scăpare. S-a

[1] Clusterfuck – termen militar pentru o operațiune în care au mers rău o mulțime de lucruri. În cadrul comunicațiilor radio sau în conversațiile *politicoase*, acest termen este înlocuit cu acronimul fonetic NATO "Charlie Foxtrot/ CF". Sinonim cu *mizerie*, *dezastru*.

uitat la frumoasa femeie în uniformă aflată în fața sa, încercând să vadă ceva în ochii ei negri precum cărbunele. Fatima Trigo. Iubita sa. Așa crezuse el. Femeia pe care o ținuse în brațe. Femeia care i-a oferit mai multă plăcere decât avusese oricând în viața sa în toate întâlnirile ocazionale cu alte femei. Femeia căreia îi mărturisise bucuros că o iubește. Își scutură capul incredul. Cum de a putut fi atât de idiot? Femeia care se dovedise a fi maior în Biroul Securității Statului Rus. Femeia care l-a trădat. Se hotărî să lase aceste gânduri deoparte deocamdată și să încerce să priceapă dezastrul care a dat peste el și echipa sa.

Fusese misiunea sa. Fusese selectat ca fiind în mod evident omul potrivit să conducă echipa. Toți au fost băieți buni. Soldați cu multă experiență, dar care au fost anihilați, ambuscați, luați prin surpriză și doborâți în noapte friguroasă a deșertului sirian de o gașcă bine antrenată de ucigași în uniformele Forțelor Speciale Rusești. Asta nu putea să însemne decât *Spetsnaz*. Aceștia era tipii care ar fi trebuit să lupte cu ISIS, dar lui Mike îi era absolut clar că acum se *juca* altceva. Misiune se dusese complet dracului. Într-un fel au fost norocoși că au scăpat din ambuscada ISIS din satul deținut de inamic. Echipa de supraviețuitori DIA ce se retrăgea alergând, a fost urmărită îndeaproape și interceptată. Iar asta nu putea însemna decât că rușii trebuie să le fi urmărit fiecare pas al retragerii lor rapide din misiunea compromisă. Acesta era un gând extrem de îngrijorător, mai ales pentru că elicopterul a încetinit în întunericul rece de dinaintea ivirii zorilor, până ce a aterizat într-o zonă din interiorul Bazei navale Rusești din Tartus.

Mai fusese în Siria, dar Tartus era efectiv teren rusesc. Mike era foarte îngrijorat pentru faptul că fusese identificat de cei ce l-au capturat și separat de oamenii săi. Nu va putea uita niciodată ochii reci ai ofițerului rus, care doar cu o mișcare tăcută din cap a ordonat oamenilor săi să deschidă focul. Nu-l va uita nicicând pe solidul subofițer rus care și-a ridicat carabina de asalt și i-a împușcat pe fiecare dintre muribunzi de câte două ori în cap pentru a se asigura că nu vor exista supraviețuitori. Fără martori. Și totuși, Mike a fost separat și cruțat, devenind imediat clar că el a fost obiectivul principal al ambuscadei. Capturarea lui Mike a dat și semnalul pentru asasinarea brutală a echipei sale. Ei au fost considerați ca fiind de prisos pentru misiunea rușilor așa că au fost îndepărtați sec.

Încet, încet, punea cap la cap piesele în mintea sa, căutând înțelesuri, încercând să realizeze o imagine coerentă din informațiile disponibile, evaluându-și inamicul cu ochi reci, calculând probabilitățile.

Evident, aveau nevoie de el pentru ceva, altfel n-ar mai fi fost în viață. Probabil că l-au lăsat viu ca să afle ce știa el. La fel de evident era că nu va supraviețui mult timp după ce interogatoriul va fi complet. Dar în subconștient știa, cu o certitudine crâncenă,

că dacă va reuși să scape din situația asta dementă, va avea o mare satisfacție să măcelărească javrele astea de ruși. Încet și cu atenție. Da, trebuia să se concentreze asupra situației cu care se confrunta, dar, în adâncul inimii sale, simțea un fior întunecat care-l mâna spre moarte sângeroasă și schilodire.

Și într-una din zile, dacă va putea supraviețui dezastrului, cu siguranță că va da frâu liber acestui instinct primar.

— Ieși.

Comanda a fost simplă, scurtă și în engleză. Abilitățile lingvistice ale lui Mike îi permiteau să vorbească fluent în rusă, totuși i se adresaseră în limba maternă. Se strădui cu greu să se ridice în picioare, având mâinile legate la spate, și se împletici spre ușa elicopterului. Nu l-a ajutat nimeni să coboare, dar imediat ce picioarele i-au atins betonul dur, doi Spetsnaz l-au înhățat de brațe și pe jumătate mergând, pe jumătate târât de ei, s-au îndreptat către un hangar. Toți soldații din Forțele Speciale erau antrenați în tehnicile de evadare dar și în metodele de presiune și abuzuri la care se puteau aștepta în cazul în care erau capturați. Datorită marii sale experiențe în materie de operațiuni speciale, Mike a fost angajat ca mercenar deosebit de bine plătit – la o adică putând fi negată orice legătură cu el – și care putea îndeplini misiuni *sensibile* în spatele liniilor inamice, cineva care putea fi considerat ca o piesă de sacrificiu. Departamentul de Stat nu avea intenția să-i expună pe cei din Delta Force și SEAL riscului de a fi capturați. Nu voiau să se confrunte cu perspectiva ca specialiștii lor, trupele de elită, să fie torturați în fața camerelor de filmat sau decapitați în public pentru beneficiul unor psihopați sau fanatici care-și vânturau jihadul pe fiecare continent. De aceea DIA avea un rol foarte important în politica externă a guvernului american, operând în spatele liniilor inamice, marcând comandanții inamici, capturându-i sau ucigându-i pe cei desemnați. Apoi dispărând ca niște umbre în noapte. Cea mai mare parte a operatorilor DIA nu s-ar fi lăsat niciodată capturați vii de către niște torționari psihopați care se găseau din plin în rândurile fundamentaliștilor ISIS. În ciuda antrenamentului și experienței lor, echipa lui Mike fusese surprinsă de o unitate de ambuscadă a Forțelor Speciale rusești, adică de niște tipi despre care se presupunea că luptă de aceeași parte. Cel puțin teoretic.

Cei doi soldați au lăsat captivul să cadă pe podeaua hangarului, iar Mike s-a hotărât să rămână jos, în genunchi, să-și recupereze respirația și să aștepte următorul pas. Privi în sus și a văzut-o pe Fatima vorbind cu ofițerul Spetsnaz care l-a capturat, și care a ordonat atât de degajat uciderea oamenilor săi. Ea dădu din cap către rus, apoi se întoarse spre Mike. Zâmbea ciudat ca și cum ar fi savurat fiecare moment al situației sale neplăcute. Încă mai era îmbrăcată în uniforma de ofițer de legătură al Armatei Siriene. Ghetele lustruite treziră ecouri în aerul rece din hangar atunci când se apropie repede de el. El tocmai vru să i se adreseze, când ea și-a rotit piciorul și l-a lovit direct

sub bărbie, cu o putere care l-a împrăștiat pe podea. Cu siguranță că el nu se așteptase la un asemenea *sărut* din partea fostei sale iubite. Acum era amețit de durere, și încerca să-și concentreze ochii în timp ce simțea gustul sângelui în gură, întrebându-se dacă lovitura nu-i spărsese vreun dinte. Ea s-a apropiat și i-a mai tras un șut în coaste, golindu-i plămânii de aer. Începu să tușească și să gâfâie în încercarea de a-și recupera respirația normală. Mda, nu era un gest amabil de bun venit, așa că, într-un colț al minții sale răvășite de durere, a adăugat-o și pe frumoasa Fatima galeriei sale de duri pe care intenționa să-i extermine la prima oportunitate. Asemenea gânduri puteau motiva extrem de mult pe cineva ca să rămână în viață.

— Oh, Mike! a intonat ea încet de parcă ar fi fredonat o melodie. Te-a durut?

Și-a încleștat fălcile. N-avea nici un rost să-și irosească energia replicând. Prezența ei părea a fi un fel de lovitură de maestru calculată, trădarea perfectă care putea înfrânge rezistența și să-l lase vulnerabil unei slăbiri a voinței. La rece, își spuse că ei ar fi trebuit să lase asta pe mai târziu, ca ultimă picătură, pentru momentul când ar fi fost slăbit, nu în primele faze ale *jocului*. Acum știind că a fost înșelat și trădat de un operativ super antrenat în activitatea de Informații, că a fost strâns de coaie – într-o capcană extrem de plăcută – putea să-și modifice perspectiva și să o pună pe curva asta cu sânge rece într-un colț al minții sale unde nu mai putea face rău. Tăcerea lui a contrariat-o:

— Nu vorbești? Ți-a mâncat pisica limba, Mikey?

Încerca să-l tachineze. Văzându-l că-și recapătă răsuflarea, voia să-i mute durerea în altă parte a minții, dar el a ignorat-o. Nu-l vor brutaliza prea repede. O știa. Erau profesioniști. Ei au apreciat la rece că prea multă durere era contra-productivă, că sistemul său nervos ar fi putut fi copleșit și ar fi cedat cu mult înainte ca ei să fi extras informațiile dorite. El avea nevoie mai mult timp pentru a-și evalua șansele și să caute o oportunitate de evadare. Știa că timpul devenise deodată o marfă scumpă și perisabilă. Ar fi vrut să împlânte o lamă ascuțită de pumnal în gâtul maiorului Trigo, să-i taie limba și să-i șteargă pe veci zâmbetul de pe față.

Fatima s-a dat înapoi, afișând același zâmbet ciudat. Gândurile încă roiau prin mintea amețită a lui Mike. Își închise ochii. Rușii. Securitatea Statului. Fusese lucrat perfect. Fir-ar dracu-al-dracului! I-au tras-o la modul profesionist iar el a înghițit-o 1.000%. Cum spuneau securiștii ruși: oamenii sunt precum dalele de gresie de pe podeaua băii – pune-le bine de la început și poți păși pe ele pentru tot restul vieții.

Încercă să zâmbească la acest gând caraghios, dar mușchii fălcilor îl dureau prea tare.

Ofițerul s-a apropiat împreună cu doi soldați masivi care i-au tăiat imediat cătușele de plastic. Mike a icnit. Durerea provocată de sângele ce reîncepea să circule

prin palme și degete era îngrozitoare. L-au ridicat de pe podea și i-au târât trupul rănit și sângerând către ușă, ghetele-i lăsând zgârieturi pe suprafața de beton. Prin brațe și umeri îl fulgerau descărcări de durere. L-au trântit în scaun, într-un birou mobilat spartan, iar el și-a întețit eforturile de a-și freca mâinile și umerii, acoperindu-și în același timp abdomenul. Neobservat de către răpitori, a reușit să strecoare un deget amorțit și dureros în spatele mici catarame din fibră de carbon a centurii și să acționeze un comutator minuscul pentru a activa un dispozitiv discret de localizare, care emitea un semnal de mică putere ce ar fi putut fi recepționat de un satelit DIA sau de o dronă. Era doar o *luminiță* în întunericul captivității sale, dar îi putea dezvălui locația. Desigur, probabil că nu va supraviețui prea mult, dar măcar Agenția va ști cine l-a capturat și unde a fost ucis. Chiar dacă moartea sa va fi în cele din urmă înregistrată ca fiind doar un alt regretabil accident la antrenamente. A fost prima sa ocazie de activare a balizei de urgență, dar știa foarte bine că nimeni nu va veni să-l salveze. De asemenea, era conștient că nu vor autoriza un atac cu drona care să-l *termine*, punând capăt chinului său. Nu în mijlocul bazei navale rusești de la Tartus. Asta ar putea declanșa un război adevărat. Și chiar dacă el era un tip simpatizat în rândurile operativilor, Mike înțelegea că nu era nicicând de ajuns pentru punerea la punct a unei misiuni de salvare, sau a unui izbăvitor glonț în cap înainte ca lucrurile să se-mpută serios. Era singur, doar pe mâna lui. Era principiul de bază, iar numărătoarea inversă începuse deja. În comunitatea mantiei și pumnalului din DIA, el era sacrificabil.

CAPITOLUL 2

Cu doar câteva săptămâni mai înainte, Mike Ducane ședea într-un birou discret DIA din Washington, așteptând să prezinte un raport complet referitor la ultima sa misiune și întrebându-se de ce cafeaua de la birou avea întotdeauna un gust execrabil. Tipii de la DIA Intel voiau să afle de ce unii dintre cei mai bine antrenați operativi dintr-o unitate de extragere au fost uciși; dar adevăratul lor scop era să afle despre descoperirea de către Mike complet pe neașteptate a unei foarte impresionante cantități de heroină cu înalt grad de puritate. Drept în mijlocul unui sat controlat de ISIS. Două sute cincizeci de kg de heroină pură, bine ambalată și împachetată în lăzi, depozitată într-o clădire din beton și destinată a fi transformată într-o sumă imensă de bani lichizi. Tipul de *cash* care putea finanța comod președinți, dictatori, despoți religioși și un întreg război fără ca nimeni să știe de unde vin banii. Și nimic nu era mai potrivit pentru acoperirea unei sofisticate operațiuni de trafic de droguri, decât un califat medieval embrionic răvășit de război. Iar Mike a dezvăluit o surprinzătoare, deranjantă și de netăgăduit conexiune rusească.

Poate că necazurile vin întotdeauna câte trei, dar era dincolo de orice coincidență faptul că trei zile mai târziu un boss al crimei rus a încercat să-l răpească pe Mike.

Mare greșeală, desigur. Foarte mare greșeală.

Heroină în Siria? Ruși încercând să-l răpească pe pământ american și să-l tortureze cu o colecție de scule electrice cu acumulatori? Mike începu cu repeziciune să *unească punctele*, iar modelul rezultat l-a intrigat. Pe neașteptate, dăduse peste ceva care, în mod evident, i-a speriat rău de tot pe ruși, încât, panicați, au încercat o ciudată tentativă de răpire. Planul fusese să-l supună – adică să-l bată ca pe un șnițel – apoi să-l ducă într-un depozit abandonat pentru a fi interogat cu brutalitate, înainte de a arunca ceea ce mai rămânea din el în apa de la capătul docului. Buni băieți. Dar, pentru răpitori, lucrurile n-au prea mers conform planului. Nici pentru cei ce se pregăteau pentru interogatoriu. După ce i-a împușcat și *demoralizat* pe aceștia lucrându-l cu o bormașină pe fiul bossului, Mike a aflat repede toate informațiile de care avea nevoie pentru a-și confirma suspiciunile. El știa că rușii colaborau cu ISIS la transportarea heroinei de pe câmpurile cultivate cu mac în Afganistan până pe coasta însorită a Mediteranei. O treabă inteligentă. Sofisticată. O operațiune la scară industrială. Într-o cinică exploatare a extinderii prezenței lor militare, rușii au înțeles că navele lor erau la fel de capabile să transporte heroina precum vechile și ruginitele nave cargo care străbăteau rutele comerciale mediteraneene. Și era mult mai puțin probabil să fie oprite și cercetate. Iar Marina Militară Rusă avea o bază de o importanță crucială în Mediterana, la Tartus, în Siria. Aha! Ce coincidență! Dar asta însemna că guvernul rus trebuie să fi fost adânc implicat și el. Cu toții își trăgeau o felie din această imensă plăcintă de bani gheață. Pentru că crima organizată și corupția chiar plătea serviciile. La prima vedere, părea o nebunie. Guvernul rus susținea regimul sirian ba'athist din Damasc, iar asta însemna că era de presupus că luptau și cu ISIS. Dar haosul din Siria și hoardele bine înarmate, aflate în conflict, însemnau că lucrurile nu erau niciodată atât de clare pe cât se pretindeau a fi. Dacă rușii lansau covoare de bombe asupra satelor și trimiteau elicoptere de atac și rachete de croazieră, aruncând în aer convoaie cu ajutoare, de fapt pe cine luau ei în obiectiv? Răspunsul putea fi găsit numai dacă se ignora retorica politică și rahatul cinic. Răspunsul putea fi aflat luând urma banilor. Pentru că marile sume de bani gheață *vorbeau* întotdeauna tare și pe bune. Banii gheață nu mințeau niciodată.

CAPITOLUL 3

VP MAGAZIN

— Michael! Vocea era perfect educată, nuanțată cu vocale britanice ce sugerau oarece timp petrecut în Anglia. Trebuie să-ți pun câteva întrebări și știi că cu cât mai repede îmi vei spune ceea ce doresc să aflu, cu atât mai mult îți vei ușura situația.

Pe Mike l-au impresionat întotdeauna abilitățile lingvistice ale militarilor ruși de la Informații. GRU[2]. Linia dură. Brutalitatea dusă la extrem. În strânsă legătură cu Spetsnaz. Ofițerul ce stătea la masă în fața sa era echipat într-o uniformă Spetsnaz de combat, proaspăt spălată, cu un pistol la centură și cu zâmbetul pe buze.

— După ce terminăm aici, persoana ta nu ne mai interesează și putem aranja să te întorci la colegii tăi din baza operațională avansată DIA, din sudul Siriei.

Amândoi știau că e o minciună. Mike și-a ridicat privirea. Din rana de pe maxilar, o dâră de sânge i se scurgea pe bărbie. Nu spuse nimic.

— Noi știm deja o grămadă de lucruri despre tine și despre activitățile tale de mercenar. Fosta ta…, frumoasa maior Trigo, ne-a ținut la curent asupra recentelor tale operațiuni, așa că nu ne vei spune nimic care să nu știm deja. Ne aflăm aici doar pentru a confirma câteva detalii.

Altă minciună. Fatima a știut despre datele plecărilor și sosirilor lui, dar el nu i-a divulgat niciodată nimic în legătură cu misiunile sale. Niciodată. Da, într-o bază militară, exista întotdeauna riscul zvonurilor și a vorbelor scăpate aiurea. Putea presupune că ea a adunat informații pe care le-a folosit pentru a-i compromite ultimele două misiuni – în timp ce-l călărea sălbatică pe podeaua cortului militar, cu o expertiză sexuală care-l lăsa de fiecare dată fără suflare. Era bună! Fără nici o îndoială. Dar trebuia să admită că ea fusese probabil antrenată ca să fie atât de bună. Și, fără îndoială, era extrem de conștiincioasă la „muncă". Dacă tot a fost prins într-o capcană unsă cu *miere*… recunoștea că nici măcar nu-și putea imagina ceva mai *dulce*.

Ofițerul se dădu nițel mai aproape de el.

— Avem destul timp ca să aflăm ceea ce ne interesează, Michael.

Interesant. De obicei, asta însemna că sunt în criză de timp.

— Vreau să evităm suferințele neplăcute și inutile. Știi că în final îmi vei spune ceea ce vrem să știm. E doar o chestiune de timp și – zâmbi cu tot farmecul unui crocodil ce-și sfâșia prada – nimeni nu vine să te salveze, nu-i așa?

Asta însemna că în treaba asta exista un motiv de urgență. Probabil undeva sus în lanțul *trofic*. Probabil că exista și o altă agendă care se juca aici, una despre care Mike nu știa. Poate că descoperirea lui Mike a compromis o operațiune ruso-ISIS și băieții răi au fost forțați să se miște repede pentru a limita pagubele.

Nu a spus nimic. Și-a înghițit sângele din gură și s-a concentrat asupra tuturor indiciilor pe care le putea depista în interogatoriul său. Alegerea întrebărilor îi putea

[2] GRU - Direcția Principală de Informații (l. rusă: ГРУ), este agenția de informații militare externe a statului major al Forțelor Armate ale Federației Ruse.

spune multe despre operațiunile lor. În mod evident, intenționau să-l ucidă, așa că se putea ca ei să devină neglijenți și să dezvăluie involuntar informații. Îi dădea ceva asupra căruia să se concentreze în timp ce secundele treceau și perspectiva unui glonț de pistol la baza craniului său devenea tot mai apropiată.

Michael și-a îndreptat încet spatele în scaun și a fost surprins de brusca lovitură în ceafă dată cu un baston de cauciuc.

— Nu mișca, Michael. NU-MIȘCA! Nu face nimic dacă nu-ți spun eu să faci.

Doar o subliniere dureroasă pentru cine era aici la *control*. Ofițerul s-a ridicat de la birou și a făcut un semn cu capul celor doi soldați Spetsnaz care stăteau în spatele scaunului lui Michael.

— Acești domni sunt foarte experimentați în obținerea informațiilor de la oaspeții încăpățânați.

Zâmbi și făcu din nou semn cu capul, iar cei doi soldați i-au pus cătușe de plastic la încheieturile mâinilor și a gleznelor, strângându-le dureros pentru a-l fixa ferm de scaun.

Lucrurile tocmai începeau să devină interesante.

Dacă ai destul timp, tot ce ai nevoie cu adevărat pentru a frânge tăria unui om este privarea sa de somn. Acesta va deveni confuz, poate chiar va halucina, și apoi, înainte chiar ca să-ți dai seama, va începe să vorbească. Dar asta lua timp, iar rușii, evident, erau în limită de timp. S-au hotărât să opteze pentru o abordare mai puțin subtilă de cât somnul și deprivarea senzorială. Pentru Mike lucrurile au devenit deodată nițel cam prea interesante.

A icnit când cei doi Spetsnaz au început să-l lovească pe rând în plexul solar cu pumnii protejați de mănuși groase din piele. Îi era tot mai greu să respire. Voia să țipe dar nu avea aer. Nu se putea proteja și era forțat să îndure fiecare pumn, incapabil să-și încordeze mușchii, sau să atenueze loviturile. Durerea era sfâșietoare, iar acești flăcăi abia se încălzeau. Acesta era doar aperitivul.

— Michael? Ascultă-mă! Spune-mi ce știi despre transportul de heroină pe care l-ai găsit. Vreau să-mi spui totul.

Cretinii îl loviseră atât de tare, încât l-au lăsat fără aer, de nici nu putea vorbi. A clipit ca să-și îndepărteze lacrimile de durere și și-a scuturat capul.

— Nu… pot… dracului… vorbi! reuși să horcăie între inspirațiile icnite.

Ofițerul s-a dat înapoi și le-a făcut semn celor doi soldați să se oprească, permițându-i victimei să-și revină puțin.

Să te dai brav și sfidător, ți-ar aduce doar mai multă durere. Trebuie să exagerezi durerea pentru a-i face să creadă că reușesc să te înfrângă. Mike nu avea nevoie să se

prefacă. Suferea și știa că trebuie să ofere ceva, orice, pentru a câștiga mai mult timp pentru a-și reveni după bătaie.

— Heroina, a scrâșnit. Pură. O mulțime de pachete. Îmi dați puțină apă, vă rog?

— Cine ți-a spus? Câți de la DIA știu despre transport?

— Nimeni, minți el. Am luat un pachet.

Știa că ei trebuie să fi observat lipsa pachetului pe care l-a luat.

— Am păstrat *prafurile* pentru mine. Voiam să le vând în State… să fac rost de ceva *cash*.

Ofițerul a ezitat.

— Nu ai raportat descoperirea? Și pentru ce ai nevoie de bani?

— Jocuri. Am o datorie mare la un cămătar.

Povestea era aproape plauzibilă. Ofițerul a făcut iar semn și gorilele au reînceput să-l lovească pe Mike în plexul solar. Acum aproape că agoniza, luptându-se să respire, cu lacrimile curgându-i pe față.

— Mai spune-mi odată, Michael. Ce ai făcut cu pachetul de heroină pe care l-ai furat din transport?

Mile gâfâia greu, încercând să-și recapete respirația, tușind și scuipând stropi amari de fiere pe podea.

— Am dus-o în State. Am dat-o cămătarului în contul datoriei. Ca să scap de el.

Ofițerul rus și-a frecat bărbia gânditor.

— Datorie la jocuri, zici? La un cămătar?

Mike confirmă dând din cap, în timp ce trăgea cu putere aer în piept, între coastele dureroase.

— Și care este numele acestui cămătar?

— Eddie, a gângăvit Mike. Eddie Carbonelli. Italian. Mafia. Tipi periculoși… să te pui cu ei.

Chiar și în această poziție extrem de inconfortabilă, imaginația lui Mike lucra accelerat. Trebuia să câștige timp. Să le dea ceva. Orice. Continua să respire, forțând aerul să-i intre în plămâni.

Ofițerul a dat iarăși din cap. Încet. Gândindu-se.

— Și ce fel de joc te-a băgat în asemenea datorie, Michael?

— Poker. Jocul a fost *aranjat*. Dar n-am știut. La început am câștigat. Apoi am intrat în budă.

Continua să respire greu.

— Interesant, tărăgănă ofițerul. Dar nu pot să cred că ai putut să cazi într-o capcană atât de simplă și evidentă.

Mike ridică privirea, continuând să respire greu.

— Ăă? Cred că glumești.

Închise ochii din cauza durerii din abdomen.

— Gagii erau profi. Și nu a fost singura oară când am fost lucrat și băgat în corzi, pricepi? Și Fatima mi-a tras-o, nu-i așa?

Rusul se uită la el și zâmbi, ca o recunoaștere a faptului.

— Adevărat, Michael. Da, ai dreptate. Ai fost total prostit. Probabil că ești mult mai prost și naiv decât am crezut. Ca și cum o asemenea femeie minunată chiar s-ar putea îndrăgosti de un asemenea pachet de mușchi, ignorant, terorist mercenar, ca tine.

Rusul a râs ca și cum ideea era cu adevărat ridicolă, iar Mike nu s-a putut stăpâni să-și imagineze căpățâna caldă și sângerândă a tipului înfiptă în vârful unei țepe proaspăt ascuțită.

— Și cât datorai acestui mitic cămătar italian, Michael?

— O sută de mii. A fost un joc cu mize mari.

— Kilogramul furat valora mult mai mult de atât, Michael. De ce l-ai dat pe tot acelui cămătar imaginar?

Mike era pe cale să răspundă când ofițerul a pășit înainte și l-a lovit cu putere în piept cu tocul ghetei, răsturnând scaunul și trimițându-și prizonierul la podea.

— Nu-mi irosi timpul cu minciunile tale!

Vocea era puternică și plină de furie. Acum a fost momentul când Mike l-a văzut pe ofițerul rus fiind cât p-aici să-și piardă cumpătul. Acesta a fost primul semn că rusul poate să-și piardă cumpătul. Mike era buimăcit de lovitură, zdrobit și uluit, incapabil să respire, icnind și încercând să tragă aer în piept, în timp ce cătușele de plastic, îi tăiau carnea de pe încheieturile mâinilor și a gleznelor. Asta era mai rău decât tehnica înecului simulat și mult mai *distractiv* pentru torționarii săi sadici. Și-a scuturat capul încercând să-și limpezească gândurile. Nu avea nici un fel de iluzii în legătură cu situația sa. Știa că acesta era abia procesul de *înmuiere*. Și-atunci a simțit ceva neașteptat. Căderea făcuse ca unul dintre brațele de lemn ale scaunului să se slăbească în locașul său. Mike putea simți cum se mișcă. Brațul era aproape liber. Începu să se întoarcă într-o parte și alta, pretinzând că se simte rău, gemând și văitându-se că a spus adevărul și că ei trebuie să înceteze să-l mai lovească. Ofițerul a rânjit.

— Forțele Speciale americane. Umflați ca niște baloane cu fanfaronada și falsul bravado. Și atât de ușor de dezumflat.

Arătă spre una dintre gărzi.

— Spetsnaz. Cei mai buni dintre cei buni. Ei v-au capturat și v-au făcut să arătați precum niște amatori patetici… ceea ce și ești de fapt.

Mike murmură cu o voce încă hârâită:

— Știu. Știu. Vă rog! Dați-mi puțină apă, *Sir*?

Rusul s-a uitat fix la figura patetică care gemea în fața sa și a hotărât că ar fi momentul potrivit să ofere aparența bunătății, o abordare mai blândă care ar putea

încuraja prizonierul să-i spună ce știa cu adevărat. Era în mare criză de timp. Făcu semn unuia dintre gărzi și spuse ceva în rusește, cerând o sticlă de apă de la cantină. Și-a încrucișat brațele, apoi a luat o țigară, și-a aprins-o cu o mică brichetă de aur și a suflat fumul albăstrui spre Mike. Analiza câtă rezistență mai rămăsese în prizonierul său. Simțea că se apropie de răspunsurile de care avea nevoie. Rafinarea și distribuția heroinei în Siria devenise o industrie majoră și multe cariere erau direct amenințate dacă ceva mergea prost. Și nu doar cariere. Eșecul ar fi însemnat un glonte de *Makarov* în ceafa oricui nu era în stare să protejeze afacerea. Eșecul nici nu intra în discuție. Rușii aveau nevoie să știe cât de mult fusese compromisă operațiunea. Și trebuiau să afle înainte ca să fie interceptate convoaiele lor de către forțe ostile. Mizele erau foarte mari. Această afacere se întindea până la cele mai înalte eșaloane din guvern și armată.

Mike își privi torționarul cu umilință și rugăminte în ochi și începu să șoptească. Ofițerul s-a uitat la el și i-a spus să vorbească mai tare. Mike a scos câteva sunete, ca și cum s-ar fi străduit să se facă auzit. Ofițerul, iritat, s-a dat mai aproape. Lui Mike îi curgeau lacrimile pe față. Părea că se roagă, repetând aceleași vorbe iar și iar, ca o litanie a unui condamnat. Se zvârcolea de pe o parte pe alta ca și cum ar fi avut dureri mari. Deodată, rusul s-a îngrijorat că prizonierul ar putea avea un fel de cădere pentru că, poate, el l-a forțat prea mult, într-un timp prea scurt. S-a aplecat asupra lui Mike, spunându-i să se liniștească și vorbească clar. Se uită direct în ochii sălbatici ai unui om care părea să fie în sfârșit gata să cedeze. Zgomotul de lemn rupt a fost urmat de un icnet incredul când Mike a smuls brațul scaunului de lemn din locașul său și a implântat capătul ascuțit în gâtul ofițerului. Apoi l-a tras înapoi, a balansat scaunul spre înainte și s-a folosit de efectul însumat al inerției pentru ca să se răsucească pe picioarele din față ale scaunului, după care a înfipt cu putere brațul de lemn în vintrele soldatului luat prin surprindere. Într-o clipită, a răsturnat scaunul împreună cu trupul său pe jumătate legat peste trupul căzut al gărzii și a folosit din nou bucata de lemn smulsă pentru a-l lovi cu putere în gât. Respira cu greutate, dar vederea traheei zdrobite a soldatului muribund i-a stârnit un zâmbet de satisfacție.

Cu brațul liber, a luat pumnalul ascuțit ca o lamă de ras al soldatului, care se afla în teaca de la centura acestuia și, cu două tăieturi precise, a scăpat de cătușele din plastic. Probabilitatea de a rămâne viu sau de a ieși din bază nu era foarte mare. Totuși el a micșorat șansele oponenților, cerându-i ofițerului să trimită unul dintre soldați afară din încăpere ca să aducă apă. Brațul rupt din scaun a fost o baftă. Dar, după cum se spunea mereu, în luptă norocul îi ajută pe cei bine pregătiți. Privi ofițerul căzut pe spate. Era epuizat de efortul de a respira, nu putea vorbi și probabil știa că va muri. Mike se aplecă asupra lui, frecându-și brațele amorțite și vorbi într-o rusă perfectă.

— Ai ales o zi bună ca să mori, javră ucigașă. Uite că Forțele Speciale americane sunt totuși mai tari decât pisoii Spetsnaz. Iar asta – băi, grămadă de căcat – este pentru echipa mea.

Puse vârful pumnalului de luptă sub bărbia rusului și l-a privit direct în ochii plini de teroare. Încet și deliberat, l-a împins în sus până ce a trecut prin osul palatin al gurii rusului. Apoi a recuperat pumnalul pentru că era prea folositor pentru a-l lăsa în urmă.

— Noapte bună, nenorocitule. Acum, Forțele Speciale părăsesc clădirea.

Pleoapele ofițerului au tremurat și a murit cu gâtul înecat de propriul sânge.

Antrenamentul și instinctele ascuțite pentru supraviețuire au intrat în funcțiune. Simțurile lui Mike au trecut pe maxim, reglate pe cel mai înalt grad de alertă. Verifică ușa, Afară nu era nimeni și nici un semn de garda care trebuia să se întoarcă cu apa. Era timpul să facă *curățenie*. Băgă repede scaunul sub biroul uzat și trase cele două cadavre în spatele ușii. Nu era nici un alt loc unde să le ascundă. A luat pistolul ofițerului, un *Makarov* de încredere, bine uns, plus un încărcător de rezervă, și-și puse pumnalul de combat la spate, în centură.

Habar nu avea cum arată baza, dar presupunea că securitatea din jurul ei era feroce. A ieși pe poarta principală părea a fi o ambiție nițel cam mare. Deși era hotărât să supraviețuiască cu orice preț, a acceptat și consecințele faptului de a nu se mai lăsa prins din nou. Mai bine să fie doborât de rafalele armelor, dar luând cu el viețile a cât mai mulți inamici posibil, rezervându-le bilete nerambursabile pentru expresul de mare viteză către Iad. Din motive pe care doar psihiatrii Companiei le-ar fi apreciat pe deplin, gândul chiar i-a ridicat moralul lui Mike. Chiar mult de tot. După ororile unei nopți de neuitat, ieși din birou, rânjind. Cu pistolul ținut în fața pieptului, alergă aplecat până în spatele hangarului.

Au mai trecut trei minute înainte ca alarma să răsune în interiorul bazei. Mike a ridicat din umeri, pitit între stivele de butoaie cu combustibil aflate la mai mult de 50 m de hangar.

Evident că soldatul care revenise a descoperit cele două cadavre. Sau aprins reflectoarele care au început să cerceteze interiorul bazei, motoarele camioanelor au repornit iar transportoarele blindate au scos nori de fum negru în timp ce-și luau la bord încărcătura de personal pentru a-i duce la posturile de luptă de pe perimetrul puternic fortificat din jurul bazei. Ofițerii urlau ordine, iar conducătorii de câini își duceau animalele în pas alergător către garduri. Câinii puteau fi oricând o problemă și Mike a decis să profite de avantajul confuziei și să se îndrepte spre docuri. Imediat ce ecranul de pază va securiza perimetrul, vor porni o căutare către facilitățile din port, acoperind fiecare centimetru pătrat de teren până ce-și vor găsi prada. Din nou, Mike a

știut că nu are mult timp. Razele reflectoarelor cercetau baza, iar Mike a trebuit să folosească orice acoperire a putut găsi pentru a rămâne ascuns. O singură greșeală și se termina totul. Și-a acoperit fața și mâinile cu ulei rezidual găsit pe fundul unui butoi și cu praf, realizând un camuflaj negru pe piele. Ba târâș, ba prin salturi scurte înainte, ba prin sprinturi scurte, și-a croit drumul către apă. Simțea mirosul mării. Reflectoarele îndepărtate scoteau în evidență bordajul unui distrugător[3] rusesc. Deci el se îndrepta în direcția bună. Gărzile alergau pretutindeni, urmând ordinele răcnite de subofițeri cu ceafă de taur. Câinii lătrau. Două tancuri grele și-au aprins farurile, iar mitraliorii lor căutau avizi ținta.

Zorii vor pune în curând capăt jocului. Soarele era gata să răsară, iar Mike era în criză de timp. Se piti în spatele unei stive de lăzi din lemn, respirând adânc, și verifică distanța dintre poziția sa și cel mai apropiat distrugător. Într-un moment de totală nebunie, se închipui pe sine însuși manevrând de unul singur nava rusească și navigând afară din rada portului precum un căpitan pirat din alte vremuri. Își scutură capul pentru a-și limpezi gândurile. Stresul și iminenta posibilitate de a fi ucis, cu siguranță că-ți putea bulversa mintea. Mai avea cam 80 m și se întreba dacă va reuși să-i parcurgă, când, uitându-se la stivele de cutii din lemn, i-a venit deodată o idee nebunească. Alte opțiuni nu mai avea și, odată ce răsărea soarele, nu mai avea unde să se ascundă. Încet și cu grijă, s-a ridicat în coate și genunchi și a riscat o privire rapidă în spatele său. Nu era nimeni în imediată apropiere. Atunci a luat o ladă, a pus-o pe umăr, s-a ridicat în picioare, și a început să meargă, aparent cu un scop, către distrugător. Pășea de parcă făcea cel mai natural lucru din lume. Încă nu apăruse lumina zilei, dar spre est cerul se lumina. Un reflector l-a prins în raza sa, a zăbovit un moment, apoi a trecut mai departe. Se afla cam la 20 m de etrava distrugătorului când o voce a strigat autoritar:

— STAI!

Mike a schimbat lada pe umărul celălalt, dar ținându-și fața ascunsă, și s-a întors nesigur ca să vadă cine îl strigă. Santinela se afla la cel puțin 15 m depărtare, ținând ferm în mâini carabina de asalt.

— Hei, tu! Ce mă-ta-n cur faci? E alarmă generală. De ce nu ești la postul tău de luptă, băi, javră?

Mike a săltat din nou lada, ca și cum ar fi fost grea. Rusa lui era fără cusur.

— Bine, bă. Bine. N-ai decât să cari tu vodca asta până la popota ofițerilor.

— Nu vorbi pe tonul ăsta cu mine, băi, corcitură, că te fac să te caci sânge!

— Știi ce? Mi s-a ordonat să duc vodca asta, iar dacă nu o fac eu, altcineva trebuie să o ducă. Asta-i treaba.

[3] Distrugător – clasă de nave militare cu un deplasament de cca 2.200-3.000 t, dotate cu tunuri AA, rachete și torpile, cu rol de escortă a navelor mai mari/a convoaielor de nave și luptă ASW.

— Ia vino-n coa', jigodie puturoasă. Ești dezgustător! Arăți de parcă ai fi dormit în budă.

Mike ridică din umeri și se îndreptă către santinelă, ținând capul plecat și spatele ușor cocoșat sub „greutatea" lăzii. Când s-a apropiat destul a ridicat privirea. Zâmbi radios și-i trase un șut direct în testicule. Santinela s-a prăbușit cu un icnet adânc de durere și uimire, iar Mike a lăsat lada încet pe pământ. Cu un pumn ca de baros a zdrobit gâtul omului, după care a sprintat aplecat către marginea de beton a docului. A pierdut un minut și jumătate – timp prețios – până a găsit o scară de funii ce cobora către o mica barcă amarată lângă doc. O barcă cu motor. Grozav! Dar era un *prieten fals*. Nu putea lua barca. Prea zgomotoasă, mult prea vizibilă – și o țintă sigură – pentru oricine supraveghea apele uleioase din rada portului. Nu. Dacă trebuia să scape din fălcile de oțel ale acestei capcane, o va face în stilul clasic. A inspirat adânc. Da. Va trebui să înoate.

Mike a pus piciorul pe scara de frânghie și a început să coboare. Când a ajuns în apa întunecată, uleioasă, a început să înoate încet, pentru a minimiza turbulențele de la suprafață, printre gunoaiele ce pluteau lângă docuri. Coastele încă îl dureau și-și simțea diafragma de parcă fusese lovită de un catâr psihopat. A ignorant durerea și disconfortul, așa că se concentră ca să respire adânc și să continue să se miște – umbră invizibilă ce aluneca ușor prin apele întunecate. În spatele său, în depărtare, a auzit strigăte. Acum se afla dincolo de primul distrugător și se apropia de silueta celei de a doua nave, o fantomă pe ape. Probabil că descoperiseră santinela moartă. Razele reflectoarelor au fulgerat peste ape, dar el era acoperit de prima navă, înotând încet și constant în jurul etravei celei de a doua. Deodată a conștientizat sunetul venit de departe, din largul mării.

Antrenamentul celor din SEAL era extrem de dur, de solicitant, și doar cei mai dotați și hotărâți oameni reușeau să treacă procesul riguros de selecție. Cei mai mulți cursanți abandonau. Era de așteptat. Mike a trecut selecția și a devenit un membru valoros al Echipelor. Era, deci, super încrezător că putea înota o distanță mai mare decât puteau visa măcar majoritatea oamenilor. Cu fiecare *vâslire* a brațelor și a picioarelor, se îndrepta încet către îmbrățișarea binevenită a largului Mediteranei. Era cea mai mare distanță pe care a înotat vreodată. Riscul cel mare era că putea fi observat în apă după ce soarele își va revărsa razele peste radă și va lumina apele întunecoase ale portului. Spera că va fi confundat cu gunoaiele plutitoare răspândite pe suprafața apei. Micul lui avantaj era că gărzile erau încă concentrate pe cercetarea interiorului portului și nimeni nu-și imagina că el ar putea fi atât de nebun încât să înoate în largul mării fără ajutorul vreunei bărci de suport care să-l salveze.

A continuat să înoate până ce a depășit zona îndepărtată unde se afla ultima navă, apoi a luat o pauză, timp în care *călca* apa, verificându-și poziția și căutând vreun

rest de gunoi plutitor de o dimensiune potrivită cu care să-și mascheze prezența în apă. O bucată de lemn destul de mare țopăia în hula ușoară. Se apropie de ea, cu gândul de a o folosi pentru a-și estompa prezența în apă, și, datorită calităților plutitoare naturale, ca pe o placă flotantă.

Cu o mână o ținea lipită de trup, iar cu cealaltă vâslea către largul mării, atent să nu stârnească siajuri în apă, dar hotărât să continue. Hula a crescut pe măsură ce mărea distanța dintre el și mica flotilă de nave rusești amarate în urma sa, în port. După jumătate de oră valurile hulei erau din ce în ce mai mari, ridicându-l și lăsându-l în jos cu forță, precum un dop de plută. Când se afla între valuri vâslea tare, pentru a mări distanța dintre el și port. Acum se simțea în siguranță pentru a face pauze, ca să se odihnească cu greutatea trupului susținută de bucata de lemn, și să-și refacă forțele. Va dura mult timp, dar trebuia să ajungă cât mai departe posibil de coasta siriană, sperând că valurile îl vor aduce înapoi către țărm – dar nu în portul cu flota rusă – înainte ca să cedeze datorită extenuării și să se înece.

Își alungă gândurile negative care amenințau să-i copleșească determinarea de a se salva. Inspiră adânc, strânse din dinți și scuipă apa sărată ce-i intrase în gură. Va supraviețui. Nu știa exact cum va reuși, dar era al dracului de sigur că nu va abandona. În largul mării apa era mai rece. O briză puternică îi sufla spumă sărată în față și-i ardea ochii. Lovit de valurile tot mai mari, cu apa sărată intrându-i în ochi și nas, agățat de bucata de lemn în largul mării – nu era o situație ideală, dar tot acest disconfort era de departe preferabil torturii aplicate de cei ce-l capturaseră. L-ar fi ucis oricum. Dar el nu avea deloc intenția să le facă treaba înecându-se. Cu forțe noi, a reînceput să vâslească cu forță tot mai departe în larg.

CAPITOLUL 4

Mike începea să se simtă foarte, foarte obosit. Efortul și temperatura scăzută a apei i-a șubrezit forța și îi era tot mai greu să se țină agățat de bucata sa plutitoare de lemn. Brațele îi erau amorțite datorită orelor de înot între valuri. Refluxul și curenții l-au purtat departe în larg și a pierdut din vedere linia țărmului. Un plafon jos de nori nu-l lăsa să vadă în ce direcție este soarele, așa că habar nu avea în ce direcție derivează. Evident, nu avea nici busolă. Se întoarse în direcția unde credea că se află pământul, dar nu mai avea putere să se împotrivească curenților. Nu se vedeau nici păsări marine. Alt motiv de îngrijorare. Și-i era foarte sete. Era înconjurat de ape, dar nu putea bea nici un strop. Mintea i-a luat-o razna și a închis ochii parcă pentru o clipă… și fu aproape să se lase pradă somnului. Apa intrată în nas și sinusuri la trezit strănutând și, alarmat, a priceput s-ar fi putut îneca. Șocul i-a stârnit un val de

adrenalină și a reînceput să înoate pentru a-și pune sângele în mișcare și să aducă oarece căldură în brațele amorțite. În același timp se întreba în ce mama dracului direcție se îndrepta. Nici măcar nu se gândea la rechinii care bântuiau prin estul Mediteranei. În acest moment era prea obosit. Schimbă mâinile și înotă câțiva metri cu cealaltă, forfecând din picioare. Și deodată s-a întrebat dacă nu cumva înoată în cerc. Se putea întâmpla cu ușurință, pentru că nu avea puncte de referință și nici busolă. După cinci ore, începu să creadă că poate nu va reuși. Apa rece îl storcea de forță, iar efortul de a-și mișca brațele și picioarele se dovedea a fi prea mare. Tot ce mai putea face era să se țină de bucata de lemn și să continue să plutească. După un efort titanic, simțea că e pe cale să piardă lupta pentru supraviețuire. Șocul capturării, pierderea oamenilor săi, trădarea crudă și calculată a Fatimei, bătaia brutală din hangar, scăparea la limită de la o moarte sigură, orele de înot în marea montată. Începea să pară că *jocul* se apropia de sfârșit. A închis ochii o clipă, dorind cu disperare să doarmă, apoi i-a deschis larg la auzul unui zgomot slab care venea din toate părțile precum cel făcut de motorul unui mic avion. Apa ce-i intra în urechi îl împiedica să audă prea bine și privi cu teamă în sus, întrebându-se dacă nu cumva rușii au trimis un avion de patrulare să-l caute pe el. Valurile îl ridicau și-l trimiteau înapoi în adânc, încât era aproape imposibil să vadă dincolo de creasta celor ce-l înconjurau. Apoi… a fost un *flash* scurt deasupra lui, o scânteiere a soarelui reflectat în ceva ce cobora de sub nori. *Ceva mic, ceva lucitor, ceva compact, ceva ce se rotea deasupra!* Mike a încremenit de uimire. Era o dronă. *Doamne Sfinte! O dronă!* Avionul miniatură, fără pilot, se orienta către dispozitivul baliză-radio ascuns în catarama centurii sale. A descris un cerc larg deasupra lui, camera de luat vederi din bot fiind orientată către dânsul, apoi a dispărut în plafonul de nori și Mike a rămas din nou singur pe imensitatea apei reci și sărate. Clipi datorită stropilor ce i-au ajuns în ochi și s-a întrebat deschis dacă nu cumva avea halucinații.

A trebuit să mai aștepte cam două ore, tremurând în apa rece, străduindu-se să-și păstreze prețioasa bucată de lemn, înainte de a auzi vuietul familiar scos de puternicele turbine ale unui elicopter aflat la distanță. Helo din US Navy venea către poziția sa cu o precizie milimetrică și, în câteva minute, Mike era echipat de un scafandru cu un ham aflat la capătul unui cablu ce l-a ridicat la bordul elicopterului. Abia a putut vorbi când unul din membrii echipajului l-a învelit într-o pătură, iar doi operatori DIA s-au așezat lângă el direct pe podeaua goală din cală.

— Băi, găozarilor, s-a bâlbâit. Sper că nu așteptați bacșiș. Am comandat un taxi acum câteva ceasuri. De ce dracu ați întârziat?

Bău mult dintr-o sticlă de apă, vărsând jumătate pe bărbie și piept. Apoi a închis ochii și a căzut într-un somn adânc, lipsit de vise.

CAPITOLUL 5

Cei din Centrala DIA nu au fost deloc optimiști în legătură cu șansele de a-i revedea în viață pe Mike și cei din echipa lui. Echipa de reacție rapidă a fost activată imediat ce elicopterul de extracție a raportat că nu a făcut contactul cu echipa lui Mike. Aceasta a fost înregistrată ca *pierdută*. Dacă se considera că era posibilă o operațiune de salvare, DIA numea o echipă de șoc (*fire team*) care să asiste o extracție, dar asta se întâmpla foarte rar. Când o misiune sub acoperire și negabilă mergea prost, de obicei era prea târziu pentru a mai extrage oamenii. De obicei nu erau supraviețuitori. Așa era *afacerea* aceasta. Așa era *jocul*. Știau cu toții riscurile atunci când semnau contractul, deci, dacă treaba se împuțea, membrii echipei nu-și făceau nici o iluzie referitoare la posibilitatea de a fi salvați. Prinși în spatele liniilor inamice într-o locație compromisă, nu va exista nici o șarjă a cavaleriei venite de dincolo de colină, cu goarnele sunând atacul, pentru a elibera trupele asediate. De aceea ei erau pregătiți să lupte singuri pentru viețile lor. De aceea aveau tot timpul o așa mare grijă să evite compromiterea. Dar, așa cum orice soldat experimentat putea confirma – înghițind cu noduri o *tărie* – uneori se cădea în budă.

Efectele politice stârnite de o echipă internațională de mercenari ce opera în spatele liniilor inamice trebuiau să fie neutralizate. Negarea era de o importanță capitală.

Oficial, Mike și echipa sa nici măcar nu exista. DIA îi recunoșteau ca fiind niște resurse importante și foarte utile, dar în același timp erau și niște convenabile *unelte* de unică folosință, personal de combat căruia i se putea refuza ajutorul, răscumpărarea sau recunoașterea dacă erau capturați. Conducerea DIA se îngrijora adesea de ce s-ar putea întâmpla dacă operativii lor dezvăluiau informații sensibile – de presupus că sub tortură extremă – detalii și proceduri care puteau fi folosite pentru compromiterea altor operațiuni DIA. Așa că membrii echipelor erau ținuți în „ignoranță” cât mai mult posibil. De asemenea, conducerea DIA avea nevoie să știe exact ce anume nu a mers bine. Aveau nevoie să înțeleagă cum și de ce o operațiune a eșuat. Nu-și asumau nimic. De aceea, când un satelit american a depistat slabul semnal al balizei ascunsă în catarama cu aspect nevinovat de la centura lui Mike, echipei de reacție urgentă i s-a spus să stea liniștită pentru că nimeni nu va lansa o misiune de extracție a cuiva din mijlocul bazei navale rusești de la Tartus. Așa ceva nu se va întâmpla.

DIA devenise foarte interesată în problema prezenței rusești în *joc*, iar faptul că în State a existat o tentativă eșuată de răpire a lui Mike a ridicat și mai multe întrebări despre implicarea rușilor, despre enorma cantitate de heroină pură și despre legăturile ascunse cu ISIS. După dispariția lui Mike, DIA nu a luat nici o clipă în considerare

posibilitatea că acesta ar fi putut supraviețui confruntării cu rusnacii. Știau unde se află. Baliza minusculă dezvăluise locația sa. Așa au luat cunoștință despre implicarea militarilor ruși. Dar nu-și propuseseră nicicând să ciocnească beri reci cu operativii lor oriunde în afara miticului festin din Walhalla. A fost consemnat ca fiind dispărut în misiune, iar oficial va fi raportat ca mort în cadrul unui nefericit exercițiu militar de antrenament. Dar, împotriva tuturor așteptărilor și spre surpriza angajatorilor săi, baliza lui Mike a reînceput să se miște, părăsind siguranța portului rusesc și târându-se dureros de încet spre largul mării. Prea încet pentru o barcă care a fost trimisă să scufunde cadavrul. Mai degrabă era viteza unui înotător obosit, dar hotărât.

Centrala DIA a trimis o dronă în zonă și a completat cercetarea cu un distrugător al US Navy dotat cu elicopter de salvare pe mare. Chiar sperau ca Mike să fie viu. Nu că ar fi fost foarte fericiți să-l revadă, dar cu siguranță ca va trebui să răspundă la o impresionantă cantitate de întrebări. S-ar putea chiar să aibă informații vitale pentru viitoare operațiuni.

CAPITOLUL 6

Înapoi în baza din Siria, echipa medicală l-a verificat cu grijă și s-a asigurat că era bine hidratat cu o soluție salină ce conținea un substanțial cocktail de antibiotice și nutrienți. Sanitarii i-au dezinfectat rănile și au descoperit un dinte fisurat, urmarea unei cumplite lovituri în bărbie. I-au spus că a fost norocos că nici una dintre coaste nu a fost ruptă, ținând seama câte lovituri dure a primit în abdomen. Una dintre asistente a spus că pare că tocmai a avut o întâlnire nocturnă cu un soț gelos. În ciuda oboselii, Mike nu s-a putut abține să zâmbească. A privit-o pe asistenta cu părul negru și a întrebat-o dacă este măritată pentru că el este din nou oficial disponibil pentru întâlniri. Acum a fost rândul ei să râdă. Problema cea mai mare a constituit-o deshidratarea, dar organismul său a răspuns bine la transfuzie cu soluție intravenoasă și, după câteva ceasuri de somn, reîncepu să arate ca vechiul, familiarul, Mike Ducane. Nu unul foarte fericit, dar cu siguranță, unul meditativ care se recupera, un om care nu putea să se elibereze de o imagine vie și persistentă ce-i bântuia mintea. Vedea într-una trupurile celor din echipa sa, căzute la pământ, împușcate și sângerând pe nisipul deșertului, iar un subofițer din Spetsnaz îi împușca în cap pe fiecare, cu sânge rece, ca să se asigure că nu vor rămâne martori supraviețuitori. Și în continuarea acestui coșmar mintal, Mike își imagina în detalii perfecte un rând de țepe de lemn bine ascuțite, fiecare având în vârf țeasta unui soldat Spetsnaz care-i măcelăriseră echipa. Acestui rând de condamnați a adăugat-o și pe Fatima Trigo, iar gândul îi aducea un grad răscolitor de confort. Din

motive pe care doar psihiatrul Companiei putea să le aprecieze, imaginile îngrozitoare îi provocau lui Mike Ducane un zâmbet. Nu unul fericit, de precizat. Era mai degrabă *zâmbetul* unei pisici sociopatice care tocmai prinsese un șoarece și care sângera sub fiecare rând de gheare ce-l țintuiau. Felul de zâmbet care stârnea un profund sentiment de neliniște oricui se întâmpla să se uite direct în ochii reci, lipsiți de remușcări. În inima sa, Mike Ducane dorea o răzbunare totală, extremă, și, dacă vreodată avea oportunitatea, intenționa să le-o plătească biblic acelor nenorociți. Nu se putea abține. Nu era o chestiune de afaceri. Era ceva personal și intenționa al dracului de serios să-i facă pe ruși să plătească cel mai ridicat preț posibil pentru fărădelegea lor. Biblic? Mike gândea în cel mai pur stil al Vechiului Testament, foc și pucioasă, genul de pedeapsă îndreptățită și mortală care-i va șterge mânia cu un val de sânge. Capete înfipte în țepe. Mda. Moneda forte a unei răzbunări cu sânge rece.

Mai târziu, în această dimineață, un grup de personal superior din DIA a zburat din Cipru la baza operațională înaintată pentru a-l interoga pe Mike și primele lor instrucțiuni au fost să ceară echipei medicale să adauge niște stimulente chimice deloc ortodoxe în transfuzia lui Mike. Și-l doreau perfect treaz și total funcțional timp de câteva ore cât aveau nevoie ca să extragă fiecare picătură de material informativ pe care o putea el divulga. După aceea n-avea decât să doarmă câteva zile la rând. Doctorul a protestat, dar, într-un mediu militar clandestin, Jurământul lui Hipocrate era rareori băgat în seamă și, după un protest formal, s-a conformat fără tragere de inimă ordinelor și a adăugat cockteilul chimic în soluția intravenoasă a lui Mike.

În câteva minute, Mike era perfect treaz și se simțea super-încărcat cu energie și un exces de agresiune brută. Privind la musculatura tensionată a brațelor lui Mike, unul dintre executivii DIA a sugerat că pacientul ar trebui probabil legat de pat, pentru binele său, doar pentru cazul în care ar fi devenit puțin prea agitat. Dar doctorul a dat din mână, îndepărtându-i îngrijorarea și asigurându-l că era puțin probabil ca Mike să devină periculos. De altfel, pentru că medicul nici nu s-ar fi aflat în încăpere dacă ceva o lua razna, așa că n-avea nici un chef să-i avertizeze pe baștanii de la DIA despre pericolul de a pompa stimulente chimice într-un ucigaș super-antrenat. Dacă ceva chiar ar fi luat-o razna și Mike devenea incontrolabil, executivii ar fi aflat-o curând, pe pielea lor. Și ar fi fost problema lor să se descurce.

Din fericire pentru ei, Mike și-a controlat cu fermitate instinctele agresive și interogatoriul a fost la obiect, intens, repetitiv și revelator. DIA știa că rușii cooperau cu ISIS la transportul opiului de pe câmpurile de mac din Afganistan până la facilitățile lor din Siria.

Comandanții ISIS locali foloseau partea lor de heroină ca monedă pentru a-și asigura luxul, pentru a plăti armele și pentru a obține mari sume de bani gheață. DIA

putea confirma acum dincolo de orice îndoială că imensa cantitate de drog rafinat urma să fie expediată din portul rusesc Tartus, unde era încărcat și expediat în secret absolut către punctele de distribuție aflate în jurul estului Mediteranei. Era o afacere de mare valoare și extrem de bănoasă, păzită, ascunsă și protejată de militari și asigura un mijloc foarte eficient de înavuțire cu miliarde de dolari pentru politicienii și lorzii crimei care conduceau Federația Rusă. Asigura și finanțare clandestină pentru ISIS care devenea mai puțin dependentă de sponsorii lor capricioși din Arabia Saudită.

De aceea pacea valora prea puțin pentru acești oameni. Atât timp cât războiul continua, haosul și confuzia puteau fi folosite pentru a masca un program de producție la scară industrială și transportul extrem de eficient al unor mari cantități de heroină pură.

Era un trafic la o scară cu adevărat impresionantă. Ultimul lucru de care aveau ei nevoie era pacea. Pacea putea însemna sosirea inspectorilor ONU și a trupelor neutre de păstrare a păcii, echipe TV și jurnaliști, iar asta ar fi putut însemna sfârșitul întregii afaceri de trafic.

Nici unul dintre *jucători* nu era doritor să renunțe fără luptă la partea lui din acest *cash*. Nu. Războiul trebuia să continue. Chiar dacă asta însemna ca rușii erau pregătiți să echipeze și să aprovizioneze în secret cu arme, muniție și droguri ilegale elemente cheie din ISIS. Chiar dacă asta însemna că rușii își vor dirija bombardierele, elicopterele și rachetele lor de croazieră asupra unor obiective identificate ca fiind ale competitorilor din traficul de droguri din Siria. Era brutal. Cinic. Era o afacere obișnuită, iar un grup de aparent inamici, forțe opuse care era de presupus că luptă până la moarte una împotriva celeilalte, cooperau în secret pentru a-și umple buzunarele cu mari sume de valută forte.

Ți se tăia respirația. Era o nebunie.

Siria și DIA pregăteau un TOP SECRET raport despre descoperirile lor, destinat celor mai înalte eșaloane ale guvernului american. Executivii DIA era curioși în mod deosebit în legătură cu relația dubioasă a lui Mike cu Fatima Trigo, un agent de înalt nivel în serviciul de securitate rus care a avut acces nerestricționat în baza operațională înaintată a Agenției. Mike a dat doar din umeri admițând astfel că a gândit cu sula, căzând în capcana bine pusă la punct – și unsă cu *miere* – a rușilor.

— Pericolele meseriei, Mikey. Pericolele meseriei, a glumit unul dintre executivi. După toate strigătele și gemetele pe care le-am auzit despre asta, măcar știm că ai petrecut al dracu de bine cu Fatima Trigo!

Mike a încercat să zâmbească, dar experiența îi lăsase un gust amar.

— Sper că ți-ai făcut țara mândră de tine, Ducane.

Mda, va avea parte de multă miștocăreală pe chestia cu Fatima, iar în sinea sa știa că o merită. Dar momentan aveau probleme mai importante pentru care să-și facă griji.

Plantarea Fatimei Trigo în interiorul bazei operaționale înaintate a oferit o dovadă suplimentară că rușii erau hotărâți să-și protejeze cu orice preț interesele în Siria. Era dovada că erau pregătiți să aplice măsuri extreme pentru a identifica și înlătura orice amenințare apărută în ecuație. *Îndepărtare* însemna întotdeauna *îndepărtare permanentă*. Rușii aveau nevoie să știe ce descoperiseră echipele DIA în ultimele lor misiuni și trebuiau să închidă orice *gaură* din rețeaua lor de securitate. Trimiterea unei unități Spetsnaz care să-l captureze pe Mike și să-i ucidă pe camarazii săi trebuie să fi fost hotărâtă la cele mai înalt nivel al ierarhiei militare rusești. Cineva din vârful lanțului *trofic* trebuie să fi dat liber pentru eliminarea cu orice preț a amenințării. În ciuda marii experiențe și a profesionalismului echipei DIA, rușii au fost foarte, foarte aproape să câștige.

Între timp, doctorul șef i-a administrat un sedativ puternic care l-a trimis într-un somn adânc, fără vise, odihnitor, care urma să dureze cel puțin 12 ore. Când în sfârșit s-a trezit, cu ochii cârpiți, însetat și cu dureri persistente în falcă și coaste, Mike a observat că acul transfuziei i-a fost înlăturat din braț, iar pe pat îl aștepta corect împăturită o uniformă nouă și niște ghete. Era un mesaj clar, lipsit de ambiguitate. Era timpul să și ridice curul din pat și să reintre în *joc*. Era planificat să zboare înapoi la Washington… iar timpul trecea.

Va urma...

Austin GRIDLEY

O URMĂ MISTERIOASĂ

COLECTIA WESTERN

Westernul de altădată

Austin GRIDLEY

O URMĂ MISTERIOASĂ

(Mystery Trail, 1935)

Traducerea de Cezar Rădulescu Barbellian
după versiunea franceză de Pierre Cobore

EPISODUL I

CAPITOLUL I

O FRUMOASĂ ARUNCĂTURĂ DE LASSOU

Mustangul[1] era epuizat. Cel care îl călărea, era pe moarte şi îşi dădea seama de aceasta. Primise în spate un glonte, care se înfipsese undeva, pe lângă inimă.

Cu multa greutate, omul se întoarse în şea, şi aruncă repede o privire spre cei ce-l urmăreau.

Aceştia, câştigau din ce în ce mai mult teren. Borurile imenselor lor pălării, sombreros, fluturau în vânt şi în goana lor nebună, îşi agitau pistoalele cu țeava lungă urlând amenințări sălbatece în dialectul mexican.

Rănitul, îşi conducea calul cu alura acea infernală de foarte multă vreme, căci o oprire de câteva secunde ar fi însemnat moartea lui. Sprâncenele lui stufoase, mustața răsfrântă în jos, fața-i aspră şi brăzdată ca o smochină, erau albe de praf, iar dâre lungi de sânge îi roşiseră veşmintele.

Steaua metalică ce se afla agățată pe vesta lui de piele, îi releva funcțiile: Rimrock Morley, era „Ajutor de Şerif”[2] cu jurământ, la Buffalo Ford. De atâtea ori alergase în galop pe diferite drumuri, în serviciul justiției, însă de data

[1] Mustang – cal sălbatec.
[2] Şerif – polițist al districtelor în America de Nord.

aceasta, era ultima lui călărie.

El nu se temea că are să moară. Văzuse de atâtea ori oameni murind şi câțiva dintre cei fără de lege îşi găsiseră moartea în fața pistoalelor sale. Viața îi fusese destul de aspră şi moartea lui, ar fi însemnat de aici înainte odihna trupului său hărțuit. Însă bătrânul ajutor de şerif fierbea de furie, deoarece ultimul lui drum călare, era o fugă... El, Rimrock Morley, care timp de cincizeci de ani de pericole, de lupte şi de viață aspră, nu avuse frică, de nimeni, fugea acum.

Oamenii fără de lege, care înghițeau praful răscolit de copitele calului său, făceau parte din drojdia oamenilor de frontieră[3], nişte ucigaşi.

Rimrock Marley, descoperise secretul grație căruia, şeful lor era pe cale să se îmbogățească straşnic. Din cauza aceasta, îl urmăreau cu atâta îndârjire.

Instinctul lui, l-ar fi îndemnat mai curând să se oprească şi să se apere, luptând până la moarte împotriva acestor metişi[4], însă datoria lui era să ajungă până la Buzzard Gap, ca să-i spună şerifului Peter Rice tot ceea ce aflase.

***

În comparație cu încărunțitul Rimrock Morley, Peter „Pistol", cum era poreclit, era un om tânăr şi cu toate acestea, nu exista în toată Arizona, un polițist mai prețuit decât acesta. Acest tânăr, ajunsese celebru în toate provinciile din Sud-Vest, întrucât ducea totdeauna până la capăt orice ar fi întreprins. Orice! Şi Rimrock, ştia lucrul acesta mai bine ca oricare altul.

Bang? Țiu!

Un glonte şuieră pe la urechile lui Morley, care strângând din dinți, făcu un extraordinar efort de voință pentru a-şi aduna puterile: urmăritorii lui câştigaseră teren şi acum se găsea din nou în bătaia pistoalelor lor. Ultima oară când se lăsase tot aşa, să fie ajuns din urma, primise în spate bucata de plumb, care avea să puie capăt carierii sale polițiste.

Puțin îi păsa lui că are să moară. Ceea ce voia însă, era ca să se țină bine până la Buzzard Gap, până la Peter Rice. De obicei nu întrebuința niciodată pintenii, dar de data aceasta, trebui să facă uz de ei, pentru a mai îndemna din nou inimosul lui căluț.

Dacă vajnicul animal avea să scape cu viață din aventura aceasta, avea să fie recompensat din plin, pentru înspăimântătoarea lui cursă. Rimrock ştia destul de bine, că Peter Rice avea să-l îngrijească şi să-l sature de fân proaspăt şi de grăunțe.

Un alt glonte străbătu cămaşa înroşită a lui Rimrock. El se întoarse din nou în şea pentru a-şi vedea urmăritorii, dar slăbiciunea lui se accentuase şi era gata, gata, să leşine de durere. Fu nevoit să se stăpânească cu toată puterea, pentru a nu cădea de pe cal.

Un nou glonte, şuieră zburându-i o bucată din urechea dreaptă. Dar el

[3] Frontiera care separă America de Mexic, adeseori trecută dintr-o parte într-alta de răufăcători, pentru a se pune la adăpost de urmărirea polițiştilor.

[4] Metişi – corcituri de indienii, cu mexicani, descendenți ai vechilor spanioli.

suferea deja aşa de tare, încât noua lui rană, nu fu simțită mai mult decât o împunsătură de ac. Brațu-i drept, atârna aproape inert. Cu toate acestea, el reuşi să pună mâna pe mânerul Coltului său de „45” şi să-l scoată din teaca lui de piele, care devenise lucioasa din cauza îndelungatei întrebuințări. Muşchii lui refuzară să mai ridice arma, aşa că fu nevoit să tragă, rezemându-se cu cotul de crupa calului.

Baaang!

Glonțul ricoşând, ridică un nor de praf. Banditul care era mai aproape de el, strânse dârlogul calului înspumat, dar acesta făcu un salt, se împiedică şi istovit se prăbuşi greoi la pământ. Înjurând ca un demon, călărețul se ridicase fulgerător şi-l ochii pe Rimrock Morley. Glonțul porni şi zdreli pielea de pe capul Ajutorului de Şerif dar acesta trase din nou şi banditul se prăbuşi, glonțul îl nimerise în stomac, drept sub lănțişorul de argint cu care se încheiau cele două pulpane ale vestei lui multicolore, de model mexican.

Rimrock, se strâmbă şi mormăi printre dinți că, stomacul tâlharului are să mistuie cam greu pilula pe care a înghițit-o. Mizerabilul se zvârcolea pe jos şi striga tovarăşilor să-i vină în ajutor, dar aceştia, nici nu-şi întoarseră măcar capul spre el.

Sus, pe cer, înspre răsărit, o formă hidoasă, neagră, zbura cu suplețe desenându-se clar pe fondul albicios al norilor. Deodată se apropie, făcu o roată şi apoi se repezi spre forma omenească, care acum rămăsese nemişcată jos.

Privirea lui Rimrock se înceţoşase. Era un sfârşit prea crud pentru acel om, chiar dacă era un bandit de cea mai rea speță! Vulturul avea să aştepte… să aştepte… să aştepte… încet, încet.

Şi alții se vor aduna lângă el, aşteptând să-şi ia partea de pradă…

Un spasm de durere, îl făcu pe Rimrock Morley să tresară. Rezemându-şi cotul de arcada de dinapoi a şelei, el reuşi să le facă față din nou. Câteva urlete de triumf izbucniră în urma lui, dar o sclipire de speranță, lucea acum în ochii bătrânului călăreț.

El distingea în depărtare, în fața lui, primele case din Buzzard Gap. Dacă şansa voia să-l mai ajute încă puțin, Rimrock Morley avea să ajungă în curând în siguranță, lângă Peter Rice. Atunci avea să-i povestească tot ceea ce aflase, apoi putea să moară în pace, neavând ce să mai regrete.

Degetul arătător i se înțepeni pe trăgaciul pistolului său Colt. Acum nu mai vedea aşa de clar să poată ochi, dar spera ca zgomotul împuşcăturilor să ajungă până la Buzzard Gap şi să-l alarmeze pe şeriful Peter Rice, dacă nu cumva acesta era plecat pe teren, în căutarea vreunui răufăcător.

Şeriful din Buzzard Gap, sta jos într-un colț prăfuit al podului ce se afla deasupra casei în care-şi instalase cartierul general, răsfoind alene nişte afişe, care, sub portretul în mărime naturală a diferiților criminali urmăriți de poliție, dădeau şi semnalmentele lor. Din timp în timp, el mai punea câte una de o parte: acestea conțineau mutra sau a unuia din actualii pensionari ai închisorii federale, sau a unui fără de lege pe care justiția sau chiar complicii

lui se însărcinaseră să-l trimită în iad.

Peter Rice scoase surâzând portretul unui hoț de cai, pe care-l prinsese în munții Ricon, după o săptămână de urmărire. Fusese nevoit să-şi întrebuințeze toate resursele forțelor sale şi ale îndemânării lui proverbiale, pentru ca să poată veni de hac acestui vlăjgan solid, în cursul unei lupte piept la piept.

Până acum, şeriful Peter Pistol, nu întâlnise omul care să fie în stare să-l doboare. Bine făcut, avea oasele aşa de solide, ca de taur şi la cea mai mică mişcare, muşchii lui puternici se reliefau sub pielea bronzată, aproape tăbăcită, de soarele şi intemperiile climatului din Arizona. Înfățişarea lui, îi dădea un aspect de nepăsare, însă Şeriful, avea abilitatea şi puterea unei pantere.

În acea zi prinsese o clipă de răgaz şi sta tolănit, mestecând alene o bucată de tutun, mulțumit de briza uşoară care, pătrunzând prin fereastra deschisă, îi flutura din când în când parul castaniu deschis, care stătea zburlit, afară de o buclă ce se răsfrânsese pe frunte, dându-i un aer foarte amuzant.

Bărbia lui lungă, poate c-ar fi părut oarecum agresivă, însă în meseria lui, nu aveau ce să caute oameni fără voință, sau şterşi. Gloanțele, loviturile de cuțit şi de pumni pe care le înfruntase în cariera lui, lăsaseră câteva urme pe fața şi corpul lui. Nu se putea spune că avea o inimă prea bună, însă era foarte uman şi câteva persoane, demne reprezentate ale sexului slab, căzuseră de acord ca să-l considere drept „un băiat frumos”...

E drept ca nu avea nimic care să te facă să-l consideri ca un dandy, dar îmbrăcămintea lui, era bine ajustată şi cu oarecare eleganță purtată. O stea de argint, era fixată la reverul stâng al vestei de piele cu care era îmbrăcat. Într-un colț al podului, se afla o ladă solidă de stejar, cu legături de fier, care conținea mai multe pistoale Colt, unse cu grijă şi numeroase cutii cu cartuşe. Trei legături de pături bine înfăşurate, erau pregătite în permanență pentru Peter şi cei doi ajutori de şerif pe care-i avea. El personal, avea o pătură la fel cu cele ale indienilor Navajos şi un poncho[5] făcut din piei de iepure de casă, cusute chiar de mama lui. Datorită acestui prețios poncho, Peter putuse de atâtea ori să doarmă fără a avea nimic, nopți întregi în aer liber, pe vânturi de gheață sau chiar sub ploi torențiale.

Mai multe lassouri erau agățate de pereți, lassouri de câte douăzeci metri lungime, fabricate din frânghie specială, care rezistă la ploaie. De multe ori, viața lui Peter Rice depinsese numai de o simplă aruncătură de lassou; de aceia el întrebuința o frânghie specială, foarte mlădioasă care nu se întărea la umezeală, subțire, însă cu toate acestea foarte rezistentă; în stare să reziste la eforturi cât de puternice.

Bang! Bang! Bang!

Distanța mare slăbise intensitatea detunăturilor care se auzeau, totuşi

[5] Poncho – pătură indiană, care are la mijlocul ei o deschizătură, prin care se poate introduce capul. Serveşte şi ca pelerină.

Peter Pistol sări în picioare ca electrizat.

Se putea să fi fost doar câțiva copii care distrau împuşcând iepuri prin împrejurimi. Se putea să fi fost vreun cowboy, puțin cam băut care-şi manifesta astfel surescitarea.

Cu toate acesta, Peter Pistol ştia că ori de câte ori se auzea glasul prafului de puşcă la Buzzard Gap, însemna că e ceva de lucru pentru el. Atunci se repezi la ferestruică şi privi cu atenție în depărtare.

La capătul străzii principale, un om călare intra în oraş în goana calului. El se clătina pe cal şi părea că se menține doar cu foarte mare greutate în şea. Se aplecare înainte şi fața i se îngropase în coama calului. În urma lui, veneau mai mulți călăreți care dădeau cu cruzime pinteni cailor care se ambalaseră, în timp ce lumea curioasă năvălise în stradă. Peter îşi dădu numaidecât seama că dintr-o clipă în alta au să înceapă împuşcături şi că cele mai multe gloanțe au să se risipească, riscând să lovească mulțimea de pe stradă. Se putea ca acei călăreți să fi fost în urmărirea unui criminal, care fugise fiindcă nu-i convenea să stea la răcoare.

Nu se mai putea gândi acum să coboare, să treacă prin birou, să iasă în stradă şi să-şi croiască drum prin mulțimea aceea, pentru a putea interveni la timp - ar fi pierdut prea mult timp şi călăreții ar fi trecut de ei. Ştia destul de bine ce valoare avea fiecare secundă pierdută în asemenea cazuri. Era mai bine să se urce pe acoperiş, lucru care l-ar fi făcut să câştige timp şi să fie mai bine plasat, aşa încât să se poată servi de lassou, în caz că era nevoie.

Acoperişul casei sale domina toate clădirile învecinate, dar ca să poată ajunge de acolo, până în strada principală, trebuia să sară peste toate spațiile goale care se aflau între cele câteva case, care erau de la el până acolo. Însă pe deoparte distanțele acestea erau destul de mici şi pe de altă parte, salturi de felul acestora erau un joc de copil pentru Peter, un acrobat desăvârşit. Fulgerător, el smulse un lassou din perete şi-l puse pe umeri. În câteva secunde, el ieşi pe fereastră, se cățără pe acoperiş şi sări cu uşurință pe acoperişul vecin, al unui restaurant. Alergând, alunecând pe pante, sărind şi cățărându-se, el străbătu acoperişurile celor câtorva case, cu agilitatea unui leu de munte[6].

Ținta lui era, acoperişul teatrului „Palace”, al cărui frontispiciu putea să-i servească de adăpost, nu atât pentru el însuşi, cât pentru salvarea omului acela, pe care probabil că trebuia s-o facă. Odată ajuns acolo, el luă lassoul în mână şi se pregăti să-l arunce.

Primul călăreț se afla acum, numai la vreo câteva zeci de metri de teatru şi Peter putu să distingă clar, steaua care-i strălucea pe reverul vestei, mustața-i galică şi păru-i aproape alb.

— Rimrock Morley! exclamă el.

În aceeaşi clipă el învârti lassoul deasupra capului, îl azvârli cu îndemânare

[6] Leu de munte – Mountain lion – animal sălbatec de talie mijlocie, un fel de pumo, nu se găseşte decât în munții Americii de Nord, în cea mai mare sălbăticie.

în jurul pieptului celui rănit. Cu o smucire puternică, Peter întinse funia care se strânse chiar sub subțiorile lui Rimrock, în timp ce calul, dezechilibrat, dădu buzna drept peste treptele teatrului. Cu toate puterile lui, Peter trase în sus pe acel, pe care-l salvase.

În acelaşi moment, furioşii desperados[7], dăduseră drumul la o ploaie de gloanțe din revolverele lor, însă erau prea departe pentru ca să poată să-şi atingă ținta. Peter, cu fața crispată de efortul pe care-l făcea, continua să-l tragă în sus pe Morley.

În clipa aceea, el nu putea să vadă ce se petrecea în stradă, dedesubtul lui, dar când auzi o nouă serie de împuşcături, putea să parieze că cei doi ajutori de şerif ai lui, Tom „ Pouce" Butler şi Hicks „Doctorul", se puseseră pe lucru.

În sfârşit, el îl trase pe Morley peste frontispiciu şi-l întinse pe acoperiş. Ajutorul de Şerif din Buffalo Ford leşinase, însă deoarece mai respira încă, destul de tare, Peter se gândi că nu era pierdută orice speranță. El ar fi vrut să-şi ducă vechiul prieten, imediat la un doctor, fără a mai pierde nici o clipă, însă împuşcăturile continuau în ritm susținut. Peter ridică puțin capul deasupra balustradei pentru a arunca o privire în stradă, dar un glonte ricoşând în lemnul firmei, îi şuiera periculos pe la ureche.

Bandiții, ăştia sunt într-adevăr nişte turbați, se gândi Peter, dacă mai îndrăznesc ei să-şi continue împuşcăturile. Probabil că au un motiv extraordinar de important, dacă sunt ei aşa de îndârjiți, contra bietului Rimrock!

Bz-z-z-z!... Ca, o viespe furioasă, un alt glonte trecu pe la vreo două degete depărtare de capul ui Peter. Ăştia sunt adevărați nebuni şi trag destul de bine!

Unul din ei, instalat de cealaltă parte a străzi, de unde putea să vadă şi să tragă precis de-a lungul acoperişului, ochi direct spre Şeriful din Buzzard Gap, care nu mai avea cum să se adăpostească şi de el. Însă în aceeaşi clipă, un „45" trosni ceva mai încolo, pe stradă: banditul scăpă arma din mână şi făcând o strâmbătură oribilă, îşi duse mâinile la burtă. Peter zări atunci că cel ce trăsese, era Tom Pouce Buttler. Calul celui rănit făcu o săritură şi omul, după ce se clătină în şea, se prăbuşi la pământ, unde rămase nemişcat – pentru veşnicie.

CAPITOLUL II

„VECHEA LINIE A LUI S. P."

O nouă rafală de gloanțe, ciurui balustrada şi Peter fu nevoit să se descopere, ca să poată trage corpul nemişcat al lui Morley într-un loc mai puțin expus. După aceasta el se târî până la marginea acoperişului cu pistolul

[7] Desperados – cuvânt mexican care înseamnă disperați şi se atribuie răufăcătorilor, care au pierdut orice speranță de a se îndrepta.

în mână, tocmai în clipa când Tom Pouce Butler, dobora un alt bandit. Tom Pouce trăgea numai cu mâna stângă, căci în dreapta ținea un bici lung, de piele. Butler era mult mai îndemânatec cu biciul lui lung, decât erau mulți ţintaşi experți cu pistoalele lor, însă de data aceasta avea de-a face cu nişte asasini şi pentru ca să-i potolească, era nevoite de gloanțe, mai ales că erau prea departe ca să-i poată ajunge cu biciul. Cu toate că era un lucru destul de grav – chiar şi pentru un păzitor al legii – să întrebuințeze armele de foc, însă de data aceasta era vorba de forță majoră.

O carabină pocni şi un al treilea nemernic, muşcă țărâna la picioarele calului. Văzând aceasta cei trei supraviețuitori, dădură pinteni cailor şi o rupseră la goană spre Nord. Această dovadă de îndemânare a ajutoarelor lui Peter Rice, le fusese de ajuns. Acum îşi dădeau seama că împinseseră îndrăzneala prea departe. De aci înainte avea sa le fie destul de greu să mai scape şi fără îndoială, se putea să nu mai scape deloc!

De sus de la postul lui de observație, Peter Pistol, cunoscător în materie de cai, putea să-şi dea perfect de bine seama, că animalele acestora erau la drept vorbind epuizate, de lunga cursa pe care o făcuseră până atunci. Hicks Doctorul şi Tom Pouce Butler, ştiau ce aveau de făcut. Într-o clipită aveau să strângă o mică trupă de călăreți şi aveau să pornească în urmărirea acelor asasini.

Totuşi şansa părea că pentru moment se întoarce în favoarea mizerabililor: ieşind dintr-o stradă laterală, călare pe un poney micuț, un băieţaş intră neştiutor în strada principală, îndreptându-se spre locul incidentului. Dacă s-ar fi tras după cei ce fugeau, neapărat că l-ar fi atins şi pe nevinovatul acela, pe care curiozitatea îl împinsese să vină acolo, ca să vadă şi el ce era cu împuşcăturii acelea. Cu toate acestea, deoarece nu putuse fi văzut din toate părțile, unii continuau sa tragă, dar din fericire, trăgeau prea sus. Petre îşi puse mâinile pâlnie la gură şi strigă spre stradă: „Opriți! Nu mai trageți! Aveți să împuşcați, un copil care e în stradă!”

Împuşcăturile încetară imediat. Şi atunci Peter îl văzu pe Hicks Doctorul, micul sau ajutor de şerif, dezlegând un cal sărind în şea şi pornind imediat ca o furtună, în urmărirea fugarilor. Doctorul, luase cu el renumitu-i „bolas”[8] şi părea hotărât să nu lase să-i scape nici unul din cei trei criminali. El îşi învârtea cu îndemânare teribila-i armă pe care o primise cadou de la un gaucho argentinian, care devenise în timpul din urmă, cowboy în Arizona. Când ajunse la vreo zece metri de bandiți, el o azvârli între picioarele unuia din cai. Bolasul se învârti foarte ciudat prin aer şi apoi se înfăşură strâns în jurul picioarelor din spate ale animalului, care paralizat, se rostogoli în praf trântindu-şi călărețul.

Într-o clipa, Doctorul sări asupra lui, îl dezarmă şi-l lăsă inconştient pe pământ, în mâinile unor locuitori din Buzzard Gap. Sărind în şea, el îşi reluă

[8] Bolas – un fel de arma Sud-Americană de aruncat, formată din mai multe bile mari de fier, legate intre ele cu nişte corzi de piele sau de funie, care pornesc toate dintr-un singur loc. Azvârlite cu îndemânare se înfăşoară în jurul omului sau animalului contra căruia s-a aruncat şi îl mobilizează.

urmărirea însoțit de Tom Pouce, care-l ajunsese în fruntea unui grup numeros de călăreți.

Considerând că pentru a pune mâna pe ultimii doi bandiți, nu mai era nevoie de serviciile sale, Peter se întoarse lângă Morley care zăcea tot leşinat. Chemați de el, câțiva oameni intraseră în teatru şi instalau o scară, cu care se putea ajunge până la luminatorul ce se afla pe acoperiş. Peter le dădu prin deschizătura aceia, corpul bătrânului său prieten, coborî apoi şi el şi le ajută să-l transporte până în antreul clădirii, la uşa căruia se înghesuia o mulțime agitată.

— E rănit grav? se îngrijoră unul.

— Frumoasă ispravă Peter! urlă un altul.

— În viața mea n-am văzut o aruncătură de lassou asa de frumoasă, începu un al treilea. Toată viața am trăit printre cowboy, dar...

— Tăcere! le-o reteză Peter, care nu avea timp de pierdut. Să dea cineva fuga să aducă un medic. Dacă chirurgul nu e la hotelul Arizona, să dea fuga la doctorul Buckley. Spuneți-i că am un rănit foarte grav în biroul meu. Faceți loc, oameni buni!

Respectuoşi, locuitorii din Buzzard Gap, se dădură în lături şi-l urmară până la uşa biroului său, care se afla alături de prăvălia lui Hicks Doctorul. Susținându-l pe Morley cu o mână, el dădu jos cu cealaltă toate hârtiile care erau îngrămădite pe masa lui de lucru, pe care, după aceea, îl aşează uşor pe rănit.

Concetățenii lui, se înghesuiau în jurul său, oferindu-i mii de sugestii, c-un ton familiar, căci şeriful din Buzzard Gap, deşi învestit c-o demnitate oficială, nu inspiră teamă decât celor care erau în neregulă cu justiția.

Ştiind că nu putea să se descotorosească de toți, el puse pe unii la treabă. Unul dădu fuga în curte, ca să aducă o găleată cu apă proaspătă; altul aduse din prăvălia lui Hicks vreo două şervete curate, cu care Peter începu să-i spele fața lui Morley.

— Vă rog băieți, spuse el în cele din urmă, ieşiți afară. Dați-i bietului om, o şansă ca să poată respira puțin aer proaspăt. Hei! Amice! strigă el prin uşa deschisă ce da în prăvălia lui Hicks, adresându-se unui vlăjgan solid, care fuma o țigară de foi clătinându-se în micul fotoliu al lui Hicks. Ia ascultă! te-ar deranja dacă te-ai mişca nițel şi dacă ai lăsa liber fotoliul acela, pentru doctorul care trebuie să sosească?

— Ei, drace, se plânse, celălalt, totuşi eu am dreptul să stau aici!

El se răsuci în scaun, ceea ce făcu să se vadă, că avea jumate din cap tunsă mărunt. El adaogă cu un ton plângăreț:

— Hicks tocmai începuse să mă facă gigea, când s-au auzit pârâiturile şi omul ăsta, când aude o împuşcătură, pierde orice conştiință profesională.

E necesar să spunem aci, că Hicks Doctorul ca şi toți ajutorii de şerif de pretutindeni, avea o altă meserie. Întrucât ei nu îşi exercitau meseria de polițişti în permanență, ci numai în caz de nevoie. Ba mai mult. Hicks avea chiar şi o a treia meserie, căci dacă pe de o parte se intitula frizer, tunzându-

şi şi bărbierindu-şi concetățenii pentru câteva parale, pe de altă parte, se mândrea că le vinde şi câteva doctorii, pudre şi alte droguri primitive, pe care te poți aştepta să le găseşti pe la un farmacist amator, dintr-o provincie aşa de înapoiată. La nevoie, ştie să facă şi un pansament, să pună ventuze, să lase sânge: ceea ce l-a făcut să poarte şi porecla de „Doctorul”. Cu toate acestea, nu era un şarlatan din aceia care vând leacuri sau care fac pe tămăduitorii, în mod ilegal şi nu scapă nici o ocazie, ca să proclame lucrul ăsta, sus şi tare.

Spectatorii evacuaseră complet biroul lui Peter, când intră un om în vârstă, purtând o mică trusă în mână. Era doctorul Buckley, medic al regiunii şi în acelaş timp şi medic legist (coroner) al ținutului Trinchera.

— Sper că veți mai face ceva, pentru bietul Rimrock, domnule Doctor! exclamă Peter când îl văzu intrând. Mai e vreo speranță?

El privea îngrijorat spre medic, în timp ce acesta lua pulsul rănitului. Doctorul Buckley dădu din cap:

— Are să plece în ultima-i călătorie, dintr-o clipă în alta, Peter, spuse el. Nu mi-a fost dat să văd vreodată-n viața, un om care să se cramponeze de viață, cu atâta cantitate de plumb în el.

Continuându-şi examinarea, el exclamă.

— Drace! Trebuie să fie cineva de beton, ca să poată rezista la aşa ceva. E ciuruit de gloanțe, ca o strecurătoare.

— Chiar că aşa era Rimrock, doctore. Din beton... Însă avea o inimă aşa de bună, încât, nu ar fi putut nici măcar să pună un vierme într-o undiță, fără sa nu aibe remuşcări... Mi se pare că-şi revine!

— Cine ştie! Încearcă să-mi găseşti, puțin alcool pe aici.

Peter alergă în prăvălia lui Hicks, unde deschise un galantar din care scoase o sticlă uriaşă, etichetata: „Remediul universal”. În ea nu se găsea nici un fel de doctorie, ci doar un excelent whisky fabricat în „Bourbon”, dar ajutorul său Tom Ponce, era foarte departe de a fi aşa de abstinent.

Revenind lângă doctorul Buckley, Peter avu deodată impresia că Rimrock Morley murise. „Ce bun băiat era, începu el. Eu nu am cunoscut încă vreunul mai bun...”.

— Să fie linşat coyotul![9] se auzi țipând mulțimea din stradă. Să se aducă o frânghie!...

— Aşa, aşa! Să vedeți ce bine o sa ne distrăm! strigă o voce evident răguşită de băutură. U-i-i-i-i-i[10].

Un val de strigăte se ridică: „Să fie linşat... Să se linşeze canalia asta, şarpele ăsta cu clopoței! Să i se smulgă dinții!...”

Peter se repezi, trecând prin birou şi prin prăvălia lui Hicks şi într-o clipă fu în stradă. O mulțime de oameni se îngrămădise în fața Hotelului Arizona. Peter îşi dezlegă calul şi sări în şea, fără a mai pune piciorul în scară. Oamenii

[9] Coyot – un animal carnasier şi stricător, un fol de lup mic de prin preeriile Americii, comparabil cu un şacal.

[10] U-i-i-i-i-i – strigăt pe cowboy care îl scot atunci când vor să-şi exprime entuziasmul, sau când se îndeamnă la luptă.

alergau din toate părțile, în spre partea de Nord a oraşului. „Hai Sonny!” Peter îşi îndemnă calul „Dă buzna, n-avea nici o teamă!”

Şi, Sonny dădu buzna, fără teamă. Şeriful nici nu avu nevoie de pinteni, pentru ca splendidul său armăsar să pornească ca fulgerul şi la zgomotul copitelor lui, lumea se dădu cu iuțeală la o parte din drum. Acum putu să vadă şi Peter, ce îi atrăgea aşa de mult pe concetățenii săi, omul pe care voiau să-l linşeze, era banditul pe care Hicks Doctorul îl doborâse de pe cal, cu ajutorul bolasului sau. Era un tinerel de cel mult douăzeci de ani.

În orbii lui negri, holbați se putea citi ură, o teribilă sete de viață şi în acelaşi timp, o groază formidabilă. Era un metis, care fără îndoială, primise ca moştenire în sânge, toate slăbiciunile diferiților săi strămoşi.

— E un stejar solid, chiar în fața casei doctorului Buckley, strigă unul din mulțime, sa mergem sa-l...

— Destul! le-o tăie cu asprime Peter. Care-i viteazul ăla, care a spus asta?

Viteazul părea că nici nu mai e pe acolo. Cel puțin nici unul nu spuse că ar fi. Vreo câțiva priviră spre Şerif, apoi, îşi plecară ruşinați privirile în pământ.

— *Mi s'pare*[11] că erați cât pe aci, sa faceți o prostie, rosti cu asprime Peter, care descălecând de pe cal, îşi croia drum prin mulțime, pentru a ajunge la tânărul metis.

Acesta când văzu steaua de Şerif, lucind pe pieptul lui Peter, se aruncă înaintea lui în genunchi.

— Şerifule! se rugă el cu o voce strangulată de groază. Ah! *Amigo,* nu-i lăsa sa mă spânzure? Eu sunt numai un *muchacho*.. Un copil? Milă, *amigo!*

Peter zări în mulțimea aceea, figura, tinerească a lui Fenton „Tunsul”, care în multe împrejurări îi dăduse câte o mână de ajutor.

— Tu nu erai cu ceilalți, Tunsule?

— Pe onoarea mea că nu, Şefule! Eu tocmai mă pregăteam să boxez nițel cu Sam care e aici, când v-am văzut alergând încoace.

— Bine! Peter se întoarse spre Sam Hollis, proprietarul Marelui Magazin de Alimentație din Buzzard Gap. Te însărcinez pe tine cu chestiunea asta Sam, împreună cu Tunsul. Eu trebuie să mă duc în urmărirea celorlalți şi am întârziat destul de mult. Puştiul ăsta are să ne fie de folos; după ce mă voi întoarce, am să încerc să-l fac să vorbească. Voi să aveți grijă ca să ajungă în siguranță la închisoare.

Apoi se întoarse spre mulțime:

— Fi-ți înțelegători măi băieți. Nu-mi complicați treaba şi promiteți-mi că n-aveți să vă mai purtați ca nişte sălbateci!

— Îți dăm cuvântul de onoare, Peter!

— S-a făcut! exclamară mai multe zeci de glasuri.

— Mulțumesc, spuse Peter. Ştiu ca pot avea încredere în voi. Sunt destul de mulți răufăcători în regiunea asta, aşa că nu mai trebuie ca şi oamenii de treabă să-şi bată joc de lege. Pe curând, băieți!

[11] *Mi s'pare* – expresie foarte des întrebuințată de cowboy.

Spunând acestea, el se aruncă în şea şi porni în galop. Dar înfocatu-i roib, nici nu trecuse bine de ultima casă din oraş când Peter văzu mica trupa de călăreți, care se întorcea condusă de cei doi ajutori ai săi.

Imediat Peter îl distinse pe „Doctorul”, care nu avusese timp să-şi scoată bluza albă de bărbier, alături de Tom Pouce Butler, un adevărat uriaş ce călărea o namilă de armăsar murg, de talia stăpânului său.

Acest munte de om, îmbrăcat cowboy, se numea în realitate William Alamo Butler şi era originar din Texas. Tom Pouce cântărea cam vreo sută treizeci de kilograme, dar fără să fie caraghios cu dimensiunile-i neobişnuite (măsura mai mult de un metru şi nouăzeci), mai ales că părea şi mai înalt, din cauza tocurilor înalte, ale cizmelor de cowboy pe care le purta.

— A mers bine Tom? strigă de departe Peter.

Tom Pouce ridică brațul ca să arate că a înțeles şi făcu semn călăreților să se dea de-o parte, lăsând să se vadă un cal, pe care erau legate de-a curmezişul două forme omeneşti. Apoi el îşi îndemnă calul şi ajungând în dreptul lui Peter, exclamă cu voioşie:

— După cum vezi, Şefule, nouă ne-a mers de minune! Numai că nu prea a fost la fel şi pentru tâlharii ăştia: Doctorul l-a atins pe unul drept la mau, iar el nu a mai pretins altceva.

Peter tocmai ar fi vrut să-i întrebe cine l-a doborât pe al doilea bandit, când remarcă pe tâmpla ştangă a lui Tom Pouce o dâră roşie, care se pierdea în stuful de păr negru ca funinginea.

— Văd că erau cât pe aici, spuse el, să-mi doboare în țărână un minunat ajutor de şerif. *Mi s'pare* că ai face mai bine să o ştergi imediat la un doctor, ca să te vadă.

Tom Butler se scandaliză:

— Ştii că eşti bine, Peter! Pe tine te-au mângâiat de atâtea ori gloanțele şi cuțitele şi n-ai spus nimic, dar cum îl vezi pe altul că are o simplă zgârietură, îndată începi să gemi şi să te vaieți. Să crezi tu că am să mă duc la doctori! În schimb cu binevoitoarea ta învoire, am să dau o fugă până la Barul Cowboylor. După un gât de basamac, am să mă simt zdravăn tun.

— Tu fără basamac, eşti mort! Treaba ta, du-te şi umpleți burta cu otravă.

— Haide Şefule, tu ştii bine că eu nu beau nicicând mai mult de un pahar de-odată! Apoi strângând dârlogii uriaşului său armăsar, el îl îndreptă spre oraş, adăugând: Moderație în toate, asta e deviza mea!

Ceilalți călăreți, ajunseră acum destul de aproape şi Peter putu observa că Hicks Doctorul, rămăsese cu lungu-i pieptene de frizer înfipt în păr, în dosul urechii. Prichindelul îi strigă:

— Şefule şi a revenit în fire Rimrock Morley?

— Nu. Nu mai avea mult de trăit şi poate că în momentul ăsta, e deja mort.

Micul ajutor de şerif-bărbier-farmacist, ridică trist capul. Peter îşi aranja calul lângă al lui şi ambii merseră restul drumului, scară la scară. Din timp în timp, Peter îşi întorcea capul, ca să vorbească cu călăreții din spatele lui. În cele din urma, Doctorul se apropie de Peter Rice:

— E ceva cam neobişnuit în afacerea asta, murmură el printre dinți. Şi asta mă munceşte mult de tot... Eu am tras asupra unuia din golanii ăştia, în aşa fel ca să-l fac numai să cadă după cal. Eu n-am vrut să-l omor, fiindcă mi se pare că am fi putut scoate ceva de la el.

— Dar sunt morți amândoi, nu e aşa?

— Ba bine că nu! Şi cum îți spuneam Şefule, eu l-am atins pe primul în umăr. Imediat celalalt s-a întors în şea şi a tras... dar nu asupra mea. A tras trei gloanțe, unul după altul însă drept în capul tovarăşului său de rele. Eu cred că a făcut asta, ca să-i închidă pliscul pentru totdeauna, fiindcă toți oameni ăştia, au obiceiul să mărturisească tot ce ştiu, atunci când îşi dau seama că sunt pe moarte... Atunci de-abia Tom Pouce, l-a ochit pe celălalt şi l-a dat gata!

Peter surâse. Tom Pouce, nu spusese nici un cuvânt despre rolul pe care-l jucase în afacere asta. Băiatul acela uriaş, din Texas, era un luptător de forță şi în acelaşi timp un țintaş extraordinar, care stingea cu glonțul flacăra unei lumânări, de la douăzeci de paşi.

— Atunci du-te să le dai o mână de ajutor oamenilor acelora, ca să bage canalia aia mică în închisoare, Doctore, spuse el arătând mulțimea care îl întovărăşea pe tânărul bandit spre închisoare.

— Prea bine, şefule.

Hicks o luă la galop, trecând înainte.

Intrând în biroul lui, Peter avu o clipa de emoție văzând că Rimrock Morley se agita pe masă.

— Cerule! Te pomeneşti că scapă, doctor Buckley?...

Medicul surâse cu amărăciune, punând pe masă sticla de whisky.

— Nu! Are să se sfârşească dintr-o clipă în alta. Alcoolul ăsta, probabil că are să-i dea vreo câteva clipe de luciditate, dar atâta tot. Ca doctor, nu aş avea decât să plec, dar ca medic legist, am datoria să rămân, pentru cazul când ar avea vreo declarație de făcut în ultimul moment.

Morley, continua sa se zbată uşor. Ochii lui se deschiseră, pe jumătate sticloşi şi buzele i se mişcară.

Peter Rice, se apleca deasupra lui, dar nu putu să distingă nimic din mormăitul răguşit al lui Morley. După câteva clipe tăcu. Părea că se luptă cu moartea, căutând să-şi câştige din nou controlul asupra coardelor vocale. El ridică mâna şi-l apucă pe Şerif de mânecă.

Peter era aşa de emoționat, încât îi venea să-şi întoarcă într-o parte capul. Dar datoria îl obliga, să asculte, tot ceea ce avea de spus muribundul şi mai ales probabil că avea să spună de ce acei *desperados*, au ajuns până acolo, încât şi-au riscat chiar viața, căutând să-l facă pe Rimrock Morley să tacă.

Acesta începu din nou să bâlbâie. Cuvintele erau aproape de neînțeles – medicul cel puțin nu înțelese nimic – însă mintea exersată a lui Peter, reuşi să dea un sens acelor exclamații guturale:

— Peter!... Trebuie ca... ascultă... O afacere formidabilă, Peter!... La... vechea... linie a lui S. P.

Rimrock horcăi. Ar fi fost extrem de greu să-l mai poți face să spună ceva.

— Vechea linie a lui S. P.? îl întrebă Peter. Ce e cu vechea linie a lui S. P.? Spune-mi Rimrock?...

— Acolo e... spre – Morley horcăi din nou. Gâtlejul lui nu mai reuşea să lege sunetele. E... acolo... spre... spre... vechea... linie... a... lui...

Probabil că îl înțelesese că de aici înainte, nu avea sa mai fie în stare să mai articuleze alt cuvânt. El căută febril mâna lui Peter şi o strânse cu disperare.

Ochii cenuşii ai tânărului Şerif se înceţoşară în lacrimi. Strânse cu căldură mâna muribundului.

— Rimrock, bătrânul meu tovarăş! Îți făgăduiesc că am să le vin eu de hac, acelor diavoli care au făcut asta... vreau să spun, că acelora care au cauzat asta, organizatorii. Ți-o jur!

Bătrânul Rimrock închise ochii şi muri surâzând, strângându-i mâna tânărului Şerif, pe care îl admirase atât de mult în viață. Muri, la fel de frumos cum trăise, plin de curaj, cu sportivitate, cu franchețe... uman.

CAPITOLUL III

„TU NU VEI SPUNE NIMIC...”

Peter Rice, era un straniu amestec de asprime şi blândețe. Pe urmele celor fără de lege, era de fier. În casa mamei sale, sau când îngrijea un cal sau un câine rănit, avea finețea unei doici.

Ochii lui se umpluseră de lacrămi, când bătrânul Morley răposase. Dar un Şerif, nu putea să dea voie sentimentelor sale, să-l facă să-şi uite datoria. Trei minute, după ce acoperise cu o pătură, corpul ciuruit de gloanțe al vechiului său prieten, Peter Rice devenise iarăşi asprul vânător de oameni, cu fața sculptată în piatră.

El puse să se transporte corpul lui Rimrock la antreprenorul de pompe funebre, care adăpostea într-o magazie separată şi corpurile asasinilor ajutorului de şerif din Buffalo Ford. Nimeni, nu avea să vină să le facă o ultimă vizită, acestor criminali. Ceva mai târziu, Peter Rice, puse să se scotocească prin hainele morților, pentru a vedea dacă nu se putea găsi prin ele, ceva care să poată explica misterul morții lui Rimrock Morley. În timpul vieții, ei se ridicaseră contra societății: acum, fiind morți puteau să se odihnească la un loc cu alți oameni, într-un colț plin de buruieni al cimitirului în morminte anonime...

După aceia, când Peter se îndreptă spre închisoarea oraşului pentru a-i lua interogatoriul tânărului metis, orice urmă de tristețe dispăruse din ochii săi, care luceau acum ca jăratecul. Ştia că Tom Pouce se afla deja la închisoare; Tom Pouce, avea aerul unui bivol, dar era la fel de şiret ca o vulpe. Poate că până acum, a şi găsit mijlocul de a scoate câteva informațiuni de la prizonier.

Hicks Doctorul, îşi reluase locul lângă fotoliul său de bărbier. El îşi lăsase pistolul Colt şi luase în schimb o pereche de foarfeci, cu care deocamdată termina tunsoarea, pe care o începuse mai înainte. Lucra cu iuțeală, căci se grăbea să-şi reia activitatea de polițist.

În timp ce se îndrepta spre închisoare, Peter reflecta asupra, celor întâmplate. Şi gândul lui, era aproape la fel de rapid, ca şi mâna, atunci când trebuia să apese pe trăgaciul revolverului El considera acum, ca o datorie personală, răzbunarea uciderii prietenului său Rimrock Morley; datoria lui oficială, era de a descoperi toate dedesubturile acestei crime.

Ce avea de făcut acuma, nu-i plăcea de loc. Când trebuie să lupte cu un om, prefera să lupte cu arme egale, chiar dacă acel om, nu era decât un asasin de profesie. El nu ezitase nici când să se folosească de pumnii lui contra indiferent căruia din *desperados* în libertate, dar se simțea foarte prost, gândindu-se, că va trebui să forțeze prin asemenea mijloace, un copilandru prizonier, să spună ce ştia...

Acesta, negru la piele şi la păr ca şi la suflet, tremura ca o frunză în bătaia vântului, atunci când zări printre zăbrele lumina ce strălucea în privirile Şerifului din Buzzard Gap.

— Cum te cheamă? întrebă aspru, Peter.

Nemernicul îşi trecu limba peste buzele uscate şi clipi din ochi. Arătând spre Tom Pouce cu o mişcare a capului, el spuse:

— Eu am spus la el, că nu îndrăznit nici măcar să spune al meu *nombre* (nume). *Los hombres* (oamenii) de afară, are să omoare la mine, că eu nu păstrează gura închisă!

— Nu te îngriji tu de *los hombres,* care sunt afară! replică Peter. Tu ai să ai de a face cu *los hombres* de aici, din înăuntru. Cum te cheamă?

Prizonierul era un laş extraordinar, dar era şiret ca o maimuță. El mai fusese prin închisori şi ştia cum sunt polițiştii. Erau unii, care fără să se sinchisească, brutalizau prizonierii, până ce reuşeau să scoată de la ei tot ce aveau pe cuget şi erau şi alții cu inimă bună. Şeriful Peter Rice, avea reputația de a nu maltrata niciodată pe vreun prizonier. Din cauza asta, puşlamaua, se crezu îndreptățit să rânjească:

— Eu nu are să spună nimic!

— Aşa? exclama Peter, ale cărui fălci se încleştară. Cu toate acestea, el nu putea să administreze nici o corecție, nu intra în obiceiurile sale, aşa ceva. Făcându-i un semn lui Tom Pouce, el se îndreptă spre biroul închisorii, iar uriaşul veni după el numaidecât.

— Bestia asta mica, ştie anumite lucruri, pe care noi trebuie neapărat să le aflăm, spuse Şeriful. Măcar daca ar fi de talia mea... sau mai solid. Atunci le-aş scoate eu! Dar aşa! Nici tu nu te poți preta la treaba asta. Nu ar fi frumos! Ar fi ca şi când s-ar lupta un urs cu un pui de găină.. Şi cu toate acestea, trebuie neapărat să-l facem să vorbească.

— *Mi s'pare.* Şefule, răspunse alene Tom Pouce, că tu te porți prea delicat cu unii din pungaşii ăştia. Față de ei e gentilețe pierdută în van, asta e!

Peter ridică deodată capul.

— Da şi eu cred că ai dreptate. Cine încearcă să mângâie un şarpe, face cea mai mare greşeală, căci şarpele însuşi nu simte nici o plăcere din asta. Şi pe urmă, el însuşi ne forțează să-l tratăm în felul ăsta!

El îşi întoarse privirile spre uşa care rămăsese deschisa.

— Bravo! Uite-l şi pe Doctor. Poate că are şi el ceva de spus.

Doctorul avea într-adevăr şi el de spus ceva. Micul ajutor de şerif-bărbier-farmacist, terminase tunsoarea clientului şi-şi lăsase acasă bluza albă. Cu cămaşa aceea strânsă pe corp şi cu pantalonii strâmți de călărie, el părea şi mai pirpiriu. De fapt, abia dacă atârna vreo cincizeci de kilograme, dar asta nu-l împiedica să-şi dea nişte aere de cocoş de luptă.

— Mi s-pare că animalul ăla nu a vrut sa spună nimic, aşa-i? spuse el. Şi voi doi, va considerați prea solizi ca să va bateți cu el? Asta e, ştiu? În cazul ăsta, am să-i spun eu vreo două-trei cuvinte, dacă-mi dai voie, şefule!

Deşi cam fără voie, Peter se întoarce spre celula prizonierului, urmat de cele două ajutoare ale sale. Doctorul, era cu mult mai mic decât banditul, dar acela era puțin rănit.

Lawrence Michael Hicks, zis şi „Doctorul" era de origine irlandeză, cum o dovedeau şi ochii lui albaştri şi ciuful de păr roşcat şi, ca atare, el nu refuzase niciodată vreo ocazie de a se bate în mod loial cu cineva, cu toată slăbiciunea mijloacelor sale fizice. El îşi băgă nasul printre zăbrele, ca să poată distinge mai bine mutra prizonierului, în semiobscuritatea celulei.

— Ia spune, *hombre,* se adresă el metisului, ai de gând să vorbeşti, hai? Dacă nu, să ştii că se lasă cu bătălie între noi doi! Să vezi ce bătălie frumoasă, cinstită, dar să ştii că fără milă. Eu am să mă încui în celulă, cu tine. Nu eşti tu, prea solid, dar eşti mai voinic ca mine. Dacă am să fiu eu, cel care va mânca bătaie… atunci e în regulă, poți să-ți păstrezi secretele, Acum scoateți vesta, în timp ce şi eu voi face acelaşi lucru!

Metisul, părea că nu prea era încântat de un meci de box cu pumnii goi:

— Dar eu este rănit! se văită el. Eu are un glonț în umăr!

— Ia arată-mi! se răsti Doctorul. Scoate-ți cămaşa.

Cu un aer triumfător, metisul se execută, făcând o mulțime de schimonosiri: într-adevăr, un glonț îl lovise în partea cărnoasă a umărului.

— Asta numeşti tu rană? îl ironiza Doctorul. O să ai altele mult mai serioase, după ce ne vom fi terminat bătălia. Mai bine uită-te la asta…

Şi Hicks îşi ridică mâneca cămăşii: bicepsul lui drept, purta o plagă deschisă, destul de urâtă la aspect, dar nu prea adâncă. Surprins, Peter îşi holbase ochii. Habar n-avea că Hicks, fusese atins şi el de un glonț, în timp ce-i urmărea pe răufăcători.

Doctorul surâse:

— Aiurea! O zgârietură, şefule. Mi-am doctoricit-o eu singur în prăvălie… Haide, Peter, deschide-mi colivia asta de muşte. Canalia asta şi cu mine, suntem cu armele egale: amândoi suntem de categoria muscă şi suntem amândoi răniți. Numai, să nu intervină nimeni, ca să ne separe: dacă n-oi fi în

stare să-i fac socoteala, unui şobolan scârbos, care n-are altă distracție decât să omoare oamenii cumsecade, eu îmi dau demisia din poliție şi-mi petrec restul vieții tunzând şi bărbierind clienții!

— Aoleo! Eu vreau mai bine să vorbeşte! strigă atunci metisul. Eu nu vrea să se bate!

O licărire răutăcioasă îi strălucea în priviri:

— *Habla usted espanol?* (Puteți vorbi în spaniolă?) vorbi el, îl limba lui natală.

Peter Rice, dădu din cap afirmativ. El ştia mai multe lucruri, decât lăsa să se vadă. Era în stare să vorbească în englezeşte la fel de corect, ca un locuitor din Boston, dar prefera, ca să nu se deosebească prea mult de cei din jurul lui, să se servească de tărăgănatul *lingo*[12] din acea regiune. Pe de altă parte, ca şi mulți alți locuitori din zona frontierelor, învățase din copilărie dialectul spaniol, pe care-l vorbeau mexicanii, dintre care foarte mulți locuiau încă în Arizona. Ajutorii săi, cunoşteau şi ei această limbă, aproape la fel ca şi el, în orice caz cunoşteau cu mult mai multe cuvinte, ca majoritatea obişnuiților *peones*[13].

— Prefer sa vorbesc în limba spaniola, spuse atunci prizonierul, fiindcă pot să fiu înțeles mai uşor. Mă numesc Juan Gonzales. Sunt cizmar de meserie... Uite degetul mare, e bătătorit complet de sulă.

— Dar ți-ai schimbat meseria, spuse cu asprime Peter.!

— Da, e adevărat! Dar ştiu că am făcut o greşeală mare şi acuma regret foarte mult Da, da, pot să spun ca-mi pare foarte rău!

Peter scoase din buznar, o bomboană de gumă şi începu s-o mestece distrat. Puşlamaua asta – tânără, era un adevărat cabotin şi încerca să-şi atragă o oarecare simpatie.

În timpul acesta, prizonierul se plimba de colo, până colo prin celulă.

— Acum, spunea el, aş vrea să mă întorc acasă la mine şi să-mi reiau vechea meserie. Mi s-ar umple inima de bucurie, dacă aş putea măcar să-mi aud meşterul, făcându-mi observație că am pus un petec greşit... Aş vrea să trec frontiera înapoi!

Buzele lui Peter se strânseră, într-o crispare mută. Apoi Şeriful lăsă să-i scape printre dinți:

— Ai să treci tu o frontieră, dar nu p-aia care o crezi tu!... În fața legii, tu eşti vinovat de omor. Eşti destul de mare, ca să ştii cum se pedepseşte aşa ceva în Arizona.

— Ştiu! Dar în schimbul libertății mele, vreau să vă dau nişte informații, grație cărora puteți să descoperiți o bandă formidabilă de răufăcători. Dacă mă treceți dincolo de frontieră pe teritoriul, mexican, am să vă spun acolo, tot ce e în dosul morții ajutorului de şerif din Buffalo Ford. Am să vă spun şi numele şefului... un nume care are să vă uimească pe toți! Vă spun şi cine e

[12] Lingo – e un dialect american specific unor anumitor provincii.
[13] Peones – argați de la fermele mexicane.

locotenentul şi locul unde se ascund. Am să vă spun cum se fură toate vitele din Buffalo Ford. Vă spun tot ce ştiu... dar numai cu condiția să mă duceți în Mexic... şi să mă lăsați liber!

Ochii lui Peter se luminară. Acum, ştia cel puțin un lucru sigur: Rimrock Morley, fusese ucis din cauza unei afaceri de furt de vite! Între, Buffalo Ford şi Buzzard Gap, exista o legătură poştală de două ori pe săptămână, dar Peter nu mai fusese de multă vreme în oraşul acela. Şi Waren, Şeriful de acolo, nu-i mai trimisese noutăți de vreo două luni. Auzise el, aşa vag, că dispăreau turme de vite pe la Buffalo Ford, dar el îşi închipuise că hoții au fost prinşi de mult.

O licărire de speranță, strălucea acum în privirile false ale metisului.

— Am să vă spun tot... dacă mă duceți în Mexic, repeta el.

Peter, făcu semn cu capul, că nu aprobă. Oferta era tentantă, dar el nu avea dreptul să-i dea drumul banditului. Gonzales, trebuia să-şi plătească, datoria, pe care o avea către societate! Cu toate acestea, trebuia să existe un mijloc, cu care să-l facă pe *muchacho* să le dea pe mâna cât mai repede, banda de răufăcători de care vorbea.

— E imposibil să te liberăm, spuse în cele din urmă Peter. În Arizona, noi nu luăm aşa uşor crimele. Însă aş putea să încerc, să-ți îndulcesc puțin soarta... nu fiindcă ai merita-o, dar fiindcă tovarăşii tăi merită moartea şi tu poți să mă ajuți ca să-i dăm pe mâna justiției. Am să încerc, să obțin ca să nu fii condamnat la moarte... Poate chiar că n-ai să fii condamnat nici la închisoare pe viață. Ai putea să devii din nou cizmar... la închisoarea din Florența[14].

Juan Gonzales, spumega. El începu să verse un torent de înjurături la adresa lui Peter, cu buzele răsfrânte de ură şi cu ochii înroşiți de furie. El se repezi la gratii şi începu să le zgâlțâie.

— Termină cu asta! răcni în spanioleşte Sticks, care nu putea să rabde, ca să audă înjurându-l în fața lui pe şeful lor.

Metisul se înțepeni, ca şi când ar fi fost lovit de o plesnitură de bici! Şi cu toate acestea, se vedea că nu exclamația doctorului îl făcuse să tacă: el văzuse ceva afară... Un răcnet de groază îi scăpă şi, ca din instinct, mâinile sale dădură drumul zăbrelelor şi se ridicară deasupra capului. EI privea cu ochii holbați, pe deasupra capetelor celor trei oameni.

Peter Rice făcu stânga-mprejur. Prin fereastra cea mare a închisoarei, se putea vedea, la primul etaj al casei din față – o casă neocupată de luni de zile – țeava unui revolver, care ieşea prin ochiul unei ferestre. Într-o clipită, Peter era cu Coltul lui de „45” în mână. Dar în aceiaşi clipă, o flacără portocalie, țâşni din dreptul geamului.

Numaidecât, Peter şi ajutoarele sale traseră asupra ferestrei, iluminată de scurta țâşnire de foc, dar ştiau că era în zadar. Trăgătorul invizibil, avusese

[14] Aproape toate oraşele mari din Europa, au un „homonim” în Statele Unite, de multe ori chiar în mai multe provincii diferite.

timpul să se ferească.

Un strigat de groază pornise din spatele lor Juan Gonzales, dădea înapoi, clătinându-se. Mâinile i se duseseră instinctiv la şolduri, dar tecile revolverelor erau goale. El deschise gura şi urlă:

— Precis, că era Scar-Mouth Lesch.! El…

Genunchii i se îndoiră şi câteva clipe se clătină ca un beţiv pe marginea trotuarului. Peter se repezi înainte şi trecându-şi braţele printre zăbrele, reuşi să-l prindă de subţiori. Dar imediat îşi dădu seama, că Juan Gonzales nu mai avea nevoie de nici un ajutor.

Prin fumul produs de împuşcăturile lor. Şeriful studia figura tânărului bandit. Această figură îşi pierduse complet expresia de răutate: de aici înainte, Juan Gonzales, nu avea să mai insulte pe nimeni şi nu mai avea să-şi mai reia vreodată meseria-i de cizmar. Fusese ucis, pentru, ca să-l facă să nu mai vorbească nimic.

— Galopează cineva pe strada mare! strigă Tom Pouce, după ce trecu prima secunda de emoţie. Cu o iuţeală surprinzătoare pentru volumul lui, el o rupse la fugă pe uşă, cu Hicks, după el.

Încetişor, Peter lasă corpul să alunece pe podea. Ce importanţă mai avea, Juan Gonzales nu mai suferea de nimic… Când se ridică. Peter Rice avea în priviri, acea lucire metalică, care-i apărea întotdeauna, în luptele cele mai violente. Apoi porni în urma oamenilor săi.

CAPITOLUL IV

PE URME

Sonny, superbul roib al lui Peter, nu se mai găsea legat în faţa prăvăliei lui Hicks, când Şeriful ajunse acolo în fugă. Omul care-l ucisese pe Gonzales, ştiuse să prevadă totul!

Dar Peter, nu-şi pierdea niciodată timpul, ca să spumege de mânie, inutil: el alergă până la prăvălia în faţa căruia se găsea legat un cal alb, mare, ce-i aparţinea lui Sam Hollis, proprietarul magazinului şi-n acelaşi timp şi proprietarul clădirii aceleia nelocuite, în care pândise asasinul, ca să-şi poată face treaba.

Hicks: plecase din nou spre închisoare, ca să-şi ia de acolo o nouă provizie de cartuşe, în timp ce Tom Pouce strângea chinga uriaşului său cal. Un strigat de ajutor, se auzi din interiorul magazinului, de unde ieşi dintr-odată Şam Hollis, cu mâinile şi picioarele pline de bucăţi de frânghie, care evident că serviseră ca să-l lege. Probabil că se desfăcuse singur de ele, după multe eforturi, căci fruntea-i şiroia de sudoare.

— Erau trei inşi, Peter! striga el. Toţi trei m-au legat ca pe un jambon. Au intrat în magazin, mi-au pus un „45” în burtă şi m-au dus în spatele tejghelei,

unde m-au legat. Mi se pare, că sunt tot din şleahta acelora, care l-au ucis pe bietul Rimrock!

La zgomotele acelea, mai mulți oameni alergaseră şi acum îl informau pe Şerif:

— Au furat caii din fața hotelului Arizona, cai odihniți. Pe urmă au fugit înspre Nord. Spre Buffalo Ford!

Peter Rice, se strâmbă.

— Bine… Eu îți iau calul împrumut, Sam. Sunte-ți gata băieți?

Doctorul şi Tom Pouce, erau gata. În mare, ei porniră pe strada Mare, la câțiva paşi în urma şefului lor. Calul lui Tom Pouce, avea formidabile rezerve de energie şi purta pe el o sută treizeci de kilograme ale lui Tom, aşa cum poartă un poney indian, un copil. Cât despre Doctor, el avea un murg slab şi nervos, tocmai pe măsura stăpânului său.

Cei trei nelegiuiți, ajunseseră de mult în plin câmp şi Peter, împreună cu tovarăşii săi încă nu părăsiseră oraşul. Peter credea că are să poată să-i ajungă, peste vreo oră, deoarece caii pe care-i furaseră, probabil că erau nişte animale obişnuite, care ar fi fost la capătul forțelor lor, înainte de a fi străbătut zece mile. Caii aceia, întrebuințați de păzitorii turmelor, erau buni pentru trap mărunt, dar dacă erau forțați să galopeze mai mult timp, îşi pierdeau curând respirația.

Din cauza aceasta, el socotea că întâlnirea cu bandiții, se putea prea bine să se producă dincolo de câmpie, într-o regiune accidentată, plină de coline. Acolo, se aflau de-a lungul drumului, o sumedenie de butuci de arbori, acoperiți cu tufe şi numeroase râpe, care constituiau adăposturi excelente pentru nişte țintaşi, care ar fi avut ideea să le întindă acolo o cursă şi să-i aştepte.

Şi tocmai o astfel de cursă se aştepta Peter să găsească în regiunea aceia. Întrucât bandiții, nu mai putea spera să scape de urmărirea lor, cu caii aceia epuizați, inevitabil că trebuiau să aleagă lupta sau să se predea. Îndată ce vor auzi în urma lor zgomote de copite, în mod sigur că vor părăsi drumul şi vor alege cele mai bune adăposturi, unde îi vor aştepta.

Aceşti criminali, erau oameni fără frică, care puteau risca orice. Dealtfel dovediseră aceasta, întrucât îndrăzniseră să vină până în mijlocul oraşului, ca să-l facă pe Juan Gonzalez să tacă pentru totdeauna. Nu aveau nimic asemănător cu bietul metis, aşa de laş. Putea să fie sigur, că erau oameni, nu glumă şi conduşi de un şef extraordinar.

Peter Rice, începuse sa întrezărească punctele principale ale problemei pe care o avea de dezlegat. Juan Gonzales, îi vorbise de furturile de vite, ceea ce îndemna că marile crescătorii de vite de la Buffalo Ford, fuseseră decimate. Moartea bătrânului ajutor de şerif, se explica acum cu uşurință: fusese omorât din acelaşi motiv, pentru care-l uciseseră şi pe Gonzales… ştiau prea multe asupra acestei afaceri. Datoria Şerifului din Buzzard Gap, era acum, nu numai să-i pedepsească pe adversarii actuali, ci mai ales să demaşte omul, al cărui creier răufăcător şi viclean, hotăra toate aceste omoruri.

Tânărul şerif, cunoştea foarte bine mentalitatea celor fără-de-lege şi această ştiință, îi salvase de multe ori viața. El se plasa în situația fugarilor şi-şi imagina, ce-ar fi făcut el în locul lor.

Câteodată, vreun bandit mai stupid, reuşea să-l înşele, datorită stupidității lui, întrucât acționa de o manieră, care nu i-ar fi putut da prin gând nici unui om cu bun simț. Dar criminalii, pe care el îi urmărea acum, arătaseră cât erau de şireți. Gonzales, el însuşi, cu toată laşitatea lui, se arătase aşa de viclean şi de perfid. Şi şeful lui, Scar-Mouth[15] Leach pe care-l denunțase în clipa când murea, probabil că poseda aceleaşi calități, plus o vastă experiență şi fără îndoiala, o îndrăzneală afară din comun. Şeriful încercă să-şi imagineze, ce-ar fi făcut el în locul lui Leach.

În nici un caz, n-ar fi părăsit drumul, căci în regiunea aceea pustie, ar fi riscat să se rătăcească, sau să nimerească într-un canyon[16] fără ieşire în partea cealaltă. Peter ar fi căutat să întindă o cursă, la vreo zece mile depărtare de Buzzard Gap, într-o regiune plină de stânci şi dealuri; de acolo, un țintaş îndemânatec, putea să blocheze trecerea oricărui călăreț, care ar fi venit pe singurul drum practicabil.

Caii lor, galopau uşor pe drumul plin de praf şi toți trei mergeau în tăcere. Cei doi Ajutori, ştiau ce-i aşteaptă şi erau gata să asculte, de cel mai mic gest al şefului lor.

Drumul, care fusese foarte drept de-a curmezişul câmpiei, începu să facă cotituri printre delulețele pe care creşteau tufişuri dese de plante grase şi de mesquites. După aceia, începu să urce în pantă foarte accentuată şi mirosul cedrilor şi al pinilor începu să se simtă destul de pronunțat. Caii, aproape că nu încetiniră deloc mersul, caci fuseseră antrenați la astfel de drumuri.

Vânătorii de oameni, ajunseră în sfârşit la o primă creasta acoperită de pini şi de câțiva brazi. La picioarele pantei, un mic torent traversa drumul. Şeriful, care privea în depărtare, scoase de odată o exclamație de bucurie şi făcu semn oamenilor săi, să-l urmeze.

Pe la vreo mila depărtare, în față lor, trei călăreți se urcau pe o coastă. Peter văzu un revolver fumegând şi detunătură ajunge până la ei câteva, secunde mai târziu. Bandiții, îi văzuse pe urmăritorii lor.

Peter surâse. Asasinii ăştia, îşi închipuiau c-ar putea să-l sperie pe el şi pe ajutoarele sale?

— Mi se pare, ca suntem reperați, spuse el.

— Cam aşa e, şefule! Tom Pouce îşi sălta mereu coltul din teacă.

— Mii de pipe! strigă Doctorul. Acuma am pus mâna pe ei. Ce zici, dacă aş face un ocol, aş putea ajunge înaintea lor la cotitură şi...

— Nu, i-o reteză scurt Peter. Prea periculos! Nu trebuie să-ți bagi capul, chiar în gura leului? Doctore! Puțină prudență, nu strică, amice!

Dar şi el era la fel de surescitat, gândindu-se la apropiata luptă, ca şi

[15] Scar-Mouth – însemnat la gură.

[16] Canyon – o prăpastia în munți, cuprinsă între doi pereți verticali, apropiați mai mult sau mai puțin înalți şi drepți, inabordabili. Un fel de defileu.

Doctorul. Perspectiva de a suprima una sau două vieți omeneşti, îl întristă. În adâncul sufletului lui bandiții aceştia dacă le-ar, scăpa, nu şi-ar face nici un fel de scrupule în această privință. Ucigându-i sau capturându-i apărau viața la o mulțime de oameni.

Cei trei coborau panta în galop, conduşi de Peter, pe bălanul lui mare. În timp ce ei treceau torentul, fugarii dispărură în partea cealaltă a crestei din fața lor. Şeriful se gândi că ei nu aveau să aştepte până în ultima clipă, pentru a se pregăti de rezistență. Într-adevăr, în momentul în care treceau peste o mică spinare de deal, după care se putea vedea din nou creasta în dosul căreia dispăruseră bandiții, un glonț şuieră pe lângă el. Urmat numaidecât de zgomotul detunăturii. Glonțul străbătu pulpana de piele, a apărătorilor[17] pe care le purta pe picioare. În aceiaşi clipa el sări din şea, făcu vânt calului, pentru a-l bune la adăpost, iar el se azvârli pe burtă, în dosul trunchiului unui chaparral. Tufişurile de stejari pitici, nu erau decât un foarte slab refugiu, căci un glonte şuieră din nou pe lângă el. Atunci se azvârli numaidecât spre dreapta şi de data aceasta, un glonț îi sfâşie mâneca stângă a cămăşii.

Tom Pouce şi Doctorul, descălecaseră şi ei. Voluminosul Tom, se strângea cât putea de tare la pământ, pentru a expune cât mai puțin din masa corpului său. Cât despre Hicks, el se strecura ca un şarpe pe sub un tufiş de ienuperi. Micul ajutor de şerif-bărbier-farmacist, îşi finea periculosu-i bolas în mâna stângă. Era limpede, el avea intenția să se apropie cât de mult de cei trei bandiți, ca să prindă unul cu ajutorul ciudatului său instrument. O împuşcătură se auzi pe creastă şi Doctorul se făcu una cu pământul. Când îşi ridică fața de la pământ, Peter azvârli repede o privire şi constată că micul ajutor, avea un obraz plin de sânge. Dar Doctorul surâse şi-i făcu cu ochiul.

— S-ar putea să nu scăpăm de toate gloanțe lor…, dar de data aceasta, nu-i decât o zgârietură.

— Fii atent, dragul meu, ordonă Peter… Ține-te cât mai acoperit şi strecoară-te spre dreapta. Tu, Tom Pouce, du-te mai înspre stânga. Doctore, nu te încrede prea mult, în jucăria ta argentiniană. Tipii ăia de sus, sunt veninoşi ca şerpii cobra.

În timpul acesta, munții înconjurători răsunau de ecoul împuşcăturilor. Peter se strecurase într-o mică crăpătură… Norocul lui, căci după o clipă focul bandiților se concentrase asupra tufişului de chaparral, după care fusese ascuns. El avu un surâs de satisfacție, văzându-l la dreapta lui pe Tom Pouce, care se ridica puțin câte puțin, în aşa fel ca să poată să-i descopere la un moment dat pe cei ce trăgeau în ei. Tom Pouce îşi lăsase biciul, care în mâinile lui era o armă formidabilă, dar bine înțeles inutilă la distantă mare. Figura uriaşului ajutor de şerif, era roşie de surescitare; ochii îi străluceau şi-şi trecea limba peste buze, aşa cum făcea întotdeauna în mod instinctiv, când

[17] Cowboy, nu poartă pantaloni largi, aşa cum ar părea după fotografiile care circulă pretutindeni. Din contră, ei poartă pantaloni strâmți de călărie, dar îmbracă peste ei nişte apărători largi de piele groasă – chaparros – de multe ori îmblănita.

se pregătea de o importantă „lovitură teribilă”. Privirea lui se încrucişă cu a Şerifului. Era între cei doi o înțelegere tacită, care nu exista decât între oamenii care au suferit împreună proba focului. Peter ştia ca cei doi oameni, şi-ar fi dat şi viața pentru el, aşa cum şi el şi-ar fi dat-o pentru ei; dar înainte de toate, el ar fi vrut ca oamenii lui, să iasă din afacerea asta în cele mai bune condiții posibile.

Întorcându-se din nou spre adversari, el se căță spre un mesquite, crezându-se mai adăpostit, dar un glonte se înfipse la vreo câțiva centimetri de capul lui, împroşcându-l cu nisip şi pietricele. Bandiții, crezând că l-au atins, scoaseră un urlet de triumf, dar ca să fie mai siguri, continuară să-l ochească mai departe.

Peter îşi dădu seama, că trebuia neapărat să-şi găsească un adăpost mai sigur. Ca un fulger, el se repezi spre o stâncă, care deşi nu era destul de mare pentru a-l ascunde pe de-a-ntregul, constituia totuşi un adăpost mai bun decât tufişul. El se ghemui în dosul pietrei şi scoase puțin capul ca să privească.

Acolo sus, pe creastă, bandiții erau bine apărați de nişte trunchiuri mari de copaci. Peter îi putea repera grație fumului şi focurilor de revolvere; fiecare trăgea cu două pistoale, pe rând şi sunetele aproape neîntrerupte pe care le produceau armele lor, ar fi zdruncinat şi nervii celui mai încercat om.

Dar nervii lui Peter, erau de oțel. Pe de altă parte, acum avea şi satisfacția de a-şi vedea proprii săi oameni, la fel de bine adăpostiți ca şi bandiți. Ei ajunseseră la adăpostul unor arbori mai mari, în timp ce Peter, rămăsese în terenul plin de mărăcini, între amândoi, cu scopul de a-i proteja şi pe unul şi pe celălalt în cazul când bandiții, ar fi încercat să facă o năvală bruscă. Tom Pouce, ochea liniştit cu răbdare, ca şi cum ar fi tras la țintă, la o serbare câmpenească. Hicks, era mult mai vioi şi nu lăsa nici să se răcească măcar țeava armei.

— Aa-a-ah!

Pe creastă, unul din netrebnici apăruse din dosul unui arbore. Brațul său drept, îi atârna inert. Nebun de durere, el uitare orice prudență şi urla ca un câine rănit. În mâna stângă, el îşi mai agita încă revolverul; uriaşul *„sombrero”* căzu şi omul se repezi înspre Peter, descărcându-şi arma. Unul din gloanțele pe care le trăgea străbătu teaca revolverului lui Peter. Acesta, văzându-se de data aceasta serios periclitat, îl doborî pe nelegiuit, c-un glonț în plină inimă. Omul căzu ca o masă de plumb, amuțind pentru totdeauna.

Ca la comandă, împuşcăturile ce veneau de pe creastă, se opriră, ca prin miracol. Ajutorii de Şerif îşi opriră şi ei focul, căci erau bine instruiți şi nu risipeau niciodată muniția, când nu erau siguri de obiectivul lor.

Se lăsa seara şi întunericul începuse să se coboare sub acoperământul de arbori. Acum nu s-ar mai fi putut vedea poziția bandiților, decât dacă ar fi tras. Cu toate acestea, Şeriful putea să-i distingă încă pe proprii săi oameni şi când îl văzu pe Tom Pouce ocupat cu răsucirea unei țigări, nu se împiedică să nu râdă. Tovarăşii săi erau băieți dintr-o bucată, neobosiți şi pricepuți la orice

treabă, dar ştiau mai bine ca oricare alții să profite de clipele de liniște.

Nici o împuşcătură nu mai rupea tăcerea serii. Nu cumva bandiți o şterseră? Că doar nu fuseseră uciși toți deodată. Poate aşteptau ca adversari lor să facă vreo imprudență! Sau poate executau vreo manevră de învăluire?

Peter Rice căuta să-şi răspundă singur la aceste întrebări. Ca să ia cu asalt, creasta dealului, ar fi însemnat să încerce o sinucidere alături de cei doi tovarăşi ai săi. Câteodată, viața unui şerif, depinde numai de răbdarea pe care o are şi Peter socotea că şi de data aceasta era cazul.

Zece minute, cincisprezece, douăzeci, aşteptară în tăcere. Întunericul începea să se coboare şi mai mult, iar răufăcătorii continuau să nu mai dea niciun semn de viață. Probabil, că aşteptau ca Peter, mult mai vizibil decât ei, să se descopere o clipă…

Atunci, Şeriful se lungi în dosul pietrei, puse pălăria într-o ramură uscată, o ridică puțin de-asupra pietrei şi trase.

Bandiți ar fi putut să riposteze imediat, trăgând spre locul de unde au văzut pornind împuşcătura. Trucul acesta cu pălăria, era la fel de vechi ca şi Odiseea şi Peter ştia că tâlharii aceia erau experimentați şi nu se lăsau ei înşelați uşor. Cel puțin nu întotdeauna… Cu toate acestea putea să încerce…

Dar nimeni nu ripostă. Peter mai lăsă să se scurgă zece minute, apoi ieşind din dosul stâncii, trase spre ei şi se azvârli în aceiaşi clipă la pământ. Nici un răspuns… Atunci Şeriful îşi strigă încet cei doi ajutori şi ținură un mic sfat.

— *Mi s'pare,* că au cam spălat putina, declară el. Afară de ăsta care va rămâne aici până l-or îngropa… Nu mai putem sta aici, pierzând timpul, aşa ca să vedem ce se petrece acolo, cățărându-ne cu precauție. Băieți, să nu neglijați în drum nici un colțişor după care se poate ascunde cineva. Haideți.

Târându-se ca şerpii, ei se strecurară până în vârful crestei. Din când în când mai rupeau câte o ramură uscată, care trosnea, dar aceasta nu le pricinui nici un incident supărător. Un minut mai târziu ei înțeleseră de ce.

Omul pe care Peter îl doborâse, zăcea pe pământ în locul unde căzuse. Un altul, care părea a fi un metis, judecând după tenul pământiu şi după îmbrăcăminte, zăcea prăbuşit în dosul stâncii care îi servise de adăpost. Era mort, fără îndoială.

Peter aprinse un chibrit ca să-l examineze: el fusese împuşcat în picior, dar primise şi un glonț în ureche, un glonț tras chiar de lângă tâmplă, dovadă era arsura produsă de flacăra, în jurul rănii. Într-o clipă Peter îşi stinse chibritul.

— Ei bine! Ați văzut ce s-a întâmplat, băieți! Asta a fost atins în picior de unul din noi şi prin aceasta a fost scos din luptă. Celălalt, neputând totdeodată să-l urce pe un cal şi să se şi apere, pe el însuşi, a preferat să-i tragă un glonț în cap şi să-l dea gata… L-au ucis şi pe asta, ca să nu cumva să vorbească!

— Morții sunt mexicani, amândoi, remarcă Tom Pouce. Aşa că cel care a scăpat, trebuie să fie Scar-Mouth Leach.

— A! Dar nu o să lăsăm noi, treaba asta, neplătită, Şefule! exclamă Doctorul fierbând de mânie.

— Fii fără grijă! răspunse Peter. În ori ce caz, în seara asta, nu mai avem nici o şansă ca să-l mai ajungem, deoarece a plecat de mult. Să ne întoarcem în oraş şi să ne aranjăm câteva mici socoteli. Eu vreau să-mi văd mama. Mâine, o pornim spre Buffalo Ford. Am impresia că prin locurile acelea, o să cam avem de furca, zilele viitoare… zilele, sau săptămânile viitoare!

CAPITALUL V

MAMA UNUI ŞERIF

În aceeaşi seară, tocmai pe la orele nouă, Peter Rice şi ajutorii lui ajungeau înapoi la Buzzard Gap. Sam Hollis, găsise în timpul acesta, calul lui Peter, Sonny, pe care banditii îl legaseră într-o străduță, mai dosnică, sperând că Peter Rice va pierde oarecare timp în căutarea lui, ceea ce le-ar fi permis lor să câştige o distanță mai mare şi să se facă nevăzuți. Dar Peter Rice nu-şi pierduse timpul în căutări zadarnice, ci reacționase aşa de repede, încât doi din cei trei oameni fără-de-lege, fuseseră nevoiți să-şi piardă viața.

În buzunarele celor ale căror corpuri erau depuse la antreprenorul de pompe funebre, nu se găsiseră decât câteva obiecte fără valoare. În monede mărunte… nimic care să le permită de a-i identifica pe morți, cu atât mai puțin pe şeful lor ocult.

Îngândurat, Peter se înapoie la birou, în tovărăşia ajutoarelor sale. Deocamdată, nu ştiau decât un singur lucru: un anume „Scar-Mouth” Leach, era amestecat în afacerea asta criminală, într-un fel sau într-altul. Dar în spatele lui Leach, trebuia să fie altcineva, sau mai bine zis, deasupra lui… unul care trăgea sforile, în timp ce Leach, executa toate însărcinările.

Doctorul începuse să aranjeze lucrurile prin prăvălioara lui, căci se aştepta să petreacă mai multe zile la Buffalo Ford. Era un frizer bun, dar mult mai bun ajutor de şerif. Când legea îl chema în serviciul ei, toată lumea din Buzzard Gap, trebuia să se bărbierească acasă şi cu aceeaşi ocazie n-avea decât să-şi taie şi părul aşa cum puteau.

Peter îşi ştergea şi ungea revolverele cu câte şase focuri şi îşi reaproviziona centura cu cartuşe. Apoi îşi examină cu atenție carabina Winchester, care se afla într-un colț al biroului. În zorii zilei, când avea să plece spre Buffalo Ford, avea să-şi aşeze cu grijă carabina la oblâncul şelei, gata încărcată. Neştiind în mod sigur ce avea să găsească la Buffalo Ford, Peter se pregătea pentru orice eventualitate…

— Haideți băieți duceți-vă să vă culcați câteva ceasuri, le spuse el. La ce oră credeți că ar fi mai bine să plecam spre Buffalo Ford?

— Nu importă când, şefule, putem să plecăm şi acum, răspunse prompt Tom Pouce.

În cele din urmă, plecarea fu hotărâtă pentru ora patru dimineața. La ora

trei şi jumătate, Tom Pouce avea să se scoale ca să înşeueze caii şi să pregătească toate lucrurile.

După ce le-a urat noapte bună prietenilor săi, Peter Rice porni pe Strada Mare. Pe faţa lui dispăruse expresia de încordare care domnise în timpul ultimelor ore şi acum se putea vedea în ochii lui cenuşii ca fumul, o expresie de blândeţe şi tandreţe. Tânărul şerif Peter Rice, se ducea să-şi vadă mama.

Orologiul instalat deasupra căminului, tocmai bătea de zece, când Peter împinse portiţa grădinii ce înconjura căsuţa în care locuia el, împreună cu mama lui. Prin fereastra deschisă, se vedea d-na Rice, ocupată cu lustruirea argintăriei. În bucătărie, pe masă, se afla gata pregătit tacâmul fiului său.

Doamna Rice era văduvă de multă vreme şi îşi adora băiatul, care ştiuse să-şi câştige respectul locuitorilor din Buzzard Gap şi din regiunea Trinchera.

Peter deschise încetişor uşa.

— *Hello,* mamă!... Îmi pare că eşti foarte ocupată, astă seară!

— Peter! strigă mărunţica femeie, cu părul cărunt, cu un aer de mulţumire, care apoi dispăru dintr-o dată. Ia spune-mi de unde vii? Am auzit vorbindu-se, că a fost o luptă pe Strada Mare!

Peter făcu câţiva paşi şi-şi îmbrăţişă mama.

— Aş! Nu a fost mare lucru, spuse el încet. Sper că asta nu te-a împiedicat să mănânci, ia spune!

— Am luat o ceaşcă de cafea şi un biscuit, pe la ora şapte, spuse ea. Eu te-am aşteptat tot timpul; masa e gata, chiar şi cafeaua, pe care n-am decât să o mai încălzesc puţin. Ţi-am pus tacâmul şi într-o clipă îţi servesc şi mâncarea.

— În cazul ăsta, lasă-mă să-ţi termin eu treaba, mamă, răspunse Peter, luându-i polonicul de argint din mână şi începând să-l frece. Apropos, nu crezi că a cam început să se încălzească vremea?

— Dar... împuşcăturile acelea? insista mama lui. Eu, am fost foarte îngrijorată, ştii?

Peter lăsă deoparte polonicul şi îi înconjura umerii cu braţele:

— Hai, mămico, nu te mai îngriji de mine. Nu mi s-a întâmplat nimic, nu vezi?

Dar ochii d-nei Rice, cărora nu le scăpa nimic din ceea ce-l privea pe fiul său, remarcaseră deja gaura din teaca pistolului lui Peter.

— Gaura asta, nu era când ai plecat la prânz de-acasă, Peter!

Şeriful se roşi ca un copil. Uitase să-şi ascundă centura sub streaşină, când intrase în casă, aşa cum avusese la început intenţia.

— Ei asta e! Ce importanţă are un fleac ca ăsta, mama? Puteau să fie zece găuri şi să nu mă fi atins nici un glonţ! El încercă să schimbe vorba. Apropos, ţi-au mai rămas ceva biscuiţi?.

— Vreo zece. I-am păstrat calzi, în cuptor.

Peter se repezi şi-i scoase din cuptor şi apoi îi aşeză ca un castel, din cărţi de joc, pe o tavă. Aduse un scaun pentru mama lui, îi turnă cafea şi tot timpul cât dură masa, întreţinu o conversaţie, despre tot felul de lucruri. Dar mereu, mama lui revenea la împuşcăturile care răsunaseră, pe Strada Mare.

Peter nu o mințea niciodată, dar făcea tot posibilul, ca să-i îndepărteze orice îngrijorare.

— La urma, urmelor, pungaşii ăia erau aşa de neîndemânateci, că n-ar fi nimerit nici măcar un elefant, la zece paşi depărtare, spuse el. N-ai de ce să te temi, mămico, te asigur eu. Că sunt foarte atent, totdeauna. De altfel, eu sunt sigur, că şi tu preferi să mă vezi făcându-mi datoria, decât să trândăvesc toată ziua la soare, în grădiniță, sau la cârciumă... nu e aşa mamă?

— În privința asta, sunt nevoită să recunosc că sunt mândră de tine, dragul meu, admise d-na Rice. Nici nu văd care altul ar mai putea sa păstreze ordinea aşa de bine ca tine, într-un oraş ca Buzzard Gap.

Ea azvârli deodată, o privire iscoditoare spre fiul său.

— În seara asta, rămâi acasă, Peter?

Peter îşi băgă nasul în farfurie.

— Vezi că... eu... nu, nu rămân. Uite ce e; am ceva de aranjat la Buffalo Ford şi trebuie sa plec în zori... Şeriful Warren are nevoie de o mâna de ajutor şi fiindcă, eu sunt sortit, tocmai la aşa ceva, TREBUIE să mă duc acolo, trebuie neapărat, mama. Cum se termină, vin imediat înapoi.

Apoi încercă iar să schimbe vorba:

— Cum merge noul tău orologiu, mămico?

— De minune, băiatul meu. Nu-i nevoie să-l întorc, decât odată pe săptămână şi tocmai mâine, Sâmbătă, trebuie să-l întorc.

Peter luă notă, de lucrul acesta şi apoi începu să şteargă vasele, pe care mama lui le spăla. Nu-i dădea prin cap, că era nostim de văzut, un vlăjgan de Şerif, cu două pistoale la şolduri, ocupându-se cu o treabă aşa de liniştită. El iubea doar două lucruri: legea şi pe mama lui. Nu era fericit, decât în două împrejurări: atunci când, era în urmărire şi când făcea câte o trebuşoară, lângă maică-sa.

— Profitând de câteva momente în care rămase singur, cât timp mama lui coborâse în pivniță, ca să pună untul la răcoare, Peter deschise faimosul orologiu şi strecură înăuntru câțiva dolari de argint. A doua zi, în timp ce el va galopa departe de casă, măicuța lui avea să fie plăcut surprinsă, când va voi să întoarcă orologiul.

Nu erau puțini oameni în Buzzard Gap, care să nu aibă altă plăcere decât să-şi piardă vremea prin „Barul Cowboylor" şi alte cabarete *(saloons)* petrecându-şi nopțile la joc, sau povestindu-şi beți pretinse aventuri nostime. Peter Rice se distra în alt mod: el îi făcea măicuței sale mici cadouri neaşteptate, cât mai originale, sau ajuta în mod discret pe unii din concetățenii săi mai nenorocoşi, său chiar scăpând din diferite încurcături pe unii din delicvenții ce îi cădeau în mână şi ale căror greşeli, erau datorate mai mult prostiei lor, decât unei rea voințe.

Aşa era Peter Rice Pistol, Şeriful din Buzzard Gap şi al Regiuni Trinchera.

CAPITOLUL VI

BUFFALO FORD

Pe la începutul după-amiezei următoare, Peter Rice, Tom Pouce şi Doctorul îşi făcură intrarea în micul orăşel Buffalo Ford, care devenise un centru de creşterea vitelor foarte renumit. Ei făcuseră tot drumul acela în linişte, fără să se grăbească, din precauție, ca să se ferească de orice curse care s-ar fi putut să îi aştepte în cale.

Buffalo Ford semăna foarte mult cu Buzzard Gap: era un oraş în care se muncea mult, dar în care nu se zugrăveau prea des casele. Creşterea vitelor, singura însă rentabila resursă de viață a regiunii, făcea să meargă într-o alură vertiginoasă, diferitele negustorii locale, printre care din nenorocire, antrepriza de pompe funebre nu se putea considera ca fără dever. Căci, trebuie s-o mărturisim, viața în Buffalo Ford era la fel de dură, cât era de activă.

Peter şi cu oamenii săi, se opriră în fața biroului Şerifului, o casă cu două etaje, completată pe o latură, cu o magazie mare în care se păstra pompa de incendiu a Comunei, iar în partea cealaltă cu un fel de colivie, care servea de închisoare autorilor micilor delicte. Închisoarea adevărată, construită solid din cărămizi, se găsea pe altă stradă, în spatele judecătoriei locale, ale cărei numeroase balcoane de lemn sculptat, arătau că a fost odinioară o autentică *hacienda* (conac) mexicană.

Şeriful Waren, îi salută de la fereastră pe cei trei din Buzzard Gap, în timp ce ei îşi legau caii de balustradă. Îndată ce ei intrară în birou, surâsul primitor cu care şeriful local îi întâmpină, dispăru deodată, când văzu expresia întunecată de pe fața lui Peter.

Bătrânul îşi dete numaidecât seama că s-a întâmplat ceva:

— L-au... l-au ucis pe Rimrock! bâlbâi el prăbuşindu-se într-un fotoliu.

— De unde ştii asta, Warren? întrebă Peter.

— Am... am ghicit acuma. De multă vreme mă aşteptam la aşa ceva, mă temeam de mult că aşa are să se întâmple până la urmă. Hoții care au umplut regiunea asta, au decimat turmele de aici, mai mult decât ar fi făcut-o trei epidemii la un loc.

— Dar de ce s-au agățat de Rimrock? întrebă Peter. Ar fi putut prefera să te ia pe tine drept țintă, Warren?

— Ei bine! Uite ce e: acum trei zile, Rimrock mi-a spus că-şi formase o părere asupra modului misterios în care dispar vitele. Hoții, probabil că au aflat că el e pe cale să-i demaşte: de atunci nu l-am mai văzut. Şi acum, l-au ucis! După părerea tâlharilor, probabil că fusese prea curios... Fac prinsoare, că trebuie să fi fost mai mulți, ca să reuşească să-l doboare!

— Erau vreo şase, după câte ştiu eu, spuse Peter, care îi povesti apoi, cum se petrecuseră lucrurile.

Mâna tremurândă a bătrânului, se crispase pe colțul mesei.

— Ah! Dacă aş fi fost altceva decât o ruină de om, îmbătrânit, spuse el

spumegând de furie, aş fi putut să-i dau şi eu o mână de ajutor lui Rimrock! Dar eu nici nu mai sunt în stare măcar să ochesc cu pistolul. Şi rănile mele vechi, mă chinuiesc aşa de rău, încât nu mai sunt în stare să încalec nici pe cel mai liniştit poney. Când vreau să merg undeva, trebui să mă duc cu trăsurica[18].

Pumnii lui noduroşi, loveau cu furie în masă şi o clipă îşi pierdu răsuflarea:

— Dacă aş putea măcar să umblu, reluă el, aş lua-o din nou pe urmele lor şi nu m-aş odihni vreodată, până ce nu i-aş trimite pe mizerabili ăştia, în fundul iadului, aşa de afund, încât şi dracul să-şi tocească coarnele ca să dea de ei.

Peter Rice rămase tăcut. El venise la Ford, tocmai cu intenția de a face, ceea ce dorea bătrânul şerif. El ştia destul de bine, că un şerif nu avea de obicei, alt sfârşit decât acela al lui Rimrock Morley; cu puțină şansă, el putea cel mult să-şi sfârşească viața, bătrân, cu trupul şubrezit, plin de cicatrice, ciuruit de răni, aşa cum era bătrânul Warren. Dar el se consola la gândul că, datorită abnegației cu care şerifii îşi sacrificau viața, nenumărați cetățeni puteau să-şi isprăvească zile în tihna, în casele lor.

— Ei! Ce mai e pe aici?

Această întrebare, era pusă de un nou sosit, un om pe care Peter nu-l cunoştea şi care intrase pe uşa din dos, cu aerul familiar al unuia care vine destul de des, ca să se simtă ca la el acasă.

Omul era înalt şi extrem de slab. Firele argintii din mustața lui, deasă ca perla dovedeau că, cu toată aparența lui robustă, omul trecuse de mult, de prima tinerețe.

Umerii obrajilor ieşiți în afară şi sprâncenele groase, dădeau feței sale un aspect caracteristic de voință, care ar fi părut altfel, destul de molatic, din cauza nasului său subțire şi a trăsăturilor prea fine. Hainele de *whypcord* gri, erau mult mai elegant croite decât cele ale locuitorilor din Buffalo Ford.

Peter îşi dădu seama, că are în fața sa un personaj de o oarecare importanță.

— Salutare George, spuse cu tristețe Warren. Să-ți prezint pe Şeriful din Buzzard Gap, Peter Rice şi voinicii ăştia sunt ajutoarele lui. Peter, iată-l pe George Dullo, care e un fel de Cresus, al regiunii noastre. *Mi s'pare,* că ai mai auzit vorbindu-se de Peter Rice, nu e aşa George?

— Cum de nu! exclamă marele proprietar, strângându-i mâna tânărului şerif. E o mare cinste pentru mine de a vă cunoaşte şi sunt încântat, să strâng mâna unui om care a ştiut să le vină de hac, atâtor criminali.

Peter strânse o mână, cu degetele lungi şi fine, la fel de potrivită pentru revolver sau pentru cărți de joc. El nu se simțea deloc flatat de complimentul lui Dullo, căci îl considera prea exagerat, pentru a fi sincer.

— George, spuse Warren, l-au ucis pe Rimrock!

— Ce? Rimrock? Mort!? Asta e... e de necrezut! Cum, sunt doar trei, patru

[18] Buggy – o şaretă uşoară pe patru roate, tipică pentru preriile Americane.

zile, de când am luat masa împreună!... Hoții, îmi furaseră douăzeci şi trei din cele mai bune vite ale mele, fără să lase măcar o singură urmă de copită în urma lor. Rimrock, îmi spunea că are să-i bage singur, pe ticăloşii ăştia în puşcărie, chiar înainte de a ieşi luna nouă şi, cred că îți închipui, câtă plăcere îmi făcea prin asta!

Dullo îşi ridică încet capul şi rupse cu dinții, capătul unei țigări de foi, dintre cele mai scumpe.

— Rimrock dispărut! exclamă el. E ca şi cum ai spune că râul Bonanza a secat dintr-odată, sau că munții s-au prăbuşit, una cu pământul... Iată un om, a cărui moarte eu o voi regreta mereu. Peter Rice, dacă dumneata ai venit încoace ca să-i stârpeşti pe asasinii ăştia, poți să contezi pe mine. Dacă ai să reuşeşti să cureți toată regiunea de bandiți, ai să capeți o frumoasă recompensă.

— George a avut ideea de a se face o colecta pentru acest scop, explică bătrânul Şerif. El a pus cel dintâi, cinci sute de dolari la bătaie şi, acum sau strâns vreo cinci mii. Rimrock credea că la sigur, el are să cheltuiască banii ăştia...

Era interesant, dar prea puțin important pentru Peter, care dorea să afle mai mult fapte, detalii asupra acelor hoți misterioşi.

— Fapte, admise Şeriful din Buffalo Ford, nu prea avem multe. Tot ceea ce ştim, e că dispar animalele, ca şi cum le-ar fi crescut dintr-o dată aripi. Şi iată că au trecut câteva luni, de când durează asta!... E imposibil să se poată vedea urmele, pe care hoții trebuiau neapărat sa le lase în urma lor; şi asta e curată nenorocire, căci unii din proprietari au fost foarte rău prădați. Sloane, de la ferma „S”[19] e obligat acum să-şi vândă la mezat ce i-a mai rămas şi să lichideze crescătoria. Îți închipui că nu-i deloc plăcut, să plăteşti impozite şi salarii la paznici, ca să vie nişte tâlhari şi să-ți ia toate animalele, după ce ai cheltuit o avere întreagă să le creşti. Câte animale ai pierdut tu, George?

— Aproape vreo sută, spuse Dullo. Eu am pierdut cele mai puține, fiindcă cirezile mele sunt mult mai bine păzite, decât ale celorlalți. Randal, de la ferma „H pe C” este în stare de faliment... Forbes de la „T pătrat” nu prea a pierdut mare lucru, dar asta din cauză că îşi ține vitele în țarc; dar în schimb din cauza lipsei de iarbă verde, căci le hrăneşte numai cu fân, le-a slăbit aşa de tare, că nici hingherii nu le-ar mai lua...

— Nu ți se pare că „Săgeata Dublă” şi „Diamantul Barat” au fost mult mai norocoase? întrebă Warren.

— De fapt, spuse Dullo, mi s-pare că hoții s-au cam temut de Bart Evans şi de Dan Wood, ştiind că cei doi proprietari, în tinerețea lor, erau straşnici țintaşi şi puneau cam repede mâna pe revolver.

— Vom vedea noi, încheie Peter. Mi s'pare că nu vom putea să facem nimic, până când nu vom descoperi „trucul” bandiților ăstora. Warren, vrei să ne

[19] Fiecare fermă *(ranch),* care se ocupă ca creşterea în masă a bovinelor, are un semn particular, cu care îşi înfierează animalele pentru a le putea deosebi. Unele au semne geometrice, altele o literă sau două. Acestea se imprimă cu fierul roşu pe crupa vitelor.

însoțești pe aici, prin regiune? Aş vrea să stau de vorbă puțin cu crescătorii de vite... Poți să vii şi dumneata cu noi, Dullo.

Bătrânul Şerif din Buffalo Ford, păru dintr-odată foarte ruşinat:

— Aş vrea din toată inima, Peter, dar ştii că acum nu pot să mai călăresc. Voi fi nevoit să-mi iau trăsurica; e destul de mare, ca să mergem toți cu ea.

— Perfect! declară Peter Rice. În orice caz caii noştri aveau nevoie de odihnă.

Şeriful din Buzzard Gap şi cu George Dullo, ieşiră primii din birou. Tom Pouce şi cu Doctorul, însă nu ajunseseră în dreptul uşii, când se dezlănțui furtuna.

Bang! Bang!

De pe balcon de la etajul doi al restaurantului „Steaua" se trăsese asupra lor. La ora aceea, restaurantul era gol, totuşi un om cu fața acoperită de vastu-i *sombrero,* ieşi din sală în fugă şi apăsă, de două ori pe trăgaciul pistolului său.

Un proiectil lovi cu putere, în plin, steaua metalică care lucea pe pieptul lui Peter. Lovitura fu aşa de teribilă, încât genunchii tânărului şerif, se îndoiră; câteva secunde, el avu impresia ca l-a lovit un berbec în piept.

George Dullo, scosese o exclamație de furie. Un al treilea bandit trăgea asupra lor, de pe acoperişul unui grajd, ce se afla la vreo câțiva, metri depărtare de restaurant. În aceeaşi clipă, Peter trase şi-l doborî pe cel care era să-i străpungă inima c-un glonț. În acelaşi timp, îşi dădu seama că şi Dullo, care se afla alături de el, îşi scotea fulgerător pistolul din teacă. Coltul lui Peter, lătră din nou şi omul de pe balcon scoase un urlet, apoi se prăbuşi încet peste balustradă. Cu toate acestea, el avusese totuşi o mişcare reflex şi apăsase în aceeaşi clipă pe trăgaci, iar glonțul lovi fereastra de lângă Peter şi una din țăndări îi atinse obrazul. Dullo trase de trei ori la rând şi omul ce se afla pe acoperişul grajdului, scoase un strigat puternic. Apoi încercă să se cațere pe acoperiş, pentru a trece dincolo de unde să se pună la adăpost, însă, deodată puterile îl părăsiră şi se prăbuşi la pământ, cu brațele desfăcute, ca o păpuşă azvârlită de sus.

Peter Rice, socoti că el îşi datora viața, nu numai insignei de şerif, cat mai cu seama faptului, că cel care-l atacase, rămăsese trăsnit când văzuse că nu l-a doborât şi atunci n-a mai avut prezența de spirit ca să tragă din nou. Oamenii aceia, erau de o îndrăzneală fără pereche şi dacă tentativa lor criminală, ar fi reuşit, ei ar fi avut destul timp să se refugieze în cartierul mexican, care era prin apropiere şi acolo s-ar fi amestecat prin mulțimea aceea de peoni, compatrioți de-ai lor, care nu ar fi îndrăznit vreodată să-i trădeze.

— Dullo, spuse Peter, văzând că mâneca tovarăşului său e pătată de sânge, eşti rănit! E grav?

— Din fericire, nu. Ba chiar e aşa de uşoară, că nici nu are să-mi imobilizeze brațul. Felicitările mele, Rice, ştii că eşti îndemânatec? D-ta ai făcut dintr-o singură lovitură, ceea ce mie de abia mi-a reuşit din trei. Mi se

pare, că aici se poate vedea diferența între un profesionist şi un amator. Aşa dar, ai văzut cam ce te-aşteaptă la Buffalo Ford. Ți-o spun cu, Peter Rice, banditii ăştia sunt foarte primejdioşi!

Peter ridică încet capul.

— Da, sunt periculoşi, dar locul oamenilor primejdioşi e în iad. Şi noi o să încercăm să-i trimitem acolo!

Va urma...